

ภูมิคุ้มใจ ในวันทุกข์

รวมบทกวี - เรื่องสั้นอ่านยายใจ
ปีที่ 2

ภูมิคุ้มใจในวันทุกข์

รวมบทกวีและเรื่องสั้น อ่านสบายใจ ปีที่ 2

สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต

สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

ธนาคารจิตอาสา

แผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สสส.

ภูมิคุ้มใจในวันทุกข์ : รวมบทกวีและเรื่องสั้น อ่านยาใจ ปีที่ 2

ISBN : 978-616-8279-24-3

พิมพ์ครั้งที่ 1	มีนาคม พ.ศ. 2565
จำนวนพิมพ์	2,000 เล่ม
บรรณาธิการ	สกุล บุญยทัต
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	ชนิษฐา วชิราพรพฤต ชัยจักร ทวยุทธานนท์
ออกแบบปก	วิทวัส อนันต์เกษมสันต์
ประสานงานการพิมพ์	สิริวัลย์ เรืองสุรัตน์
จัดพิมพ์และเผยแพร่	มูลนิธิสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน ร่วมกับ สถาบันราชานุกูล

พิมพ์ที่ บริษัท พิมพ์ดี จำกัด เลขที่ 30/2 หมู่ 1 ถนนเจริญภาวิณี
ตำบลโคกขาม อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร 74000
โทรศัพท์ 0-2401-9401 โทรสาร 0-2401-9417

แผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน บริหารงานโดย “มูลนิธิสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน” ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ดำเนินงานด้านประสานกลไก นโยบาย และปัจจัยขยายผลจากทั้งภาครัฐ ภาคประชาสังคม และภาคเอกชน ให้เอื้อต่อการสร้างเสริมพฤติกรรมและวัฒนธรรมการอ่าน ให้เข้าถึงเด็ก เยาวชน และครอบครัว โดยเฉพาะกลุ่มที่ขาดโอกาสในการเข้าถึงหนังสือ ร่วมสนับสนุนการขับเคลื่อนนโยบาย โครงการ และกิจกรรม เพื่อสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่านสู่สังคมสุขภาวะได้ที่ มูลนิธิสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน 424 หมู่บ้านเงาไม้ ซอยจรัญสนิทวงศ์ 67 แยก 3 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์: 0-2424-4616 โทรสาร: 0-2881-1877

E-mail: happy2reading@gmail.com Website: www.happyreading.in.th

Facebook: <https://www.facebook.com/ReadingForSpiritualFulfillment> (อ่านยาใจ)

คำนิยาม

หนังสือรวมเรื่องสั้นและบทกวีเล่มนี้มีนักเขียนระดับเยาวชน และประชาชนทั่วไปมาร่วมถ่ายทอดผลงานภูมิคุ้มใจในวันทุกข์ผ่าน เป็นพิมพ์อย่างน่าประทับใจ อารมณ์ความรู้สึกร่วมในแต่ละเรื่องช่วย จูงใจให้เห็นแง่มุมงามของชีวิตและสร้างพลังใจอย่างน่าภิรมย์ ความ งดงามในความต่างของเรื่องราวกระทบใจแต่ละท่านที่เสพงานเขียน ที่ได้รอรสแตกต่างกันตามประสบการณ์ของแต่ละท่าน สิ่งที่ได้รับ นอกจากความสุนทรีย์จากงานประพันธ์แล้ว ยังได้สร้างภูมิคุ้มกันทางใจ ได้เทียบเคียงกับวัคซีนที่สร้างภูมิคุ้มกันทางกาย

หนังสือเล่มนี้จึงเปรียบเสมือนเป็น “วัคซีนใจ” หมอขอเชิญ ทุกท่านเลือกวัคซีนใจแต่ละโดสได้ด้วยตนเอง หมอขอรับรองว่าวัคซีนใจ แต่ละโดสไม่มีผลข้างเคียงที่น่ากังวลใจ หากแต่ยังได้รับวัคซีนใจบ่อยๆ จะยิ่งสร้างความเข้มแข็งทางใจ ค้นพบวัคซีนใจด้วยตนเองทุกครั้งที่มี ความทุกข์แล้วเราจะสุขไปด้วยกันค่ะ

แพทย์หญิงมรรดา สุวรรณโพธิ์

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลศรีธัญญา กรมสุขภาพจิต

คำนิยาม

เมื่อ...มวลมนุษยชาติต้องประสบกับความทุกข์เศร้าของชีวิต อันเนื่องมาแต่โรคภัยร้ายที่รุกรทำลายโลกอย่างต่อเนื่องและยาวนาน มันกลายเป็นวิถีแห่งบาปเคราะห์ที่ก่อให้เกิดวิกฤตการณ์แห่งโศกนาฏกรรมขึ้นในหลายสิ่งหลายอย่างโดยต่อเนื่อง ผู้คนล้มตายลงอย่างใบไม้ร่วง และไร้ความหมายลงมากขึ้นทุกขณะ... สิ่งที่ยังเกิดขึ้นนี้ตั้งเหมือนพระบัญชาของพระเจ้าที่เป็นเจ้าที่ทรงจะล้างโลก หรือเป็นดั่งอุบัติการณ์อันโหดร้ายของนักทดลองวิชาที่ไฟหาสงครามอันโหดร้าย กระทั่งอาจเป็นความเลินเล่อผลอผลลของนักทดลองวิชาผู้ไร้สำนึกแห่งความรับผิดชอบทั้งหมดนั้นนำมาซึ่งความสูญเสียสูญสิ้นในนามของความตาย

ประชาคมโลกต่างพยายามหาหนทางรักษากันด้วยวิชาการทางการแพทย์และแบบทดลองต่างต่อเนื่องกันมาเป็นเวลาที่นับว่ายาวนานแล้ว แต่ก็การโรคภัยร้ายนี้ไม่ได้อย่างสมบูรณ์ถาวรเสียที่...

เหตุนี้การเยียวยาและยึดพยุงจิตใจจึงเป็นคุณค่าหนึ่งที่มีมนุษย์ได้กระทำต่อมนุษย์ด้วยหัวใจแห่งการประคับประคองและนี่คือที่มาอันน่าชื่นชมยกย่องที่ “วรรณกรรมอ่านยาใจ” ได้เกิดขึ้นเพื่อรองรับเจตจำนงนี้มาเป็นปีที่ 2 และได้รับการตอบรับอย่างดีจากนักเขียนทั้งระดับเยาวชนและมืออาชีพซึ่งผลงานที่ปรากฏออกมาได้แสดงถึงสถานการณ์ที่คาบเกี่ยวกันระหว่างสังคมในเชิงจิตสำนึกอย่างลึกซึ้ง เป็นความตระหนักรู้ เป็นความหวังและเป็นพลังที่ส่องแสงต่อการเยียวยาแก้ไขในลักษณะที่ก่อปรกฏไปด้วยความรัก ความเข้าใจ

สารแห่งภาพแสดงในเรื่องสั้นและบทกวีทั้งหมดคือระดับ
แห่งการใคร่ครวญระหว่างชีวิตต่อชีวิต เป็น... บทสรุปแห่งการเยียวยา
มหันตภัยของโรคแห่งโลก ณ วันนี้ ทั้งด้วยพุทธิปัญญาและแสงสว่างแห่ง
จิตอันเกื้อกูลต่อการดำรงอยู่อย่าง... สุขสงบแท้จริง

สกุล บุญยพัฑ

นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

คำนิยม

เราอาจเปรียบเทียบชีวิตเป็นเสมือนการเดินทาง ต่างคนต่างมีเส้นทางของตน แต่ทุกคนอาจพบเจอสิ่งรื่นรมย์และคงพบกับ อุปสรรคยากง่ายคล้ายกันบ้าง ต่างกันบ้าง เราบางคนตั้งใจเดินไปยังจุดหมายที่คิดไว้ ขณะที่เราบางคนพยายามก้าวออกไปทีละน้อยในแต่ละวัน

หนังสือเล่มนี้บอกเล่าการเดินทางของหลายชีวิต เผยถึงช่วงเวลาอันยากลำบาก ถ่ายทอดเรื่องราวการก้าวข้ามอุปสรรคและการสร้างพลังให้แกจิตใจของผู้เดินทางในยามที่พบเจอความท้าทายบนเส้นทางชีวิต

ธนาคารจิตอาสาชื่นชมทุกเรื่องราวและขอบคุณผู้เขียนทุกท่านที่ถ่ายทอดการเดินทางชีวิตเป็นบทเรียน และขอเชิญชวนทุกคนที่อ่านผ่านตาในฐานะผู้สังเกต ขอให้ทุกคนได้มาเป็นผู้ร่วมรับรู้ความรู้สึกในฐานะเพื่อนเดินทาง และขอให้ทุกคนได้พบความหมายสำคัญต่อชีวิต และมีพลังในการเดินทางในทุกวัน

ธีระพล เต็มอุดม

ผู้อำนวยการธนาคารจิตอาสา

คำนิยม

จาก... วันทุกข์ที่ผ่านพ้น ปีที่ 1 สู่... ภูมิคุ้มใจในวันทุกข์ ปีที่ 2 ขณะที่มีการรณรงค์ให้ผู้คนเร่งฉีดวัคซีนป้องกันโรคโควิดเพื่อสร้างภูมิต้านทานแก่ร่างกาย โครงการอ่านยาใจก็ได้เคลื่อนงานต่อเนื่อง เพื่อนำการอ่านมาเป็นขุมพลังจิตภายใน เป็นวัคซีนใจที่เสริมความเข้มแข็งเตรียมความพร้อมหากเราต้องเผชิญภาวะยากลำบาก ความเครียด ความเจ็บปวด บาดแผลทางใจ ฯลฯ หวังให้เรื่องราวของตัวละครและประสบการณ์ต่างๆ จากเรื่องสั้นและบทกวีที่ผู้เขียนทั้งรุ่นเยาวชนและผู้ใหญ่ที่มากฝีมือได้นำมาฝากไว้ ก่อภูมิคุ้มใจแก่ผู้อ่านได้มุ่งสานพลังสร้างสรรค์แกชีวิตดีๆ ขึ้นไป

ขอขอบคุณคณะกรรมการโครงการฯ คณะกรรมการตัดสิน คณะทำงาน องค์กรร่วมจัดงาน ตลอดจนนักเขียนทุกท่านที่ให้ความสำคัญต่อพลังแห่งการอ่านร่วมส่งผลงานเข้าประกวดในครั้งนี้

สุดใจ พรหมเกิด

ผู้จัดการแผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สสส.

บทบรรณาธิการ

...ศรัทธาต่อการมีชีวิตอยู่ด้วยความหวัง... คือสาระอันสำคัญต่อการสร้างตัวตนของจิตใจให้เข้มแข็งผ่านความคิด จิตใจและอารมณ์แห่งประพันธกรรมที่มีคุณค่าต่อการถ่ายทอดเรื่องราวอันเป็นวิกฤตสู่โครงสร้างในเชิงการรับรู้

บทกวีและเรื่องสั้น “อ่านยาใจ” ที่ได้รับการตัดสินใจและถูกเลือกให้มารวมเล่มในครั้งนี้... ถือเป็นผลงานที่มีคุณค่าด้วยผลสัมฤทธิ์ทางใจที่ละเมียดละไม มันคือถ้อยคำแห่งดอกไม้ของความรักคือประกายใจทางความคิดที่นบเนียนต่อสิ่งที่อุบัติขึ้นอันยากจะป้องกันแต่ด้วยภูมิคุ้มกันจากภาวะหยั่งรู้ในความกรุณาของชีวิตที่ถือเป็นเสมือนอ้อมกอดอันอบอุ่นของมิตรสหายอันเป็นที่รัก... นั่นย่อมคือความจริงใจแห่งการรักษาคุณค่าของวรรณกรรมในนามแห่งบทเรียนรู้ของจิตวิญญาณที่หาญกล้าและสง่างามเอาไว้

สกุล บุญยทัต

บรรณาธิการ

สารบัญ

คำนิยม ของ สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต	3
คำนิยม ของ สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย	4
คำนิยม ของ ธนาคารจิตอาสา	6
คำนิยม ของ แผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สสส.	7
บทบรรณาธิการ	8
สารบัญ	9
ผลการพิจารณาของคณะกรรมการตัดสินบทกวี	12
อ่านยาใจ ปีที่ 2 “ภูมิคุ้มใจในวันทุกข์”	
บทกวียาใจ : พลังมหัศจรรย์ของคำน้อยๆ <i>ชัยภร บางคมบาง</i>	14
บทกวี ระดับเยาวชน	18
มีดมีดคงสร้างซาเมื่อฟ้าสาง <i>กิตติ อัมพรมหา</i>	19
ตะฮัดถุด <i>ชบาแดง</i>	21
รักคือภูมิคุ้มชีวิน <i>ปรัชญา พวงเพชร</i>	23
การเดินทางสู่ท้องฟ้าของลูกนก <i>ธณภัทร เหล่าสุวรรณ</i>	25
บ้านไม้กับคุณย่า <i>ภูวดล ลีลาเกียรติวิมิช</i>	27
ภูมิคุ้มใจใกล้ตัว <i>โปรดก</i>	29
แล้วดอกไม้จะแบ่งบาน <i>สรารุณี ร้อยกรอง</i>	31
หนังสือคือภูมิคุ้มใจ <i>จิรภิญญา มหาสวัสดิ์</i>	33
บทกวี ระดับประชาชนทั่วไป	
อ้อมแขนแห่งชะลามุน <i>องอาจ สิ่งสุวรรณ</i>	35
วัคซีนใจ <i>ธีระสันต์ พันธศิลป์</i>	36
แล้วเปลี่ยนไปแล้วเปลี่ยนมาแล้วเปลี่ยนไป	39
<i>นรพัลลภ ประณูทรพาล</i>	

ความรักของนักฝัน จามรี ต้นไฟพวยพุ่งดีถี	43
เด็กชายบนสะพานไม้ วิศิษฐ์ ปรียานนท์	45
แมวมสามขา กับภิกษุผู้แปลงร่างเป็นสัปเหร่อ คีตา บาร์ตดาชา	47
ยิ้มระหว่างบรรทัด นฤมล มงคลอิทธิเวช	50
เหมือนที่แม่เคยบอก ปรีชวิชญ์ บุญยะวันตั้ง	52
ผลการพิจารณาของคณะกรรมการตัดสินเรื่องสั้น อ่านยาใจ ปีที่ 2 “ภูมิคุ้มใจในวันทุกข์”	54
ภาพรวมของเรื่องสั้น อ่านยาใจ ปีที่ 2 สกุล บุญยทัตต์	56
เรื่องสั้น ระดับเยาวชน	57
บ้านหลังนี้สี่เหลี่ยม กษิดิศ วิบูลย์เกียรติ์	58
ห้องกระจกเงา ดิษฐ์จรัส	72
มวลความรัก ทักษิณ ทุนเกิด	80
ดอกไม้เงิน บุหงารำไป	89
ภูมิคุ้มใจของเด็กชายอินัยต์ อติรุจ ดือระ	98
เรื่องในบ้าน ชนาگانต์ โกมาสังข์	107
สันติที่ถูกเลื่อนลิ้ม ปลายปากกา1113	121
ห้องเช่าของนักเขียนที่ถูกลูกตะกั่วฝังเข้าگرام กันตชาต ชวนะวิรัช	130
เรื่องสั้น ระดับประชาชนทั่วไป	147
ไม่มีน้ำตาจากก้อนเมฆ ชาคริต แก้วทันคำ	148
ลาก่อน (นกขมิ้นเหลืองอ่อนคำนี้นอนไหน)	159
ธนายุทธ สิริขจร	
จดหมาย อวธร เพ็ชรศรีเงิน	172

แต่ชีวิตนับแสนที่ถูกคร่ำและความฝันในวันหน้า	183
ของสองเรา <i>กฤษณรัตน์ รัตน์พงศ์ภิญโญ</i>	
เรื่องเคราะห์ร้ายแห่งแหลมตาชี <i>สันติพล ยวงใย</i>	197
เสียงผีเสื้อ <i>ไพรัตน์ ยี่มวิสัย</i>	211
หลังมือ... ที่อ้งบนหน้าผาก <i>พริมา เขยารมณ</i>	223
Memory Exchange <i>ปลายฝน วิควเวช</i>	236
สังเขปประวัติผู้เขียน	251

ผลการพิจารณาของคณะกรรมการตัดสินบทกวี อ่านยาวใจ ปีที่ 2 “ภูมิคุ้มใจในวันทุกข์”

ตามที่สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ธนาคารจิตอาสาและแผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สสส. ร่วมกันจัดทำกิจกรรมโครงการ “พลังวรรณกรรมเพื่อเสริมสร้างพลังชีวิต” ปีที่ 2 โดยเปิดรับผลงานเรื่องสั้นและบทกวีระหว่างวันที่ 1 สิงหาคม ถึงวันที่ 31 ตุลาคม 2564 แบ่งการประกวดเป็น 2 ระดับ คือ ระดับเยาวชน ที่มีอายุไม่เกิน 25 ปี และระดับประชาชนทั่วไป

ประเภทบทกวี มีผลงานที่ตรงตามหลักเกณฑ์การประกวด จำนวน 255 เรื่อง ประกอบด้วย

บทกวี ระดับเยาวชน	98	เรื่อง
บทกวี ระดับประชาชนทั่วไป	157	เรื่อง

คณะกรรมการตัดสินมีมติให้ผลงานต่อไปนี้ได้รับรางวัลในการประกวดบทกวี “ภูมิคุ้มใจในวันทุกข์”

ระดับเยาวชน

รางวัลชนะเลิศ

มีดมีดคงสร้างซาเมื่อฟ้าสาง โดย กิตติ อัมพรมหา

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1

ตะฮัดฮุด โดย ชบาแดง

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2

รักคือภูมิคุ้มชีวิน โดย ปรัชญา พวงเพชร

รางวัลชมเชย

การเดินทางสู่ท้องฟ้าของลูกนก โดย ธนภัทร เหล่าสุวรรณ

บ้านไม้กับคุณย่า โดย ภูวดล ลีลาเกียรติวณิช

ภูมิคุ้มใจในวันทุกข์

รางวัลชมเชย (ต่อ)

ภูมิคุ้มใจใกล้ตัว โดย โพรเซดก

แล้วดอกไม้จะแบ่งบาน โดย สรวาภูมิ ร้อยกรอง

หนังสือคือภูมิคุ้มใจ โดย จิรภิญญา มหาสวัสดิ์

ระดับประชาชนทั่วไป

รางวัลชนะเลิศ

อ้อมแขนแห่งชะลามุน โดย งามอาจ สิงห์สุวรรณ

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1

วัคซีนใจ โดย ชีระสันต์ พันธศิลป์

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2

แล้วเปลี่ยนไปแล้วเปลี่ยนมาแล้วเปลี่ยนไป โดย นรพัลลภ ประณูทนรพาล

รางวัลชมเชย

ความรักของนักฝัน โดย จามรี ต้นไพฑูรย์ดีถิ

เด็กชายบนสะพานไม้ โดย วิศิษฐ์ ปรียานนท์

แมวมสามขา กับภิกษุผู้แปลงร่างเป็นสัปเหร่อ โดย ศีตา บัตตายา

ยิ้มระหว่างบรรทัด โดย นฤมล มงคลอิทธิเวช

เหมือนที่แม่เคยบอก โดย ปรัชวิชญ์ บุญยะวันตั้ง

รายชื่อคณะกรรมการตัดสินบทกวี

นางชมัยกร บางคมบาง ศิลปินแห่งชาติ ประธานกรรมการตัดสิน

นายสัจภูมิ ละออ กรรมการตัดสิน

นายโชคชัย บัณฑิตศิลปะศักดิ์ กรรมการตัดสิน

นายเรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์ กรรมการตัดสิน

นายเอกรัตน์ จิตรมันเพียร กรรมการตัดสิน

บทกวีใจ: พลังมหัศจรรย์ของคำน้อยๆ

ชมัยภร บางคมบาง

บทกวีเป็นผลงานวรรณกรรมประเภทพิเศษ มีรูปแบบเฉพาะ และเน้นการใช้คำให้น้อยที่สุดแต่ให้ได้ความมากที่สุด แบ่งออกเป็น ประเภทฉันทลักษณ์และประเภทไร้ฉันทลักษณ์ ประเภทฉันทลักษณ์ คือ โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย ถ้อยอยู่ในงานวรรณคดี เป็นมรดกของชาติ ได้รับการบรรจุไว้หลักสูตรการศึกษา ในขณะที่งานไร้ฉันทลักษณ์ เป็นงานที่เกิดขึ้นใหม่ ได้รับอิทธิพลจากบทกวีต่างประเทศ แต่ทั้งสองประเภทยังคงคุณสมบัติพิเศษของความเป็นบทกวีไว้ได้คือ ได้ความสูงสุดผ่านคำน้อยที่สุด

การประกวดบทกวี ในโครงการ “พลังวรรณกรรมเพื่อเสริมสร้างพลังชีวิต” เกิดขึ้นในปี 2564 เป็นปีแรก บทกวีที่มีการส่งเข้าประกวดมีทั้งสองประเภท และต่างก็มีข้อดีข้อด้อยเสมอกัน กล่าวคือ ผลงานประเภทฉันทลักษณ์จะถูกตรวจสอบความถูกต้องทางฉันทลักษณ์อย่างเข้มงวด หากผิดพลาดแม้นิดเดียวก็ถูกคัดออก ในขณะที่ไร้ฉันทลักษณ์หรือกลอนเปล่ามีความอิสระแล้วแต่ผู้เขียนจะกำหนดรูปแบบหรือจังหวะของตนเองขึ้นมาไม่มีเกณฑ์ตรวจสอบเบื้องต้น แต่เมื่อถึงคราพิจารณาจังหวะเสียงหรือกลวิธี งานฉันทลักษณ์ก็จะได้เปรียบกว่าตรงที่สามารถก่อให้เกิดความสุนทรีย์ผ่านถ้อยคำ และจังหวะเสียงได้ชัดเจนกว่า ดังนั้น จะเห็นได้ว่า จากผลงานของเยาวชนที่ส่งมาทั้งหมด 90 เรื่อง มีผลงานได้รางวัลเป็นบทกวีฉันทลักษณ์ถึง 7 ชิ้น และมีผลงานได้รางวัลที่เป็นกลอนเปล่าเพียง 1 ชิ้นเท่านั้น ส่วนประเภทประชาชน มีผลงานได้รางวัลเป็นฉันทลักษณ์ 5 ชิ้น และเป็นกลอนเปล่า 3 ชิ้น

สิ่งที่ผลงานทั้งสองประเภทและทั้งสองกลุ่มการประกวดมาร่วมกันคือ เนื้อหาสาระตามหัวข้อการประกวดคือ ภูมิใจในวันทุกข์

ภูมิใจในวันทุกข์

ผู้ส่งผลงานเข้าประกวดสามารถตีความสิ่งที่เป็นภูมิคุ้มใจในวันทุกซีได้
หลากหลาย น่าสนใจ ดังนี้

หนึ่ง การขอโทษและให้อภัย เป็นภูมิคุ้มใจ

กวียืนยันว่า คำขอโทษและการให้อภัย เป็นภูมิคุ้มใจที่ดีที่สุด
อาทิ อ้อมแขนแห่งชาละมน ของ งามอาจ สิงห์สุวรรณ เมื่อแม่ของคน
ที่ลูกชายเป็นผู้ฆ่าทำให้ขอโทษแม่คนที่ลูกถูกฆ่า

“ฉันขอโทษ ขอโทษแทนลูกชายด้วย”

ร่างระทวย ปล่อยโฮไฟเข้าหา

หัวอกแม่ด้วยกัน สะอื้นคว่ำ

โผผวา แม่กอดแม่ ใจกอดใจ...

สอง ความรัก เป็นภูมิคุ้มใจ

หลายคนยืนยันว่า ความรักจะเป็นภูมิคุ้มใจที่ดีที่สุด เช่น รัก
คือภูมิคุ้มชีวิต ของปรัชญา พวงเพชร บ้านไม้กับคุณย่า ของ ภูวดล
ลีลาเกียรตวิณช และวัคซีนใจ ของ ธีระสันต์ พันธศิลป์ เป็นต้น

รักจักเป็นสะพานข้ามลำน้ำเชี่ยว

รักจักเหนียวน้ำใจเพิ่มไฟฝัน

รักจักเป็นภูมิคุ้มใจให้แก่กัน

รักเป็นยาสามัญของทุกคน

(วัคซีนใจ ของ ธีระสันต์ พันธศิลป์)

สาม ความศรัทธา เป็นภูมิคุ้มใจ

กวีที่แน่วแนในศรัทธาพระเจ้า หรือพระ หรือเทพ หรือผู้ที่ตน
เคารพ ต่างก็ยืนยันหัวใจที่มั่นคงเมื่อได้ยึดเหนี่ยวแน่วแน่ ในคำสอน
อาทิ ตะฮัฎฎุด ของ ขบาแดง ซึ่งเชื่อในพระอัลลอฮ์

เป็นเช่นนั้นเสมอมา

ทุกคราที่ร่วงลงไป ในหุบเหวโศกร่ำ

ฉันหลังน้ำตาโดยไม่เงินอาย

ลูกขึ้นปีนปายอย่างมุ่มม่น

.....

แต่เพียงได้เล่าให้พระองค์สดับฟัง

ก็คลายโศกศัลย์ไปอีกคำคืน

หรือการเชื่อในคำสอนของแม่ ใน เหมือนที่แม่เคยบอก ของ
ปรีชัชฌ์ บุญยะวันตั้ง

เหมือนที่แม่เคยบอก

อย่าให้ผืนดินได้กินน้ำตาเรา

แหงนหน้ามองฟ้าเอาไว้

สี่ ศิลปะ เป็นภูมิคุ้มใจ

กวีสะท้อนถึงการสร้างงาน ศิลปะ หนังสือและภาพวาด ไม่ว่าจะ
ในฐานะผู้สร้างหรือผู้รับสารก็จะสามารถสร้างภูมิคุ้มใจให้เกิดขึ้นได้
อาทิ ผลงาน หนังสือคือภูมิคุ้มใจ ของ จิรภิญญา มหาสวัสดิ์ ความรัก
ของนักฝัน ของ จามรี ต้นโพศุรย์ดิถี และยิ้มระหว่างบรรทัด ของ นฤมล
มงคลอิทธิเวช เป็นต้น

“ให้เราลองเล่าเรื่องราวสักเรื่อง

ให้ความทุกข์หมอดใหม่เหลือเพียงซี่ไถ่

เมื่อนั้นค่อยนำมาวาดรูปดอกไม้” (ยิ้มระหว่างบรรทัด

ของ นฤมล มงคลอิทธิเวช)

ห้า ธรรมชาติ เป็นภูมิคุ้มใจ

กวีเห็นว่า ความงดงามของสิ่งแวดล้อมรอบตัว ช่วยทำให้ใจ
แข็งแรงแกลายเป็นภูมิคุ้มใจได้ อาทิ ผลงานของ โพรเซดก ที่ชื่อ
ภูมิคุ้มใจใกล้ตัว โดยยืนยันว่า “ทุกสิ่งสุขพร้อมบรรเทา...รอเรามอง”
เป็นต้น

ภูมิคุ้มใจในวันทุกข์

หก การยอมรับความเป็นไปของชีวิต เป็นภูมิคุ้มใจ

กวีชี้ให้เห็นว่า หากมนุษย์ยอมรับความเป็นไปในชีวิต ไม่ว่าจะ
จะเป็นหน้าที่ (แมวมสามขา กับภิกษุผู้แปลงร่างเป็นสัปเหร่อ ของ คีตา
บาร์ตดาตา) ประสบการณ์ชีวิต (การเดินทางสู่ท้องฟ้าของลูกนก ของ
ธณภัทร เหล่าสุวรรณ) ชีวิตเฉพาะหน้า (เด็กชายบนสะพานไม้ ของ
วิศิษฐ์ ปริญญานท์) หรือความเปลี่ยนแปลง (แล้วเปลี่ยนแปลงแล้วเปลี่ยนมา
แล้วเปลี่ยนไป ของ นรพัลลภ ประณูทรพาล) มนุษย์ย่อมมีภูมิคุ้มใจ

ฟ้าเคยมีสีส้มในยามเช้า

และเคยมีสีเทามาก่อนหน้า

ฟ้าเคยสีแดงสดจนแสบตา

และเคยสีดำกว่าจักรวาล (แล้วเปลี่ยนแปลงแล้วเปลี่ยนมาแล้ว
เปลี่ยนไป ของ นรพัลลภ ประณูทรพาล)

เจ็ด การปลุกปลอบใจตัวเอง เป็นภูมิคุ้มใจ

หลายคนยืนยันที่จะปลอบปลุกใจตัวเองให้ลุกขึ้นสู้ เดือน
ตนเองด้วยประการต่างๆ เพื่อที่จะไปสู่วันแห่งการพันทุกข์ อาทิ แล้ว
ดอกไม้จะเบ่งบาน ของ สราวุฒิ ร้อยกรอง หรือ มีดมิตดงสร้างซาเมื่อ
ฟ้าสาง ของ กิตติ อัมพรมหา เป็นต้น

มีดมิตดงสร้างซาเมื่อฟ้าสาง

มีอรุณรุ่งรางรับวันใหม่

จงเข้มแข็งแกร่งและกล้าอย่าหวั่นใด

ก้าวข้ามไปด้วยก้าวของเราเอง (มีดมิตดงสร้างซาเมื่อฟ้าสาง
ของ กิตติ อัมพรมหา)

บทกวีที่ว่าด้วยภูมิคุ้มใจในวันทุกข์ครั้งนี้ ล้วนมีพลังและสร้าง
ภูมิคุ้มใจได้ดี เชื่อว่าไม่เพียงแต่ผู้เขียนเท่านั้นที่ได้รับพลังนี้ตั้งแต่เริ่ม
ปรุ้งถ้อยอักษร หากนักอ่านผู้เสพก็ได้รับพลังอักษรเหล่านั้นในทันที
ที่ได้อ่าน ขอขอบคุณภูมิคุ้มใจจากตัวอักษรที่จะช่วยให้โลกของเราเคลื่อนไหว
ต่อไปได้อย่างงดงาม

มิดมิดคงสร้างซาเมื่อฟ้าสาง

กิตติ อัมพรมหา

ในดึกดั้นคืนหนาวร้าวรู้สึก
 ซ่อนอารมณ์ส่วนลึกของความเศร้า
 กอดตัวเองเงียบงันอยู่ในเงา
 หนาวน้ำค้างไม่เท่าหนาวน้ำตา

ความรู้สึกสับสนคล้ายหล่นทับ
 เกินกว่าเราแบกรับไว้จนบ่า
 ปล่อยความทุกข์ชุดรีดจิตวิญญาณ
 กลืนกินเราซ้ำซ้ำทุกนาที

ตะกอนความเศร้าโศกตกตะกอน
 คอยกัดกร่อนซ้ำรันทดบดขยี้
 จนหลงลืมละเลยสุขเคยมี
 ติดอยู่ในพื้นที่ซอกหัวใจ

ค่อยค่อยก่อกำแพงความหวาดกลัว
 กักขังตัวกลางวังวนความหม่นไหม้
 จะวาดหวังดวงตาอาหารใด
 มีแต่ความเปล่าไร้เป็นเพื่อนทุกข์

ชีวิตคล้ายหยดเย็นในคืนมืด
 แต่ใช้ยี่ดยืนยาวเศร้าเกินสุข
 บางครั้งความปวดร้าวอาจเร้ารูก
 บางคราวอาจซ่อนซุกหยดน้ำตา

คืนมีดไขยี่ดยาวทุกคราวครั้ง
 ชีวิตยังมีวันใหม่ให้เดินหน้า
 ทุกข์สุขคือสามัญธรรมดา
 แปรผันตามวันเวลาโลกเป็นไป

ความทุกข์ของคนเราไม่เท่ากัน
 ความสุขนั้นอยู่ที่ว่าเลือกคว่ำไขว่
 หากมองจากมุมของหัวใจ
 เราอาจเห็นอะไรมากกว่านั้น

บางคืน พระจันทร์สวยแต่ดูเศร้า
 คล้ายชีวิตคนเราหลากสีสัน
 เราอาจอ่อนแอบ้างในบางวัน
 และเข้มแข็งขึ้นพลันจากวันทุกข์

หากรู้จักและเข้าใจในตัวเรา
 ปล่อยก็ว่าง วางก็เบา เศร้าก็สุข
 ก้าวข้ามความมืดดำที่ล้ารูก
 เพื่อปลอดปลอดความหวังกำลังใจ

มีดมีดคงสร้างซาเมื่อฟ้าสาง
 มีอรุณรุ่งรางรับวันใหม่
 จงเข้มแข็งแกร่งและกล้าอย่าหวั่นใด
 ก้าวข้ามไปด้วยก้าวของเราเอง

จงเข้มแข็งแกร่งและกล้าอย่าหวั่นใด
 ข้ามทุกข์ไปด้วยก้าวของเราเอง

ตะวัตบุตร

ชบาแดง

คำคืนแห่งอนธการ
 ในหุบเหวอันโดดเดี่ยว
 ฉันทื่นมาสนทนากับพระเจ้า
 ด้วยถ้อยคำเริ่มต้น
 “อัลลอฮูอักบร”
 พลันสายเชือกก็ห้อยลงมา
 ฉันทว่าจับและปีนป่ายขึ้นไป
 หนึ่ง สอง หนึ่ง สอง
 จากกันบึงถึงขอบเหว
 ขณะเสียงสวดโองการแห่งพระองค์
 ก็ก้องไม่ขาดสาย

 กระทั่งก้าวเหยียบฟุ้งกว้างได้แสงจันทร์
 หัวใจที่เกือบจะแหลกลาญ
 จึงเอ่ยขึ้นอย่างนอบน้อม
 “โอ้อัลลอฮ์
 โรคร้ายซึ่งเกิดแก่มารดาของข้าพระองค์
 ได้นำความเจ็บปวดมาสู่ทรวงอก
 เนื่องแต่ยามนางหลังน้ำตาเพียงหนึ่งหยด
 ก็ทำให้บุตรผู้นี้หลังน้ำตาได้ทั้งคำคืน
 เพื่อชีวิตที่หลงเหลือได้พานพบศานติอีกหน
 จึงขอพระองค์โปรดดลบันดาลให้โรคภัยทั้งหลาย
 อันตรธานสิ้นไปจากนางเถิด”

เป็นเช่นนั้นเสมอมา
 ทุกคราที่ร่วงลงไป ในหุบเหวโศกร่ำ
 ฉันทิ้งน้ำตาโดยไม่เงินอาย
 ลูกขึ้นป็นปายอย่างมุ่มมัน
 เนื่องจาก ฌ ท้องทุ่งเหนือหุบเหวนั้น
 กลิ่นหอมหวานของความหวัง
 ซึ่งผลิตจากศรัทธาแห่งพระองค์
 อบอวลอยู่ถ้วนนทั่ว
 อันเป็นกลิ่นซึ่งปลุกฉันให้อาจหาญ
 ก้าวไปเผชิญความจริงเบื้องหน้า
 แม้จะเป็นความจริงที่แสนเจ็บปวด
 แต่เพียงได้เล่าให้พระองค์สดับฟัง
 ก็คล้ายโศกศัลย์ไปอีกคำคืน

อธิบายศัพท์เฉพาะ

ตะฮัตตุต คือ การละหมาดในยามค่ำคืนหลังจากหลับนอนส่วนมากมักปฏิบัติหลังเที่ยงคืนจนถึงก่อนรุ่งอรุณ โดยเป็นละหมาดที่เชื่อว่าจะทำให้ได้ใกล้ชิดกับอัลลอฮ์มากขึ้น มุสลิมที่มีความทุกข์ในใจจึงมักละหมาดตะฮัตตุตเพื่อบอกเล่าความทุกข์ของตนให้พระองค์ฟัง รวมทั้งขอพรจากพระองค์ให้ความทุกข์นั้นคลี่คลายไป

อัลลอสฮุกบ์ เป็นคำกล่าวเริ่มต้นของการละหมาด

รักคือภูมิคุ้มกัน

ปรัชญา พวงเพชร

เมื่อโรคร้ายรุกเร้าเขย่าขยี้
เมื่อโรคร้ายกรายกล้ำจนเสียศูนย์
เมื่อโรคร้ายกรายมาพร้อมอาตุร
เมื่อโรคร้ายทวีคุณความรุนแรง

จะหันหน้าทิศใดก็ไร้เงา
เพราะเมืองเราเมืองใครไร้สีแสง
โรคโควิดพิษร้ายยิ่งสำแดง
เข้าโถมแทงฆ่าฟันชนบรลัย

ฟ้าบ้านเราครานี้เป็นสีหมอง
น้ำตาเราเนืองนองท้นบ่าไหล
เดี๋ยวก็ร้อนเดี๋ยวก็หนาวรวดเร็ว
แต่ละวันทำไมช่างยืดยาว?

หยุดน้ำตารินไหลได้หน้ากาก
หยุดน้ำตาไหลพรากจนใจหนาว
หยุดน้ำตาแห่งพ่ายแพ้แต่ละคราว
คือแรงเคลื่อนพาให้ก้าวพ้นผ่านไป

เธอกับฉัน เราต้องมัน เราต้องมุ่ง
 สู่วิษยรุ่งสีแสงแห่งสดใส
 “สวมหน้ากาก” ป้องกันระว่างภัย
 “กอดในใจ” ร่วมก้าวผ่านภาพเวลา

ไม่มีวัคซินใดในโลกนี้
 จะนำให้ดวงชีวิไปข้างหน้า
 เกิดปลุกใจให้องอาจ, ปาดน้ำตา
 ใช้ความรักนำพาพ้นภัยพาล

รักจะเป็นภูมิคุ้มใจในวันทุกข์
 รักจะล้างความเข็ญชุกสู่สุขสานต์
 รักจะไล่ให้สิ้นทมิฬกาล
 รักจะพาดวงมานโบกโบยบิน

สักวันหนึ่งฟ้าที่เห็นต้องเป็นฟ้า
 หยดน้ำตาจะสูญหายมลายสิ้น
 ประวัติศาสตร์จะจารไว้ในแดนดิน
 ว่าความรักพาชีวินพ้นภัยพาล

เพราะความรักคือภูมิคุ้มชีวิน
 พาปฐพินข้ามผ่านภาพเวลา...

การเดินทางสู่ท้องฟ้าของลูกนก

ธณภัทร เหล่าสุวรรณ

กะเทาะเปลือกลิ้มตามาดูโลก
 กางปีกโบกด้วยวัยไร้เดียงสา
 หัดโผผินล่องลอยท่องนภา
 บินเข้าสู่โชคชะตาการเดินทาง

เหล่าลูกนกเริ่มเรียนรู้การอยู่รอด
 สู้่อ้อมกอดความเป็นไปในฟ้ากว้าง
 ผ่านคืนแรก ทุกหนแห่ง แสงเลือนราง
 จนค้นพบแสงสว่างแห่งกลางวัน

สัมผัสแห่งไอหมอกเช้าแสนหนาวเหน็บ
 ต่อมความเจ็บนำพาให้ร่างไหวสั่น
 ความโหยหิวปลุกหัวใจลูกให้ทัน
 กระพือปีกฝ่าฟันสัญชาตญาณ

ลมพายุ ต้านไม่ไหวยากไปต่อ
 คำนึงทำอะไรให้ข้ามผ่าน
 ฟ้าแปรปรวนมีดมืดพิศดาร
 คือความทรمانที่พานพบ

บินร่อนลง หวังตั้งหลักเพียงสักหน่อย
 เมฆฝนลอยซัดสาดไม่อาจหลบ
 อีกลูกเห็บหล่นจากฟ้ามากระทบ
 ยอมสยบไร้เงื่อนไขให้ทำทนาย

ภูมิใจภูมิใจในวันทุกซ์

ห้องฟ้าร้องดังเปรี้ยงเหมือนเสียงชู้
 เฟงมองดูระยะทางอย่างใจหาย
 สิ่งรอบตัวตอนนี้มัน อันตราย
 รอจนกว่าห้องฟ้าคลายได้กลับมา

ทั้งเนื้อตัวเปียกชุ่มอ้อมน้ำฝน
 นอนหลับผล็อยลืมตนกลางผืนป่า
 เปลวแดดส่อง ปลุกวันใหม่ให้ลืมตา
 มองแผ่นฟ้าเมื่อเหตุการณ์ผ่านพ้นไป

จากลูกนกที่เมื่อวานต้านลมฝน
 กระพือปีกเริ่มต้นผลัดขนใหม่
 พีนเรียวแรงมุ่งเดินทางฟ้ากว้างไกล
 ด้วยหัวใจโอบอ้อมภูมิคุ้มกัน

แม้ปลายทางข้างหน้าฟ้าเปลี่ยนสี
 แต่วันนี้ปีกคูใจมีไหวหวั่น
 ก็พายุ...หยุดทำพร้อมฝ่าฟัน
 ก็เมฆฝน...มิขวางกั้นเส้นสัญจร

การเดินทางคือวงเวียนการเรียนรู้
 หากซีพอยู่ต้องรู้ดหน้าอย่าท้อถอน
 ทุกข์ผ่านมาทุกเรื่องราวปลอบร้าวรอน
 คือขั้นตอนสร้างวิหคอย่างเต็มตัว

บ้านไม้กับคุณย่า

ภูวตล ลีลาเกียรติวณิช

(1)

บ้านไม้เก่าหลังใหญ่ในซอยลึก
 ความรู้สีก่อนย้อนมาหา
 ภาพเด็กน้อยวิ่งไล่กันไปมา
 กับคุณย่านั่งดูหลานหน้าบ้านไม้

กลิ่นกับข้าวยังหอมไกลเหมือนวัยเด็ก
 ข้าวจานเล็กกับคุณย่าหน้าโต๊ะใหญ่
 ร้อยเรื่องเล่าได้ฟังเมื่อครั้งใด
 ก็สุขใจทุกครั้งที่นั่งฟัง

(2)

บ้านไม้เก่าหลังนี้สี่เริ่มมอง
 เมื่อครั้งมองภาพย่าน้ำตาหลัง
 พวงมาลัยหอมกว่าทุกคราครั้ง
 แขนวนั่งเคียงปู่อยู่ด้วยกัน

คิดถึงเสียงเล่านิทานอันหวานซึ่ง
 ข้าคิดถึงเพลงกล่อมนอนก่อนหลับฝัน
 เหลือแต่เพียงความทรงจำอันสำคัญ
 ความเงียบนั่งเฝ้าสงบบกลบน้ำตา

(3)

กลับมาบ้านคราวใดก็ได้สุข
 จดจำทุกความผันผ่านในบ้านย่า
 เก็บความเศร้าความสุขตลอดเวลา
 ในบ้านไม้ชายคาของย่านี้

บ้านไม้เก่าหลังนี้เป็นที่พัก
 ให้ความรักความอ่อนใจในทุกที่
 คุ้มหัวนอนคุ้มหัวใจในทุกที่
 ความทรงจำอันดี...ที่มีกัน

ภูมิคุ้มใจใกล้ตัว

โพระดก

หยาดน้ำตาหยดเฝาะเกาะเรียวหญ้า
ลงมหนาทึบเรื้อยรีไหล
ทุกซ์หมองหม่นอนธการกลางม่านใจ
กลับไปรุ่งใสด้วยแสงแห่งตะวัน

ต้นไม้ออบกอดกายไว้ทั่วป่า
ແหละห้องฟ้าห่มห้อมพร้อมรุ่งฝัน
ทั้งปลอบโยนเหยียวยาสารพัน
นวลพระจันทร์เรืองรองให้มองดู

ดาวเป็นเพื่อนฟังคำรำพันหลาก
ลมรับฝากหอบคำรำพันสู่
ก้อนเมฆลอยคอยสดับดาวรับรู้
เงียบเงียบอยู่กับเราเข้าใจดี

ขุนเขาตั้งตระหง่านนิ่งให้ฟังพัก
ปัญหาหนักใดใดก็คลายคลี่
ด้วยคลื่นคลั่งทะเลคร่าซัดราศี
ต่อแต่นี้จะอยู่ได้แม้ภัยมา

ฝันสร้างให้รู้ว่าต้องซาโศก
 โลกทั้งโลกเป็นเพื่อนเราแล้วเจ้าข้า
 ทุกข์ต่อไปไม่ต้องหมองน้ำตา
 ได้เวลาพักผ่อนนอนตักดิน

เจ้านกไพร่ร้องเพลงครั้นเครงนัก
 เล่าเรื่องรักนอกป่าปุกยามผกผิน
 เจ้าผีเสื้อตัวน้อยพลอยไต้ยิน
 กางปีกบินดูบ้างอย่างเจ้านก

ดอกไม้ปลิดขั้วโรยแล้วโปรยร่วง
 ทุกซ່อรวงเกลื่อนราวฝนดาวตก
 ทุกข์สะท้อนดอกไม้อั่วหวะสทก
 แลเห็นนอกไหวหวั่นในวันทุกข์

ธรรมชาติบำบัดใจให้แข็งแกร่ง
 เหมือนมีแรงใจมอมาลอบปลุก
 เป็นภูมิคุ้มกันใจเมื่อภัยรุก
 ทุกสิ่งสุขพร้อมบรรเทา...รอเรามอง

แล้วดอกไม้จะเบ่งบาน

สราวุฒิ ร้อยกรอง

๑ ดั่งสุรียรั้งสีลีน	สะเทือนขวัญ
เหมือนสมุทรสุญอาสาญ	สลดแล้ง
ดุจเพลิงแผกไร้ควัน	คลุ้งเขม่า
ผืนพิภพระแหงแห้ง	แห่ห้อมโลกา ฯ
๑ มหาวิฤทธิโลกโรคร้าย	ฤทธิ์แผลง
โควิโทถลลง	ทั่วหล้า
พอกพูนพิษร้ายแรง	ลามลูก
ประสพทุกข์ทุกห่อมหญา	ยี่งน้ำตานอง ฯ
๑ โอสถครองคอบคัม	คลุมกาย
โรคะปะทะมลาย	หลีกสู
สกนธ์ทุเลาคลาย	คืนสงบ
แต่จิตปวนปั่นผู้	เร่งสร้างพลังใจ ฯ
๑ เปลี่ยนมองภัยสิ่งร้าย	โรคา
คือสัจธรรมชีวา	มนุษย์แท้
ปรับจิตปรับนัยนา	เป็นสิ่ง ดีเฮย
ภัยันต์พิษจึงพ่ายแพ้	ทุกข์ร้ายกลับดี ฯ
๑ มีสติเป็นเกราะคุ้ม	คลุมใจ
จึงหยุดยั้งภัยันต์ภัย	คลาดแคล้ว
ไม่ประหวั่นจิตไหว	ถูประมาท
มีสิ่งเหล่านี้แล้ว	ส่งให้มิตรมอง ฯ

๑ ส่งยิ้มมองผ่านด้วย	แววดา
ส่งรสถ้อยวาจา	สดับสู่
พลังใจจะเยียวยา	ยามทุกข์
ส่งรักมากอบกู่	จิตพินคินกาย ฯ
๑ แม้นหมายปลุกดอกไม้	ในใจ
ต้องรดน้ำด้วยอภัย	จิตตั้ง
หว่านปุ๋ยเมตตาไป	ปลอบสุข
ไม้ดอกแบ่งบานรัง	ทุกข์ลี้มโรยรา ฯ
๑ มาปลอบขวัญร่วมสร้าง	พลังใจ
ยื่นหยัดสกดภัย	ดับดิน
คือหยาดทิพย์ห้วงหทัย	ชโลมสุข
ภัยผาดพ้นสูญสิ้น	สงบพื้นสถาพร ฯ๑๐๐

หนังสือคือภูมิคุ้มใจ

จิรภิญญา มหาสวัสดิ์

ห้องเที่ยวจักรวาลได้ไซ้ใหม่เล่า
 หมุนเวลาโลกเราเข้ามาใกล้
 แม้อยู่บนเส้นทางที่ห่างไกล
 แต่ค้นหามาได้ไม่ยากนัก

หนังสือคือประตูโลกกว้าง
 อักษรคือเส้นทางวางเป็นหลัก
 ตัวละครเปลี่ยนหน้ามาทลายทุก
 โคร่งเรื่องมักโน้มจิตให้ติดตาม

ที่ละหน้าที่ละน้อยค่อยค่อยอ่าน
 เชื่อมสื่อสารระหว่างคนอย่างล้นหลาม
 โลกแห่งจินตนาการอันงดงาม
 โอบเอื้อความสุขให้ทั้งใจกาย

แม้เหตุการณ์วิกฤตพิชิตโลก
 ความทุกข์โศกตาลเด็ดก็เหือดหาย
 หนังสือช่วยบรรเทาให้เศร้าคลาย
 ความปั่นป่วนวุ่นวายเลื่อนหายไป

กลางความมืดอ้างว้างไร้ทางออก
หนังสือบอกหนทางสว่างให้
กลางความทุกข์เห็บหนาร้าวทรงใน
หนังสือคือยาใจในวันนี้

ยามไม่รู้ช่วยให้ได้รับรู้
เป็นเพื่อนคู่ใจตนบนวิถี
ปลอบประโลมปัญหาประดามี
ช่วยแนะชื่อนาคตกกำหนดชัด

หนังสือดีสร้างสรรค์จรโลงจิต
เปิดมุมมองความคิดผ่านวิถี
องค์ความรู้เอนกอนันต์ทุกบรรทัด
ช่วยขจัดอุปสรรคไม่ยากเย็น

ในภาวะโควิดวิกฤตหนัก
ยาใจหลักคือการอ่านต้านทุกข์เข็ญ
กลางห้วงแห่งความเศร้าเคล้าล้าเค็ญ
หนังสือเป็นภูมิคุ้มใจให้ทุกคน

อ้อมแขนแห่งชะลามุน

องอาจ สิงห์สุวรรณ

1-

ต้นยางลึกลงกลางสวน...
 ห่มด้วยมวลหมอกดำ น้ำค้างเกาะ
 พรกพร้าวรองน้ำยาง ยังค้างเคาะ
 เสียงเสนาจะงอยดง เจียบลงแล้ว...

ยางยืนนิ่งเหมือนว่าไว้อาลัย
 ยางโอบโอบเหมือนโอบกลา การ้องแว่ว
 เธอสะท้อนมองเหม่อเปลอทอดแมว
 ตาไหวแววคล้ายเงาเจ้าลูกชาย

สืบแปดฝนยังไม่พร้อมพั้นอ้อมแขน
 เนื้อเพ็งแน่น แขนมือเท้า เจาลับหาย
 น้ำเหงื่อขึ้น น้ำยางสดหยดทำทหาย
 กลับกลายเป็นน้ำเลือด เหือดไม่เป็น

น้ำค้างเกาะน้ำตา ปายางนิ่ง
 สรรพสิ่งเหมือนมองแต่ไม่เห็น
 พร่าจันไม่เหลือหยดรดกระเซ็น
 ร้างซีดเย็นกว่าฝน วนย้อนคืน

หนุ่มเพ็งแน่น แทนมือเท้า เจ้าบุกขัน
เป็นความฝัน คือความจริง ไขสิ่งอื่น
เธอเหมือนฟ้าผ่าเปรี้ยง หลังเสียงปืน
เมื่อความตายกินกลืนชะตาเยาว์

คืนฝนหมาด มีดกรีดยาง ยังกำแน่น
มิทันแม่ ได้ตายแทน ก็สูญเจ้า
กรงหัวจุก ชุกหัวใจ อาลัยเงา
ฝูงความเศร้า สัปสละอื่น ทุกข์คืนวัน

วันต่อคืน ยืนเหม่อ ทะมึนมืด
ตะคุ่มเงาชิงฟีด เพื่อจริง-ฝัน
ต้นยางยังรอเห็นการลงพันธ์
ไอ้ มัยยิต ใครกันฆาตกร!?

เวรกรรม! ต้องย้อนต่อ ผู้ก่อกรรม!
ข้าวคำ น้ำนม แนนบอกอ่อน
กุल्लीงของงูมา แทบล้ารอน
ฟ้าให้พร ไม่เท่าแม่ แม่ชีวิต

แมงมุมซึ่งใยขวางทางเข้าอก
แมงดำงำใจนก สะทกวิกฤติ
ไอ้ ความยุติธรรม โปรดนำทิศ
ลากคนผิด จิตป่วยไข้ ชดใช้กรรม

'ประหารได้ ขอโปรดเถิด จงประหาร!
 ต่อหน้าศาลพิพากษา อูรารำ
 นั้น ดวงตาของใคร ไหลนองน้ำ
 ขอบตาขำ ล้นทำนบ ตาสบตา...

'ฉันขอโทษ...ขอโทษแทน...ลูกชายด้วย...'
 ร่างระทวย ปล่อยไฮโฟเข้าหา
 หัวอกแม่ด้วยกัน สะอื้นคว่ำ
 โฝผวา แม่กอดแม่ ใจกอดใจ...

2-

ต้นยางยืนกลางเงา แสงเข้าอุ่น
 'ชะลามุน' ภูมิคุ้มกัน ของวันใหม่
 แมงดำเคยจ้ำอก บินผกไป
 ซ่ออภัย เธอแผ้ววาง กลางกุโบร์.

ไขคำ

- พรกพร้าว แปลว่า กะลา
- มัยยิต แปลว่า คนตาย, ศพ
- ชะลามุน แปลว่า สันติ

(คำว่า อัสลาม หรือ อัสลามุ มีความหมายว่า สันติ
 มาจาก รากศัพท์เดียวกัน คือ ชะลามุน)

วัดซีนใจ

ธีระสันต์ พันธศิลป์

กับคำคืนหนี้บนดาวเดือนดาวดับ
 อัจฉลึบราแสงทุกแห่งหน
 โหยหาไหลให้พึงพัก...ใครสักคน
 ใครกักตนลำพัง...ฝั่งฟ้าไกล

กับทุกข์ที่เธอแบกไว้บนบ่า
 ฉันเชื่อว่าเธอรับกับมันไหว
 ขอเพียงสู้อยู่ตลอดไม่ถอยใจ
 เร่งก่อไฟอีกกองเพื่อส่องทาง

“เธอไม่แพ้ แคยังไม่ชนะ”
 แรงปะทะสารพัดคอยขัดขวาง
 มันคงธำรงฝันอันรางซาง
 ห่วงแม่ห่างต่างฟ้าและดาววัน

ฝากถ้อยคำห่วงใยมาให้อ่าน
 ห่างไกลบ้านบากหน้าค้นหาฝัน
 อยู่ต่างเส้นรุ้ง แวง ฝั่งแสงจันทร์
 อย่าไหวหวั่นกับทุกข์ที่คุกคาม

ฉันส่งรักข้ามฟ้าฝากมาให้
 โปรตเปิดโลนให้รักได้ทักถาม
 รักจักปลอบประโลมใจในโมงยาม
 พาฝ่าข้ามขมขื่นแห่งคืนวัน

รักจักทอคำคืนเป็นผืนผ้า
 เป็นชายคาเพิงพักเหล่านักฝัน
 เป็นโอสตรสขมแต่สำคัญ
 เป็นภูมิอันคุ้มใจในวันตรม

เป็นร่มงามบังแดดที่แผดจ้า
 เป็นบุปผาดอกสวยปักมวยผม
 เป็นไหมงามคลุมไหล่ไว้กันลม
 เป็นผืนพรมปูทางระหว่างวัน

รักจักเป็นสะพานข้ามลำน้ำเชี่ยว
 รักจักเหนี่ยวนำใจเพิ่มไฟฝัน
 รักจักเป็นภูมิคุ้มใจให้แก่กัน
 รักเป็นยาสามัญของทุกคน

กับคำคืนยึดยาวหนาวหน่วงหนัก
 ขอมอบรักเป็นผ้าห่มป้องลมฝน
 แม้กักตัวลำพัง อย่ากัจวล
 เธอจะพันทุกขั้ภายในเร็ววัน.

แล้วเปลี่ยนไปแล้วเปลี่ยนมาแล้วเปลี่ยนไป

นรพัลลภ ประณูทนรพาล

ได้ยินมาว่าฟ้าเคยหม่น
 มีคนบอกว่าฟ้าเคยใส
 อีกคนบอกฟ้าเคยสีไฟ
 อีกคนบอกใช่ และเคยฟ้า

ฟ้าเคยมีสีส้มในยามเช้า
 และเคยมีสีเทามาก่อนหน้า
 ฟ้าเคยสีแดงสดจนแสบตา
 และเคยสีดำกว่าจักรวาล

บางคืนฟ้าเคยพราวเพราะดาวส่อง
 บางวันฟ้าเคยหมองเพราะฝนผ่าน
 บางคืนเคยมีดรวนिरันดรกาล
 บางวันเคยแสนหวานปานนिरันดร

ได้ยินว่าหนึ่งวินาที
 ฟ้าเคยเปลี่ยนสีกะทันหัน
 หนึ่งนาที่เคยเปลี่ยนเป็นร้อยพัน
 ในหนึ่งวันเคยเปลี่ยนเป็นล้านฟ้า

เคยสีใหม่แล้วเปลี่ยนไปสีเก่า
 เคยสีเศร้าแล้วเปลี่ยนไปเศร้ากว่า
 เคยสีสุขแล้วเปลี่ยนไปพริบตา
 แล้วเปลี่ยนไปแล้วเปลี่ยนมาแล้วเปลี่ยนไป

หากแต่ฟ้าเข้าใจสภาวะ
 ความไม่อมตะของสีไหน
 ความไม่เคยคงที่ของสีใด
 แต่กระนั้นอย่างไรก็ใช้ฟ้า

ใจเอ๋ยเคยงดงามในยามสุข
 ในยามทุกข์เคยข้ามเพื่องามกว่า
 เคยเปลี่ยนมาเปลี่ยนไปแล้วเปลี่ยนมา
 นั้นย่อมหมายความว่าเคยหายดี

ความรักของนักฝัน

จามรี ต้นไฟทิวรี่ดิลี

คนบางคนเห็นคำว่าความสุข
ในรอยร้าวผนังคูกที่คุ่มขัง
เห็นลวดลายไม้เก่าที่ผู้พัง
เป็นรอยยิ้มความหลังเมื่อยังเยาว์

มองให้เห็นความสุขในทุกข์เข็ญ
มองให้เห็นความงามในความเศร้า
ความละเอียดอ่อนในหัวใจเรา
โอบเบาเบาอบอุ่นละมุนละไม

ลี้มโลก, โโรค, โชคชะตา, อนาคต
มากำหนดปัจจุบันด้วยกันใหม่
เรื่องเลวร้ายหน้าจอใครต่อใคร
สะกดใจจงนิ่งอย่าวิ่งตาม

เศษใบไม้สร้างสี่ปีกผีเสื้อ
ปาร์กเรือเต็มไปด้วยไม้หนาม
ย่อมยังมีสีสันตอกไม้งาม
แทรกในความรกร้ายไม่น่ามอง

อ่านออกเสียงรับพลังจากหนังสือ
โลกในมือกว้างใหญ่ในสมอง
เรียนรู้อัจฉกรวาลในครอบครอง
วาดแผนที่เที่ยวท่องในห้องนอน

เขียนระบายสีสันของวันเสาร์
ผ่านแสงเงาความทุกข์ที่ซุกซ่อน
เติมน้ำตาแต่งรสของบทกลอน
ให้ชื่นชมทุกตอนจนจับใจ

ทุกข์เท่าไหนใช้ต้องติดอยู่กับที่
วันพรุ่งนี้ทุกวันเป็นวันใหม่
โลกยังหมุนดาวเดือนยังเคลื่อนไป
ไม่เคยมีสิ่งใดไม่เปลี่ยนแปลง

ภาพความเศร้าทุกชิ้นเป็นศิลปะ
ทุกข์สร้างทุกอักษระให้สาดแสง
ท่องทะเลน้ำตาฝาคลิ้งแรง
เลาะเกาะแก่งโศกชะตาอย่างท้าทาย

เธอจะพบความรักของนักฝัน
จินตนาการ สีสัน ซึ่งสูญหาย
เธอจะเห็นสีรุ้งของมัลลาย
และเม็ดทรายสีทองเหมือนท้องฟ้า

เสริมสร้างภูมิคุ้มใจในวันทุกข์
เพื่อวันสุขพรุ่งนี้ต้องดีกว่า
กอดตัวเองทุกวันที่ผ่านมา
แล้วบอกว่าเดี๋ยวมันก็ผ่านไป.

เด็กชายบนสะพานไม้

วิศิษฐ์ ปรียานนท์

พอมแก่รีนจนไม่รู้ ตุ๊กลาัยเด็ก
โลกใบเล็กฉายรังให้มุ่มมัน
ปะปนในกลุ่มเพื่อนเหมือนเหมือนกัน
เป็นเด็กน้อยช่างฝันแรงบันดาลใจ

ยังมีลมหายใจ ใช้ชีวิต
ท่ามวิฤทธิหนักหน่วงไม่ล่วงผ่าน
เขารื้อชุดฝุ่นจับมานานับนาน
หัวตะกร้ามาทำงานสะพานไม้

คือสีสันสะพานมอญคอยต้อนรับ
“ประแบ้งใหม่ครับ” “แล้วแต่จะให้”
ต่างหาเงินตั้งแต่ตอนยังอ่อนวัย
หลากปัจจัยบังคับมิหยุดพัก

มีคฤเทศก์ตัวน้อยกล่าวถ้อยคำ
ศัพท์ท่องจำสำเร็จรูปเน้นเสียงหนัก
เป็นกลุ่มๆ เป็นคู่ๆ ดูคึกคัก
ยื้อแย่งนักท่องเทียวบ้างเหนียวรั้ง

หวนกลับมาหลังหายเร้นนานเป็นปี
เข้า, เย็น-ค่า ทำหน้าที่มีความหวัง
เล่าประวัติชัดเจนเน้นเสียงดัง
สองปากฝั่งซอเรื่องราวไว้มากมาย

ว่าหลวงพ่อดุตตะมะสร้างสะพาน
เชื่อมทุกการผ่านข้ามหลอมความหมาย
หลอมแรงญาติทุกชาติพันธุ์ ต้นยันปลาย
หล่อเลี้ยงความหลากหลายจากสายน้ำ

แม้เชื่องช้ากว่าใครไม่ทันเพื่อน
 แต่เขาเหมือนสนุกทุกเช้า, คำ
 ไร่ประโยชน์เรียงร้อยสักถ้อยคำ
 แต่คล้ายพราบบรรเลงอย่างแว้งคว้าง
 น้อยคนสังเกตเห็นเขาเป็นใบ้
 เสียบหนึ่งแต่หัวใจใสสว่าง
 แสดงผ่านดวงตาและท่าทาง
 ส่งยิ้มกว้างใต้หน้ากากเดินลากเงา
 บ่อยครั้งอยากตะโกนโดนเพื่อนแกล้ง
 ยืนชูแบงก์ที่ได้คล้ายเขี่ยเขา
 ‘มือใครยาวสาวได้สาวเอา?’
 มือว่างเปล่ากำหมัดพลางกัดฟัน
 ระวังโกรธไม่เอาเรื่องไม่เคืองแค้น
 เงินได้น้อยแต่แสนภูมิใจมัน
 พอช่วยแม่จุนเจือเอื้อแบ่งปัน
 เพิ่มอีกวัน ค่าขนมค่านมน้อง
 ภูมิใจคุ้มกันมั่งคั่งอยู่ข้างใน
 จึงร่าเริงสดใสไม่เศร้าหมอง
 มีจังหวะของตัวเองเปล่งทำนอง
 เป็นเพลงร้องโอบยบินจินตนาการ
 ยังมีลมหายใจ ใช้ชีวิต
 ท่ามวิฤติหนักหน่วงไม่ลวงผ่าน
 สวมหน้ากากหัวตะกร้าหน้าเบิกบาน
 ไปทลายทักจักรวาลสะพานไม้.

แมวมสามขา กับภิกษุผู้แปลงร่าง เป็นสัปเหร่อ

คีตา บาร์ตตายา

1.

โยยกเขยกมานั้นแล้วแมวมสามขา
จากบ้านสงัดจันอีกฟากถนน
ที่คนรักของใครบางคนไม่ทันได้เอ่ยคำลา
เพียงพริบตากลายเป็นเจ้ากระดูก
ในบถบังสุกุลซึ่งรินไหลใต้ฟ้า
กลืนหายสู่กลุ่มเมฆชีวิต

2.

โยยกเขยกสู้อ้อมตักอีกครั้ง
ข้างขวาขาน้ำกุดด้วน
เหมือนความฝันในฤดูโรคระบาด
แค้นขึ้นพาความจริงที่เหลือ
ออกค้นหาอากาศและบทเพลงปลุกปลอบ
ฉันทูบชนสึดอกจำปี
สบตากับพุ่มนี้ของแมวมตัวหนึ่ง
หัวใจมันเต้นเหมือนเสียงคลื่นซัดฝั่ง
ซึกชวนฉันทลงเรือความรัก
ลอยสู่ทะเลต่างสายพันธุ์

3.

ฉันเพิ่งเปลี่ยนชุดฟิฟี่เป็นจีวร
 หลังชำระร่างกายจนแน่ใจต่อความสะอาดเอี่ยม
 ศพที่ 45 กลายเป็นห่อกระดูกอ่างว่าง
 ไร้ญาติมิตร ไร้ประวัติศาสตร์
 ทว่ามีนามชื่อในบันทึกโรคระบาด
 อ่างว่างเหมือนฉัน
 ภิกษุผู้แปลงร่างเป็นสัปเหร่อ
 เพื่อถูกสาปให้รับบทแกะดำในเขตพัทธสีมา
 ฉันกัดตาหารเพียงลำพัง
 หลีกหลบแววระแวงหวาดหวั่น
 ในกฏที่บางคืนฉันฝันว่าเปลี่ยนสภาพเป็นเรือเก่าๆ
 ลอยคว้างอยู่กลางทะเลเฝ้าอังคาร

4.

เหยียดร่างโค้งตัวขึ้นจากตัก
 ส่งเสียงร้องเบาๆ ราวสายลมหนาวพัดไกวดอกหญ้า
 โขยกเขยกชะเง้อมองนกพิราบเปลี่ยน
 สดับฟังถ้อยคำบนเรือปีกชะมุกชะมอม
 ว่าชีวิตบินผ่านเมืองแห่งปีระบาด
 พายุน้ำตา โรงพยาบาลสนาม ความโกลาหล และห้วงแร้นแค้น
 สีดอกจำปีหวนคืนสู่ตักอีกครั้ง
 สีขาวสะอาดเหมือนก่อเกิดจากกระดูกในห่อผ้า
 ไม่ใช่สี เหมือนดอกบัวต่างหาก
 ดอกบัวซึ่งใครบางคนเคยน้อมจัดแจกัน
 ก่อนโรคระบาดขโมยเขาไปจากบทกรวดน้ำ

รวมบทกวี

5.

โขยกเขยกกลับไปแล้วแมวสามขา
 ก่อนข้ามถนนสู่บ้านสงัดงั้น
 ฉันเห็นขาข้างซ้ายสูญหายงอกออกมาใหม่
 ขณะอีกร่างของมันขดตัวอยู่ในตัก
 ถักทอความงดงามประหลาด
 โอบกอดภิกษุผู้แปลงร่างเป็นสัปเหร่อ
 รับบทแกะดำในเขตพิททสีมา
 ฉันกัดตาหารหารเพียงลำพัง
 หลีกหลบแววระแวงหวาดหวั่น
 ในภุม্মิที่หลายคืนผ่านมา
 ฉันฝันว่าเปลี่ยนสภาพเป็นเรือเก่าๆ
 ลอยคว้างอยู่กลางทะเลเฝ้าอังคาร.

ยัมระหว่างบรรทัด

นฤมล มงคลอิทธิเวช

ท่ามกลางความโดดเดี่ยวส่วนบุคคล
เราส่งยัมให้กันระหว่างบรรทัด

แน่นอน โลกใบนี้วิปลาส
เราทุกข์ระทม, รวดร้าวระยำเพียงเพื่อผ่านพ้นไปแต่ละวัน
ร่ำให้ให้ก็ขุดมการณ
หลั่งน้ำตาให้กับความทุกข์ในเรื่องเมื่อวันวาน

ความเศร้าอาจนำจิตใจเรามาบีบเขย่าหยอกเย้าเล่น
กลางคืนบางครั้งจึงโหดร้าย
กลางวันบางทีเดี๋ยวตายท่ามกลางผู้คน
แต่โปรดอย่าลืมเรื่องตลกร้ายที่แสนธรรมดา
เวลาจะพรากและนำพาทุกสิ่งไป

โอบกอดมูราคามิ
จูงมือวีรพร นิตยประภา
จับป่าดอสโตเยฟสกี

เล่นซ่อนหาภายใต้เปลือกตาหลุบต่ำ
โอบล้อมตัวด้วยหนังสือมากมาย
ใต้น้ำตาจางหายราวหยดหมึกในท่าฝน
ให้เราลองอย่าเหยียบด้วยเท้าเปลือยเปล่า
ให้เราลองเล่าเรื่องราวสักเรื่อง

ให้ความทุกข์มอดไหม้เหลือเพียงซี่งั้เ้า
เมื่อนั้นค๋อยนำเขม่ามาวาดรูปดอกไม้

งอกงามและเจียบงัน

เราส่งยิ้มให้กันระหว่างบรรทัด

เหมือนที่แม่เคยบอก

ปรีชวิชญ์ บุญยะวันตั้ง

เวลาไม่สบายใจ
 ให้ออกไปมองท้องฟ้า
 ฟอกกลายเป็นหมอก
 สักวันแม่จะกลายเป็นเมฆ
 แม่เคยบอกผมแบบนี้
 เพราะพ่ออยู่ไกลเกินไป
 วิทยุเครื่องไหนคงไม่รับสัญญาณ
 พ่อหายไปในวันที่เสียงปี่น้ดแรกดังขึ้น
 คนหนุ่มทยอยเข้าป่าขึ้นเขา
 กองหนังสือที่พ่อเคยอ่านหายไปจากบ้าน
 แม่บอกว่าหลังคำสั่งให้เสียงปี่น้ดสงบ
 ทุกคนลงจากเขาพร้อมผืนธงและอุดมการณ์ที่พับเก็บไว้
 พ่อถือธงข้ามเขาพับผ้าไปแล้วไม่เคยกลับมาอีก
 ผมเติบโตโดยมีพ่อในแววตาของแม่
 ความอดทนส่งผ่านอ้อมกอดในทุกครั้งที่หกล้ม
 ผมยังคงคิดถึงพ่อแม่จะไม่ตอบคำถามอีก
 มะเร็งช่องปากพรากแม่ไปในตอนที่ผมจบมหาวิทาลัย
 ผมกลายเป็นคนหม่นเศร้า
 เพราะเหมือนพ่อได้จากไปด้วย
 แววตาแม่ที่ผมไม่ได้สบตาอีกแล้ว
 ผมพยายามแหงนหน้ามองฟ้า
 เฟ้งมองเส้นขอบสันเขาสีเทาหลังทะเลหมอก
 ผมยังจำที่แม่เคยบอกได้

หากทุกขใจให้มองท้องฟ้า
 เราจะรู้สึกว่าเป็นสิ่งมีชีวิตตัวเล็ก
 ปัญหาเราก็จะเล็กตามเท่าหัวเข็มหมุด
 เท่าจุดหนึ่งจุดในทศนิยมที่ผมไม่ชอบเรียน
 ทุกเช้าผมจะนั่งมองท้องฟ้า
 ขณะรอหม้อกาแฟหลังน้ำตาสีดำออกมา
 ผมเจอทั้งพ่อและแม่
 เพียงแต่ผมแยกไม่ออกไหนหมอกหรือเมฆ
 เพราะพ่อกับแม่ผสมรวมกัน
 บางคราวผมยิ้มให้ผืนฟ้าตรงหน้า
 เพราะผมรู้ว่าทุกการเฝ้ามอง
 ดวงตาหลังเมฆหมอกไม่เคยหายไป
 เเงหน้ามองฟ้าไว้นะลูก
 น้ำตาจะได้ไม่หลังลงพื้น
 ความเศร้าจะจางหายไปกับหมอก
 เหมือนที่แม่เคยบอก
 อย่าให้ผืนดินได้กินน้ำตาเรา
 แหงหน้ามองฟ้าเอาไว้
 เมื่อน้ำตาจากจางหาย
 พ่อกับแม่จะส่งยิ้มให้
 เพราะพ่อเป็นหมอกและแม่เป็นเมฆ
 โปรดจำคำที่แม่บอก
 แหงหน้ามองฟ้าเอาไว้
 หมอกและเมฆอยู่รอบตัว
 โอบกอดลูกเสมอแม้เจือจางและบางเบา
 เดียวดายไม่เสียหายหากตระหนักรู้ว่าตนมีอยู่
 ความเศร้าคงละลายหายไปบ้าง
 เหมือนที่แม่เคยบอก.

ผลการพิจารณาของคณะกรรมการตัดสินเรื่องสั้น อ่านยาใจ ปีที่ 2 “ภูมิคุ้มใจในวันทุกข์”

ตามที่สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ธนาคารจิตอาสาและแผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สสส. ร่วมกันจัดทำกิจกรรมโครงการ “พลังวรรณกรรมเพื่อเสริมสร้างพลังชีวิต” ปีที่ 2 โดยเปิดรับผลงานเรื่องสั้นและบทกวีระหว่างวันที่ 1 สิงหาคม ถึงวันที่ 31 ตุลาคม 2564 แบ่งการประกวดเป็น 2 ระดับ คือ ระดับเยาวชน ที่มีอายุไม่เกิน 25 ปี และระดับประชาชนทั่วไป

ประเภทเรื่องสั้น มีผลงานที่ตรงตามหลักเกณฑ์การประกวด จำนวน 330 เรื่อง ประกอบด้วย

เรื่องสั้น ระดับเยาวชน	142	เรื่อง
เรื่องสั้น ระดับประชาชนทั่วไป	188	เรื่อง

คณะกรรมการตัดสินมีมติให้ผลงานต่อไปนี้ได้รับรางวัลในการประกวดบทกวี “ภูมิคุ้มใจในวันทุกข์”

ระดับเยาวชน

รางวัลชนะเลิศ

บ้านหลังนี้สี่เหลี่ยม โดย กษิตศ วิบูลย์เกียรติ

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1

ห้องกระจกเงา โดย ดิษฐ์จรัส

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2

มวลความรัก โดย ทักษิณ ทุนเกิด

รางวัลชมเชย

ดอกไม้จัน โดย บุหงารำไป

ภูมิคุ้มใจของเด็กชายอินยัต โดย อติรุจ ตือระ

ภูมิคุ้มใจในวันทุกข์

รางวัลชมเชย (ต่อ)

เรื่องในบ้าน โดย ชนาگانต์ โกมาสังข์

สันติที่ถูกเลื่อนลิ้ม โดย ปลายปากกา1113

ห้องเช่าของนักเขียนที่ถูกลูกตะกั่วฝงเข้ากราม โดย กันตชาติ ชวนะวิรัช

ระดับประชาชนทั่วไป

รางวัลชนะเลิศ

ไม่มีน้ำตาจากก้อนเมฆ โดย ชาคริต แก้วทันคำ

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1

ลาก่อน (นกขมิ้นเหลืองอ่อนค่านี้นอนไหน) โดย ธนายุทธ สิห์ขจร

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2

จดหมาย โดย อาธร เพ็ชรศรีเงิน

รางวัลชมเชย

แต่ชีวิตนับแสนที่ถูกคร่ำและความฝันในวันหน้าของสองเรา

โดย กฤษณรัตน์ รัตนพงศ์ภิญโญ

เรื่องเคราะห์ร้ายแห่งแหลมตาชี โดย สันติพล ยวงใย

เสียงผีเสื้อ โดย ไพรัตน์ ยิ้มวิสัย

หลังมือ...ที่อ้อมบนหน้าผาก โดย พรима เซยารมณ

Memory exchange โดย ปลายฝน วิศวะเวช

รายชื่อคณะกรรมการตัดสินเรื่องสั้น

นายสกุล บุญยทัต ประธานกรรมการตัดสิน

รองศาสตราจารย์ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ กรรมการตัดสิน

แพทย์หญิงมธุรดา สุวรรณโพธิ์ กรรมการตัดสิน

นายจรรยาพร ปรัชษ์ประลัย กรรมการตัดสิน

นายวิชา ลุนาชัย กรรมการตัดสิน

ภาพรวมของเรื่องสั้น อ่านยาใจ ปีที่ 2

อาจมีผลงานส่งเข้าประกวดน้อยลงกว่าครั้งก่อนเล็กน้อย แต่ผลงานที่ผ่านเข้ารอบตัดสินก็ล้วนมีความหนักแน่นทางการสื่อสารและมีความงดงามทางภาษาแห่งวรรณกรรมเป็นอย่างน่าชื่นชม พร้อมคงความใหม่สดในทางความคิดและรูปรอยการนำเสนอประเด็นที่ติดตึงใจและสั่นไหวต่อการรับรู้อย่างต่อเนื่องโดดเด่นทั้งรูปแบบและเนื้อหา รวมทั้งประเด็นความคิดในมิติของจินตนาการที่ไร้ขอบเขต ทั้งความจริงแท้และความจริงลวงอันน่าพิเน็จพิเคราะห์

กล่าวได้ว่าผลงานเรื่องสั้นอ่านยาใจ ปีที่ 2 สมควรแก่การเรียนรู้และรับรู้ในโลกความหมายแห่งวรรณกรรมอย่างยิ่ง

สกุล บุญยทัต

เรื่องสั้น
ระดับเยาวชน

บ้านหลังนี้สี่เหลี่ยม

กษิติศ วิบูลย์เกียรติ์

“สี่เหลี่ยมสวยดีนะ” ชายหนุ่มหันไปคุยกับภรรยาที่ปีนบันไดขึ้นมาทาสี วันนี้ทั้งสองไปเลือกสีที่ร้านและพบว่ามีแค่สีเดียวที่ดูโอเค ตอนแรกไม่ได้หวังอะไรกับมันไว้มาก แต่พอทากับผนังปูน แล้วก็ดูสวยไม่หยอก

“เราทำป้ายบ้านหลังนี้สี่เหลี่ยมด้วยเลยมัย” เขาพูดต่อ

“ดีค่ะ เดี่ยวฉันทำให้ ห้อยไว้หน้าบ้านเลย น่าจะตลกดี” ภรรยาต่อคำ หัวเราะอย่างร่าเริง

ชายชราวัยเจ็ดสิบสี่ในรถเก๋งสี่ประตูสีขาวมองหยดน้ำไหลขึ้นไปตามส่วนโค้งของกระจกหน้า ก่อนมันจะหายไปโดยการปาดของก้านที่ปิดน้ำฝน เขานั่งอยู่ด้านข้างลูกเขยวัยกลางคน วันนี้ ลูกเขยที่รับบทบาทเป็นคนขับใส่เสื้อลายสกอต กางเกงยีน ส่วนด้านหลังคือลูกสาวของชายชรา ใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงขาลีบ เอวสูง เธอไม่แต่งหน้า

ล้อรถหยุดหมุนอยู่หน้าบ้านหลังใหญ่ประกอบจากสามคูหาเชื่อมกัน ชายชราซื้อบ้านหลังนี้ไว้ตอนที่ยังหนุ่ม ตอนนี้นบ้านก็อายุห้าสิบปีเศษแล้ว “บ้านหลังนี้สี่เหลี่ยม” เป็นป้ายไม้ที่แขวนไว้กับเชิงชาย มีขนาดใหญ่มาก คนเดินผ่านไปผ่านมาหน้าบ้านก็สามารถมองเห็นได้

ฟ้าหายครึ้ม แดดฉายแสงผ่านช่องกลางระหว่างเมฆเป็นเหมือนสปอตไลท์ส่องไปที่รถ ชายชราพวงร่างอันเหี่ยวยุ่นลงมาปิดประตูและอย่างฝืนเท้าเข้าไปในบ้านที่แสนจะคุ้นเคย เขากลับมาแข็งแรงอีกครั้ง แม้จะ

ไม่พิตปังปังแต่คุณหมอชื่นชมว่ามีสุขภาพดีมากสำหรับคนมีอายุ ครั้งนี้ป่วยหนักที่สุดในชีวิตของเขา แต่โรคร้ายก็เอาเขาไม่ลง อยู่แหย่หมอมอพยาบาลแค่เดือนเดียว ก็กลับมาหายดีและได้รับอนุญาตให้กลับบ้าน

ชายชราเดินเข้าบ้านสี่เหลี่ยม และเจอกับหลานสองคนกำลังนั่งขัดสมาธิดูโทรทัศน์อยู่ในมือถือรถพลาสติกของเล่นคันเล็ก ผนังห้องสี่เหลี่ยมเหมือนด้านนอก หลานๆ ก็ผิวขาวอมเหลือง ทั้งสองยิ้มหน้าเร่รื่นเมื่อเห็นคุณตากลับจากโรงพยาบาล พวกเขากันเดินเข้ามาทอด

“ไปนอนพักในห้องดีมั้ยคะ”

ลูกสาววัยสามสิบแปดบอกระหว่างที่ชายชรากำลังล้างมืออยู่ในครัว ห้องนอนของเขาอยู่ที่ชั้นล่าง ขยับขนย้ายลงมาได้หลายปีแล้ว ปัญหาเรื่องข้อเข่าทำให้การเดินทางขึ้นชั้นสองของบ้านเป็นเรื่องใหญ่

หลังจากเอามือผ่านก๊อก เขาก็สะบัดน้ำ สับก๊อกและเอามือปาดกับผ้าขนฟูๆ ลายนกหวีดตีที่แขวนไว้ ก่อนจะเดินผ่านห้องเก็บของเพื่อไปยังห้องนอน

ระหว่างที่ผ่านห้องเก็บของ ชายชรามองเข้าไปในห้องที่เต็มไปด้วยยกล่องลิ้งและเห็นความเปลี่ยนแปลงที่ไม่สมควรจะเกิดขึ้น เขาสะดุ้ง ใจหายไปอยู่ที่ตาตุ่ม

“ใครทาสีห้องใหม่!!!!”

ชายชราตวาดลั่น ก็รู้ว่า กันอยู่ว่าใครรับหน้าที่ช่างประจำบ้านในพุทธศักราชนี้

“มันลอกแล้วครับคุณพ่อ” คนพูดคิดว่านี่เป็นเหตุผลที่ดี

“มันลอกก็ส่วนลอก แกทาผิดสี นี่ไม่ใช่สีเหลือง นี่มันสีส้ม”

เป็นสีส้มที่นำเกลียดและอุจาดตา เขาอยากเติมคำสร้อยเพิ่มประมาณนี้แต่ขอเก็บไว้ก่อน

ทั้งบ้านเจียบ ชายชราจึงปากไวต่อ

“สี่เหลียงคือสี่ของบ้านหลังนี้ พวกแกไม่เคารพมัน” ทั้งบ้านยังคงเจียบ

“ก็เหมือนไม่เคารพฉัน” ลูกเขยทำปากขมุบขมิบเมื่อได้ยิน

“ไม่ต้องแก้ตัว ฉันจะไปซื้อสี่มาทาเอง”

ชายชราพูดเองเออเองเสร็จสรรพ ก่อนที่ใครจะพูดแก้ตัว ก็ได้ลั่นวาจาไปเรียบร้อยเสียแล้ว ลูกเขยลูกสาวและหลานอีกสองคนนั่งเจียบทำตัวไม่ถูก พวกเขาไม่รู้ว่สี่เหลียงของบ้านหลังนี้สำคัญกับชายชราขนาดไหน มันเป็นความหลังที่ไม่มีใครใส่ใจ นี่มันไม่ใช่แค่สี่เหลียงธรรมดา สำหรับเขาแล้ว ไม่ใช่เลย

เขาถลัดคนรุ่นคนนี่ที่ขวางทาง ก่อนจะลากสังขารออกนอกบ้านตามคำประกาศ แม้จะแก้ดูเลอะเลือนแต่เขาก็ยังจำได้ว่ามีร้านขายสี่ทาบ้านอยู่ถัดไปอีกสองซอย และนั่นคือเป้าหมายของการเดินทางอันแสนมูทะลุ เขาเดินตากแดดร้อนยามบ่าย แสงแดดตกกระทบบนผิวหนังเหี่ยวๆ จนเงาเข้มเป็นชั้นย่นๆ ชัดยิ่งกว่าเดิม การเดินเท้าไปสองซอยเป็นเรื่องอันเหน็ดเหนื่อย ชายชราในชุดผ้า เวสปอยท์หลวมๆ ลากอี่ตะดาวเทียมคูโปรตผ่านหลายคูหาของเพื่อนบ้าน เขาหันหลังเป็นครั้งคราวเพื่อดูว่ามีใครตามมาหรือเปล่า

ไอ้ประเสริฐ ไม่มีใครตามมา

หารู้ไม่ว่าคู่สามีภรรยา รุ่นลูกหลบอยู่หลังป้ายชื่อซอย

“สี่เหลียง” เสียงชายชราดังลั่นร้านขายสี่ทาบ้าน

ผู้หญิงสวมเสื้อยืดของแถมจากบริษัทสี่หีบสมุดแค็ตตาล็อก มาวางไว้บนโต๊ะกระจกใส ใต้กระจกคือรูปแมวไทยพันธุ์เชียรมาศดาสีฟ้าเด่น ชายชราลูกลูกลนหาแว่นสายตายาว แต่เขาลืมมันไว้บนรถ

“อ้อ แค่คูสี” เขาพิมพ์กำกับตัวเอง เป็นปฏิกิริยาอัตโนมัติว่า เรื่องเกี่ยวกับอะไรที่เป็นสมุด หนังสือ หรือเล่มๆ เขาต้องควานหาแว่น มาสวม แต่สำหรับแค่สมุดแค่ตตาล็อกสี สายตายาวไม่ใช่อุปสรรคในการจำแนก

หลังจากเปิดไปเปิดมา เขาใช้นิ้วจิ้มบนเฉดหนึ่งในสมุด... สีเหลืองนวล

เจ้าของร้านพยักหน้า เป็นสีอ่อนและมีราคาไม่แพงมาก

“เอากี่ลิตรคะลุง” ชายชราดูจะไม่แน่ใจในคำตอบ

“ถ้าจิ้นใช้ทาที่ไหนคะ” เธอเข้าใจและถามต่อ

“ทาสีห้องเดียว”

“ก็แกลลอนเดียว ทาสีทับของเก่าเหรอคะ”

ชายชราพยักหน้า ไข่แล้ว เขาลากสังขารตัวเองออกมาหลายร้อยเมตรจากบ้าน เพราะต้องทาสีทับสีเก่าไม่น่าอภิรมย์นั้น คอเขากระตุกเล็กน้อยตอนตอบ เห็นรอยย่นเหนียงเหมือนชั้นดินเหนียว

“สีเก่าสีอะไรคะ” เธอถามต่อไป

“สีส้ม” ภาพสีผนังนั้นวาบเข้ามาในหัว อยากรจะสลัดทิ้ง

“เข้มมากมัยคะ” เธอถามอีก

“หลายๆ เลย”

แน่นอนสี สีส้มผนังห้องเก็บของที่สะท้อนเข้ามาอย่างน้อยตาของชายชราเป็นสีส้มที่เข้มยิ่งกว่าสีใดที่เขาเคยเห็นบนโลกใบนี้ สีส้มที่แสนสัน สีส้มที่ทำลายความนุ่มนวลของสีเหลืองไปเสียหมดสิ้น

“ถ้าอย่างนั้นให้ทาสีสองชั้นนะคะ อีกแกลลอนเป็นสีพื้น เดียวทาชั้นเดียวแล้วสีขึ้นยาก”

ชายชราникแค้นลูกเขย แค่หีบสีเหลืองมันยากนักหรือไงกัน วัยเจ็ดสิบสีทาสีทั้งห้องเอง ทาสองชั้นด้วย นี่มันทรมาณคนแก่ชัดๆ

แต่แน่นอนว่าเขาจะไม่ขอความช่วยเหลือในเรื่องนี้จากใคร เขาต้องมีความเด็ดขาดได้เสียที โลกเปลี่ยนไปเยอะมาก แต่สี่เหลี่ยมของบ้านหลังนั้นเป็นสิ่งที่เปลี่ยนไม่ได้ มันคือสิ่งที่ถาวร

“ตามนี้นะคะ”

หลังจากแลกเปลี่ยนสี่สองถึงกับธนบัตรสองใบที่ล้วงได้จากกระเป๋ากางเกงเวสปอยท์ เขาก็ยกถังสี่เกือบสี่ลิตรไว้ในมือข้างละถัง ชายชราวัยเจ็ดสิบสี่ยกน้ำหนักแปดลิตรเดินกลับบ้าน

แต่ตรอนยิ่งกว่าเมื่อยี่สิบนาที่ที่แล้วที่เขาเดินออกมา ไอระเหยของยางมะตอยทำให้ทุกบริเวณดูระอุ เขาไม่ได้ออกแรงหนักขนาดนี้มาหลายปี เจ็บมาก เขาหอบ เขาเหนื่อย และเขาเห็นลูกเขยกับลูกสาววิ่งออกมาจากปากซอยหลังจากแอบดูมานาน สองนาน

“เพิ่งมาตอนนี้เนี่ยนะ” เอ้ย พุดผิด พุดใหม่ “ไม่ต้องมาช่วย”

ชายชราสะบัดหน้าจากทั้งสอง พลังโบกมือเหมือนปัดขูดลูกสาวยื่นเท้าสะเอว เบ้าปากเล็กน้อยก่อนจะเดินตามหลังพ่อเข้าบ้าน หลานๆ ยังคงนั่งอยู่หน้าโทรทัศน์ เหลือบมองคุณตาถือถังสี่เข้าบ้าน

“ลูก ไปช่วยตาถือ” มนุษย์แม่เพียงคนเดียวในบ้านกล่าวขึ้น

“เอ๊ะ! บอกว่าไม่ต้องก็คือไม่ต้อง ไม่ต้องช่วยทาด้วย” พ่อของมนุษย์แม่ตวาดขวาง ดูสิว่าใครใหญ่กว่า

ชายชราเดินเข้าไปในห้องเก็บของตัวปัญหา สีส้มบาดตาของมันทำให้เขาที่เห็นแต่เห็นน้อยจากการยกถังสี่สองแกลลอนมีแรงอีกเต็มขึ้นมาทันใด ตอนนี้เขาอยากจะกระโจนไปทาสีทับให้รู้แล้วรู้รอด ถ้ายังจัดการกับผนังปูนนี้ไม่สำเร็จก็ไม่ต้องนอนพักอะไรทั้งนั้น เขาควานหากล่องใส่เครื่องมือทาสี เขาใจว่าก็อยู่ในห้องนี้ ขณะที่กำลังค้นตามชั้นอยู่นั่นเอง หูของชายชราฟังออกเมื่อมีเสียงรุ่นวายอยู่ด้านนอก

“กล่องใส่ลูกกลิ้งกับแปรงอยู่ไหน” เขาถามแทรกเสียงรบกวน
หูได้ยินเสียงปี่ม่านทำงาน

“นี่ค่ะๆ”

ลูกสาวกระโดดออกมาจากห้องครัว ในมือถือถาดสี่ มีแปรง
ทาสีกับลูกกลิ้งวางอยู่บนถาด ทุกอย่างดูเปียก รวมถึงคนที่เดินถือมาก็
เปียกโชกเป็นพิเศษ หน้าดูวิตกกังวล ไม่รู้จะกังวลเรื่องความเหนียว
ของพ้อ หรือความลับของเธอดี

“ให้หนูช่วยเออะค่ะ” ชายชราหันขวับอย่างแรง จ้องหน้าลูก
ของเขาเหมือนจะดูสติปัญญาณ ภาษากายกำลังสื่อสารอย่างชัดเจนว่า
อย่ามายุ่ง

“คุณว่าถ้ามีลูก ลูกของเราจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย” หญิงสาว
ปีนบันไดถึงความสูงที่ต้องการ เธอถามพลางลูปท่องไม่ได้ตั้งครรภะอะไร
แต่คำล่ำฟ้ำกันเปื้อนเพื่อหาพู่กันทาสีระหว่างรอคำตอบ

“ผู้หญิง และจะเป็นผู้หญิงที่น่ารักที่สุดเหมือนคุณไง” คนตอบ
ทำเสียงแบบน้ำต้อย เซมแบ่

ตั้งแต่หกโมงเย็นของวันนั้น ชายชราเริ่มภารกิจทาสีบ้าน
เป้าหมายคือการกอบกู้สีเหลืองนวลให้กลับมาครบถ้วนสมบูรณ์ในบ้าน
หลังนี้อีกครั้ง เขาค่อยๆ ขนของออกจากห้อง เพื่อเตรียมพื้นที่ มือแฉ่ๆ
สั่นเป็นเจ้าเข้า เขามือสั่นในทุกขั้นตอน ตอนหยิบหนังสือพิมพ์มาปูพื้น
ก็สั่นจนทำขาด นับรวมๆ กันได้หนึ่งฉบับพอดี หรือตอนทาสีเอง เขาก็สั่น
อยู่ตลอดและทำให้สีหกเลอะเทอะ

แต่จะสั่นเป็นแผ่นดินไหวขนาดไหนก็ไม่มีใครหยุดอะไรเขาได้
ทั้งนั้น นี่คือบ้านที่เขาซื้อมาตั้งห้าสิบกว่าปี สีเหลืองคือสีแห่งความทรงจำ
จะต้องไม่มีสีไหนนอกจากสีเหลืองหลุดรอดสายตาเขาได้อีก

สี่เหลืองเท่านั้น สี่เหลืองเท่านั้น สี่เหลืองเท่านั้น สี่เหลือง
เท่านั้น สี่เหลืองเท่านั้น ท่องไว้ตาแก่

ลูกเขยยื่นมองอยู่ห่างๆ ชายวัยสี่สิบห้าเอาของกินกับน้ำมาวาง
บริการไว้หน้าห้องเก็บของเหมือนตั้งศาลไหว้เจ้าวันตรุษจีน ใจอยากคืน
ดีกับพ่อตาและฟุ้งกระโจนเข้าไปช่วย แต่สำหรับตอนนี้ก็ทำได้แค่
เอาเสบียงมาวางไว้ เขาทำหน้าที่ละห้อยให้ เผื่ออยู่แถวนี้ทั้งคืน เดินวน
ไปวนมาพลาตงไถโรศัพท์

ชายชราใช้มือข้างขวาที่เปื่อยจนจะเห็นกระดูกหยิบลูกกลิ้งปาด
สีในถาด ตอนนี้เขาทาสีพื้นขาวเสร็จแล้ว

“ไฉล่ะ คนแก่ก็ทำงานของคนหนุ่มได้เหมือนกัน”

เขาพูดกับตัวเองตอนตีหนึ่ง วางแผนไว้ว่าจะรอสีแห้งแล้วค่อย
มาทาสีใหม่ในวันถัดไป

วันต่อมา ต้องทาสีเหลืองทับแล้ว มือของเขายังคงสั่นเป็นเจ้า
เข้าเหมือนเดิม วันนี้เจ้าที่สิงชายชราดูว่าเมื่อวาน สีกระจัดกระจาย
ไปทั่วพื้นห้อง หนังสือพิมพ์ที่ปูไว้เอาไม่อยู่อีกต่อไป ส่วนสีบนผนังปูนที่
ปาดไม่เรียบเริ่มจับตัวกันเป็นก้อนๆ เหมือนก้อนกาวเหนียว

“ช่างมันเถอะ ยังไงมันก็คงเป็นสีเหลืองสวยๆ” ชายชราพิณิจ
พิจารณาก้อนสีแห้งที่แคะยั้งงักแคะไม่ออก เขาตัดสินใจปล่อยเลย
ตามเลยแล้วปลอบตัวเอง นี่ก็ทำไปได้จะเสร็จหมดห้องแล้ว

เหลืออีกแค่สองสามเมตร บ้านหลังนี้ก็จะกลับมาเป็นปกติ
ทุกอย่างก็จะกลับมาเป็นปกติ เขาก็จะได้พักผ่อนเสียที “บ้านหลังนี้สี
เหลือง” ก็จะกลับมาเหลืองสมบูรณ์แบบอีกครั้ง นี่คือชัยชนะของชาย
ชรา

“เป็นไงละเจ้าลูกเขย คิดว่าฉันจะทำแบบนี้ไม่ได้สินะ” เขา
จิ้มงำ มือกำด้ามลูกกลิ้งเคาะกับถาดสี ลูกขึ้นหันมาประจันหน้า กับผนัง
และเตรียมบรรจงทา...

หลังจากอ่อนเพลียจนล้มไป ชายชราลืมนอนได้ ยืนเสียงของ
คู่สามีภรรยาคุยกัน

“ฉันเตือนแล้วว่าไม่ต้องสนใจแก อยากช่วยก็ช่วยไปเถอะ”

“ผมกลัวแกดู”

“โอย!! อายุเท่าไรแล้วพ่อ จะกลัวคนแก่ดูทำไม”

ก่อนที่ผู้ที่เกรงกลัวพ่อตาจะง้างปาก ก็มีเสียงดังโครมออกมา
จากห้องข้างๆ มีเสียงเด็กน้อยร้องไห้ตามมา พ่อแม่ที่ยืนเคียงกันอยู่ข้าง
เตียงชายชราสะดุ้งโหยง พวกเขากันเดินออกไปจากห้องนอนเหมือนลูก
โปรแกรมอัลกอริทึมไว้ เียบไปได้สองสามอึดใจก็มีเสียงโวยวายฟังไม่ได้
ภาษาตามมา เสียงโวยวายดังขึ้นเรื่อยๆ และเรื่อยๆ และเรื่อยๆ

ชายชราที่ตอนนี้ได้สติแล้ว ก็มีความอยากใคร่รู้ว่าเกิดเหตุ
อะไรขึ้น เขาจึงพยายามลุกจากเตียงฟุบงุ่ม มีเสียงของข้อกระดูกอัน
บอบบางเล็กน้อย พอดีกับที่ลูกสาววิ่งเข้ามา ทำหน้าตาตื่นวิญญาน
กำลังหลุดจากร่าง

“คุณพ่อจะลุกไม่ได้แน่ะคะ ต้องนอนพักค่ะ” แต่ชายชราไม่ได้
สนใจที่หน้าลูกสาวหรือเสียงของเธอ หลังประตูห้องนอนคือลูกเขย
กำลังวิ่งถือฟูกันไปที่ห้องครัวลักษณะดูลับๆ ล่อๆ สองสามีภรรยา
รู้สึกมีความลับปิดบังไว้จากเขาแน่นอน

“นั่นแกจะไปไหน!!” เขาตวาดลั่นบ้าน กระโจนขึ้นมาจากเตียง
ทำหน้าที่บูดบึ้งสุดขีด ลูกเขยพยายามซ่อนฟูกันเปียกๆ ไว้ที่ด้านหลังและ
ยิ้มแบบฝันๆ

“ฉันบอกว่าไม่ต้องช่วยไง” เขาตะเบ็งต้อ เดินออกมาจากห้องนอน มุ่งไปที่ห้องเก็บของเพื่อดูว่าเจ้าลูกเขยผู้นี้มันได้ฝากได้ฝังอะไรเอาไว้

“ไม่ได้ครับคุณพ่อ ยังเข้าห้องไม่ได้” ชายวัยสี่สิบห้าพยายามเข้าไปห้าม สายหัวแรงๆ ภรรยาของเขาเดินมาประกบข้าง ตอนนี้ทุกคนถูกเจ้าเข้า หัวสั้นกันทั้งบ้าน โบกไม้โบกมือเหมือน กิ่งไม้ไหลลม

“ทำไม แกทาสีส้มทับอีกหรือไง” ชายชราพูดประชด แต่ในใจเขากำลังคิดถึงสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุดคือมันเป็นไปอย่างที่เขาประชดจริงๆ ช่วงที่เขาหลับไป เจ้าสองผิวเมียนนี้อาจเอาสีส้ม มาทาทับสีเหลืองสุดสวย ไม่ได้การแล้ว เขาต้องเข้าไปในห้องเก็บของให้ไวที่สุด เขาผลักชายหญิงวัยกลางคนที่ยังแข็งแรงไปกองอยู่กับทางเดิน แล้วพุ่งไปที่ห้องเก็บของด้วยความเร็วแบบที่ไม่มีคนแก่คนโตนโลกนี้ทำได้เลยมาก่อน

“แล้วถ้าลูกของเรามีครอบครัวล่ะ” หญิงที่ยืนบนบันไดถามต่อ

“ผมว่า ผมคงทะเลาะกับลูกเขยทุกวัน ส่วนหลานๆ คงจะชนเป็นลิง” ตอนนี้หน้าของชายหญิงทั้งสองแดงเป็นลูกแดง คู่หนุ่มสาวหยิบพู่กันจุ่มลงไปจนถึงสีพลาสติกและเอาพู่กันมาป้ายผนังออกมาเป็นสีเหลืองสวยงาม

นี่ไม่ใช่อย่างที่เขาคิดเลย ไม่ใช่สถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุดที่เขาคาดคำนึงถึง แต่มันแย่เสียยิ่งกว่า

หลานวัยสิบขวบสองคนนั่งอยู่กลางห้อง กอดถังสีไว้บนตัก น้ำตาอาบแก้ม บนผนังห้องที่ควรจะเป็นสีเหลืองไปเกินครึ่งเหลืองอีกแค่สองเมตรก็จะเสร็จสวยอย่างที่ชายชราตั้งใจไว้ ตอนนี้กลายเป็นผนังสีเหลืองที่โดนสาดโดยสีม่วง! สีฟ้า! และ สีแดง!

สีม่วง! สีฟ้า! และสีแดง! สีม่วง! สีฟ้า! และสีแดง! สีม่วง! สีฟ้า!
และสีแดง! สีม่วง! สีฟ้า! และสีแดง!

บ้านหลังนี้สีเหลือง สีม่วง สีฟ้า และสีแดง (อย่าลืมสีขาว)

ชายชราพยายามตั้งสติ สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด บ้านสีเหลือง
กำลังพังทลาย ไม่ เขาต้องตั้งสติ เขาจะคิดแบบนั้นไม่ได้ ทุกอย่างมันแก้ไข
ได้ ทุกปัญหาแก้ไขได้แน่นอนอยู่แล้ว

เขามองไปรอบๆ สภาพผนังและเพดานไม่มีชิ้นดี สีใหม่มันช่าง
แสนซึ้ง มันแสนยิ่งกว่าสีส้ม และมันก็บาดลึกจิตใจอันเปราะบาง
ของเขา

“ไปเอาถังสีพวกนี้มาจากไหน”

ชายชราถามหลานทั้งสอง สายตามองเข้าไปในถังสีที่หลาน
กอดไว้ มีถังสีฟ้ากับถังสีแดง เด็กวัยสิบขวบกอดมันไว้ทั้งน้ำตา พอจะ
คาดเดาได้ว่าสีม่วงบนผนังคือการผสมกันของเม็ดสีทั้งสองสี หลานทั้ง
สองไม่กล้าตอบ กลัวโดนดุจนตัวสั่น ชายชราที่ตัวสั่นเหมือนโดนลาก
ไปตำหนิติเตียนกลางสีแยกสองครั้งสองครา

“ตามถามว่าไปเอามาจากไหน” เขาถามซ้ำอีก เครียดหัวฟุ้ง
กว่าเดิม

“เราทาสีชั้นสองใหม่ครับ”

“อะไรนะ!” นัยน์ตาของชายชรากำลังจะหลุดออกจากเบ้า
ด้วยความตันตัน ตอนนี้แขนของเขาตึง ขาก็ตึง เส้นเลือดดำปูด คู่สามี
ภรรยาที่ยืนคุมเชิงอยู่หน้าประตูห้องเก็บของเอามือป้องปากไว้ด้วยความ
ตกใจ นึกสงสัยว่าจะโดนตวาดด้วยคำว่าอะไร เธอและเขาก็คิดว่าชายชรา
คงไม่ลากสังขารขึ้นไปชั้นสองเพื่อไปดูผลงานสีผนังห้องใหม่ที่ทาไว้เมื่อ

สองสัปดาห์ที่แล้ว ทั้งสองเก็บถังสีที่ใช้ทาไว้ใต้บันไดและลูกสองคนก็พิเรนทร์เอามันออกมาเล่นเหวี่ยงไปเหวี่ยงมาจนกระเด็นเข้ามาในห้องเก็บของเกิดเป็นศิลปะบนผนังปูน

ชายชรายื่นนั่งเงิบ ไม่นไหวติง สมองกำลังพยายามจัดการกับข้อมูลที่ได้รับอย่างหนัก แต่ก่อนอื่นเขาต้องไปดูให้แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้นที่ชั้นสอง เมื่อคิดได้จึงเดินออกจากห้องเก็บของที่เลอะเทอะ ทั้งผลงานศิลปะแก่ไม่ได้ของหลานไว้เบื้องหลัง เขาเดินขึ้นชั้นสองโดยไม่มีใครห้ามปราม ไม่ได้เหนียวหรือปวดเมื่อยอย่างที่คิด อย่างไรก็ตามเขาเพิ่งเดินแบกถังสีสองแกลลอนมาเมื่อวาน ชายชราเดินถึงปลายบันได เขาจับลูกบิดห้องนอนใหญ่ พลังงอนหายใจนิดๆ ภาวนาไม่ให้เป็นอย่างที่คิดไว้

ชายชราเปิดประตูห้องนอนใหญ่ และพบว่าตอนนี้ผนังมันกลายเป็นสีฟ้า เขาจึงเดินไปห้องนอนห้องข้างๆ

เขาเปิดประตูห้องนอนของหลาน และพบว่าตอนนี้มันเป็นสีแดง งั้นห้องข้างๆ ก็คงมีสภาพไม่ต่างกัน

เขาเปิดประตูห้องทำงาน และพบว่ามันเป็นสีใหม่ สีขาว ช่างนำแปลกใจจริงๆ

จำเลยวัยสี่สิบห้า สามสิบแปด และสิบขวบอีกสองคนยืนเรียงกันตรงบันไดไล่ลำดับความสูง พวกเขาทำหน้ากลัวอย่างขงลูกขนพองมองชายชราที่กำลังเดินชมนิทรรศการผนังหลากสีของชั้นสองไปได้หลายนาที

บรรยากาศในบ้านเงียบเสียงปากมนุษย์จันทาขงลูก เสียงอุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้าทำงานอย่างสม่ำเสมอตั้งจากชั้นล่าง เสียงรถยนต์ขับผ่านหน้าบ้าน เสียงแว่นสุดจะน่ารำคาญ และเสียงโทรทัศน์ที่เปิด

ค้ำไว้กำลังรายงานข่าว เสียงเหล่านั้นทำให้ทุกอย่าง ดูแยลงยิ่งกว่าเดิม
ฟ้าสว่างสดใสก็ดูครึ้ม ผนังสีสดใสก็ดูหม่น สีพวกนี้เข้มกว่าสีส้มมาก
แก็ก็ยาก และมันทำให้ฝันบ้านสีเหลือง อันยังยืนของชายชราล้มสลายน
เหมือนปราสาททรายที่พังทลาย

“ผมว่าสีเหลืองสวยดีนะ”

ภาพความทรงจำในวันหนึ่งเมื่อห้าสิบปีที่แล้วตื่นขึ้นในหัวของ
ชายชรา

“เราทาสีเหลืองด้วยกัน” เขาหันหน้ามาทางลูกสาว

“กับแม่แก วันนั้นสีดีๆ ในร้านมันเหลืองแต่สีเหลือง เราเลย
ตกลงกันว่าเราจะทาสีเหลืองทั้งบ้านเลย คงจะน่ารักดี” เขาพูดถึงภรรยา
ที่เสียไปแล้วเมื่อหกปีก่อน ภาพของหญิงชราผู้แสนร่าเริงผุดขึ้นในใจ
ของผู้ใหญ่สามคน สำหรับเด็กๆ ตอนที่คุณยายเสีย พวกเขาอายุแค่สี่ขวบ

“เราสนุกมากวันนั้น และมันทำให้พ่อชอบสีเหลืองไปเลย”

“เราทาสีด้วยกัน” เขาพูดประโยคเดิม

เขาเดินลงมาจากชั้นสอง ลูกสาว ลูกเขยและหลานๆ หลีกทาง
ให้ ชายชราเดินวกกลับไปในห้องเก็บของ ตอนนีสีฟ้า สีแดง และสีม่วง
กำลังย่อยลงมาที่พื้นกำลังได้ที่ ชายชราหยิบพู่กันที่ลูกเขยทำตกไว้กับพื้น
ขึ้นมาพิจารณาและนึกถึงภาพเหตุการณ์ เมื่อห้าสิบปีที่แล้ว พู่กันปลาย
บานๆ นี้อายุเท่ากับบ้าน ถูกถนอมไว้ไม่ให้กาลเวลาแตะต้อง ภรรยา
ในวัยสาวต้นต้นซื่อมั่นมาจากบ้านชายสีในตัวเมืองพร้อมกับสีเหลืองใน
ถึงพลาสติก

เป็นลัปดาห์ที่อากาศดีมากๆ อีกลัปดาห์หนึ่ง และเหมาะมาก
ต่อการทาสีบ้าน ทั้งสองทาสีเหลืองเหล่านี้ไปพร้อมๆ กัน ห้องแล้ว

ห้องเล่าก่อนจะออกมาหาผนังด้านนอก ระหว่างทากี่คู่ก็ค่อยๆ มีความสุขถึงขั้นในการสร้างครอบครัว

“สี่เหลืองสวยดีนะ” เขาพูด ปาดพู่กันไปมา

“เราทำป้ายบ้านหลังนี้สี่เหลืองด้วยเลยมัย” เขาพูดติดตลก

“ดีค่ะ เดี่ยวฉันทำให้ ห้อยไว้หน้าบ้านเลย ตลกดีค่ะ” ภรรยาต่อคำ เธอเป็นคนเรียบร้อยมาก ทุกคนในงานแต่งงานพูดว่า เขาโชคดีที่ได้เธอเป็นเมีย แหม ก็แห่งสิ

“คุณว่าถ้ามีลูก ลูกของเราจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย” เธอถามบ้าง ลูบท้องคลำหาพู่กันในผ้ากันเปื้อน

“ผู้หญิง และจะเป็นผู้หญิงที่น่ารักที่สุด เหมือนคุณไง” เขาและเธอแก้มแดง

“แล้วถ้าลูกของเรามีครอบครัวล่ะ” เธอถามต่อ

“ผมว่า ผมคงทะเลาะกับลูกเขยทุกวัน ส่วนหลานๆ คงจะซนเป็นลิง”

สี่ยังลอก แต่มีอะไรบางอย่างที่ไม่เคยลอก

ชายชราภักมมองดูพู่กัน ก่อนจะเงยหน้าและหันไปมองรอบๆ เขาหันมาหยุดที่หน้าประตู สมาชิกครอบครัวทั้งสี่คนยืนมองเขาอยู่ ลูกเขยของเขาที่คาดการณ์ไว้ไม่ผิดว่าจะทะเลาะกันทุกวันกำลังทำหน้าเหยเก หลานทั้งสองที่น่ารัก ซนเป็นลิง และพี่จะสาตสี่ใส่ผนังบ้านไปกำลังปาดคราบน้ำตาที่แก้มเพราะความรู้สึกผิด และลูกสาวของเขาตอนนี้หน้าซีดเป็นไก่อต้ม เธอจินตนาการไม่ออกว่าผู้เป็นพ่อจะทำอะไร ต่อ ทว่าใบหน้าซีดๆ ของเธอยังคงมีความน่ารักในแบบที่ชายชราคุ้นเคย

ใบหน้าที่คล้ายกับผู้หญิงที่เขารักที่สุด...

ชายชราหัวเราะ อีกสี่คนที่เหลือทำหน้าตกใจ เขามองไปที่
หลานทั้งสอง

“หลานๆ สนใจช่วยตาหาลืมัย” เขาถาม เสียงที่เคยตวาดลั่น
ลดระดับลงอย่างรวดเร็ว หลานๆ หันหน้ามามองกันเหมือนจะทำ
ข้อตกลงอะไรบางอย่าง ก่อนจะตอบพร้อมเพรียงว่า

“สนใจครับ!”

“ตาว่าฉันน่าจะซ่อมยากแล้ว งั้นหลานอยากทำเป็นลายทั้ไป
เลยมัย” ชายชราเสนอ

“ลายอวกาศ!!!” เสียงตะโกนดังลั่นด้วยความดีใจมากๆ ว่าจะ
ไม่โดนดูแล้ว

“ต้องแบบนี้สิหลานตา”

“จะคอยดูนะคะ”

หญิงสาวบนบันไดพุ่ระหว่างทาสี นึกขำว่าทำไมบทสนทนา
นี้มันช่างน่าขันอายเสียจริง

ห้องกระจกเงา

ดิศฎ์จรัส

-1-

มาอยู่นี่เมื่อวานซืน เอ๊ะ! เมื่อคืนวานมั้ง รีเพิ่งมาวันนี้... หล่อนไม่แน่ใจ
 ลำแสงประหลาดสอดส่องมาสัมผัสจนวนัยน์ตาแสงวาว
 หล่อนพยายามเผยอหน้าขึ้นมองแผ่นเพดาน มือก็ปาดคราบเกรอะกรัง
 ตามริ้วไรขนตา ขยับขยี้้อยู่เป็นนาน กว่าจะรับรู้ถึงม่านผมซึ่งปรกหน้า
 หล่อนแหวกซอกเส้นสังกะตังลวกๆ แล้วลากลมเลียลื่นลงบนมุมปากบวม
 เป่ง รู้สึกถึงผิวอันหยาบกระด้างจากรอยน้ำลายที่แห้งเป็นเกาะแก่ง
 สะลิมสะลือสั๊กพัก ก่อนจะใช้มือทั้งสองข้างกุมเกาะผนังด้านหลัง ยันร่าง
 ขึ้นยืนอย่างยากเย็น โดยไม่ใส่ใจจะกลัดกระดุมเสื้อเหนือเนินอก หรือ
 แม้แต่แยแสพกผ้าถุงที่เหน็บไว้พอเป็นพิธี

“ให้ตายเถอะ... มึงยังไม่ปล่อยกู้อีกหรอเนี่ย” หล่อนแผดเสียง
 ลั่นทั้งอาการงัวเงีย

จะมีคนอื่นข้างนอกหรือไม่ หล่อนไม่รู้ เท่าที่เสียวสมองพอจะ
 คิดได้คือตะโกนคำซ้ำๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า (จำพวกสรรพนามตัวกับของลับ
 ตามหลักบูรณาในตำราที่ซูดค้นพบ) “ไอ้เหี้ย...เอ๊ย” - - - ทว่า ผลลัพธ์กลับ
 กลายเป็นเสียงสะท้อนจากผนังปิดตายซึ่งรายล้อม ไร้ทางหนี

หล่อนหมดเรี่ยวแรงสาปสบบ หมดอาลัยตายอยาก และแสบ
 แก้วหุร่าคาญเสียงโหวกเหวกโวยวายจากปากตัวเอง “...ถ้ากูออกไปได้
 นะมั้งงงง” หล่อนเค้นเสียงที่พอจะมีอยู่อย่างประชดประชัน ก่อนจะ
 สะบัดปลายนิ้วตีนกระทบทกระแทกใส่ผนังเต็มแรง....ด้วยเหตุผลกลใดก็

ช่าง หล่อนสบสติอารมณ์เสียตื้อๆ แล้วค่อย ๆ บรรจงหย่อนก้นลงนั่ง
 ชั้นเช่า วางมือข้างซ้ายบนตีนตัวก่อเหตุเมื่อครู่ ลูบไล้มันเบาๆ สีหน้า
 หล่อนไม่แสดงอาการเจ็บปวดออกมาเลยคงทำไปเพราะต้องการหยั่งถึง
 เศษเสี้ยวความรู้สึกอันน้อยนิด และคงทำไปแค่นั้น โดยไม่หวังให้คน
 ข้างนอกได้ยินอีกแล้ว

ราวกับความทรงจำบางส่วนแห่งวินชั่วขณะ “ไม่รู้ว่าที่นี่คือ
 ที่ไหน ไม่รู้ว่ามาอยู่ที่นี้ได้ยังไง ไม่รู้ว่ามาอยู่ที่นี่นานแค่ไหนแล้ว ไม่รู้
 ด้วยซ้ำว่าหล่อนเป็นใครในโลกของเมื่อวาน

-2-

“ห้อง” หล่อนคิดว่ามันเป็นห้องทรงลูกบาทก์.... ภายในนี้
 ประกอบขึ้นจากแผ่นกระจกเงาหkBาน ยาวด้านละวา แผ่นทางซ้าย
 แผ่นทางขวา แผ่นตรงหน้า แผ่นข้างหลังที่หล่อนกำลังเอนกายพาดมัน
 ต่างพนัก เพดานข้างบน และพื้นข้างล่าง ล้วนบุด้วยกระจกเงาชนิดเดียว
 กัน ประหนึ่งพวกมันมีตาเป็นของตัวเอง ดวงตาทุกคู่คล้ายจับจ้องมายัง
 หล่อนไม่ขาดระยะ การเสี้ยวซ้ายแลขวาแทบทำให้หล่อนเหมือนนาง
 ผีบ้าในสายตาตัวเอง

ก่อนตะคริวชักไล่เล็ดถึงหน้าแข็ง หล่อนเปลี่ยนจากชั้นเช่า
 เป็นท่าเหยียดตรง กางขาออกถ่างอ้าซ่า ปล่อยผืนผ้าถุงแผ่แพนกับพื้น
 กระจก กลิ้งปริศนาชวนคลีนเทียนลอยละล่องมาแต่เบื้องต่ำ กลิ้งนั้น
 ฉุดกระชากให้หล่อนหวนเห็นตัวเองเมื่อครั้งกระโน้น...

เสียงรยยังแล่นเสียงแตรยังลั่นอยู่เหนือหัว “เมื่อไหร่ก็จะ
 สบายกะเค้าชะทีไวย์ยยย...”

“แล้วมึงจะบ่นหาสวรรค์วิมานให้มันได้อะไรขึ้นมา” ทิดมึงก่อน
 ตอบเอียงผู้เป็นเมีย

หล่อนวางศอกค้ำพื้นแคร่ แล้วใช้แรงรูนหลังยกตัวขึ้นนั่ง “มึงพอจะเหลือบุหรี่ยี้” ทิดยื่นบุหรืงอหึกครึ่งมวนให้หล่อน หล่อนอดมันพอดใหญ่ก่อนจะระบายควันออกทางจมูกให้ระเหยหายกับความมืด

“อุย!!...มึงแหกตาตุ้ว่าเรานอนอยู่ที่ไหน น้ำเน่าในคลองจะเอ่อถึงห้องแคร่อยู่แล้ว เหม็นจะตายซัก หนูเอย แมลงสาบเอย วิ่งกันให้พล่าน นี้นะมึงกะกูดอยู่ใต้สะพาน ไม้งั้นถูกเทวดาเยี่ยวใส่ เปียกปอนไปแล้ว พวกข้างบนแม่งสบายฉิบหาย!” ประโยคสุดท้ยทำให้เอียงหงนหน้าขึ้นมองตึกระฟ้า ซึ่งผุดขึ้นกลางมหานครอย่างกับดอกเห็ด

“บอกให้พากันไปอยู่วัดก็ไม่เอา”

“อีโง่ หนอย...จะให้พากันไป มึงมีเส้นสายกะเค้าระอะ เจ้าถิ่นเขามีทุกวัด”...ทิดมึงถอนใจตั้งเฮือก

“ถ้าปากแค่นี้ทนหน่อยเหอะวะ... เดี่ยวพຽงนี้ก็อิมท้องละ”

“โอ้ยยยย! ตอนมึงจูดจากพิจิตรก็พุดอีหรอบเนี้ย อิมท้องทำเหอะไรของมึง”

“ยายหลงบ้านเช่าเขาบอกว่าพຽงนี้จะมีนักศึกษาามาแจกข้าวกล่อง ถัดไปสองป้ายรถเมล์มั้ง มึงเอามาเผื่อถูกัน กูจะไปขอแถวบางลำพู อีรินมันว่าฝຽงเยอะ คงได้โขอยู่”

เอียงไม่ได้ตอบกระไรต่อไป หล่อนโยนก้นกรอมอดไฟลงลำคลอง ทຽดร่างลงนอนซ้ๆ ทิดมึง ยกแขนก่ายหน้าผาก เอาเข้าจริงในใจหล่อนไม่เคยแค้นเคืองแม่แต่น้อยที่มึงพาหนีมาจากทุ่งร้างนาแล้งนั้น ไ้อ้เรื่องบ่กันด่าก็โอดตามสันดานปากไปอย่างนั้นเอง “ถ้าปากกว่านี้ กูก็เคยเจอ” -- จะต้องกลัวทำไม ในเมื่อยังมีผัวอยู่ทั้งคน

-3-

ภายในห้องช่างเจียบสจัด มีเพียงมโนภาพขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวภายในกระแสด้านึก หล่อนเงยหน้ามอง “อีผีบ้า” บนกระຈกเงา ค่อยๆ อย่างเท้าเข้าไปยืนจ้องมันจนจนแจ้แก่สายตา หล่อนอืม มันอืมตอบ

“สภาพมึง ดูไม่ได้เลย... อีเอี้ยงเอี้ย” คิดว่า ก่อนหน้านี้ หล่อนมีเวลา
มากพอจะสังเกตตัวเองจากกระจกแต่ละบาน เปล่าเลย! ตลอดเวลาที่
กระจกทั้งหกเฟ้งมองมายังหล่อน หล่อนเอาแต่อาละวาด รบราภักอะไร
ต่อมืออะไรไรแก่นสารกระทั่งขณะนี้ ภาพเสมือนกำลังสนทนากับหล่อน
ด้วยภาษาแห่งความเจ็บ หล่อนตอบถ้อยคำเหล่านั้นโดยการสัมผัส
มุมปากขำ เลือดของมันเบาๆ มันก็ใช้ท่วงท่าดูจืดเยวกับตอบหล่อน

เสียงซัดปากโพล่งขึ้น หลังความเจ็บกินเวลามานาน....

“เจ็บซิบเป้ง กูไปโดนอะไรมาวะเนี่ย”

กล่องข้าวผัดไขว้างแข่อยุ่นบนแคร่ตั้งแต่บ่าย ฝากล่องปิด
พอหยาบๆ มดแมลงสาบหลายตัวถูกบีบ นอนกลิ้งเกลือกไม่ไกลกันนัก
ระหว่างนั้นหล่อนสาละวนกับการซักชุดชั้นใน ซึ่งลอยมาติดเสาคอม่อ
เมื่อคืนนี้ มึงเดินกระยองกระแย่ง แล้วนั่งเหมะโดยไม่มีสิ่งใดรับรู้การ
มาถึง เขาฉวยกล่องโฟมข้างตัว ตักข้าวเย็นซัดใส่ปาก ท้องฟ้าโพล้เพล้
ลงทุกที ดวงอาทิตย์สีแดงระเรื่อกำลังถูกตีกเว้งตะวันตกกลืนกิน

“เสด็จกลับแล้วหรือผัวชา มาเอาปานนี้ได้หลายร้อยลิทา”
ไม่มีเสียงตอบรับ เขากัดแต่งกวางทั้งดุ้นพลางล้วงกระเป่าหยิบบุหรี่ส่ง
ให้หล่อน จุดไฟของตัว แล้วจึงเอื้อมือไปจุดอีกมวนในปากหล่อน

“แม่งวันนี้โคตรสวย” เขาเอ่ยอย่างหงุดหงิด “ตอนขา กลับ
ผ่านแคมป์คนงาน เสือกโดนเหล็กเส้นครูดเข้าให้ มองไม่เห็นชะด้วยนะ
ไม่รู้ไพล่มาอีท่าไหน” หล่อนก้มมองแผลเหวอะเหนือตาตุ่ม ทำให้นึกถึง
ป่าเวียนชาด่วนที่เคยไปขอทานด้วยกัน “เดี๋ยวบาดทะยักก็แตกเอา
หอรอกมึง” ทิดมึงเอี้ยวตัวไปสิดขี้บู่หรืออก

“พูดเป็นเล่น ตอนอยู่บ้านนอกถลอกปอกเปิกมานานักต่อนักยัง
โตมาได้”

“เออ เออ เรื่องของมึง” หล่อนพูดเสรีจ๊กสะบัดกันไปตากผ้า
ต่อ ทั้งทิดนั่งจ่อมจ้องน้ำเน่าอยู่ตามลำพัง

เช้านี้ตื่นออกจากมุ้งเร็วกว่าทุกวัน เพราะปรกติทั้งสองขอทานคนละที่ เอียงกับเขาจึงปะหน้ากัน เข้าหนย็นหนเท่านั้น แต่วันนี้เสื้อฝิ่งมิ่งม้วนเป็นระเบียบไว้หัวนอนอยู่ก่อนแล้ว “ตกเย็นค่อยถามก็ได้วะ”

บนสะพานลอย แดดแผดจ้าเหมือนขวานจามลงกลางกบาลหลายชั่วโมงกว่าจะมีคนหย่อนเงิน วันไหนคนมากก็เห็นจะได้กลับแต่บ้าย หากวันนี้ถนนโล่งคล้ายผู้คนที่เกียจคร้านทำมาหากิน หล่อนรู้สึกตัวเองกลับช้ากว่าทุกวัน จึงเข้าใจว่าทิดตั้งหม้อข้าวรออยู่ที่ไหนได้เพิงพักเปล่าว่าง “คงแบบวันก่อน” ...หล่อนคิด

จริงอย่างว่า เอียงเห็นเขาเดินเลียบคลองมาจากอีกฟาก

“ข้อตินมิ่งเป็นไ...ง...” หล่อนไม่ทันพูดจบประโยค เขาตัดบท “เออดี” หัวนๆ แล้วกะโผลกกะเผลกเข้ามุ้งทึ้งๆ เหงื่อโซมกาย “มาบ้าย เว้ยวันนี้” หล่อนหวังเขาอย่างบอกไม่ถูก ครั้นจะทักถามก็กลัวรำคาญใจกันเสียเปล่าๆ หล่อนรู้ผลของนิสัยตนเองดี หากเข้าซี้เกินเหตุ...ท่ามกลางการดำเนินชีวิตอย่างเงียบงำและจำเจ คั้นหนึ่ง หล่อนครุ่นคิด ถึงตอนตามมิ่งมาใหม่ๆ เคยโทษตัวเองที่ไม่เอาดีทางค้าขาย ใครต่อใครก็บอกว่านั่งรอลูกค้าในห้องกระจกได้เงินดี เป็นอาชีพนางฟ้า นางสวรรค์ กระทั่งชีวิตในเมืองหลวงผลิเผยความพอนพะพะให้รู้อะไรต่อมิอะไรมาพอตัว ถึงกระนั้นหล่อนก็ไม่ลืมนบุญคุณความชู้ริ้วชู้เห่ ที่เป็นภูมิคุ้มหัวคุ้มเกล้าจนรอดปากเหยี่ยวปากกา

หล่อนพลิกร่างมาทางเขา “พักนี้มิ่งไอถ่เหลือเกินนะมิ่ง” หล่อนใช้ฝ่ามือแนบกับหน้าผากทิดมิ่ง ขณะเสียงหายใจในลำคอของเขาครีตคราดติดขัด ทิดหลับไปแล้ว ปล่อยให้เอียงฝ่าค้ำนึ่งอดีตต่างๆ นานา สารพัด หนึ่งในนั้นคือการหาเหตุผลอธิบายความห่างเหิน ทั้งลักษณะการเงียบขริม เขาออกไปก่อนฟ้าแจ้ง กลับมาถึง ก็นอนแต่หัววัน ดูเลื่อนลอยคล้ายคนอมโรค ไหนจะเรื่องอาทิศย์ก่อน หายตัวไปตั้งคืนจนตะวันสายโตน่ กว่าจจะลากสังขารกลับมา หล่อนยิ่งเครียดจวนจะ

คลั่ง สามเดือนผ่านมานี้ทั้งสองคุยกันแทบนับคำได้ แม้แค่กลางทั้งหลาย จะสื่อถึงความเปลี่ยนแปลงที่เป็นไป แต่ครั้นหล่อนหวนเห็นชีวิตทุกขียากล้าบากล้าบนที่ผจญมาด้วยกัน หล่อนไม่กล้ากระทั่งคิดว่าเขาจะหลง “...ห...ใหม่” ได้ลงคอ....

-4-

“มาแตกข้าวไว้อ!” เอียงตะโกนมาจากบาทวิถีฝั่งตรงข้ามเมื่อเห็นเขานอนแผ่อยู่บนแคร่... ไร้อัญญาณตอบสนอง! การตะโกนเรียกซ้ำๆ หลายเที่ยว พานให้ท่าที่ของหล่อนลนลานลั่น ใจคอไม่สู้ดี เอียงวางกล่องข้าวผัดตรงปลายตีนทิดมิ่ง รวบผ้าถุงแล้วทรุดตัวลงนั่งยองๆ ข้างแคร่

“มิ่ง มิ่งเห็นปากกุ่มัย เจ็บฉิบหาย อีบ้าที่ไหนไม่รู้ มันหาว่ามิ่งเป็นพัวมัน มันผลักกกลงไปซบกับขอบม้านั่ง ใครจะยอมอยู่ถ้ายเดียว กูก็เล่นมันสักหน่อย ให้รู้ว่าอย่ารีตอแหลลกะกู....กูแง่มัยล่ะ”

“ลูกมาแตกข้าวเหอะ” หล่อนคว่ำกล่อง เปิดมันแล้วตักข้าวมาจ่อยังมีปากปิดสนิทของเขา ข้าวในช้อนกระจายเรียราดเต็มขอบปาก ก่อนจะร่วงมาตามคอและหน้าอก หล่อนป้อนข้าวได้สี่ห้าคำ แต่แล้วมืออันระริกกระริ้วไหวก็ทำให้กล่องข้าวพลัดตกลงสู่พื้นดิน หล่อนใช้ผ้าซั้วรีวเช็ดมุมปากทิดมิ่งอย่างระมัดระวัง เอื้อมือไปลูบเปลือกตาของมิ่งให้หลับไหล แล้วยกหมั่งเก่าคร่ำ ผูกติดกับเส้า “กินข้าวแล้วก็นอนซะนะ”

ข้าวยังเรียรายกระจายเม็ดทั่วบริเวณ สายมุ้งหุสุดท่ายถูกผูกผูก น้ำในตาหล่อนรำไหลไม่รู้ตัว...

ร่องรอยแห่งความสูญเสียยังฉ่ำขึ้นอยู่บนขอบตาแดงกำ เป็นอีกครั้งที่เอียงเงยหน้าขึ้นเหม่อมองเงาตัวเองในกระจก วันที่ทิดหายตัวไปทั้งคืน หล่อนลองคิดคำถามโง่ๆ ข้อหนึ่งในหัว “ถ้าวันนึงมัน

“ไม่อยู่กะกู กูจะทำยังไง” จนกระทั่งมาอยู่ที่นี้ วินาทีนี้ ห้องที่ มีหล่อน หล่อน หล่อน หล่อน หล่อน และหล่อน กำลังจับจ้องมายังหล่อน เพื่อชูดเค้นเอาคำตอบของคำถามโง่ๆ ในวันนี้ เอียงได้แต่ก้มหน้าด้วยความสิ้นหวัง

“อีเอ๊ย...” หล่อนยินเสียงใครบางคนซึ่งคุ้นเคย

“มึง...” หล่อนเรียกเขา เขายืนตรงนั้น ยืนแทนที่เงาของหล่อน

ในกระจก

“ถ้าวันนึงกูไม่อยู่กะมึง มึงจะทำยังไง” เขาถาม

“กูอยู่ได้หรือกนา...” หล่อนตอบมึงแล้วเบือนหน้าไปปาดน้ำมูก

“มึงเลิกหลอกตัวเองเถอะ ไม่มีใครกักขังมึงได้นอกจากใจของมึงเอง ไม่มีเหตุผลอะไรเลย ที่มึงจะสร้างห้องบ้าง นี่เพื่อหลอกหลอนตัวเอง เพื่อตัดขาดตัวเองจากโลกแห่งความจริง... มึงจะอยู่ต่อไปได้ใช่ไหม”

หล่อนก้มหน้าเจียบคล้ายมีบางสิ่งบางอย่างลอยขึ้นมาตีบตัน ล้าคอ

“มึงไม่ตอบกูก็ได้ แต่สักวันมึงต้องตอบตัวเอง และเมื่อวันนั้นมาถึง มึงจะได้ไม่ต้องกลับมาจมองทุกซีในห้องนี้อีก” หล่อนหันมาอีกครั้ง เขาก็เลือนหายไปแล้ว

แผ่นกำแพงกระจกรายรอบ ขวนให้รู้สึกวุ่นวายแต่ละด้านบีบอัดเข้ามาเรื่อยๆ เช่นเดียวกับความทรมาณที่ล้นวงกลมสุ่มลุ่มลุ่มจิตใจจนทุกสิ่งดูชนิดแน่น หากแท้จริงแล้วภายในนั้นเปล่ากอลง และกำลังสูญสลายไปช้าๆ นานแค่ไหนแล้วที่หล่อนหลอกตัวเอง ทำทุกอย่างเหมือนเขาไม่เคยจากหล่อนไป ใช้ชีวิตกับชานันน์ เสมือนว่า “ตัวกู ของกู” และนานแค่ไหนแล้วที่หล่อนถูกกักขังในห้องแห่งมายาคติที่ตัวเองสร้างขึ้น

สายตายังเพ่งพิจารณาภาพ “อีผีบ้า” ในกระจก พลายยกมือขึ้นลูบท้องเบาๆ

“กูไม่เข้าใจว่าทำไมก่อนหน้านี้มึงถึง...ไ..ม... มึงไม่ปริปากบอก แล้วจู่ๆ ก็มาตายไปตื้อๆ ช่างเถอะ ตอนนี้นั้นไม่สำคัญแล้ว ---มึง... มึงไม่เคยทิ้งกูไป มึงอยู่กับกูและเป็นส่วนหนึ่งของกู” หล่อนหลับตา แล้วสุดท้ายใจลึก “เจ้าเด็กนี่จะเป็นตัวแทนของมึง เค้าจะเป็นภุมิคุ้มใจให้กู ให้กูมีความหวังที่จะก้าวต่อไป กูจะอยู่เพื่อเค้าและกูจะอยู่เพื่อมึง... กูสัญญา”

ลำแสงประหลาดสอดส่องมาสัมผัสजननัยน์ตาแสงวาว หล่อนพยายามเผยหน้าขึ้นมองแผ่นเพดาน มือก็ปาดคราบเกราะกรังตามริ้วไรขนตา ขยับขยี้อยู่เป็นนานกว่าจะรับรู้ถึงม่านผมซึ่งปรกหน้า หล่อนแหวกซอกเส้นสังกะตังลวกๆ แล้วลามเลียลิ้นลงบนมุมปากบวมเป่ง รู้สึกถึงผิวอันหยาบกระด้างจากรอยน้ำลายที่แห้งเป็นเกาะแก่ง สลึมสลือสีกักัก ก่อนจะใช้มือทั้งสองข้างกุมเกาะผนังด้านหลัง ยืนร่างขื่นย็นอย่างยากเย็น โดยไม่ใส่ใจจะกลัดกระดุมเสื้อเหนือเนินอก หรือแม้แต่แยะแสพกผ้าถุงที่เหน็บไว้พอเป็นพิธี

มองไปรอบๆ ไม่ว่าจะบนแคร่หรือในมุ้ง เฝิงพักนี้มีแค่ “อีเอียง” เพื่อให้ตัวหล่อนอ้างว้างน้อยลง หล่อนกลบฝังร่างนั้นพร้อมๆ กับซาก “อีผีบ้า” อันโศกเศร้าสิ้นหวังด้วยหัวใจของหล่อนเอง

ดวงอาทิตย์เวียงฟ้าตะวันออก กระตุ้นเตือนภุมิพลังซึ่งหลับไหลให้ตื่นขึ้น มันเรียกร้องให้หล่อนออกไปต่อสู้กับผู้คนนับล้านข้างนอก สู้กับชีวิตจริงแสนโหดร้ายอีกครั้ง ในมหานครแห่งความคับแคบ

โลกของวันนี้ กลับมาอยู่ที่นี่เมื่อวานขึ้น เอ๊ะ! เมื่อคืนวานมั่งรีเฟิงมาวันนี้... หล่อนไม่แน่ใจ รู้เพียงว่าห้องกระຈกเจานั้น มันหายไปแล้ว...

มวลความรัก

ทักษิณ ทุนเกิด

เพียงแค่วันนี้... พระอาทิตย์สวยกว่าทุกวันที่ผ่านมา
 ในเวลานี้คงมีทารกตัวจิ๋วได้สัมผัสตาคุณโลก
 และอาจมีชายชราได้หลับตาลาโลกไปในเวลาเดียวกัน

...

ผมจ้องมองพระอาทิตย์ดวงกลมโตสอดแสงระเรื่อเฉดส้มสว่าง
 ฉาบท้องฟ้าไร้เมฆท่ามกลางหมุ่นกที่บินถลากลับรังนอน ลำแสงสีส้ม
 อ่อนๆ ทาบทาไปทั่วทุกช่วงตึกระฟ้าไออุ่นโลมไล้ทุกซอกมุมที่สามารถ
 แผ่อำณาเขตไปถึงถนน รถรา ร้านรวงต่างๆ ผู้คนที่เดินขวั๊กไขว้ไปมา
 รวมถึงชุดหมีสุดแสนเทอะทะที่ความอบอุ่นมาเยือนจนเสื้อข้างในของ
 ผมชุ่มเหงื่อไปทั้งตัว

เขามองอยู่อย่างนั้น แววตาเลื่อนลอยบนเตียงผู้ป่วยถูก
 พระอาทิตย์จับจ้องโดยไม่วางตา มุมปากขยับเล็กน้อย รอยยิ้มอ่อนๆ
 ปรากฏบนใบหน้าชุบเซียว เลือดฝาดขึ้นมาบ้างตามโหนกแก้มและปลาย
 จมูก ผมก้มลงมองเขาหลังจากที่มีอะไรแรงพยายามเอื้อมมาจับมือผม
 นั้นคงเป็นการแสดงความขอบคุณอย่างสุดซึ้งที่ผมได้ทำตามคำร้องขอ
 ของเขา ผมรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อจากนี้แต่ก็ยังฝืนยิ้มจนถึงวินาทีสุดท้าย
 ก่อนที่มือนั้นจะร่วงตกลงไปบนเตียงผู้ป่วยอย่างมีอ้ายอันคืน

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกแต่ก็คงไม่ใช่ครั้งสุดท้าย ผมยืนมองตัวเองใน
 กระจก ชุด PPE ที่ดูใหญ่เทอะทะราวกับหุ่นของหมีขั้วโลกดูไม่เข้ากัน
 กับผม ความรู้สึกบางอย่างกัดกินจิตใจ ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าผมไม่รู้สึ

อะไร เพียงแค่ผมเรียนรู้วิธีที่จะรับมือกับความเจ็บปวดเหล่านี้ก็เท่านั้น ผมถอดชุดออกทีละชิ้น ร่างกายรู้สึกเบาหวิวขึ้นเรื่อยๆ ตามชิ้นส่วนที่ถูกถอดออกไป แต่ทุกอย่างข้างในกลับหนักอึ้งเหมือนมีของหนักๆ มาถ่วงเอาไว้แล้วถูกทับด้วยของหนักๆ อีกทีหนึ่ง

ต้องยอมรับว่าครั้งนี้ผมเชื่อซึมนานกว่าปกติ อาจเป็นเพราะสภาวะทางใจที่ต้องแบกรับความสูญเสียมาเป็นเวลานาน อาจเป็นเพราะความเจ็บปวดในอดีตที่กลับมาทวงคืนความทรงจำที่ผมอาจหลงลืมไปแล้ว อาจเป็นเพราะความผูกพันระหว่างผมกับผู้ป่วยที่ได้เดินทางมาเจอกันในช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้วทิ้งไว้เพียงรอยยิ้ม ก่อนที่จะลาจากไป หรืออาจเป็นเพราะอะไรก็ตามแต่ อะไรก็ตามที่ปรากฏชีวิตและลมหายใจ สุดท้ายไประหว่างที่ผมพยายามซื้อชีวิตให้กับใครคนหนึ่งอย่างสุดชีวิต หรืออาจจะเป็นเพราะผมเองที่ไม่สามารถที่จะก้าวผ่านความรู้สึกเหล่านี้ได้ แต่ก็นั่นแหละ มันก็ไม่ได้ง่ายอย่างที่ใครๆ คิด

ผมเดินไปหิปปโทศัพท์ในล็อกเกอร์ หน้าจอแสดงข้อความแจ้งเตือนว่ามีสายที่ไม่ได้รับรวมแล้วว่าสิบสาย “ซาร์ม” ชื่อของลูกชายผมปรากฏใกล้ๆ กับชุดตัวเลขบนหน้าจอโทรศัพท์ ดูเหมือนความรู้สึกหน่วงๆ ทะเลาะบ้าง อย่างน้อยลูกชายผมก็ช่วยให้ผมเปลือยออกมาได้แม้ว่าจะเป็นวันที่เลวร้ายสำหรับผม ผมสูดหายใจลึกๆ ปรับสีหน้า และปิดทรงผมให้เข้าที่เข้าทางก่อนที่จะวิดีโอคอลไปหาลูกชายวัยสี่ย่างเข้าห้าขวบ

“ปาป้าทานข้าวยังครับ” น้ำเสียงใสซื่อดังขึ้นหลังจากที่ซาร์มเห็นหน้าผม

“อืม ปาป้าทานแล้ว อิ่มแปล้เลยเนี่ย” ผมแก้มงอกรับฟังทุกๆ ที่ ยังไม่มีอะไรตกถึงท้องตั้งแต่เที่ยง

“แล้วคุณยายทำกับข้าวอะไรให้ซาร์มทานมื้อเย็น” ผมพูดต่อ

“คุณยายตั้มจืดพอกให้ผมครับ” เด็กน้อยตอบพลางเล่นโมเตลรถบรรทุกพลาจทำเสียง บรีน บรีน ไปด้วย

“ซาร์มคิดถึงป้าป้ามั๊ย” ผมถามด้วยเสียงสั้นเครือ

“ซาร์มคิดถึงป้าป้ามากๆ ครับ เมื่อไหร่ป้าป้าจะกลับบ้าน” แววดาไลชื่อปรากฏให้เห็นแจ่มชัดเมื่อเด็กน้อยเงยหน้าขึ้นมองผม ซาร์มเอียงคอรอคำตอบระหว่างที่ผมเป็นหน้าแอบปาดน้ำตาที่ระรินขึ้นมา

“อีกสองสามวันป้าป้าก็กลับแล้ว” ผมบอกลูกชายตัวเองไป ทั้งๆ ที่ยังไม่มีการกำหนดกลับ

“สัญญาจะครับ” เด็กน้อยพูดพร้อมกับชูนิ้วก้อยขึ้นมา

“เกี่ยวข้องสัญญาเลย” ผมตอบเด็กน้อยด้วยน้ำเสียงที่คิดว่าหนักแน่นที่สุด

ผมพูดกับแม่อีกสองสามอย่าง ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับซาร์มทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการกิน สุขอนามัย การเรียน การเล่น สำคัญที่สุดคือการดูแลและเฝ้าระวังให้เขารอดพ้นจากโรคระบาดที่ทำให้คนตายกันเป็นเบืออยู่ในตอนนี้ แม้ว่าเราจะอยู่ร่วมกับมันมาปีกว่าๆ แล้วแต่ก็ยังไม่มีความหวังว่าจะดีขึ้น ไม่กี่เดือนมานี้โรคร้ายได้พัฒนาเป็นสายพันธุ์ใหม่ทำให้การแพร่ระบาดขยายเป็นวงกว้างและหนักช็อกกว่าที่ผ่านมา นี่จึงเป็นสาเหตุของการจากไปของผู้ป่วยคนล่าสุดที่ผมรักษา ทั้งยังเป็นเหตุที่ทำให้ผมไม่ได้กลับบ้าน ผมถามนุ่นฝากนี่จนเป็นที่พอใจก่อนที่จะกดวางสาย แม้รับคำพลาจบอกให้ผมระวังตัวและดูแลตัวเองให้ดีๆ

ยังงังยังงั้นผมก็อดที่จะเป็นห่วงซาร์มไม่ได้ ผมเลื่อนดูภาพเด็กน้อยในโทรศัพท์ไปเรื่อยๆ จนผลอยิ้มออกมา แม้ว่าแต่ละภาพที่บันทึกแต่ละช่วงการเติบโตของเด็กน้อยจะเปลี่ยนเค้าโครงหน้าของเขาให้ต่างไปจากผม แต่ผมไม่สนใจเรื่องนั้นหรอก ซาร์มเป็นเด็กซีโรตั้งแต่

ยังเล็ก มีแม่ที่ท้องไม่พร้อมนำเขามาทิ้งไว้ข้างกล่องกระดาษลังของ
 แมวจรหลังโรงพยาบาล ตอนนั้นประมาณตีสองกว่าๆ ผมออกมาสูบ
 บุหรี่คลายเครียดจากความเหนื่อยล้าที่มีมาตลอดทั้งวัน เสียงร้องของ
 ชาร์มดังขึ้นด้วยอากาศหนาวที่เริ่มกัดผิว และนั่นเป็นครั้งแรกที่ผมได้
 เจอกับเด็กน้อยคนนี้ ผมอุ้มเด็กน้อยขึ้นมาพาลงฮัมเพลงแมงมุมที่แม่
 ชอบร้องกล่อมผมให้หลับในตอนเด็กๆ ให้เขาฟัง เด็กน้อยร้องอ้อแอ้
 ก่อนที่จะผล็อยหลับไป

“ชาร์ม” คำนี้จึงผุดขึ้นในแวบแรกอย่างทันทีทันใด ชาร์ม
 แปลว่า คน ผมแค่อยากจะให้ทุกคนรวมทั้งแม่และพ่อของเขาได้รู้ว่า
 เขาก็คือคนคนหนึ่งที่ได้มีโอกาสลืมตาขึ้นมาดูโลก เขาคือคนคนหนึ่ง
 ที่ควรจะได้มีชีวิต เมื่อพระเจ้าได้มอบชีวิตให้กับเขา เขาคือหนึ่งชีวิตที่ได้
 กลายเป็นส่วนหนึ่งของโลกใบนี้ แม้ว่าเด็กน้อยคนนี้จะโดนลงโทษจาก
 การกระทำบาปของพ่อแม่ หรือโดนผลักไสจากใครต่อใครทั้งๆ ที่เขา
 ไม่มีสิทธิ์ในการเลือกโชคชะตาชีวิตเป็นของตัวเอง ชาร์มจึงกลายเป็น
 ชื่อของเด็กน้อยคนนี้ตั้งแต่นั้น และเขา ก็คือลูกชายของผม

ความเหนื่อยล้าถ้าโถมเข้ามา ผมรู้สึกวิงเวียนศีรษะเปลือกตา
 เริ่มหย่อนลงอย่างมีอาย้อ ผมรู้สึกว่าคุณพยายามลุกขึ้นแต่กลับล้ม
 ตัวลงนอน ในที่สุดผมก็ผล็อยหลับไป ในความฝัน ผมรู้สึกว่านี่เป็น
 คินแรกที่ผมรู้สึกสบายใจและหลับง่ายกว่าคินอื่นๆ อย่างบอกไม่ถูกทุก
 อย่างดูง่ายตายแม้ว่าร่างกายจะแบกรับความรู้สึกหนักอึ้งมาตลอดทั้งวัน
 ครั้งก่อนๆ ไม่เคยเป็นแบบนี้ หนึ่งชีวิตแรกที่ผมสูญเสียไปในระหว่าง
 ผ่าตัดครั้งนั้นทำเอาผมต้องกินยานอนหลับเกือบร่วมเดือน ครั้งต่อๆ
 มาแม้ว่าสภาวะจิตใจจะยอมรับการเปลี่ยนแปลงของเสียวินาที่ระหว่าง
 มีชีวิตกับการลาจากขึ้นมาได้บ้าง แต่ก็ไม่เคยใช้เวลาเพียงชั่วครู่ขนาดนี้
 ที่ทำให้ผมหลับไปโดยลืมเลือนซึ่งความรู้สึกกังวลใจใดๆ ที่ตกตะกอน

สั่งสมมาทั้งชีวิต ผมรู้สึกได้ถึงลมรุ่มๆ พัดผ่าน ไออุ่นจากหลอดไฟ นีออนและ ฟูกนุ่มๆ ที่รองรับร่างกายผมไว้ก่อนที่ทุกอย่างจะมืดดับไป

แสงลอดผ่านหน้าต่างที่ผมเปิดค้างไว้ตั้งแต่เมื่อคืนปลุกผมให้ ตื่น ผมบิดขี้เกียจอย่างสบายใจและรู้สึกสดชื่นที่มีโอกาสได้หลับเต็มอิม ก่อนที่จะก้มดูนาฬิกาแล้วพบว่าตัวเองเลทเวลาเข้างานไปกว่าเกือบ ครบชั่วโมงแล้ว ผมสะดุ้งลุกขึ้นจากเตียงอย่างรวดเร็ว ก่อนที่จะวิ่งเข้าไปในห้องน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน แล้วรีบวิ่งออกมา เปลี่ยนชุด หิ้วๆ ที่ไม่ได้อาบน้ำ ผมไม่มีเวลาได้สังเกตความพริ้งพริ้วของตัวเองในวันนี้หรอก ในใจแอบนึกขำในความเช่ซ่าของตัวเองที่เมื่อคืนแอบบึ่งหลับโดยไม่ ได้บอกให้ใครรู้ แต่ก็ไม่มีใครเวลามาสนใจความเป็นอยู่ของใครหรอก ทุกคนในโรงพยาบาลตอนนี้ต่างก้งานล้นมือ แคมีเวลากินแซนด์วิชสัก คำและจิบหลักสักสิบล้านาทีก็ถือว่าสวรรค์มาโปรดแล้ว

ผมรีบออกมาจากห้องเปลี่ยนชุด ทุกคนดูขุละมุนวุ่นวายกว่า ปกติ ผมเดินไปถามพยาบาลที่เคาน์เตอร์แต่ก็ไม่มีใครสนใจผม ทุกคน ดูตื่นตระหนก ตกใจ และเศร้าซึมไปพร้อมๆ กัน ระหว่างนั้น มีเพียง ผู้ป่วยเตียงหนึ่งเล่นปราดผ่านหน้าผมไปมีผ้าสีขาวยุ่นผืนบางๆ คลุม หนึ่งร่างไว้ ทั้งยังมี màn พลาสติกใสล้อมรอบเตียง ทุกคนที่เข็นเตียง แต่งชุดหมี่แสนทอหะหะ แต่ก็ดูเหมาะกว่าที่ผมใส่ ผมอยากปรี๊ดเข้าไป ถามแต่คงดูไม่เหมาะกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ตอนนั้นผมเลยเดินตามไป ด้วยความเร็วที่คิดว่าได้รักษาระยะห่างตามมาตรการในการป้องกันโรค ร้ายนี้ได้

เส้นทางนำไปทางห้องฉุกเฉิน หนึ่งในคนที่เข็นเตียงผู้ป่วยนี้ ผมพอจะจำได้จนเขาหันมามองคนที่นอนอยู่บนเตียง จึงทำให้ผมมั่นใจ ว่าเขาคือเพื่อนรักของผมเอง แวตานั้นยังเต็มเปี่ยมไปด้วยความมุ่งมั่น เหมือนกับครั้งแรกที่เราได้เจอกัน แม้ว่าตอนนี้จะแฝงไปด้วยความเศร้า ผมอยากรีบวิ่งเข้าไปช่วยแต่ไม่มีโอกาสให้ผมได้ยื่นมือเข้าไปเลย ทุกคน

รีบเร่งที่สุดเพื่อให้ไปถึงห้องฉุกเฉินเท่าที่จะทำได้ ทั้งๆ ที่ผู้ป่วยบนเตียงนั้นไม่ได้หายใจตั้งแต่ก่อนที่เตียงนี้จะแล่นปราดผ่านหน้าผมไปด้วยซ้ำ

ผมยืนรออยู่หน้าห้องฉุกเฉินภาวนาให้ทุกชีวิตปลอดภัย โรคระบาดในครั้งนี้อันตรายมาก มันไม่มีสี ไม่มีกลิ่น ไม่มีรส แพทย์เชื่อได้ทั้งการสัมผัส การไอจาม แม้กระทั่งการปลิวว่อนอยู่ในอากาศรอบตัวผู้ติดเชื้อที่กำลังอยู่ในระยะฟักตัวก่อนที่จะสำแดงเดชอันน่าสะพรึงในการแพร่กระจายไปตามทวารต่างๆ ของผู้คนอย่างเอียงเอียงและเริ่มกระบวนการในการฟักตัวอย่างเงียบงัน เป็นห่วงโซ่แบบนี้ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งการสุกของเชื้อร้ายนี้มาถึงแล้วมันก็จะเริ่มทำหน้าที่อย่างเต็มภาคภูมิในการพรางกลมหายใจของใครต่อใครไปอย่างนิจนิรันดร์

ผมตัดสินใจอยู่นานว่าจะเลือกอะไรดีระหว่างอเมริกาโน่ขมๆ ที่จะช่วยให้ทำงานได้ตลอดอีกครั้งก่อนวันที่เหลือ หรือจะเลือกลาเต้รสชาติกลมกล่อมที่จะช่วยคลายความกังวลตลอดเช้าหลังจากที่ได้ขึ้นบอร์ดตรวจดูอาการคนไข้ที่ติดเชื้อของโรคร้ายนี้มา ในที่สุดกาแฟสีเข้มๆ ก็ไหลโกรกออกมาจากเครื่องทำกาแฟหยอดเหรียญอัตโนมัติ กลิ่นหอมของเมล็ดกาแฟคั่วลอยมาเตะจมูก รสชาติขมปร่าไหลผ่านลำคอไปอีกหนึ่ง ผมเหม่อมองออกไปนอกกระเบื้องหน้าต่าง ผงเริ่มตั้งเค้า เวลาผ่านไปเกือบหกชั่วโมงเต็มแล้วแต่ไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ จากห้องฉุกเฉินเลย ผมเดินทอดน่องพลาจิบกาแฟอีกสองสามอีกไประหว่างทางจนหางตาเหลือบไปเห็นเด็กชายคนหนึ่งกำลังนั่งเล่นโมเดลรถบรรทุกอยู่ตรงเก้าอี้แยกโถงทางเดินระหว่างห้องฉุกเฉินกับจุดรองรับญาติผู้ป่วยที่ผลัดเปลี่ยนกันมาเยี่ยมเยียนคนในครอบครัวอย่างไม่ขาดสาย เขาดูคล้ายคล้ายกับซารัมมาก ผมจึงเดินถอยหลังกลับไปอีกสองสามก้าวเพื่อดูให้แน่ใจ และนั่นซารัมจริงๆ ผมตกใจมาก คำถามมากมายประดัง

เข้ามา ทำไมเขาถึงมานั่งอยู่ตรงนี้ แม่ของผมนั่งอยู่ไหน เขามาที่นี้กับใคร ทุกอย่างในหัวผมนั่งอื้ออึง ส่วนเท้าของผมนั้นก้าวอย่างรวดเร็วไปหาซาร์ม ก่อนที่สมองของผมจะสั่งให้เท้าของตัวเองก้าวเสียอีก

“ซาร์ม” ผมร้องเรียก เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นหาต้นเสียงของ คนที่เรียกชื่อเขา ก่อนที่จะยิ้มแป้นตอบกลับ เมื่อรู้ว่าเป็นผม

“ปาป้าครับ” ซาร์มหยุดเล่นโมเดลรถบรรทุกแล้ววิ่งมาหาผม ผมอุ้มเขาแล้วพากลับไปนั่งที่เก้าอี้ตัวเดิม ความสงสัยมากมายยังคงค้างคาอยู่ในใจ คำถามชุดใหญ่จึงออกจากปากผมไปโดยไม่ทันตั้งตัว

“ซาร์ม ลูกมาที่นี้กับใคร แล้วคุณยายไปไหน ลูกเป็นอะไรี่เปล่า” ผมนั่งชันเข่าตรงหน้าเด็กน้อยก่อนที่จะจับแขนทั้งสองข้างของเขาไว้แล้วสำรวจตั้งแต่หัวจรดเท้าว่าเขามีอาการเจ็บป่วยตรงไหนหรือเปล่า

“คุณยายบอกให้ซาร์มนั่งรอตรงนี้ห้ามไปไหนครับ” เด็กน้อยตอบด้วยแววตาใสซื่อ เขาก็มองหน้าด้วยกลัวว่าผมจะดุเขา ผมดึงเด็กชายเข้าไปกอดพลาญหลังแล้วรีบเรียกสติให้กับตัวเอง

ผมคลายอ้อมกอด แวดตาใสซื่อจับจ้องมาที่ผม เด็กน้อยยกมือเล็กๆ ทั้งสองข้างขึ้นมาจับแก้มผม ผมส่งยิ้มให้อย่างอ่อนโยนเขาขยับมือน้อยๆ ไล่จากแก้มไปที่จมูกของผม แล้วไล่ไปที่ตา ที่คิ้ว ก่อนที่จะกลับมาแตะตรงมุมปากของผมที่ยกขึ้น น้ำตาผมไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว ซาร์มปาดหยดน้ำใสๆ ออกจากแก้มของผม

“ปาป้าร้องให้ทำไม”

“ปาป้ามีความสุขที่ได้เจอซาร์ม”

“ซาร์มก็ดีใจเหมือนกันครับ”

“ซาร์มหิวไหม”

“คุณยายให้ซาร์มทานข้าวมาแล้วครับ”

“ซาร์มนั่งคนเดียวตรงนี้ไม่กลัวเหรอ”

“ไม่กลัวครับ คุณยายบอกว่าซาร์มันโตแล้ว”

“เก่งมากๆ เลย” ผมเอามือขยี้หัวเด็กน้อยด้วยความรัก ความเอ็นดู

“ป้าป้าอยากฟังเพลงแมงมุมไหม ซาร์มันร้องได้แล้วนะครับ”

“อืม ไหนลองร้องให้ป้าป้าฟังดูสิ”

“แมงมุมลายตัวนั้น ฉันเห็นมันชมซาน (ชมซาน) เหลือทน” เด็กน้อยเริ่มร้อง น้ำตาผมเอ่อขึ้นอีกครั้ง “วันหนึ่งมันถูกฝนไหลล้นจากบนหลังคา” ... “พระอาทิตย์ส่องแสงน้ำค้างเหือดไปลับตา” ... “มันรีบไต่ขึ้นฟ้า หันหลังมาทำตากลูกวาว” ซาร์มันยกมือทั้งสองข้างขึ้นมาทำท่าไอเคแล้วแนบเข้ากับดวงตาทั้งสองข้างเพื่อประกอบเพลงโปรดของเขาที่ผมจะต้องร้องให้ฟังตลอดทุกคืนก่อนที่จะหลับ เด็กน้อยไม่รู้หรอกว่าเพลงนี้ยังเป็นเพลงที่ผมร้องกล่อมให้เขารูสึกคลายหนาวตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ

เด็กน้อยเอามือล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตของตัวเองแล้วยื่นบางอย่างมาให้ผมหลังจากที่ร้องเพลงจบ ผมรับไว้แล้วพินิจดูมันคือดินน้ำมันที่ปั้นเป็นรูปแมงมุมตัวเล็กๆ ที่มีแมงมุมตัวที่เล็กกว่าเกาะอยู่บนหลังแมงมุมตัวนั้นอีกทีหนึ่ง

“อันนี้ให้ป้าป้าครับ” เด็กน้อยเอ่ย

“ทำไมถึงให้ป้าป้าละครับ” ผมถามทึ่งๆ ที่รู้คำตอบ

“นี่คือป้าป้า” เขาชี้ไปที่แมงมุมตัวที่โตกว่า “ส่วนนี่คือซาร์มัน” เขาชี้ไปที่แมงมุมตัวที่เกาะอยู่บนหลัง เด็กน้อยเงยไปครู่หนึ่งก่อนที่จะพูดต่อ

“เวลาป้าป้าคิดถึงซาร์มัน ป้าป้าจะได้หีบเจ้าแมงมุมนี้ขึ้นมาดู”

เท่านั้นแหละ หยดน้ำใสๆ เอ่อล้นไหลอาบแก้มของผมอย่างหนักหน่วง ผมเผลอเข้ากอดลูกชายอีกครั้ง ปากได้แต่พูดพร่ำประโยคเดิมซ้ำไปซ้ำมา

“ซารัมเพิ่งแคสซี่ขুবเองนะลูก ทำไม่ถึงรู้จักเป็นห่วงความรู้สึกของคนอื่นขนาดนี้”

เด็กน้อยยกอดผมกลับ ผมรู้สึกได้ว่าซารัมกอดผมแน่นขึ้นและแน่นขึ้น

“ซารัมรักป้าป้ามากที่สุดในโลกเลย”

“ป้าป้าก็รักซารัมมาก มาก มากที่สุดในโลกเลย”

ไม่นานนัก แม่ผมก็กลับมา ผมส่งยิ้มให้ ในใจอยากจะถามไถ่เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น แต่แม่ไม่เห็น... แม่ไม่เห็นผม

แม่รีบเดินมาแล้วอุ้มซารัมขึ้นพลงปาดน้ำตาตัวเองก่อนที่จะพูดกับเด็กน้อยด้วยรอยยิ้มที่เจือด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

“เราพาพ่อกลับบ้านกันเถอะลูก พ่อหนูเหนื่อยมามากแล้ว คราวนี้ได้นอนหลับเต็มตื่นเสียที”

...

และผมก็เข้าใจทุกอย่าง เมื่อร่างหนึ่งบนเตียงผู้ป่วยถูกเข็นมาหยุดอยู่ข้างๆ ซารัมและแม่ของผม เพื่อนรักของผมรีบดึงผ้าสีขาวยุ่นผืนบางๆ มาจัดให้เข้าที่เข้าทางหลังจากลมฝนพัดผ่านประตูหน้าต่างเข้ามาเปิดให้เห็นใบหน้าว่าคนๆ นั้นคือผมเองที่นอนหลับไหลอย่างสงบด้วยใบหน้าซีดเซียว ไร้ซึ่งชีวิต ก่อนที่พยาบาลในชุดหมีแสนเทอะทะจะดึงพลาสติกใสล้อมรอบเตียงผู้ป่วยให้กลับมาเข้าที่ดังเดิม ผมผละจากการมองร่างตัวเองมามองใบหน้าลูกชายเป็นครั้งสุดท้าย ตัวของผมค่อยๆ จางหาย แม่ของผมเดินห่างจากผมไปเรื่อยๆ พร้อมกับร่างกายของผมที่ถูกเข็นตามไป เด็กน้อยจ้องมองผมผ่านแผ่นหลังของแม่ มือเล็กๆ ยกขึ้นส่ายไปมาคล้ายบอกลา

ซารัมไม่รู้จะให้...

แล้วท่าผมนักก็ตกลงมาอย่างไม่คิดชีวิต...

ดอกไม้เงิน

บุหงารำไป

ผู้คนในออฟฟิศ เริ่มทยอยกลับกันเกือบหมดแล้ว บางคนกลับไปหาครอบครัว บางคนกลับไปหาแมวที่ห้องหรือแม้แต่บางคนก็กลับไปเพื่อค้นหางานใหม่... สำนักงานเหลือเพียงไม่กี่คนที่นั่งทำงาน เงียบๆ เสียงนับแผ่นกระดาษดังครี๊ดๆ เป็นระลอกจนนับครั้งไม่ได้ ดูเหมือนว่าการทำงานล่วงเวลาจะกลายเป็นวัฒนธรรมความเคยชิน เป็นนิสัยอันถาวรหรือเรื่องปกติ... ของผู้คนที่นี่ไปเสียแล้ว ที่เริ่มต้นตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไร้วางแสง จนไฟแดงตามแยกถนนคอนโดสว่างโล่งขึ้น

น่าเสียดายที่เธอควรได้เห็นแสงเรืองรองของอาทิตย์ทอดอาบบนหาดทราย ฉายผ่านบนผืนมหาสมุทรหรือแห่งหนใดสักที่ที่ไม่ใช่แสงสว่างจากจอคอมพิวเตอร์ฉายฉานเผาผลาญพลังงานและวิญญาณลงไปในทุก ๆ วัน

เธออ่อนล้า อิดโรย หลังจากทำงานเช้า จรดเย็น.... จรดดึกติดต่อกันเป็นวันที่หกของสัปดาห์แล้ว ไม่ใช่เธอไม่อยากจะกลับไปชบหน้าลงบนหมอนใบนุ่มอ่อน ผ้าห่มนุ่มนึ่งที่พร้อมบำบัดเธอจากความล้าบ่าบอ้นหรืออก แต่ด้วยสถานการณ์ระบาดท่าเหวอะเลวอะลาดที่ไร้วันว่าจะหยุดลงเมื่อไหร่ไม่รู้เลย นฤมล คือผู้โชคดีที่บริษัทไม่ได้ขอแสดงความเสียใจ พร้อมชองขาวให้แก่เธอ เธอ คือ ผู้โชคดี โชคดี ในวิกฤติที่ยังแก้ไม่หายนี้...หรือ

ขณะอีกหลายคน หลายชีวิตที่อยู่เบื้องหลังของหนึ่งชีวิตของพนักงานในสำนักงานแห่งนี้รวมเพื่อนของเธอด้วย บริษัทได้แสดงความเสียใจกับพวกเขา ยื่นชองขาวบริสุทธิ์แต่กลับเต็มไปด้วยความขมขื่น

ภูมิกุ้มใจในวันทุกซ์

สิ้นหวังให้แล้วบอกลาพนักงานผู้มีได้ทำผิดประการใดเลย ต้องไปตามเจตจำนงโดยมิทราบชะตากรรมภายหน้าว่าต่อจากนี้จะเป็นเช่นไร ค่ำรถ ค่ำบ้าน ค่ำบัตรและฉิปาละอื่นๆ ที่ต้องจ่ายตามกันเป็นขบวน มันคงหลอกหลอนจนกว่าจะไ้ทำงานใหม่ ทุกคนไปพร้อมกับเงินเล็กจ้างที่บริษัทมอบให้เพื่อต่อชีวิตจนกว่าวันโชคดีจะเข้าข้างหรือมาถึงไ้งานใหม่ หรืออาจหมดไปก่อนโชคดีและงานใหม่มาถึง โรคร้ายอาจคร่าชีวิตของผู้คนในประเทศให้ตายจากไปโดยไม่มีอะไรต้องห่วงพะวงแต่โรคเศรษฐกิจก็คร่าชีวิตผู้คนได้ ทั้งยังหายใจอยู่... ชีวิตที่เหมือนตาย ตายด้วยโรคเศรษฐกิจ ทั้งๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่

นฤมลเก็บของใส่กระเป๋าที่ทิ้งหรือเอเตอร์มาจากต่างประเทศ สะพายเข้าข้าง เธอกลับบ้านท้ายสุดเพื่อน เอื้อมมือที่สวมกำไลโรสโกลด์ แบรินต์คาร์เทีย ปิดไฟบนผนัง เดินพาร่างที่ซึมซับความเบื่อหน่าย เหน็ดเหนื่อย ลงจากตึกมายังลานจอดรถ แล้วค่อยๆ เหยียบคันเร่ง ขับออกไปอย่างช้าเชื่อง ปล่อยความคิด หัวใจให้ทบทวนวันที่ผ่านๆ มา ล้อไปตามเส้นทาง ตึกสูงและท้องถนนที่ครั้งหนึ่งเคยคับคั่ง แออัดด้วยรถ และผู้คนสัญจรกลับที่พักหลังเลิกงาน ที่เดี๋ยวนี้กลายเป็นถนนว่างเปล่า เปลี่ยวตาย

คำนึงนึกถึงใบลาออกไปที่สาม เขียนมันเก็บเอาไว้หลังจากใบแรกซึ่งเขียนแล้วก็ทิ้ง ทิ้งไปกับเงื่อนไชบางประการที่เหนียวรั้ง ตรึงเธอเอาไว้ ภาพลักษณ์อนุกรรมการบริษัท หญิงสาวที่พรั่งพร้อม มีคลาส แพชั่นนิสตั้ เสื้อผ้ากระเป่าแบรนต์เนมตั้งแต่หัวจรดเท้า รถ คอนโด หรือเป็นสิ่งเหล่านี้ที่รั้งตัวเธอเอาไว้ หรือเพราะความกลัว กลัวในสิ่งที่จากมา ไกลแสน กลัวเสียงคำคร่อนครหาที่เคยดั่งกระหน่ำให้เจ็บแสบบาดลึก เข้าไปในทุกอณูความรู้สึก แต่เธอได้ทลายมันลงด้วยความเสร้าง จนสิ้นเสียงเหล่านั้น หรืออาจเป็นเพราะต้องเก็บหอมรอบริบ คอยเผื่อแผ่แก่แม่ที่อยู่ทางบ้าน หรือสิ่งสลักสำคัญอันใด ที่ทำให้เธอยังปักหลัก จม อยู่

กับที่นี้เพียงกาย แต่สภาพจิตใจนั้นเล่า แผลก ปั่น มั่วเมา หลงไปใน
มายาม่านของน้ำคำ เธอลืมสนิทไปเลยว่าต้องดูแลหัวใจตน... ลืมจิต
วิญญาณที่ร่าเริงอยู่ภายในได้สิ่งประดับอันงดงามนี้

พอหัวถึงหมอนใบนุ่มที่เชื่อเชิญให้เธอนอนลงบนมันราวกับ
สองมืออบอุ่น นุ่มนวลเคยถนอมลูบหัวเมื่อวัยเยาว์ รongรับศรัทธาที่หนัก
อึ้งด้วยภาระ คำสั่งและงาน จนวนจะหลับสนิทลงในโอแอร์เย็นฉ่ำ กลาง
กลิ่นหอมชื่นของเทียนกลิ่นละมุน พลันต้องต้องลืมตาโพล่งขึ้นด้วยความ
ขุ่นมัวกับเสียงโทรศัพท์ เจ้ากรรม

“มลหลับ หรือยังมล มล” ปลายสายส่งเสียงถามด้วยน้ำเสียง
เร่รียบปนเกรงใจ

“ยังคง ว่าไงคะพี่ชาญ โทรมาดึกเลยคะ”

“โทษทีนะ ที่รบกวนดึกๆ นะ พอดีที่ตรวจดูการวางบิลปิด
งบประมาณลูกค้ารายใหญ่แล้วที่เขาส่งมามีหลายส่วนที่ต้องแก้ไข พี่ว่า
จะให้หมลเข้าเข้าอีกวัน ได้ไหม...”

ได้ไหม ไม่ใช่คำถามแต่เป็นคำสั่ง แม้ในใจจะเดือดปุดๆ จาก
ความง่วง ล้า เปื่อหน่าย แล้วสารพันปัญหาที่ประดังขึ้นในใจ เพราะ
นฤมลเข้างานเช้า ถึงค่ำ ...ดึกมาติดต่อกันแล้วเป็นวันที่หก หากพรุ่งนี้
ต้องเข้าอีกวันก็จะเป็นเวลาเจ็ดวันครบสัปดาห์ที่เธอยังไม่ได้พัก ที่รับ
แรงกดดันจากผู้บริหาร หัวหน้างาน เจ้านาย เธออยากจะตะโกนร้อง
ตอบกลับไปดั่งๆ ว่า ไม่ ไม่ จะลาออก แต่แล้ว นาฬิกา กำไล รถหูก
ก็ส่งแหวดวาววอน อ้อนออด บีบเค้น บังคับ ขึ้น ให้เธอตอบรับกลับไป

“ได้ค่ะ พี่ชาญ ” ผล้อยหลับทั้งยังโกรธและหน่าย

นฤมลแต่งตัวจวนแล้วเสร็จ ในชุดยูนิฟอร์มของบริษัท หยิบ
ต่างหูคู่โปรดใส่ กำไลมือใส่ข้างซ้าย นาฬิกาขางขวา ผมเรียบเรียงเส้น
เสมอกัน น้ำหอมฉีตอีกครั้งก่อนออกจากคอนโด เข้านี้รู้สึกแปลกไป
ดูที่เหมือนลืมอะไรบางอย่าง ตรวจเช็คคู่อีกรอบเปิดกระเป๋าคูก็ครบ

ทุกสิ่งอัน หรือเป็นผลจากการพักผ่อนน้อยจึงทำให้เธอรู้สึกเหมือนขาดอะไรสักอย่างไรร

ชั่วครู่หนึ่ง เสี่ยวสติแห่งความคิดก็มาเยือน เธอเหลือบมองเห็นตัวเองในกระจกเงา สะท้อนเงาของคุณนฤมลอนุกรรมการบริหาร หัวจรดแก้มงามสง่า เสื้อผ้า เครื่องประดับประดา โคมิเธอสวมฐานะสาวแบงค์ชาติสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ ไร้ร่องรอยเงาร่าง เศษซาก นฤมล ลูกแม่ค้ารับเย็บซ่อม ปะผ้าในตลาดไม่หลงเหลือ หายอย่างไรก็ไม่พบ เธอเก็บซ่อนเอาไว้ที่ใดกันลูกแม่ค้าเย็บจักรในวันวาน ดูเหมือนเงินทอง ความมั่งคั่ง สิ่งหรรหุราจะเต็มเต็มทดแทน สิ่งขาดหาย... แต่ไหนหัวใจยังโหวงเหวงว่างเปล่าเหลือเกิน

กลางหมู่บ้าน ดึก สดงเงียบ จะได้ยินก็แต่เสียงมอเตอร์ไซด์ของคนที่พักจะออกกะจากโรงงาน หรือเริ่มต้นงานบางงานในยามราตรี ส่วนผู้เต็มทีกับภาระมาตั้งแต่เช้าต่างเริ่มทยอยปิดไฟเข้านอนกันแล้ว ครี๊ด...ครี๊ด...แกรบๆ ๑ ดังสลัดกันไปเป็นจังหวะอยู่เช่นนี้ประจำเข้าถึงดึก เสียงถึบจักรตัดกับเสียงกรรไกรปากคมที่ฉีกเนื้อผ้าให้แยกออกจากกัน เป็นชิ้น เป็นส่วน แผลกลาญ ขาดวิน แล้วก่อเกิดใหม่จากส่วนน้อยนิดปะติดปะต่อ จนออกมาเป็นชุดงามให้ผู้คนได้สวมใส่ เสียงที่วุ่นนี้ คือเสียงจากงานฝีมือของป้ามิ่ง นักถึบจักรตีนผี รวดเร็ว เย็บไว ซ่อมได้ทุกรอยขาดของเสื้อผ้าที่ปริ แยก ขาดออก ประสานซ่อมแซมให้ได้หมดทุกแบบ แม้ฝีมือจะแกร่งกล้าเพียงไร ไม่มีใครเทียบในระแวกนี้ แต่ ..แต่...ยังคง มีรอย แหว่งไว้ แยกปริ ที่ป้าพยายามสนเข็ม เย็บด้วยแรงและหัวใจ บรรจง อย่างไร พยายามเท่าไรแล้วก็ตาม ยังไร้แวว ร่องรอย ว่า จะเชื่อมให้เข้าไว้ด้วยกันได้อีก ยังไม่ได้เลย...

“ขอบคุณคะคุณป้า ชุดพอดีเข้ารูป เก็บตะเข็บได้เรียบร้อยมาก วันหลังหนูมาใช้บริการใหม่นะคะ” หัวใจของเจ้าของผลงานฟองโตยิ้มร่า จนตาหยี ดีใจที่เห็นลูกค้าพอใจในผลงานของตน

“ขอบคุณที่มาอุดหนุนป่า น้ำคำ” งานที่ป่ารัก ถักทอ ก่อเย็บ เก็บประสานประดิษฐ์ชุดมานักต่อนัก ทุ่มเทแรงกายแรงใจลงไปในทุกชุดที่ทำ แม้บางครั้งอาจเหนื่อยบ้าง เวลาได้เห็นรอยยิ้มของลูกค้า ความเหนื่อยนั้นก็หายเป็นปลิดทิ้ง การเย็บปักถักร้อย เป็นงานที่ป่าทำมาตั้งแต่สาว... ตั้งแต่ได้พบใครบางคนที่เปลี่ยนไปแล้วก็จากไป ทิ้งไว้เพียงรอยบางอย่างให้ดูต่างหน้า บางครั้งป่ามิ่งก็ไม่อยากจะนึกถึงมันเลย... แม้มิใช่อาชีพที่เป็นเจ้าใหญ่นายโต นักธุรกิจสูงศักดิ์ แต่เป็นอาชีพที่รักและทำมันด้วยหัวใจ อาชีพนี้ สำหรับป่าแล้วจึงไม่ด้อยค่า เพราะทำมันด้วยใจที่สูงส่ง

ในวิมานชั้นเดียวบนดินร่มที่ปกคลุมประดับประดาไว้ด้วยไม้ นานาพันธุ์ มะลิ กุหลาบ พวงประยงค์ จนถึงไม้ดอกกินได้อย่างดอกไม้จีน นำมาผัดเกลือ น้ำมันงา เคยเป็นเมนูโปรดปรานของสามี และลูกสาว ป่ามิ่งรำพึงอยู่ในใจถึงคนที่อยู่ห่างไกลและคนที่จากเป็น จากไปอย่างไม่หวนกลับ กับข้าวที่ทำวันนี้รสชาติจึงต่างจากที่ปรุงทุกวัน เพราะเผอิญผสมรสขมขึ้น เข้มของความรู้สึกลงไป แต่ก็ยังหอมนิดๆ ไปด้วยไอกลิ่นความทรงจำที่ครั้งหนึ่งเคยมีกัน

ผัดเพลินๆ กลั้ว เคล้า ทั้งวัตถุดิบ ผสมปรุงเข้าไปด้วยกัน จู๋ๆ เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น เป็นอันให้ต้องวางตะหลิวที่กำลังผัดอยู่นั้นลงไว้ข้างเตา กุสิ่กุจจอ ล้างมือเช็ดไม่ทันแห้ง เร่งรีบ เดิน ตามเสียงโทรศัพท์มา นึกในใจว่า “ใครกันโทรชัดจังหะ” พลันเห็น น้ำตาเริ่มคลอขึ้นทั้งสองตา ความรู้สึกประดังประเดเข้ามาในหัวใจ เบอร์นี้ ชื่อนี้ ไม่มีสายโทรเข้ามานาน นานมากแล้ว....นานแรมวัน แรมเดือน หรือ ขวบปีก็ไม่แน่ใจ หน้าจอแสดงชื่อเจ้าของสาย “มล” ข่มเสียงและความรู้สึกเอาไว้ข้างหลัง ความโกรธ การทะเลาะจากความไม่เข้ากัน ถูกลืมหืม ชั่วขณะ มีอกตรับสาย ไม่ทันได้เอ่ยคำ ทักทาย

“แม่ หนูจะกลับไปอยู่บ้าน” ผู้รับสายยังคงนิ่ง อึ้ง ความรู้สึก
ดีใจที่ลูกจะกลับมาอยู่ด้วย แม่ก่อนหน้านั้นเธอไม่เคยแม่แต่อยากจะกลับ
ได้แต่สงสัยว่าทำไมถึงจะกลับ แต่เก็บงำคำถามนั้นไว้ภายในความคิด

“กลับวันไหนลูก”

“สิ้นเดือน แม่ แค่นี้ก่อนนะแม่ หนูเคลียร์งานต่อก่อน”

“จ๊ะจ๋า แม่จัดห้องไว้รอ”

น้ำตาแห่งความตื่นตัน ท่วมท้น ล้นจากอกคนเป็นแม่ค่อยๆ
ไหลอาบเป็นทางลงสองแก้ม เอามือพายหน้ากลับเข้าไปในครี๊วผัด
ดอกไม้เงินจนเสร็จแล้วชิม รสชาติไม่ขึ้นแล้ว อร่อยกว่าช่วงแรกเยอะ
นึกขอบคุณเมนูวันนี้ ดั่งส่งกลิ่น เย้ายั่ว นำพาให้ลูก กลับมา ...คงไม่มีแล้ว
สินะ ชั่วกับความหลัง ความคิดถึง เพราะคนที่คิดถึงกำลังจะกลับมา...

รถสปอร์ตคันหรู แล่นมาจอดตรงหน้าบ้านที่ปกคลุมไปด้วย
เหล่าไม้เลื้อย เต็มรั้วบ้าน สะพรั่งบาน ดอกขาวแซมชมพู เหลืองแฉ้
แฉ้แต่งพร้อมกัน ประหนึ่งต้อนรับการกลับมาของเจ้าของที่ปลูกไว้
แล้วไม่เคยมาอีกเลย มลมาถึงบ้าน บ้านที่เธอ หลีกเร้น พยายามไปให้พ้น
ซึ่งปมปัญหาต่างๆ แต่ยิ่งเดิน กลับยิ่ง เหน็บหนาว โดดเดี่ยว โหวงเหวง
เดียวดายใต้ทรัพย์สินสูงค่าที่เธอหาสะสม ประกอบเปลือกเคลือบซ่อน
ความรู้สึกเหล่านั้นเอาไว้ เธอสังเกตรอบๆ บ้าน เห็นดอกไม้กำลังออก
ดอกกระจุกกระจิม เล็กจิ๋ว ไปกระทั่งเทอะทะ ที่ก่อนหน้านี้มีเพียงไปไม้
ที่ปลูกไว้กับพ่อ พ่อ ...ที่ไม่รู้ว่าอยู่แห่งหนตำบลใด เสียความคิดแทรก
เข้ามา ขณะเขยื้อนตัวลงจากรถ หัวใจรู้สึกขึ้นบาน ที่ได้เห็นผลผลิต
จากการปลูกไว้เมื่อหลายปีก่อน แม่ลึๆ จะรู้สึกผิดที่ไม่เคยเสียดูแล...
เธอเลื่อนประตูหน้าบ้านเปิดออกพอจะผ่านเข้าไปได้ เดินเข้ามาในตัว
บ้าน แล้วมาหยุดที่หน้ามุข หลังเหล็กดัดของประตูหน้าบ้าน เสียง
เพลงแผ่วเบาดังมาจากข้างในบ้าน ที่ผู้หญิงร่างท้วมในชุดผ้าถุงสีก้าน
ดอกกรรณิการ์ กับเสื้อคอกระเช้าสีขาว นั่งถักจักรฟางวิหุอย่างสบาย

อารมณ์ แม่ดูแก่ขึ้นเยอะขนาดนี้เที่ยวหรือ มลรำพึงรำพันกับตนเอง แต่ทำไมแม่มยังดูมีความสุขกับอาชีพนี้ที่ทำนี่จัง ต่างจากเธอที่มีทุกอย่างหน้าที่การงาน การเงิน ทุกสิ่งอย่าง แต่มีความสุขเพียงเสี้ยววินาทีที่ได้ครอบครองสิ่งของเหล่านั้น ไม่นานความสุขก็จากหายไป...เครียดถึงขนาดต้องพึ่งพาจิตแพทย์และยาเม็ดที่กินมันเกือบทุกคืน ให้ระงับอาการทางใจที่กำลังเหวี่ยงมาเรื่อยๆ หัวใจ จิตวิญญาณ ของนฤมลกำลังเจ็บป่วยโดยที่เธอไม่รู้ตัว... แม่มยังคงอำเพลงเบาๆ เเท่ถึบจักรหน้าก้มดูผีเสื้อ ก่อนจะหันมาจากรู้สึกว่ามีคนยืนมองอยู่หลังลูกกรงเหล็กดัด โดยมีทราบเลย ว่านั่นคือเลือดเนื้อเชื้อไข เสี้ยวชีวิตที่หายไป ได้กลับคืนมาแล้ว

“น้ดรับ ชุดไหนคะ” บ้ามิ่ง ถามหญิงสาวที่ยืนอยู่ด้วยความสงสัย งุนงง

“ทุกชุดค่ะ แม่” มลตอบกลับ

ให้หัวใจขึ้น ตื่นเต้น เหมือนไม้ไผ่ฝิ่งที่จะล้ม แล้วมีคนเอาเสามาพยุงให้คืนกลับมาขึ้นต้นอีกครั้ง บ้ามิ่งรีบลุกขึ้น ผละตัวออกจากกองผ้าระเกะระกะ รีบมาไขกอนประตูหาลูกสาวเธอ แล้วมองวงหน้าต่างตาวอันมาดมันนั้น

นฤมลเห็นแม่... เธอยังไม่ได้รู้สึกดีใจเท่าไรหรอก ด้วยอคติตัวการภายในใจ ที่ยังคงคิดว่าแม่คือต้นเหตุการที่พ่อหายออกไปจากบ้าน เธอจำวันนั้นได้ดียังคงชัดเจน แจ่มแจ้ง ในทุกความรู้สึก เหมือนผ่านไปยังไม่นาน วันที่เธอกลับจากโรงเรียน ทุกวันเธอจะเห็นพ่อยืนรดน้ำต้นไม้ที่เธอกับพ่อปลูกร่วมกันไว้ มือคิบบุหรี่ อีกมือถือสายยางรดน้ำต้นไม้ไปด้วย แต่ผิดแปลกวันนี้ เธอไม่เห็น ร่องเท้า หรือแม้แต่เงา กลิ่นบุหรี่ยของพ่อ มลคะยั้นคะยอถามแม่ว่าพ่อไปไหน แม่เพียงถามเท่าไรแม่มก็ยั้งนิ่ง คำตอบที่ได้คือ

“เลิกพูดถึงผู้ชายคนนี้ซะ ถ้ายังอยากอยู่บ้านนี้ ปล่อยให้เขาไป”

นับตั้งแต่วันนั้น ระยะห่างระหว่างมลกกับแม่ถ่างมากขึ้น ทุกวันๆ ความสัมพันธ์ระหองระแหงเรื่อยมา ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ที่หอไม่กลับบ้าน จนถึงวันที่เธอจากลา ลาไปแทบไม่ติดต่อแม่กลับมาเลย จนวันนี้ความรู้สึกที่ว่าแม่คือต้นเหตุก็ยังคงอยู่ จนมีข้อความ แม่ผิดดอกไม้เงิน เมณูโปรด ให้เธอ เธอถามแม่อีกครั้ง

“แม่ ทำไมพ่อกับแม่ถึงแยกทางกัน” น้ำเสียงเรียบ นิ่ง ปน เยื่อหยิ่งและเคล้าไปด้วยทิว

ป้ามิ่งยังคงเงียบ ไม่ตอบคำถามที่ลูกสาวถาม แต่เดินเข้าไป จับที่ข้อมือลูกสาว จูงแขนเธอเข้ามาข้างในห้อง แท้ที่จริงป้ามิ่งเพิ่งพบ ปมในใจ รอยขาดวัน ที่วันนี้เธอ พร้อมเย็บและซ่อมแซมมันแล้ว ป้ามิ่ง ถอดเสื้อ ปลดตะขอยกยกทรงออก

“แม่ ทำอะไรเนี่ย หนูแค่ถาม แล้วแม่ถอดเสื้อ ถอดยกทรง ออกทำไม” มลกถามพร้อมจ้องหน้าแม่ ยังไม่เข้าใจในสิ่งที่แม่กำลังทำ

ป้ามิ่งมองแววตาอันฉฉน แล้วค่อยๆ หันหลัง ที่ขณะนี้ เริ่มย้อน เทียวไปตามกาลเวลา รอยแผลเป็นที่หลัง ป่า อยู่เต็มแผ่นหลัง และต้น คอ รอยแผลที่เกิดจากชายผู้เป็นพ่อของมลกทำร้ายร่างกายในยาม ปราศจากสติจากพิษสุราและยา ทุกๆ ครั้งที่ไร้สติคราใด รอยที่ร่างกาย นั้นจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ด้วยความต้องการรักษาครอบครัวอยากให้บ้านเป็น บ้าน ถนอมหัวใจลูก ป้ามิ่งอดทนกับพฤติกรรมอันทารุณของสามีมา โดยตลอด ไม่แม้แต่จะปริปากพูดหรือเล่าให้ใครฟัง

ครั้งนั้นก่อนจากลา เธอถูกสามีใช้เข็มขัดรัดเข้าที่คอ จนจะ สิ้นลมหายใจ หน้าน้อยๆ ในชุดนักเรียนกระโปรงน้ำเงินกรมท่า ลอย ผ่านเข้ามาในนาที่ชีวิต เธอฮึดสู้ มีคว่ากรรไกรตัดตัด้ายปักลงไปยัง ท้ายทอยชายผู้ครั้งหนึ่งเธอเคยรักมาก เลือดสีแดงฉานพุ่งฉูดขึ้นไป ใน อากาศแล้วอาบไหลลงเสื้อเชิ้ตขาวที่เขาสี เข็มขัดที่รัดคอค่อยๆ คลาย

ออกพร้อมกับลมหายใจที่แผ่ว เบา เบา ลงไปตามจังหวะการปล่อยเข็มขัดที่รัดออกจากคอ

เธอรีบแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ เก็บกวาดกองเลือดก่อนลูกจะกลับมา บ้านจึงดูเหมือนปกติก่อนมลจะกลับจากโรงเรียน ศาลพิจารณามาไม่ลงโทษป้ามิ่งเนื่องจากเธอป้องกันตัว

มลสะอื้นให้อย่างไร้แรง เขาค่อยๆ ทრุดลงพื้น เธอราบลงเท้าแม่ แม่ที่ยังเปลือยเปล่าช่วงอกทั้งที่ยังหันหลังเล่าความจริงให้ลูกสาวฟังอยู่ เพื่อปลดเปลื้อง เปลือยปมพันธนาการที่ผูกตรึงลูกเอาไว้มากกว่าสิบปี

“แม่ไม่คิดอยากเป็นหม้าย หรือ ฆาตกร เพราะไม่อยากให้ลูกของแม่รู้สึกขาด แม่พยายามแล้ว อดทนแล้วแต่ไร้ผล แม่พยายามทดแทน แต่ไม่สามารถเข้าไปในหัวใจหนูได้เลย คงไม่มีผู้หญิงคนไหนอยากล้มเหลวในชีวิตครอบครัวหรอก แต่ท้ายที่แม่ได้เห็นความจริงว่าความรักก็สามารถเกือบทำคนให้ตายได้หากปราศจากสติ แม่ต้องอยู่เพื่อหนู”

อาการป่วยทางใจ ความเครียด ตื่นกลางดึกของมล เหมือนจะได้รับการบำบัด จากแม่ไม้ในบ้าน จากถ้อยคำบำบัด ผ่านการพูดคุยระหว่างเธอและแม่ เธอค้นพบว่าความสุขไม่ได้อยู่ที่มีเงินทองมากมาย มีสิ่งประดับประดา แต่ความสุขอยู่ที่มมมองต่อโลกและเหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาแล้วเราจะมองมันอย่างไร

เหมือนชุดราตรีลายดอกไม้เงิน ที่ป้ามิ่งเคยทำชาดวันแหงเว้าในวันนั้น ป้ากำลังซ่อมแซมและเย็บมันอย่างประณีต บรรจง เขามือละเอียด เพื่อให้มันงามที่สุดในรู้สึกของป้า

ภูมิคุ้มใจของเด็กชายอินยัต

อติรุจ ตือระ

1.

ในคำคืนทะเลมีมิดที่เมฆฝนบดบังแสงจันทร์ แสงไฟจากบ้านไม้หลังเก่ายังสว่างจ้า เสียงกรีดร้องดังมาตั้งแต่ทุ่มกว่าๆ บัดนี้ สองทุ่มครึ่งแล้วยังไร้แว่วว่าจะสงบ เด็กชายวัยเก้าขวบ อ้วนท้วม ผมหยิก นั่งกอดเข่าอยู่ในมุมมืดแคบๆ ใต้บันไดที่ที่เป็นเหมือนห้องหลบภัยเล็กๆ ขณะบนพื้นทรายรอบเคลื่อนไปด้วยสิ่งของ เครื่องใช้ ตั้งแต่หวี ผ้าขนหนู ไม้กวาด และกระบอกน้ำ เสียงสะอื้นดังสลับกับคำด่าทอหยาบคาย แต่นั่นไม่ได้ทำให้ใครในบ้านเข้าใจ ฉันทันและน้องสาวไม่จ้องมองไม่แสดงท่าทีว่าสิ่งที่เขาทำอยู่คือเรื่องแปลกประหลาดบนโต๊ะอาหาร เรากินข้าวกันปกติ แม้ในใจจะนึกสงสารและรู้สึกเจ็บปวดไม่น้อย แต่ขณะเขาเป็นอีกคน เราไม่อาจทำอะไรได้มากไปกว่ารอให้วิญญาณแห่งความกลัวในตัวเขาจากไป

ครั้งนี้เป็นความผิดที่ฉันแทบไม่อยากให้ภัยตัวเอง ในวันฝนพรำหลังกลับจากซื้อเค้กที่ร้านหน้าปากซอย ฉันทูบร่มและผลอถือน้ำมันเข้ามาในบ้าน พลันเด็กชายตัวน้อยที่วิ่งรี่เข้ามาจะโผล่กอดต้องตกใจสุดขีดเมื่อเห็นร่มคันนั้น เขากรีดร้องเปลี่ยนเป็นอีกคน ฉันทันหลังขยับวิ่งออกจากบ้านเอาต้นเหตุแห่งปัญหาไปซ่อนจริงๆ เขาควรได้หัวเราะและยิ้มร่าอย่างมีความสุขโดยไม่ต้องเสียน้ำตาสักหยดในวันคล้ายวันเกิดของตัวเอง แต่นั่นแหละฉันพลาดไปแล้วจริง ๆ

ผ่านไปราวๆ ครึ่งชั่วโมง ฝนนอกบ้านหยุดสนิท พายุบ้าคลั่งใน หัวใจของเด็กชายก็สงบลงเช่นกัน เขาคนเดิมค่อยๆ ลุกขึ้นและเดิน ตรงมาหาฉัน ก่อนจะหย่อนก้นลงนั่งบนโซฟาสีเทาตัวนุ่ม

“วันนี้ครูนาสอนอะไรหนูบ้างจ๊ะ” ฉันเริ่มบทสนทนาเฉก เช่นวันอื่นๆ

“ครูนาสอนคุณเลขครับผม” เด็กชายตอบด้วยน้ำเสียง เห็น้อยล้ำ

“คืนนี้อยากฟังนิทานไหม น่าจะเล่าเรื่องเจ้าขนปุยให้ฟังต่อ” ฉันทันทีเสนอ

ได้ยินดังนั้น เด็กชายก็เงยหน้าขึ้น เบิกตากลวงโพล่ง ก่อนรีบ พยักหน้าบอกว่าเอาครบบๆ โดยเร็ว

“แต่หนูต้องอาบน้ำ แปรงฟัน และประแป้งหอมๆ ก่อนนะ” ฉันทว่าพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนเล็กเช็ดคราบน้ำตาบนหน้าใสๆ ของเขา ก่อนจะปล่อยให้ลูกจากอ้อมกอดไปอาบน้ำตามสัญญา

สามทุ่มตรง ไฟทุกดวงในบ้านดับลง เว้นแต่ในห้องของเด็กชาย เขานั่งรอฉันอยู่บนเบาะนามสีขาวย แม้จะอดโรยเพราะร้องให้ไปนาน แต่เมื่อจะได้ฟังนิทานที่ชอบ ดวงตาคู่นั้นของเขาก็ยังใสแฉ่ว

“ผมแปรงฟันเรียบร้อยแล้วครับ” เด็กชายลุกจากเบาะวิ่งเข้ามา กอดเอวฉัน พร้อมทำท่าอ้าปากให้ตรวจฟัน

“ไหนดูสิ” ฉันทว่าพลางทำท่าตรวจฟันเหมือนคุณหมอที่ โรงพยาบาล

“โอเคน้ำให้ผ่าน จันเรามาเริ่มฟังนิทานกันเลย”

หลังจากที่กระต่ายหนุ่มและกระต่ายสาวนั่งก้นเหมลลอยมาถึง พระจันทร์ ทั้งสองก็ตกลงจะใช้ชีวิตร่วมกันที่นี่ กระต่ายหนุ่มจึงลงมือขุด โปรงสร้างบ้าน ส่วนกระต่ายสาวก็ขุดดินปลูกแคร่รอตอย่างขะมักเขม้น

ผ่านไปเจ็ดวัน กระจ่ายหนุ่มก็ผุดขึ้นมา “นี่ที่รัก บนดวงจันทร์ข้างเจ็บบ
 เชียบเหลือเกิน เราควรมีเจ้าตัวน้อยมาสร้างเสียงหัวเราะกันมัย”
 กระจ่ายสาวตอบกลับทันควัน “ดีเลยๆ ฉันทเองก็เหงาเหมือนกัน บน
 ดวงจันทร์ไม่มีอะไรให้น่าตื่นเต้นเลย”

ผ่านไปยี่สิบแปดวัน กระจ่ายสาวก็ออกลูก กระจ่ายหนุ่ม ตั้ง
 ชื่อเจ้าตัวน้อยให้ว่า ‘เจ้าขนปุย’ เพราะขนของมันสีขาวปุกปุย น่ารัก
 ในปีแรกทั้งสามใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุข กระจ่ายหนุ่มปลูกแคร่รอต
 อย่างขยันขันแข็ง ขณะที่กระจ่ายสาวก็ถักเสื้อสวยๆ ไว้ให้ลูกน้อยสวม
 ใส่ ส่วนเจ้าขนปุยได้กลายมาเป็นสีสนสร้างรอยยิ้มและเสียงหัวเราะแก่
 ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่บนดวงจันทร์ เมื่อกกลางคืนมาเยือนมันมักกระโดดไปมา
 อย่างสนุกสนาน จากทิศเหนือ ไปทิศใต้ จากทิศตะวันตกไปทิศตะวันออก
 จนใครๆ ที่เห็นเรียก มันว่า ‘เจ้าขนปุยจอมซน’ แต่เมื่อกกลางวัน
 มาเยือน มันจะกลับมานอนซ่อนตัวในโพรง

ผ่านไปสองเดือนเจ้าขนปุยก็มีเพื่อนมากมาย เพื่อนสนิทที่สุด
 ของมันคือเจ้าแมวเหมียว ทุกๆ คืน ทั้งสองจะมาเจอกันที่ ลานหญ้า
 กลางดวงจันทร์เพื่อเล่นซ่อนแอบ วิ่งจับ และอื่นๆ ตามแต่ใครสักตัว
 คิดออก

แต่แล้ววันหนึ่ง หลังจากกลับมาจากเที่ยวเล่นที่ลานหญ้า มัน
 ก็ต้องตกใจจนร้องไห้ เมื่อไม่เจอใครที่โพรง แรกๆ มันก็คิดว่า พ่อและ
 แม่ออกไปหาอาหาร แต่ผ่านไปหนึ่งวัน สองวัน จนครบหนึ่งสัปดาห์
 พวกเขา ก็ยังไม่กลับมา เจ้าขนปุยจึงออกเดินทางไปทั่วพระจันทร์เพื่อ
 ตามหาพ่อและแม่

ทุกๆ ที่ที่มันผ่านไป ก็จะถามคำถามเดียวกันว่า “เห็นพ่อกับ
 แม่ผมมัยครับ” แต่มันก็ได้รับคำตอบกลับในทำนองว่า “เดี๋ยวพ่อและ
 แม่เจ้าก็กลับมา ระหว่างนี้เจ้าก็ฝึกฝนปลูกแคร่รอตไว้พลางๆ สิ จะได้
 กินอึมนอนหลับสบาย”

จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี เจ้าขนปุยเผ้ารอพ่อและแม่ แม้จะโดดเดี่ยวและเหงาใจ แต่มันก็ไม่เคยนึกโกรธที่ทั้งสองทิ้งมันไว้ให้อยู่เพียงลำพัง มันเชื่อว่าต้องมีเรื่องสำคัญสักอย่างที่ทำให้พวกเขาจากไป และสักวันพวกเขาคงกลับมาเหมือนที่ใครหลายคนบอก

“ระหว่างนี้ฉันจะขยันออกกำลังกาย และฝึกทำสวนปลูกแครร์รอต เมื่อพ่อกับแม่กลับมา ท่านจะได้กินแครร์รอตอร่อยๆ ผีมือฉันเง” มันพูดกับเจ้าแมวเหมียวเพื่อนรักอย่างภูมิใจ

2.

ความเจ็บปวดในใจของอินยัตก่อตัวขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่แน่ชัด แต่สองปีก่อนคือเวลาที่ฉันได้ล่วงรู้ว่าหลานชายตัวเล็กๆ ถูกทำร้ายนับครั้งไม่ถ้วนโดยพ่อแท้ๆ ของตัวเอง ก่อนหน้านั้นพี่ฟาตีเลือกที่จะปกปิดเรื่องนี้มาโดยตลอด เธอกล่าวว่าหากฉันหรือญาติพี่น้องทราบจะบังคับให้เธอเลิกกับสามี และอินยัตก็จะกลายเป็นเด็กกำพร้าพ่อซึ่งเป็นเรื่องน่าอัปยศที่อาจถูกล้อเมื่อไปโรงเรียน

ระหว่างนั้นฉันเองก็เคยสงสัยอยู่บ้างที่บางวันอินยัตดูเศร้า ไม่ร่าเริง จึงพยายามถามไถ่จากพี่ฟาตีหลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยได้คำตอบจริงๆ กระทั่งวันหนึ่งฉันได้เห็นความจริงด้วยสองตาของตัวเอง ฉากวันนั้นนับเป็นความเจ็บปวดใจประหนึ่งหัวใจถูกจี้ด้วยถ่านไฟที่ยังคุกรุ่น น้ำตาไหลอาบสองแก้มอย่างไม่อาจกลั้นไว้อยู่ภาพตรงหน้าคือชายร่างกายกำยำกำลังทุบตีอินยัตด้วยร่ม พร้อมเสียงหวาดขู่ว่าจะตีด้วยค้ำหยาบคาย ขณะเด็กชายตัวน้อยนอนร้องไห้ราบไปกับพื้น เขาก็ยังฉวยแขนขึ้นมาทุบตี ฉันรีบวิ่งเข้าไปขวางอย่างไม่คิดหน้าคิดหลังและคิดว่าตัวอินยัตออกมา

หลังจากอินยัตมาอยู่กับฉันได้หนึ่งสัปดาห์ พี่ฟาตีก็ตามมารับกลับไป ฉันภาวนาว่าการพาอินยัตออกมาจะเป็นบทเรียนให้พี่เขยปรับ

ปรุงตัวและปฏิบัติต่อลูกในไส้ของตัวเองดีขึ้น แต่เปล่าเลย เหตุการณ์กลับเลวร้ายยิ่งกว่าเดิม ทุกครั้งที่แพ้นั้นและเมหาหัวราน้ำกลับบ้าน อินยัตก็กลายเป็นที่รองรับทางอารมณ์ของเขาตลอด วันไหนที่ฉันหรือญาติคนอื่น ๆ ผ่านมาเห็นก็เข้าไป ห้ามปรามหรือพาอินยัตหนีออกมา แต่วันที่ไม่มีใครเห็น แทบไม่รู้เลยว่าอินยัตต้องเผชิญกับการทำร้ายรูปแบบไหนบ้าง

ฉันพยายามคะยั้นคะยอให้พี่ฟาตีหย่าร้างกับเขาหลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยบังคับ ฉันเข้าใจความกังวลของพี่สาวตัวเองดี เข้าใจความรู้สึกที่เธอปรารถนาจะมีครอบครัวที่สมบูรณ์ ไม่ให้ลูกตัวเองต้องมีแผลทางใจ แต่การมีชีวิตต่อไปในบ้านที่หัวหน้าครอบครัวชอบทำร้าย ก็สร้างบาดแผลที่ยากจะลืมเลือนแก่เด็กชายด้วยมิใช่หรือ จนถึงค่านั่นค่าที่ฟางเส้นสุดท้ายขาดลง เขาทุบตีอินยัตด้วยร่มไม่ต่ำกว่าสิบครั้ง จนอินยัตสลบไป พี่ฟาตีโทรมาหาฉันด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ฉันไม่รีรอรีบขับรถพาหลานชายไปส่งโรงพยาบาล นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่อินยัตเห็นหน้าพ่อตัวเอง เพราะหลังจากออกจากโรงพยาบาล พี่ฟาตีกับเขาก็หย่าร้างกัน และไม่เคยพาอินยัตกลับไปที่บ้านหลังนั้นอีกเลย

หลังจากหย่าร้างได้เพียงหนึ่งเดือน พี่ฟาตีก็ตัดสินใจจะไปหางานทำฝั่งมาเลเซีย เธออ่อนวอนให้ฉันช่วยดูแลอินยัตแทนเธอ ฉันคิดทบทวนเรื่องนี้หลายครั้ง ใจหนึ่งก็อยากให้เธออยู่กับลูก ให้ลูกได้รู้สึกอบอุ่น แต่เมื่อคิดถึงความเป็นที่เธอต้องหาเงินเพื่อนำมาชำระหนี้สินที่ยังคงค้างและเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับส่งเสียอินยัตเรียนแล้ว ฉันจึงตัดสินใจทำตามคำขอของเธอ พร้อมให้คำมั่นสัญญาว่าจะดูแลอินยัตให้ดีที่สุด

3.

แรกๆ เมื่อรับอินยัตมาดูแล ฉันแทบไม่รู้เลยว่าจะเยียวยาเขาจากความเจ็บปวดทางใจอย่างไร เมื่อเขาร้องไห้ หวาดกลัว หรือเป็น

อีกคน ฉันได้แต่ตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ยิ่งทำเช่นนั้นยิ่งเหมือนทำให้เขาเจ็บปวดมากยิ่งขึ้น ฉันจึงตัดสินใจพาเขาไปพบหมอมิน จิตแพทย์แห่งคลินิกฮยาตี จึงได้รู้ว่าอินยัตมีอาการของโรคทางจิตที่เรียกว่าโรค PTSD ซึ่งเกิดจากความทรงจำอันเจ็บปวดที่เขาพบเจอก่อนหน้านี้ หมอมินแนะนำว่าอย่านำสิ่งที่ทำให้เขาเจ็บปวดมาให้เขาเห็น หลีกเลี่ยงการพาเขาไปในสถานที่หรือสถานการณ์ใดๆ ที่คล้ายคลึงกับในอดีต และเมื่อเขาแสดงอาการกังวลหรือหวาดกลัวออกมา ก็อย่าได้ตกใจว่าแปลกประหลาด

หมอมินยังแนะนำวิธีสร้างภูมิคุ้มใจผ่านนิทานบำบัด เธอบอกว่าแม้จะไม่สามารถแก้ไขอดีตอันโหดร้ายที่ผ่านมาของอินยัตได้ทั้งหมด แต่ก็ เป็นเครื่องมือพิเศษที่จะช่วยให้เขาเรียนรู้ที่จะรับมือกับสิ่งที่เผชิญ

ฉันและอินยัตเข้าออกคลินิกอีกหลายครั้ง จนหมอมินพอจะเข้าใจอดีตและความเจ็บปวดของอินยัตได้ในระดับหนึ่ง เธอจึงแต่งนิทานเรื่อง ‘เจ้าขนปุย’ ให้ฉันนำมาเล่าให้อินยัตฟัง

“คุณนำเล่านิทานให้อินยัตฟังถึงตอนไหนแล้วคะ” หมอมินเอ่ยถาม

“ถึงตอนที่เจ้าขนปุยพบกับเจ้าแมวเหมียวแล้วค่ะ อินยัตนะชอบเรื่องนี้มากเลย เขาจะยิ้มนะขอให้ฉันเล่าให้ฟังอยู่บ่อยๆ”

“ดีเลยคะ ค่อย ๆ เล่านะคะ ให้เขาได้คิดตามไป เพราะตัวละครแต่ละตัว และฉากแต่ละตอนจะมอบประสบการณ์ที่คล้ายคลึงให้อินยัตนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้”

“ฉันก็หวังให้เป็นเช่นนั้นค่ะ โดยเฉพาะการเรียนรู้ที่จะให้อภัยเหมือนเจ้าขนปุย”

“ตอนจบหมอมเขียนให้เหตุการณ์ต่างไปจากชีวิตจริงของเขา นะคะ เพราะคิดว่าเรื่องราวที่ถูกเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นจากที่เขาเผชิญ จะช่วยเยียวยาจิตใจเขาได้ไม่น้อยเลยล่ะ”

อินย์ตวิงเล่นกับเพื่อนๆ อยู่ในสนามเด็กเล่น มองผ่านหน้าต่าง ในห้องทำงานของหมอมินออกไปเห็นได้ชัดว่าเขากล้าที่จะเข้าหาคนอื่นๆ มากขึ้น กล้าที่จะยิ้มและหัวเราะตามที่ตัวเองรู้สึก จากเมื่อก่อนที่ไปไหน มาไหนก็คอยหลบอยู่หลังฉันทัน ไม่กล้าสบตาใคร โดยเฉพาะผู้ชายที่ ร่างกายกำยำ ฉันทันหวังว่าเขามีรอยยิ้มและหัวเราะเช่นนั้นได้ในทุกๆ วัน หรืออย่างน้อยที่สุดแม้ต้องเผชิญกับความทุกข์จากความทรงจำอีก ก็ขอให้เขาไม่เจ็บปวดไปกว่าที่เคยเป็น

4.

หลังจากที่พ่อและแม่หายตัวไป เจ้าชนปุยกี้ไม่เคยออกไปวิ่ง เล่นที่ลานหญ้าอีกเลย ถ้าไม่ไปทำสวนปลูกแคร่รอต มันก็จะเก็บตัว อยู่ในโพรง จนวันหนึ่งเสียงเคาะประตูดังขึ้น เมื่อเปิดประตู ออกมาดู เจ้าชนปุยกี้ถึงกับดีใจสุดขีด เพราะตรงหน้าคือแม่ของมัน มันกระโดด ไปรอบๆ โพรง

“แล้วพ่อละครับ ผมปลูกแคร่รอตไว้เยอะเลย ให้พ่อและแม่ ได้กิน” เจ้าชนปุยกี้เอ่ยถาม

“พ่อ...ตายแล้ว” กระจ่าตายสาวเผยความจริงอย่างไม่ปิดบัง ได้ยินดังนั้นเจ้าชนปุยกี้วิ่งไปชั่วขณะ ก่อนจะร้องไห้ออกมา

“อย่าเสียใจไปเลยลูก พ่อตายเพราะปกป้องแม่ ให้แม่ได้กลับมาดูแลเจ้าใจ” เจ้าชนปุยกี้ทำหน้านงนงกับสิ่งที่กระจ่าตายสาวพูด

“วันนั้นที่แม่และพ่อหายตัวไปก็เพราะหลงเชื่อคำหลอกลวง ของเจ้างูเห่า มันทำทำเป็นงูที่ใจดี แล้วบอกกับแม่และพ่อว่าจะพาไป

เก็บผัก ผลไม้ ที่สวนของมัน พ่อและแม่จึงตามมันไป แต่เมื่อไปถึงเจ้า
งูเผือกกลับขังพ่อและแม่ไว้ในสวน และบังคับให้ทำงานต่างๆ นานา จน
วันหนึ่งเจ้างูเผือกจะจับแม่กินเป็นอาหาร พ่อของลูกจึงเข้ามาขวางและ
ยอมให้งูเผือกกินแทน หลังจากนั้นเจ้างูก็อึดจนหลับผล็อยไป แม่จึงรีบ
หนีออกมา เรื่องมันก็เป็นแบบนี้แหละ”

เจ้าชนปุยรู้สึกเสียใจอย่างมากกับเรื่องที่ได้ยิน มันจึงเอ่ย
คำมั่นสัญญากับกระต่ายสาวว่า

“ต่อจากนี้ผมจะคอยปกป้องและดูแลแม่ ไม่ให้ใครมาทำร้ายอีก
เป็นอันขาด”

แล้วเจ้าชนปุยก็กระโดดไปกอดกระต่ายสาวพร้อมกับหอมแก้ม
ชายขวา จบบริบูรณ์.

ฉันเล่าเรื่องเจ้าชนปุยให้อินยัตฟังซ้ำๆ สลับกับเรื่องอื่นๆ ที่
หมอมินให้มาเพิ่ม วันนี้เป็นวันที่เขาอายุครบสิบเอ็ดขวบ ฉันและน้องสาว
ร่วมกันจัดงานวันเกิดเล็กๆ ให้เขาตรงลานหน้าบ้าน ฉันเตรียม
เค้กช็อกโกแลตและของขวัญ ส่วนน้องสาวช่วยประดับแสงไฟระยิบระยับ
และลูกโป่งหลากสีไว้หน้าบ้าน ขณะท้องฟ้าก็ไร้เมฆฝน ทำให้มองเห็น
พระจันทร์ในคืนวันเพ็ญได้ชัด

Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday Happy birthday

Happy birthday to you.

เมื่อเพลงจบ อินยัตก็ลืมตาเพื่อเป่าเทียน แต่เขาถึงกับ
ประหลาดใจ เมื่อคนที่ยืนถือเค้กอยู่ตรงหน้าคือแม่ตัวเอง

“มีะ มีะกลับมาแล้ว” เขาเอ่ยออกมา

“มีะจะกลับมาอยู่กับลูก และจะไม่หายไปไหนอีก”

กลางลานหญ้าสีเขียว เด็กชายตัวน้อยวิ่งเล่นไปมาอย่างมีความสุข ไม่ต่างจากเจ้าขนปุยในพระจันทร์เหลืองนวลดวงนั้น ที่แม้จะมีความทุกข์เหลือค้ำงอยู่ในใจ แต่ก็ไม่จงจำชีวิตไว้กับความเจ็บปวด รู้จักให้อภัย กล้าที่จะกระโดดไปเผชิญกับโลกความจริงในปัจจุบัน.

เรื่องในบ้าน

ชนากานต์ โกมาสังข์

ตอนที่ 1 ชายชราที่นั่งหน้าบ้านคนเดียว

ฝนลงเม็ดมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ชายชราไม่ทราบ เขานั่งที่หน้าบ้าน มาตั้งแต่หัววัน ทุกเช้าก็จวัตรประจำวันของชายชราคือการออกมานั่งรับลมที่หน้าบ้าน บ้านที่ไม่มีความทรงจำใดเลยแม้แต่หน่อย

ชายชราย้ายมาอยู่บ้านหลังนี้หลังจากที่ลูกๆ เกือบกล่อมให้ ย้ายตามมา เพราะบ้านหลังเก่าทรุดโทรมไปตามกาลเวลา เหมือนสังขาร ของชายชราที่นับวันจะร่วงโรยไปตามวัฏจักรของชีวิต แม้ไม่อยากจะ มาอยู่ร่วมชายคากับลูกหลาน แต่ก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ คนแก่ก็นิสัย ก็เหมือนๆ กันคือ ติดบ้าน ไม่ชอบออกไปไหน ชอบอยู่แค่บ้าน ซึ่งเป็น เรื่องคุ้นชินมานานแล้ว

เสียงรถไอศกรีมขับผ่านหน้าบ้าน ชายชรามักจะก้มมือเรียก ให้รถจอดและสั่งไอศกรีมรสกะทิ ใส่ข้าวเหนียวและลูกชิดแก้ดับกระหาย ความร้อน แต่วันนี้อากาศไม่ร้อนกลับมีละอองฝนตก เสียงวิทยุคู่ใจ รายงานข่าวเรื่องมีพายุเข้าในช่วงหนึ่งถึงสองวันนี้

ทุกๆ วันของชายชราเหมือนเดิม ต้องนั่งที่เดิมเหมือนทุกๆ วัน มองทอดออกไปเป็นบ้านของอีกฝั่ง บ้านหลังน้อยที่มีคนอาศัย แต่กลับ ไร้เสียงของคนในบ้าน ช่างเงียบเหงาเสียจริง

ตลอดชีวิตของชายชรา ซึ่งมีบ้านอยู่ที่อัมพวา ปลูกมะพร้าวใน บ้านสวนเก่าๆ เมื่อนี้ก็ย้อนกลับไปชายชราเองก็อยากที่จะกลับไป บ้านหลังนั้น แต่มันคงไม่อยู่แล้ว ก่อนที่จะมาบ้านหลังใหม่ได้ข่าว

ภูมิกุ้มใจในวันทุกซ์

ว่าโดนเวนคืน เพื่อจะสร้างถนนตัดเข้าไป อนิจจา บ้านหลังน้อยที่เคยมีความสุขกลับหายไป พร้อมกับทุกอย่างที่เปลี่ยนไป

เมฆเคลื่อนไป แสงแดดจ้าสาดส่อง อากาศบนโลกแปรปรวนยิ่งกว่าอะไร เตี้ยวร้อนเตี้ยวหนาว ชายชราขยับกายเข้ามาหลบในชายคาที่ให้ร่มเงา แสงแดดร้อนแผดเผาให้จำเป็นต้องหลบ การย่างกรายของชายชราวัยเจ็ดสิบกว่าเชื้องช้ากว่าทุกปีที่ผ่านมา และจะค่อยๆ ซ้ำลงซ้ำลงในปีถัดๆ ไป เขาว่าอาการของคนแก่ คือ การกลับไปสู่วันทารกที่ร่างกายอ่อนแรง อ่อนล้า และจะหยุดลงเมื่อหมดลมหายใจ

แดดร้อนลมตกร เวลายุ่น เสียงเด็กออกมาวิ่งเล่นหน้าบ้านอย่างสนุกสนาน มันทำให้ชายชราดูครึ้นเครงมากขึ้น แววตาของชายชราดูมีความสุขเมื่อเห็นผู้คน ชายชราเคยนึกอยากที่จะออกไป แต่เร็วแรงไม่ค่อยมี จะเดินจะเหินก็ลำบาก แค่นั่งอยู่ภายในบ้านสี่เหลี่ยมแคบๆ หลังนี้ก็นับว่าจะไม่ไหวเสียแล้ว

“ซื้ออะไรกินหรือยัง” เสียงของหญิงชราที่เดินเปิดประตูเข้ามาเอ่ย ชายชราสั่นศีรษะ

“ยัง” ตอบอย่างเชื่องช้า จนคนฟังรู้สึกหงุดหงิด

“แล้วเงินที่ไ้หวั่นให้ไว้ เอาไปไหนหมด” หญิงชราทำสะอเอวถามด้วยความโมโห

ตอนที่ 2 ยายถวิล

ยายถวิล แต่งงานกับตาสม ครองคู่กันมาตั้งแต่ยังสาว เขาว่าเป็นคู่อิงทองใบหยก แต่นานๆ เข้า ยายถวิลบอกว่า “คู่อิงเหมือนกิ่งหมามุยกับใบหนาด” ต่างคนต่างก็ไม่เหมือนกันเลยแม้แต่น้อย

อย่างเช่นวันนี้ก็เช่นกัน ที่ดาหวันลูกสาวให้เงินกับพ่อเอาไว้ เผื่ออยากกินอะไร ปกติตาสมแก่เดินออกไปซื้อของกินตรงใกล้ๆ บ้านได้ แต่พักหลังแก่ดูเหมือนคนซังกะตาย ไม่มีเร็วแรงที่จะเดินออกไป เชื้องซึม

เหมือนคนหมดแรงหมดกำลัง ยายถวิล แยกเป็นคอกีฬา ขอบออกไปดู กีฬาตามสถานที่ต่างๆ ในเขตที่ตัวเองอยู่ ชาวบ้านเขารู้จักกันดี แยกเป็นคนปากจัดแต่ใจดี หลังจากที่ย้ายมาอยู่บ้านหลังนี้ได้สองปี คนในหมู่บ้าน ไม่มีใครไม่รู้จักยายถวิล ชื่อนี้การันตีเรื่องปาก

ยายถวิลแบ้ปากมองตาสมที่นั่งอยู่หน้าบ้านด้วยความไม่พอใจ ตอบอะไรก็งกเง็งๆ เหมือนคนไม่มีวิญญาณ แยกตาของแยกทุกวัน

“เฮ้อ เอานี่ไปกิน เงินนะมีซื้อหาแตกบ้างก็ได้ จะเก็บไว้ทำอะไร” เสียงของแยกบ่น ทั้งบ่นทั้งด่าในเวลาเดียวกัน แยกแะซื้อฉู้ฉี้ ปลาหูจากตลาดปากซอยมา ไม่ได้นึกว่าจะซื้อมากิน หรือให้ใครทอด แต่อยากซื้อ พอกลับมาบ้านก็ถามคู่ทุกข์คู่ยากที่นั่งเหม่อลอย ปรากฏว่ายังไม่ได้ซื้ออะไรเอาไว้กินตอนเย็น หลิงซราจึงได้แต่บ่นผสมด่า แต่ตาสมซึ่งนั่งเป็นหุ่น ไม่ตอบโต้อะไร ได้แต่พยักหน้า

“ตอบบ้างก็ได้เวลาถาม ไม่ต้องกลัวน้ำลายบุตรดอกไว้ย”

ยายถวิลบ่นก่อนจะวางถุงกับข้าวเอาไว้ให้ และเดินเข้าไปในบ้าน

มีคนเคยถามยายถวิลว่า ไหนบอกไม่ห่วงตาสมไปง ทำไม่ถึงซื้อ กับข้าวเข้ามาให้ทุกวัน ยายถวิลแยกบอกว่า สงสาร เห็นไม่มีอะไรกิน เดียวมาปวดท้องตอนกลางคืน รำคาญ จะเป็นจะตายก็มีฉีนี่แหละ ดูแล มีคนบอกว่าแยกปากไม่ตรงกับใจ ถ้าจะจริง เพราะคำพูดมันสวนทางกับการกระทำอย่างที่หลายคนบอกว่ายายถวิลปากร้ายแต่ใจดี ก็เหมือนเสียงเชียร์ชอบสนามที่แยกขอบออกไปเชียร์ เล่นดี แยกก็ชม เล่นไม่ดี แยกก็ด่าหลายคนเห็นลีลาการเชียร์มวย ฟุตบอล วอลเลย์บอลที่ชอบสนามแล้ว บอกได้คำเดียวว่าสุดยอด ไม่มีใครหน้าไหนที่กล้าส่งเสียงเชียร์อย่างแยก ทำให้คนในเขตที่แยกอาศัยอยู่ต่างก็รู้จัก และมักคุ้นกับบุคลิกของหลิงซราวัยเจ็ดสิบสองปีคนนี้เป็นอย่างดี

หลังจากที่กลับมาจากการไปเชียร์กีฬาที่สนามใกล้บ้าน หลิงซราก็กลับเข้ามาในบ้าน มันคนละอารมณ์กับชอบสนามที่ส่งเสียงเชียร์

อย่างมาก กลับมาในบ้าน มีแต่ความเงิบเหงา มันว่าเหว อ่างว่าง และยิ่งมาเห็นตาสมนั่งที่ที่เป็นต่อไม้ อารมณ์ของยายถวิลก็เดือดดาลผุดๆ เป็นน้ำเดือดอย่างกับหม้อตั้งไฟ เชื้อไฟกำลังเผาผลาญ แม้จะไม่อยากกลับเข้ามาในบ้านหลังนี้ แต่บ้านที่เหลืออยู่ของสองตายาย ก็คือบ้าน บ้านที่เงิบเหงา และเปล่าเปลี่ยวอ่างว่างหลังนี้

ตอนที่ 3 นายสกล

นายสกลบากหน้ามาหาแม่ที่บ้านของพี่สาว หลังจากที่เขาดกงานจากพิษโควิด แม่เขาจะรู้ว่าบ้านหลังนี้ไม่ยากต้อนรับเขาก็ตาม แต่สกลไม่มีหนทางไป เขาต้องมา มาพึ่งแม่และพ่อ เขารู้ตัวดีว่าเขาพลาดผิดที่คิดทำเรื่องไม่ดีในช่วงชีวิตวัยหนุ่ม ซึ่งมันก็ส่งผลต่อมาในช่วงวัยสี่สิบของเขาในตอนนี้

เขาขับมอเตอร์ไซค์มาที่บ้านของพี่สาว ซึ่งเพิ่งจะเข้ามาอยู่ได้สองปี พ่อกับแม่แต่ก่อนอาศัยที่อัมพวา แต่โดนเวนคืนที่ทางกว่าสิบไร่ ได้เงินจากหลวงมาหลายบาท โชคดีที่พี่สาวทำงานที่โรงงานขยับขั้นแซงเก็บเงินเก่งจึงได้มาควนบ้านมือสองหลังนี้ ซึ่งก็มีอยู่สามห้องนอน สกลหายออกไปจากบ้านตั้งแต่วันหนุ่ม พ่อแม่ส่งให้เขามาโรงเรียน แต่เขาไม่เคยเข้าเรียน ครูต้องมาตามถึงบ้านพ่อแม่อ่อนวอนให้กลับไปเรียนให้จบปวช. แต่เขาก็ไม่ทำตาม หน้าซำยังแอบขโมยเงินค่ามะพร้าวในสวนหนีหายไปอีก

สกลกลับมาบ้านอีกครั้ง หลังจากที่หมดหนทางไป แต่โชคร้ายที่หลังจากเขากลับมา บ้านได้ถูกรื้อถอนออกไปหมดแล้ว เขาตะลึงงันตกใจ ถามชาวบ้านแถวนั้นว่าเกิดอะไรขึ้น ชาวบ้านก็ทำหน้าเอือมระอา กับเขา เมื่อเห็นเขากลับมาในสภาพไอ้หนุ่มขี้ยา หน้าตาดำปี๋ สกปรก เขากว่าจะรู้ว่าบ้านพี่สาวหลังใหม่อยู่ที่ไหนก็ใช้เวลานานหลายเดือน โชคดีที่สมัยนี้มีเฟซบุ๊กที่สามารถติดตามเพื่อนครอบครัวได้ ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่มีโอกาสรู้ว่าพี่สาวมาซื้อบ้านหลังนี้

รวมเรื่องสั้น

ครั้งแรกที่สกลก้าวเข้ามาในบ้านหลังนี้ เขาแอบหลบซุ่มอยู่นานไม่กล้าเผยตัว กลัวว่าพ่อแม่ที่สาวจะรับไม่ได้หรือไม่อยากให้เขากลับมาบ้าน แต่ด้วยอะไรไม่ทราบ เขาจึงรวบรวมความใจกล้าหน้าด้านเดินเข้ามา แมตตอนแรกพ่อแม่จะตกใจก็ตาม ทุกคนดูเหมือนห่างไม่เหมือนเดิม

จะนับว่าเป็นโชคดี หรือโชคร้ายผสมกันก็ได้ เขาได้เจอพ่อแม่ที่สาวที่ห่างหายไปสิบกว่าปี การกลับมาของเขาไม่ได้สร้างความดีใจให้ครอบครัวเลยแม้แต่น้อย เขารู้สึกได้ว่าความห่างเหินของคนในบ้าน เขารู้สึกว่าทุกอย่างไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

มันผิดที่ใครเล่า เขาเองต่างหากที่เป็นคนเลือกเดินบนเส้นทางเดินนี้ ทางเดินที่มีคุกอยู่ข้างทางและมีความตายเป็นจุดหมายปลายทาง เขาวางใจว่าคนที่เล่นยาค้ายา มันเลือกอยู่บนหลังเสือแล้วมันยากที่จะลงมา ไม่ตายก็ติดคุก หลายคน que เลือกทางเดินแบบนี้แล้ว หากหลวมตัวเข้าไปพัวพันกับยานรกเหล่านี้ ก็ยากที่จะกลับมาเหมือนเดิม ตั้งเช่นเขา สกลมาเยี่ยมมหาพ่อแม่ไม่บ่อย หลังจากที่ห่างหายไปนานหลายเดือนจากครั้งแรกที่เขากลับมา มาครั้งนี้ก็ว่าจะขอเงินแม่ไปต่อชีวิต สกลรู้ดีว่าแม่ไม่ได้ทำงานเหมือนแต่ก่อน การที่เขาจะมารบกวนคนแก่วัยเจ็ดสิบสอง มันยากลำบาก แต่ตัวเขาเองก็ลำบากไม่แพ้ใคร เขาจึงบากหน้าด้านๆ ของเขามาหาแม่ มาพึ่งบุญของแม่ให้ต่อชีวิตเขา

มือของสกลกดกริ่งที่หน้าบ้าน วันนี้มีเร็วกว่าทุกวัน เหมือนฝนจะตกอีกรอบ หลังจากที่ช่วงบ่ายตกไปแล้ว เขาเกรงว่าที่สาวจะกลับมา จึงอยากคุยกับแม่ให้รู้เรื่องก่อนที่ที่สาวกลับมา

ตอนที่ 4 นนท์เด็กชายผู้เก็บตัวในห้องนอน

นนท์หันไปตามเสียงกริ่งหน้าบ้าน เขาอยู่บนชั้นสองของบ้าน อารามโมโหที่ไม่มีคนลงไปเปิดประตู เขารู้แน่ๆ ว่าคนมากด ไม่ใช่แม่แน่ๆ เพราะปกติแม่จะไม่กลับมาเวลานี้ นนท์จึงเปิดประตูลงไปข้างล่าง

ฝนตกลงมาอย่างกับพายุ นนทึ่ไม่รู้เลยว่ากรรมอุตุเตือนเรื่องพายุเข้า เขาเป็นเด็กที่อยู่หน้าคอมเล่นแต่เกมทั้งวี่ทั้งวัน หลังจากที่โรงเรียนให้หยุดเรียนออนไลน์ เด็กหนุ่มเองก็ตั้งหน้าตั้งตาที่จะเล่นแต่เกม

เมื่อลงด้านล่างเห็นชายแปลกหน้ายืนอยู่ที่หน้าบ้าน เด็กหนุ่มแอบมองอยู่ที่หน้าต่างบ้านที่มีผ้าม่านกั้นบังเอาไว้ ครุ่นคิดว่าใครกันมาเรียก เขาไม่ได้สนใจจึงกลับขึ้นไปด้านบนต่อ

นนทึ่ อายุสิบห้า ปีหน้าเขาต้องสอบเข้ามัธยมปลาย แต่เขาไม่อยากเรียนต่อ เขาเป็นคนชอบอยู่คนเดียวในห้องแคบๆ ไม่คบเพื่อน เขามีเพื่อนคือเกมที่เล่นอยู่ โลกออนไลน์เป็นโลกที่เด็กหนุ่มมีตัวตนในนั้น ที่นั่นเขาสร้างอาณาจักรแสนยิ่งใหญ่ มีผู้คนมากมายที่รู้จักเขา

แม่เคยบอกให้เขาหยุดเล่นเกมและหันมาสนใจอ่านหนังสือ เพราะอีกไม่กี่เดือน ก็ต้องสอบเข้า ม. 4 นนทึ่ไม่สนใจ เขาตั้งหน้าตั้งตาเล่นเกม ความสุขของนนทึ่คือการเล่นเกม

แม่ไม่ค่อยมีเวลาให้เขา ก็ตั้งแต่พ่อกับแม่เลิกกันไป นนทึ่ก็เหมือนเด็กเก็บกด เขาเป็นเด็กหนุ่มที่หน้าตาอมทุกข์ นัยน์ตาเศร้าตลอดเวลา ไร้แว่จิง เพื่อนที่โรงเรียนแทบจะไม่มี เพราะเขาไม่พยายามที่จะปรับตัวเข้ากับเพื่อนใหม่ หลังจากที่ย้ายโรงเรียนตามแม่มาที่ทำงานใหม่

แม่ย้ายงานหลายครั้ง แม่ทำงานที่โรงงานเป็นพนักงานบัญชี แม่ไม่มีเวลา แม่ทำงานตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง แม่เคยบอกนนทึ่ว่าที่แม่ทำทุกอย่างก็เพื่อบ้านของเรา บ้านที่แม่ซื้อด้วยน้ำพักน้ำแรงของแม่ พ่อหายไ้ตั้งแต่นนทึ่อายุเจ็ดขวบ หายไปไม่กลับมาอีกเลยในคืนฝนตกวันนั้น และนนทึ่ก็ไม่เคยถามหรือคิดถึงพ่ออีกเลย

เกมที่นนทึ่เล่น มันสร้างรายได้ให้เด็กหนุ่มมหาศาล เขาขายอุปกรณ์เกมได้หลายพันบาท ความภูมิใจนี้แม่ไม่เคยเห็นและไม่เคยถามเขา เด็กหนุ่มแอบคิดว่า ถ้าแม่รู้แม่คงดีใจ แต่เปล่าเลย เมื่อแม่รู้

แม่กลับบอกว่า ไร่สาระ ให้เขาตั้งหน้าตั้งตาเรียนหนังสือให้จบดีกว่า อย่ามัวแต่เล่นเกม นั่นคือสิ่งที่นันท์เกลียดและกลัวที่สุด คำต่อว่าวันนั้น สร้างความเจ็บปวดใจให้เขาเป็นอย่างมาก มันเหมือนมีดที่กรีดลงในใจ รอยร้าวของแม่เริ่มเห็นเป็นรอยนูนขึ้นๆ จนแทบจะไม่สามารถผสมผสานกันเหมือนเดิมได้

นันท์ปิดกั้นตัวเอง ความภูมิใจนั้นหรือ ความภูมิใจที่มี มันมีค่าแค่เขาเท่านั้น คนอื่นไม่เห็นคุณค่า ในเมื่อที่บ้านไม่ต้องการความภูมิใจ เด็กหนุ่มผู้มีโลกส่วนตัวในอาณาจักรส่วนตัวจึงคิดที่จะประชด การประชดของเด็กหนุ่มจึงเกิดเป็นเรื่องราวในเวลาต่อมา ซึ่งมันสร้างความทุกข์ให้คนที่อยู่ข้างหลังยากแทบจะพ้นความเป็นคนแทบไม่เจอ

คืนฝนตก มันเป็นคืนแห่งความเหงา เหว่ว้า นันท์ไม่ชอบวันที่ฝนตก และยังเป็นตอนกลางคืนด้วยแล้ว นันท์เกลียดมันที่สุด ความมืดปกคลุม เสียงฟ้าคำรามทำให้เขาต้องเอามืออุดหู

ตอนที่ 5 เรื่องของดาหวัน

- ดาหวัน ฉันไม่มีเวลาหรอก วันๆ ก็อยู่แต่ที่ทำงาน
- ดาหวัน โอยคุณ ฉันจะเอาเวลาที่ไหนไปส่งสอนมัน แค่มีเวลาหายใจทุกวันนี้ก็ยากอยู่แล้ว พ่อมันโหด พ่อมันไปตายโหงตายท่าที่ไหนแล้วก็ไม่รู้ ฉันนะมันมีบาปมีกรรม มีพวกที่เฮงชวย ไข่วัวก็ทิ้งไป
- ดาหวัน พ่อกับแม่เหรอ ถ้าฉันไม่รับสองคนตายายมาดูแล จะมีลูกคนไหนรับมาดูแลล่ะคุณ ไ้ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนนะ มันหนีไปติดยาตั้งแต่วัยรุ่นโน้น ตอนนั้นมันคงเที่ยวเล่นในคุกเป็นว่าเล่นละสิ คุณ

- ดาหวัน ในบ้าน ต่างคนก็ต่างอยู่ เจ้านนท์เขาก็เรียนออนไลน์ มีโลกส่วนตัวของเขา ส่วนพ่อกับแม่ พ่อแต่ก่อนเขาขายหอย ตอนนี้ออกไปไหนไม่ค่อยได้เพราะเขาไม่ดี ส่วนแม่แกยังมีแรง เดินเหินสะดวก แกชอบกีฬา แกชอบไปเชียร์มวย ไปเชียร์ฟุตบอล วอลเลย์บอล อะไรของแกนี่แหละ ฉันไม่ค่อยได้ดูแลแกซักเท่าไรเพราะไม่มีเวลา
- ดาหวัน บ้านนะหรือ? ซื่ออ่อนเอา ฉันไม่มีปัญหาหรอกที่จะซื้อสด แหมคุณ บ้านราคาตั้งหลายล้าน นี่ก็กู้เงินไม่มีจะกู้แล้ว ทุกวันนี้ถ้าถ้าแก่เจ้าของโรงงานไล่ออกก็คงต้องกินน้ำปลาแทนข้าว
- ดาหวัน ความฝันของเจ้านนท์นะหรือ ฉันไม่รู้หรอกว่าเขาต้องการเป็นอะไร วันๆ ก็เห็นแต่หมกตัวอยู่ในห้อง เล่นเกมบ้าบออะไรก็ไม่รู้ พอเราเตือนเข้าหน่อยก็เบ้าปากซึกสีหน้า เรานะแม่มัน แต่ไปสอนเขาไม่ได้หรอก เด็กสมัยนี้เขาว่าเราไปก้าวก่ายเรื่องของเขา เรื่องเรียนเกรดคะแนนเกรดเฉลี่ย ก็สองกว่าไม่ถึงสามหรอก ฉันนะไม่ได้ตั้งกฎเกณฑ์อะไรมากนักหรอก รู้ว่าหัวสมองมันคงไปไหนไม่ได้ไถ่ไถ่ไถ่
- ดาหวัน สกลนะหรือ ตอนนั้นมันเพิ่งออกจากคุกมาด้อมๆ มองๆ ที่บ้านหลายครั้ง แต่ไม่เคยเจอมันเป็นๆ หรือ เขาว่ามันแอบมา

ขอเงินแม่เวลาฉันไม่อยู่บ้าน ไอ้ร้านะพี่สาว
มัน มันคงกลัวว่าเราจะด่ามัน แหงล่ะคุณ
ทำตัวอย่างกับพวกเปเรต เป็นคนดีที่ไม่ชอบ
กลับไปพี่ยา เสพให้สมองเสื่อม

นี่คือเสียงของดาหวัน สาววัยสี่สิบ ที่ตราครุฑทำงานหามรุ่ง
หามค่ำทุกวัน จนไม่มีเวลาพักผ่อน ใครในโรงงานต่างก็รู้จักเธอดี นิสัย
เป็นคนดี แต่ปากจัดไปหน่อย ดาหวันหรือพี่หวันของใครหลายๆ คน
นั่น บุคลิกจริงจังกับงาน ทุกอย่างต้องออกมาดี ทำงานที่โรงงานแห่ง
นี้มาหลายสิบปีแล้ว ตั้งแต่ยังสาวจนตอนนี้ เป็นระดับหัวหน้างานที่
เถ่าแก่วัวเนื้อเชื่อใจ เสียงหัวเราะของเธอ เป็นที่คุ้นหูของใครหลายคน
เพื่อนพี่น้องในงานต่างชอบนิสสัยของเธอ ดาหวันบอกว่าเธอไม่มีเวลา
ให้ครอบครัวมากนัก เพราะชีวิตส่วนใหญ่อยู่ที่โรงงาน

ตอนที่ 6 พระธิน

“พุทธัง ภาคะวันตัง...” เสียงสวดมนต์ดังแซ่ไปทั่วบริเวณ
พระวัยสี่สิบสี่พลางกัมกราบพระประธานองค์ใหญ่ในโบสถ์ตรงหน้าสาม
ครั้ง ด้วยระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์

พระธินะวราชิตะโต หรือพระธินที่ใครรู้จัก บวชได้มาสั
พรรษาที่วัดแห่งนี้ ไบหน้าที่เรียบและกิริยาที่อยู่สำรวม พระธินมีอาการ
พะวงตื่นอยู่กลางดึกมานานเท่ากับพรรษาที่ครองร่มกาสาวพัสตร์ ใครก็
บอกว่าท่านมีปม ไม่มีใครรู้ที่มาที่ไปของพระธินว่ามาจากไหน เขาถือ
กันว่าท่านเคยติดคุก

ค่าแล้ว หลังจากทีกลับมาจากการสวดมนต์ที่โบสถ์ พระธินก็
กลับเข้ามาที่กุฏิของตนเอง คิดไปถึงวันพรุ่งนี้ตอนตื่นแต่เช้าสี่มาเดิน
จงกรม วิปัสสนากรรมฐานแต่เช้าอย่างที่เคยทำและตีห้าครึ่งก็ออก
บิณฑบาต

“ไปเลย ออกไปจากชีวิตฉันเลย มีผัวก็เฮงขวย ไม่มีชะดีก็ว่า”
เสียงก่นด่าทำให้ชายหนุ่มถึงกับขาดสติ หันไปตบหน้าของหญิงสาวดัง
ผัวะ จนหน้าหัน

“มีงกกล้าตบกูหรือไอ้คนอัปรีย์” หญิงสาวเลือดขึ้นหน้าชี้หน้า
ด้วยความโมโห

“เออ กูไม่ทนกับมีงแล้วอีหวัน” เขาตะคอก

“กูก็ไม่ทนกับมีง วันๆ ไม่ทำมาหาแตก.....”

ภาพในอดีตของพระธิดาค่อยๆ ปรากฏขึ้นมาในมโนสำนึก
ภาพที่ชายหนุ่มในวัยยี่สิบต้นๆ ทูตตำรายาเมีย ทั้งเมาเหล้า วันๆ ไม่
ทำมาหากินอะไร เมื่อมีลูกเขาก็ไม่ได้เลี้ยงดู ซ้ำยังทำร้ายทุบตีอีก

“มีงจะหนีหนีไทรอไอ้ธิน ไหนบอกว่าจะเอาเงินมาใช้หนี
กู” เสียงคำรามของแก๊งเงินกู้นอกระบบตะคอกเมื่อเห็นว่าเขากำลังจะ
หนี ไม่ยอมใช้หนี ธินยกมือไหวด้วยความกลัว

“ไม่..ผมไม่ได้หนีพี่ อีหวันมันไล่ผมออกจากบ้าน ผมไม่มี
ที่อยู่ เลยต้องมาหาที่อยู่ใหม่” เขาบอก แต่หัวหน้าแก๊งเงินกู้ไม่เชื่อ เพราะ
ธินหายหน้าไปหลายวัน ติดต่อก็ไม่ได้ มันเข้าเค้ายี่หวันนี่ ดีที่ตามมาเจอ
ไม่อย่างนั้นก็คงหนีเข้ากลีบเมฆ แต่อย่าหวังว่าจะหนีพ้น เพราะเมื่อเจอ
เมื่อใดต้องตาย

“ต่อแหลกับคนอื่นได้ อย่าต่อแหลกับกู” หัวหน้าแก๊งดึงคอ
เสื้อของเขาขึ้นมา

“จำเอาไว้ จำหน้ากูเอาไว้” หัวหน้าแก๊งตะคอก แล้วถ่มน้ำลาย
ใส่ปากธิน ก่อนจะผลักธินลงแล้วเอาเท้าเหยียบหน้า ค่อยๆ กดลงที่
หน้าและเหยียบอย่างสะใจ ความเป็นคน ความเป็นมนุษย์ มันหมดสิ้นลง
ด้วยการถูกลดทอนศักดิ์ศรีความเป็นคนต่อหน้าต่อตาคนด้วยกัน น้ำตา
ไหล ร้องไห้ ธินกำมือแน่น มันจุกที่อก เขาบอกกับตัวเองว่าไม่เขาหรือ
มันต้องตายกันไปข้าง

“มองหน้า มองหน้าดูทำไมไอ้ลูกหมา” พุดไปที่หัวเราะ ถีน น้ำตาไหล เขาตั้งมีดพกที่ติดมากกระซวกแทงไปที่บัวตาของหัวหน้าแก๊ง ก่อนจะดึงออกมาและแทงซ้ำที่อกด้านซ้ายของมันอย่างบ้าคลั่ง

“โธ้ย...” เสียงลมหายใจขาดห้วง เป็นวินาทีเป็นวินาทีตาย สมุน ของมันตกใจวิ่งหนีซบมอเตอร์ไซด์หายไปในความมืด ที่สว่างเดียวตายไว้ กับเขา

ตอนที่ 7 ตาสม/ยายถวิล/สกล/นนท์/ดาหวัน

ฉันกลับมาบ้านในขณะที่ทุกอย่างเงียบกริบ มันก็เป็นปกติอยู่ แล้วที่บ้านไร้อะไรเสียง พ่อแม่คงนอนหลับแล้ว คนแก่ก็แบบนี้แหละ นอนไว ตื่นเช้า ส่วนเจ้านนท์ลูกชายของฉันก็คงเล่นเกมอยู่ในห้องของเขา ฉันทำงานเลิกดึกทุกวัน ไม่มีเวลาเจอหน้าคนในบ้านหรอก นี่ได้ข่าวว่า จะปลดพนักงานออก เศรษฐกิจตอนนี้มันไม่ดี ของที่โรงงานขายไม่ออก พนักงานไลน์ผลิตหลายคนถูกจ้างออก บ้างก็โดนบีบออก ส่วนฝั่ง ออฟฟิศยังไม่โดน แต่ก็ไม่แน่หรอก ถ้ามฉันว่ากลัวมัย ฉันกลัวเพราะ อายุก็สี่สิบแล้ว จะไปเริ่มต้นงานใหม่ก็คงยาก แลผมมีภาระมากมาย ทั้งบ้าน รถ พ่อแม่และที่ห่วงที่สุดคือลูก เขาเข้ากับใครไม่ค่อยได้ เป็นเด็ก เกือบตัวเจ็บ อาจจะเป็นเพราะครอบครัวเราไม่ได้อบอุ่นเหมือนครอบครัว อื่นๆ ก็เป็นไปได้ นนท์จึงเป็นเด็กที่ไม่ค่อยพูด เขามีโลกส่วนตัวสูง

ส่วนพ่อกับแม่แก่่มากแล้ว ทำอะไรบ้างฉันไม่ค่อยรู้หรอก เพราะ ไม่มีเวลา กลับมาบ้านก็ไม่ค่อยได้เจอหน้ากัน ต่างคนต่างอยู่ ฉันทำงาน ทุกวัน เข้าเช้า ตีห้าก็ออกจากบ้านแล้ว กว่าจะกลับเข้าบ้านก็ดึกตื่น

วันนี้ก็เช่นกันที่ฉันกลับมาบ้านแล้วไม่มีคนอยู่ บ้านเงียบ ปราศจากคนอาศัย ฉันชินกับมันเสียแล้ว ไฟในบ้านไม่มีแสงสว่าง แม้แต่ดวงเดียว ฉันเปิดไฟ เดินเข้าไปในบ้าน ร้องให้ น้ำตาอยู่ๆ ก็ไหล ออกมา เจ้านนท์เล่นเกม แม่กับพ่อคงหลับไปแล้ว ฉันยิ้มให้กับเรื่อง ที่หลอกตัวเอง

“แม่ แม่ นนท์มีเรื่องจะบอก นนท์ขายเกมได้เงินตั้งห้าพันบาท อะแม่” ภาพลูกชายวิ่งลงมาจากบนบ้านแล้วมาบอกเรื่องที่เขาขายเกมออนไลน์ได้

“หวิิน พ่อแกเขาถูกหวยตั้งสองหมื่นนะ โขคดีจริงๆ” แม่เอ่ยเสียงชื่นชมในความโชคดีของพ่อที่ออกไปขายหวยแต่ดันขายไม่หมด แต่โชคดีที่หวยที่ขายไม่หมดแต่ถูกรางวัล

“จะกินไร เคี้ยวเสีจะเสีเอง” เสียงของพ่อเอ่ยแบบตลกทุกคนดูดีมีความสุข

ภาพความทรงจำทุกอย่างผุดขึ้นมา ฉันทิ้งให้ออกมา อยกให้คืนวันกลับมาเหมือนเดิม

แต่แล้ว ความสุขที่เคยมี ก็มีคนมาพรากมันไป

มือของสกลกดกริ่งที่หน้าบ้าน วันนี้มีดเร็วกว่าทุกวัน เหมือนฝนจะตกอีกรอบหลังจากที่ช่วงบ่ายตกไปแล้ว เขาเกรงว่าพี่สาวจะกลับมา จึงอยากคุยกับแม่ให้รู้เรื่องก่อนที่พี่สาวกลับมา

นนท์หันไปตามเสียงกริ่งหน้าบ้าน เขาอยู่บนชั้นสองของ บ้าน อารามโมโหที่ไม่มีคนลงไปเปิดประตู เขารู้แน่ๆว่าคนมากด ไม่ใช่แม่แน่ๆ เพราะปกติแม่จะไม่กลับมาเวลานี้ นนท์จึงเปิดประตู ลงไปที่ข้างล่าง ฝนตกลงมาอย่างกัปพายุ นนท์ไม่รู้เลยว่ากรรมอะไรเตือนเรื่องพายุเข้า เขาเป็นเด็กที่อยู่หน้าคอมเล่นแต่เกมทั้งวันทั้งคืน หลังจากทีโรงเรียนให้หยุดเรียนออนไลน์เด็กหนุ่มเองก็ตั้งหน้าตั้งตาที่จะเล่นแต่เกม

เมื่อลงด้านล่างเห็นชายแปลกหน้ายืนอยู่ที่หน้าบ้าน เด็กหนุ่มแอบมองอยู่ที่หน้าต่างบ้านที่มีผ้าม่านกั้นบังเอาไว้ ครุ่นคิดว่าใครกันมาเรียก เขาไม่ได้สนใจจึงกลับขึ้นไปด้านบนต่อ

“ไม่มี ูกไม่มี” เสียงของยายถวิลเอ่ย เมื่อลูกชายมาใกล้เงิน

“แม่ แม่จะไม่มีได้ยังไง แม่ล่ะมี ลูกสาวแม่เขาให้ไว้ไม่ใช่หรออะ”

สกลเอ่ย

“ถึงมีลูกก็ไม่ให้ ไร่เวรตะไล ไม่ทำมาหากิน หน้อย จะมาไถเงิน กูนะแม่มีง ไร่ออกศัญญลูกเวร” ยายถวิลก่นด่า สกกลระชากรกระเป่าที่ เหน็บเอาไว้ของยายถวิลมาและดึงเงินออกไป มันไม่มาก แต่มันก็เยอะ พอสมควรเท่าที่คนแก่จะถือเก็บไว้ สกกลยิ้มแล้วเดินไป ยายถวิลหวังเงิน นั้นจะเอาไว้ซื้อของในบ้าน เก็บเอาไว้ยามฉุกเฉิน ยายถวิลเดินปรีไปถือ ลูกชายด้วยความโมโห

“ไอ้กล ไอ้สารเลว กูน่าจะเอาชี่ไถ้ยตปากมึงตั้งแต่เกิด” ยาย ถวิลด่า สกกลล้มไปฟาดที่ขอบประตูเลือดอาบ โมโหสุดตัว ด้วยความ หน้ามืดตามัวมันจึงผลักร่างของยายถวิลหางยหลังฟาดลงที่พื้น ตาสม เดินมาเห็นเหตุการณ์ ตกใจ “ไอ้กล ไอ้เลว มึงทำอะไร แม่มีง” สกกล ลนลานด้วยความกลัว ทำอะไรไม่ถูก มันก้มลงไปอึ้งจุมูกแม่ แต่แล้ว ก็ต้องตกใจเมื่อพบว่าหมดสิ้นลมหายใจไปแล้ว มันกรี๊ดร้องเสียงหลงด้วยความกลัว เขย่าร่างแม่ด้วยความตกใจ ตาสมเดินไม่ถึง ล้มลงไป เจ็บที่ หัวใจ ด้วยเป็นโรคหัวใจกำเริบ ทูรนทูราย ก่อนจะขาดใจตามไปอีกคน สกกลเหมือนคนบ้า มันวิ่งออกไปกลางสายฝน พร้อมกับเสียงฟ้าคำราม ฝ่าเปรี้ยงตามหลัง

นนท์ กลัวเสียงฟ้าผ่า เขาเปิดม่านดู เมื่อไหร่แม่จะกลับ วันนี้ เขาใจคอไม่ดีเลย มันแปลกๆ ขอบกล เมื่อกี้ลงไปด้านล่าง ใจคอไม่ดีเลย นนท์จึงตัดสินใจลงไปดู

ฉันพยายามไม่คิดถึงเหตุการณ์เมื่อหลายเดือนก่อน ไม่อยาก คิดถึงความเลวร้ายของชีวิตที่มีอันเป็นไป เสียงของนายตำรวจที่มาทำ คดียังคงก้องในหูฉัน

“ลูกชายของคุณลงมาเห็นเหตุการณ์ตอนที่นายสกกลกำลังเอา ศพไปทิ้ง เลยโดนปาดคอตาย” ฉันไม่อาจทนดูสภาพศพของนนท์ได้ เขาเด็กเกินไปที่จะต้องตาย

“นนท์ลูกแม่ นนท์” เสียงของฉันท้องไห้ ฉันทแทบบ้า สามสี่เดือนนั้นฉันไม่พูดกับใคร ฉันทลอกตัวเองว่าทุกคนยังอยู่ ฉันทเก็บตัวกลางาน ถ้าแก่เข้าใจดีว่าเกิดเหตุการณ์อะไรกับฉันท โศกนาฏกรรมในชีวิตของฉันทมันยากเกินจะลบบาดแผลไปได้

แสงแดดเจิดจ้า ต้อนรับอรุณวันใหม่ ผู้คนต่างเดินทางไปทำงาน ภาพบ้านที่ไร้ชีวิตชีวายังอยู่ ฉันทเดินออกมาหน้าบ้านพร้อมตักบาตร วันนี้ครบรอบหนึ่งปีที่เกิดเหตุ ภิกษุรูปหนึ่งก้าวเดินมา ฉันทยกมือไหว้ จำแนมว่าใคร “โยมหัวน้อ อาตมาขอบิณฑบาตทุกข์ของโยมได้หรือไม่” พระภิกษุเอ๋ย

“ความทุกข์ของดิฉันท มันไม่มีใครสามารถแบ่งไปได้หรือคะ พระ” ฉันทตอบพลางหันหน้าหนี หลบน้ำตาที่ไหลอาบแก้มสองข้าง

“ถ้าโยมยังยึดติด คนที่ทุกข์ที่สุดนอกจากโยมแล้วยังมีพวกเขาที่อยู่ในช่วงเวรกรรมนี้ด้วยนะโยม” ภาพของการใช้ชีวิตของตาสมที่นั่งหน้าบ้าน ยายถวิลที่แต่งตัวจะออกไปนอกบ้าน นนท์ที่ยังคงเล่นเกมอยู่บนห้อง ทุกคนในบ้านยังคงดำเนินชีวิตเหมือนเดิม ลมเย็นพัดกระทบผิวจนเย็นวาบขนลุก ฉันทเข้าใจแล้ว สัจธรรมที่เหลืออยู่คือการไม่ยึดติดคือหนทางแห่งการดับทุกข์ เพื่อเป็นกุญแจไขสิ่งที่พันธนาการ คนทุกคนที่เคยอยู่ในบ้านหลังนี้ ฉันทค่อยๆ บรรจงใส่บาตร พนมมือรับพร ยืนมองดูบ้านหลังนี้ ภูมิกุ้มกันทุกข์คือการตัดใจจากบางสิ่ง เพื่อเป็นภูมิกุ้มกันใจในวันที่ทุกข์

สันติที่ถูกเลื่อนลิ้ม

ปลายปากกา1113

ฮารุนพ่อของไอซาคจะเป็นเสาหลักในการหาเลี้ยงชีพครอบครัว โดยการออกเรือไปทะเลอันกว้างไกล เข่าว่ากันว่าในโลกนี้มีทะเลมากกว่าพื้นดินเป็นสามในสี่ ดังนั้นแล้วพื้นที่ที่สามารถหาเลี้ยงครอบครัวได้ง่าย ก็คงจะเป็นการหาปลาใต้ท้องทะเลลึก

ฮารุนจะออกทะเลในตอนเย็นแล้วเอาปลาที่ได้มาขายในตอนเช้าที่ตลาดสดทุกๆ วัน จากนั้นไปซื้อของกินของใช้เข้าบ้าน

ในขณะที่ไอเซ็ทีย แม่ของไอซาค มีอาการเหนื่อยง่าย ไม่สามารถออกทะเลเป็นเพื่อนพ่อได้ จะคอยดูแลทุกสิ่งทุกอย่างในบ้าน อาหารที่แม่ทำให้กินในทุกๆ เช้า นั้นอร่อยจนไม่สามารถหาร้านอื่นมาเทียบเท่าได้

เราจะกินอาหารเข้าพร้อมหน้ากันทุกวัน มันเป็นโอกาสที่เราสามารถพูดคุยถามไถ่สารทุกข์สุกดิบระหว่างกินมื้อเช้า มันรู้สึกได้ถึง ความอบอุ่นภายในครอบครัว แม้นเมนูอาหารไม่ได้เลิศหรูก็ตาม

แสงตะวัน สายลม วัวควายบนท้องถนน ต้นไม้เขียวขจี ภาพเหล่านี้มองแล้วสบายตา เป็นภาพที่ไอซาคเห็นมาตลอดระหว่างไปโรงเรียนโดยมีคุณพ่อเป็นคนไปส่งที่โรงเรียนทุกครั้ง

โรงเรียนเล็กๆ แห่งหนึ่งในชนบท ล้อมรอบด้วยป่าไม้หนานาชนิด มีทั้งต้นยาง ต้นทุเรียน แต่ส่วนใหญ่ชาวบ้านละแวกโรงเรียนจะทำอาชีพกรีดยาง ในทุกๆ เช้าตรู่เราจะเห็นรถมอเตอร์ไซด์แล่นไปแล่นมาเพื่อไปกรีดยาง ในโรงเรียนมีบุคลากรไม่ถึง 20 คนรวมถึงผู้อำนวยการ มีเด็ก

ภูมิกุ้มใจในวันทุกซ์

นักเรียนไม่ถึง 500 คน เด็กนักเรียนส่วนใหญ่จะเป็นคนในพื้นที่และ
ละแวกใกล้เคียง

เมื่อเรียนเสร็จแล้วไอชาห์จะกลับไปกับพ่อเหมือนเดิมกับรถ
จักรยานคู่ใจของพ่อ

ไอชาห์เป็นนักเรียน ม.ปลาย คนหนึ่งที่ชอบอ่านหนังสือ เรียน
เก่ง ผิวขาว ใส่แว่นกรอบหนาและมักจะหาเวลาว่างในตอนเย็นเพื่อไป
ที่ริมแม่น้ำหลังบ้าน เอาเสื้อลายสกอตมาปู เอาขนมปังใส่ปาก แล้วหยิบ
หนังสือมาขอยตัวอักษร มองธรรมชาติอันสวยงาม ท้องฟ้าอันกว้างไกล
ต้นไม้ขนาดชนิด แม่น้ำที่เย็นฉ่ำ ได้โอบกอดหญิงสาวให้เป็นหนึ่งเดียว
จิตเป็นหนึ่งกับธรรมชาติ ปล่อยความทุกข์ให้มันไหลไปตามสายน้ำที่
ไหลริน

“กลับมาแล้วเหรอ ไอชาห์” แม่ทักไอชาห์ระหว่างจะปิดประตู
เข้าบ้าน

“กลับแล้วแม่ วันนี้พ่อไปทะเลเหรอ ”

“พ่อไปละหมาดที่มีสยิด”

“ว้าว !!!” หญิงสาวอุทาน “ช่วงนี้ทำตัวแปลกๆ นะเนี่ย”

แม่ผงกหัวหลายรอบเพื่อสื่อว่าเห็นด้วยในสิ่งที่ลูกสาวตัวเอง
ได้บอกไว้ เพราะโดยปกติแล้วฮารูนมักจะละหมาดที่บ้านกับครอบครัว
นานๆ ครั้งจะไปละหมาดที่มีสยิด ยกเว้นละหมาดวันศุกร์ที่ผู้ชายทุกคน
ต้องไปรวมตัวละหมาดที่มีสยิด

“ฮัสซาลามูออลัยกุม” คำทักทายของคุณพ่อหลังจากกลับจาก
ละหมาดที่มีสยิด ก่อนที่จะพูดต่อว่า “คืนนี้มีชุดรักษาความสงบใน
หมู่บ้าน ถูกทหารจับตัวไป 6 คน ได้ยินมาว่าพรุ่งนี้ชาวบ้านจะไป
สอบถามที่สถานีตำรวจจรตาคาโบว่าเกิดอะไรขึ้น” พ่อพูดด้วยสีหน้า
เป็นห่วงเป็นใยเพื่อนร่วมหมู่บ้านที่ถูกจับไป

เส้นสีแดงย้อมเส้นขอบฟ้า เสียงเชิญชวนจากมัสยิดที่เป็นศูนย์ กลางของหมู่บ้านดังผ่านรูหูของผู้ที่ยังหลับใหลให้ตื่นขึ้นมาสักการะต่อ พระเจ้า

ไอซาห์ตื่นขึ้นด้วยความงัวเงียทุกครั้งก่อนที่จะไปล้างหน้าแปรง ฟันและชำระสิ่งสกปรกบนร่างกายของเธอเพื่อมุ่งหน้าไปยังมัสยิดตาม คำเชิญชวนของเสียงตามสาย

“วันนี้อากาศดีจัง” ไอซาห์คิดในใจระหว่างเดินไปมัสยิดพร้อมๆ สูดหายใจเข้าเต็มปอดแล้วได้เข้าไปมัสยิดเพื่อสักการะต่อพระเจ้าตามที่ ตั้งใจเอาไว้

จิตสงบบนความเคลื่อนไหว

25 ตุลาคม 2547

มีผู้ชุมนุมมากมายมารวมตัวกันที่ สภ. ตากใบ ในเช้าของวันนี้ เพื่อขอความเป็นธรรมให้กับบุตรรักษาความสงบในหมู่บ้านทั้ง 6 คน ที่ถูกจับไปเมื่อคืนที่ผ่านมา เสียงตะโกนร้องขอความเป็นธรรมดังก้อง กังวาน ในขณะที่เสียงของเจ้าหน้าที่ทหารให้ยุติการชุมนุมเริ่มดังไม่ แพ้กัน

บรรยากาศอันแปลกใหม่ในชุมชนแห่งนี้ไม่เคยสัมผัสถึงความ รุนแรงโกลาหล เป็นเรื่องธรรมดาของชาวบ้านที่มักจะไปมุ่งดูสิ่งแปลก ใหม่ที่น่าสนใจ ฮารูนพ่อของไอซาห์ได้มางมดูที่นี่เหมือนกับชาวบ้าน คนอื่นๆ เช่นกัน

เสียงของเฮลิคอปเตอร์บินวนอยู่เหนือศีรษะของผู้ชุมนุมและ ชาวบ้านที่ไม่รู้อิโหนอิเหน่ ผู้ชุมนุมยังคงปักหลักชุมนุมท่ามกลางเสียง ข่มขู่ด้วยกระสุนปืนเพื่อให้ยุติการชุมนุม ทว่าผู้ชุมนุมยังคงปักหลักตั้ง ฐานที่มั่นไว้อย่างดี

ในขณะที่ฮารุนและชาวบ้านอีกมากมายยังคงดูว่าจะเกิดสถานการณ์อะไรขึ้น “ถ้าสถานการณ์ยังเป็นแบบนี้ภรรยาลูกสาวจะนอนหลับไหมนะ” ฮารุนคิดในใจ

ปัง!!!

เสียงปั้งดังหลายนัด ผู้ชุมนุมวิ่งหนีเอาชีวิตรอด หลายคนวิ่งกระจัดกระจายราวกับบ้านไฟไหม้ กระสุนปืนเคลื่อนทะลุผิวหนังต่อหน้าต่อตาจนนอนนิ่งข้างๆ ของฮารุนที่กำลังหมอบอยู่กับที่ ตำรวจทหารมากมายได้โอบล้อมผู้ชุมนุมรวมถึงชาวบ้านที่ยังไม่รู้ว่่าตอนนี้มันเกิดอะไรขึ้น

เมื่อสถานการณ์เริ่มคลี่คลาย ฮารุนเห็นเพื่อนๆ ในหมู่บ้านหลายคนที่หมอบมาด้วยกัน บางคนก็โดนทุบตี ในขณะที่อีกมุมมีร่างกายอันไร้วิญญาณนอนนิ่งท่ามกลางฝูงชน

ฮารุนและคนอื่นๆ ถูกต้อนให้ขึ้นรถเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน ฮารุนค่อยๆ เสียสติท้องของตัวเองบ่นท้องถนนอันร้อนระอุเพื่อจะเคลื่อนไปยังรถบรรทุกของเจ้าหน้าที่ทหาร ถึงแม้ท้องของฮารุนเริ่มมีแผลที่หน้าท้องเพราะได้เสียดสีกับท้องถนน ฮารุนก็พยายามอดกลั้นตัวเองเอาไว้เพื่อให้มีชีวิตรอด ดุดดั่งมนุษย์ไล่ต้อนวัวควายขึ้นรถไปโรงเชือด

“เราทำอะไรผิดเธอ ทำไมเจ้าหน้าที่ถึงทำกับเราเยี่ยงสัตว์แบบนี้” ฮารุนคิดในใจ

หลังจากที่ฮารุนคลานเข้าไปใกล้รถบรรทุก เจ้าหน้าที่ให้ฮารุนขึ้นรถด้วยตนเอง ฮารุนได้ลุกขึ้นแล้วไปเหยียบบนเก้าอี้พลาสติกสีแดงที่เจ้าหน้าที่ได้เตรียมเอาไว้เพื่อขึ้นรถบรรทุก

มนุษย์ครึ่งบนล่อนจ้อนและครึ่งล่างใส่กางเกงหรือผ้าใส่รงได้เรียงซ้อนกันหลายๆ ชั้นราวกับชนหมูหมาไก่เป็ดที่วางซ้อนกันข้างหลังรถบรรทุก บางคนที่อยู่ชั้นล่างสุดนอนนิ่งเหมือนกำลังหลับไหล ฮารุนถูกมัดมือไว้หลังเหมือนคนอื่นๆ แล้วโดนผลักเข้าไปในรถบรรทุก

เป็นความโชคดีในความโชคร้ายของฮารุนที่ได้อยู่ชั้นบนสุด
 แม้จะเดินไม่ค่อยได้ แต่อย่างน้อยได้สูดอากาศอย่างเต็มที่ ทว่าบนพื้น
 หลังของชั้นบนสุดยังมีร่องเท้าของเจ้าหน้าที่ที่เดินไปมาบนพื้นหลัง
 มนุษย์ราวกับเป็นพรสมสีแดงให้เจ้าหน้าที่ทหารได้อย่างก้าว

ประตูท้ายรถถูกปิดดั่งก้อน ไม่นานรถบรรทุกที่ชนมนุษย์
 อย่างไร้ปราณีราวกับสัตว์เดรัจฉานเริ่มขยับ

เส้นทางจาก สภ.ตากใบ จ.นราธิวาส สู่อำเภออภัยุทธบริหาร
 อ.หนองจิก จ.ปัตตานี ใช้เวลาประมาณ 5 ชั่วโมง ทุกคนในรถบรรทุก
 ถูกกระบอกปืนบังคับให้อยู่อย่างเงียบเชียบคล้ายๆ กับเหตุการณ์ได้
 เงียบลง แม้มันจะไม่เงียบก็ตาม

“ช่วยด้วย หายใจไม่ออก” เสียงจากคนชั้นล่างสุดพยายาม
 ตะโกนขอความช่วยเหลือ ฮารุนและผองเพื่อนที่อยู่ชั้นบนสุดได้ยินเสียง
 ชัดจนต้องพยายามขยับร่างกายเพื่อเปิดช่องให้เขาได้หายใจ

กลืนกาย กลืนเหื่อ กลืนฉี่ กลืนอุจจาระ ได้ครอบคลุมทั่ว
 รถบรรทุก ทว่าเจ้าหน้าที่ไม่แม้แต่จะช่วยเหลือ มีเพียงอย่างเดียวที่
 กระทำได้คือหันกระบอกปืนแล้วตะโกนสั่งให้เงียบ

หน้าของเจ้าหน้าที่ที่เคยมีแสงแดดตกกระทบ เริ่มถูกย้อมเป็น
 สีแดงฉานไปที่ละนิดทีละน้อยและได้เริ่มเปลี่ยนจากยามสนธยาเป็น
 พลบค่ำ ความมืดสลัวได้เข้าปกคลุมรถบรรทุกเช่นกัน

เมื่อเงยหน้าขึ้น ก็พบว่าดวงดาวบนท้องฟ้าเริ่มส่องแสง
 กะพริบตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ทว่าภายในจิตใจของทุกคนกำลังถูกพายุ
 กระหน่ำ

ต่อให้รถสวแค้ไหน ต่อให้ท้องฟ้าสวแค้ไหน ต่อให้บรรยากาศ
 ช่างทางเขียวขจีแค้ไหน ถ้าจิตใจมนุษย์ยังคงทุกข์ทรมาน สิ่งเหล่านี้
 ล้วนมองไม่เห็น เพราะความสวยงามสัมผัสและเห็นได้ด้วยจิตใจมนุษย์

ห้องฟ้ากว้างไกล ถนนคับแคบ แล้วจิตใจมนุษย์ล่ะ?

รถเคลื่อนที่ประมาณ 5 ชั่วโมงก็จะถึงจุดหมาย ในขณะที่คนที่อยู่บนรถบรรทุกมีความรู้สึกราวกับว่าทั้งชีวิตนี้อยู่แต่ในรถบรรทุก

รถค่อยๆ ชะลอลงเรื่อยๆ จนหนึ่ง เจ้าหน้าที่ทหารจึงลากตัวฮารุนลงจากรถบรรทุก สายตาที่ฮารุนมองเห็นคือภาพของมนุษย์ไร้วิญญาณเคลื่อนอยู่บนท้องถนนโดยมีเจ้าหน้าที่โยนลงมาจากรถบรรทุก

เหตุการณ์ที่ สก.ตากใบ ว่าแน่แล้ว การขนส่งของเจ้าหน้าที่ทหารที่ไร้จิตสำนึกแย่งยิ่งกว่า ร่างไร้วิญญาณเคลื่อนบนท้องถนนหน้าค่ายอิงคยุทธบริหาร

เพื่อนๆ หลายคน คนของฮารุนไม่มีโอกาสกลับไปหาครอบครัวของเขาได้อีก เพียงเพราะพวกเขาอยากรู้ว่ามันเกิดอะไรในชุมชนแห่งนี้

ระหว่างที่เจ้าหน้าที่กำลังจัดระเบียบแถวอยู่หน้าค่ายอิงคยุทธบริหาร ฮารุนได้ใช้โอกาสช่วงเผลอแอบหนีจากเจ้าหน้าที่ทหาร แม้จะแนบเนียนขนาดไหนก็ไม่พ้นสายตาเจ้าหน้าที่ทหาร

ปัง ปัง ปัง !!!

ดวงตะวันเริ่มส่องแสงเพื่อให้รู้ว่าวันใหม่ได้เริ่มต้นขึ้น เสียงเรือจากทะเลที่กำลังเข้าฝั่ง เสียงรถมอเตอร์ไซค์ผ่านไปผ่านมา บางคนไปซื้อปลาสดที่ตลาด บ้างก็ขี่มอเตอร์ไซค์ไปตัดยาง บ้างก็เปิดร้านขายของชำ

โศกนาฏกรรมตากใบในวันนั้น มีคนถูกจับไปประมาณ 1,300 กว่าคน มีผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก เสียชีวิตจากการสลายผู้ชุมนุม 7 คน เสียชีวิตจากการขนส่งมนุษย์ราว 78 คน และได้หายสาบสูญอีกเป็นจำนวนหนึ่ง

เหตุการณ์ 25 ตุลาคม ที่ผ่านมามีได้ส่งผลกระทบต่อจิตใจชาวบ้านอย่างเห็นได้ชัด ชาวบ้านเริ่มกลัวการอยู่ใกล้เจ้าหน้าที่ทหาร เริ่มมีความอคติกับสถานีตำรวจอรตากใบ

เหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่เริ่มถี่ขึ้นเรื่อยๆ ฝนกระสุน ระเบิด ด้านทหารมีมากขึ้นเต็มกองไปหมด บางครั้งก็เกิดคำถามในใจชาวบ้านว่า สถานการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเพราะชาวบ้านที่เกลียดชังตำรวจหรือตำรวจเล่นกันเองเพื่อตั้งงบประมาณเข้าในพื้นที่

จนมีคำพูดติดปากชาวบ้านว่า “เหตุการณ์สงบ งบไม่มา”

พ่อหายตัวไปหกเดือนแล้ว

การหายตัวของพ่อส่งผลกระทบต่อครอบครัวไอชาห์มาก เนื่องจากพ่อเป็นคนที่ยึดจุนครอบครัวมาตลอด บัดนี้เสาหลักของครอบครัวได้หายจากไปอย่างไร้แวว โดยเฉพาะไอชาห์ที่มีพ่อคอยรับส่งจากโรงเรียนในทุกๆ เช้าและเย็นก็ได้หายมลายไป

มนุษย์ทุกคนล้วนมีจิตวิญญาณแห่งการอยู่รอดตั้งแต่บรรพบุรุษ ไอชาห์เลยบอกแม่ว่าจะเปิดร้านอาหารในชุมชนเล็กๆ เพื่อหารายได้เข้าครอบครัวแทนคุณพ่อที่หายไป

ในโลกนี้เป็นส่วนผสมของความสุขกับความทุกข์ มนุษย์ทุกคนล้วนได้สัมผัสทั้งสองอย่าง ทว่าเมื่อใดที่เจอความสุข เวลามักจะเดินเร็ว แต่หนใดที่เผชิญกับความทุกข์ เวลามักจะเดินช้าๆ เพื่อให้เราได้ไตร่ตรอง ยอมรับและเติบโต

การยอมรับความจริง แม้จะเป็นสิ่งที่เจ็บปวด ครั้นจะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าก็จะไม่ได้รับการเยียวยา หากยอมรับและเผชิญหน้ากับมัน ก็จะมีเข้มแข็งมากขึ้น

อีกทั้งไอชาห์มีสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจมาโดยตลอด นั่นคือพระเจ้า ในคำสอนอิสลามที่ไอชาห์นับถือมีความเชื่อว่า เมื่อไหร่ก็ตามที่ถูกทดสอบ แสดงว่าพระเจ้ารักเรา และพระเจ้าจะไม่ทดสอบสิ่งที่เกินขีดความสามารถของเรา

ฤดูกาลผ่านไป ทิวทัศน์มีการเปลี่ยนแปลงนิดหน่อย
ฝนตกที่ลงมาราวกระสุน ได้เปลี่ยนแปลงเป็นแสงแดดในรุ่ง
เช้า ปลุกให้ทุกคนได้เริ่มต้นชีวิตใหม่

กาลเวลาผ่านไปตามปกติ ไอชาห์รดน้ำต้นไม้หน้าบ้านในยาม
เช้าตรู่พลางคิดไตร่ตรองต่างๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นกับครอบครัวของเรา
แล้วออกไปซื้ออาหารต่างๆ เพื่อเปิดร้านอาหารเล็กๆ ในชุมชน

หลังจากที่พ่อของไอชาห์ได้หายตัวไป รัฐบาลได้มอบเงินเยียวยา
จำนวนหนึ่ง ไอชาห์เลยถือโอกาสนำเงินเยียวยาไปเปิดร้านอาหารเล็กๆ
ในชุมชน

“ชีวิตคนๆ หนึ่งมีค่าแค่เงินจำนวนไม่กี่บาทสินะ” ไอชาห์
พิมพ์ระหว่างทำกับข้าวให้ลูกค้า

ไอชาห์ยังคงเฝ้ารอการกลับมาของผู้เป็นพ่ออยู่ตลอดและเฝ้า
รอความยุติธรรม ณ ดินแดนแห่งนี้

“ป๊อจ” เสียงแตรของรถยนต์กระบะสีแดงตัดกับขาว ด้านข้าง
รถยนต์มีสัญลักษณ์เครื่องบินกระดาดขิดไว้และมีข้อความด้านล่าง
สัญลักษณ์ว่า “โปรชนียไทย”

“มาส่งจดหมายครับ” ผู้ใหญ่มีเครานิดๆ ทำทางดูเป็นมิตร
ทักทายไอชาห์

“ตั้งไว้บนโต๊ะเลยคะ ขอบคุณนะคะ” ไอชาห์ตอบด้วยความ
งุนงง เท่าที่จำได้ไม่เคยสั่งอะไรในโลกออนไลน์เลย

ยามโพล้เพล้ หลังจากที่เก็บข้าวของเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไอซาห์
 เลยนำจดหมายมาเปิดดู บนหน้าของจดหมายไม่มีเขียนถึงผู้ส่งว่าใคร
 เป็นคนเขียน พอเปิดอ่านจดหมายที่เขียนด้วยลายมือที่คุ้นเคยซึ่งมี
 ข้อความเขียนว่า

“พ่อรักลูกนะไอซาห์ จากฮารุน”

.....

ห้องเช่าของนักเขียน ที่ถูกลูกตะกั่วฝังเข้ากราม

กันตชาติ ชวนะวีริช

วันที่ 1 มกราคม 25XX

ปีใหม่ ห้องใหม่ ชีวิตใหม่

บ้านใหม่ของผมเป็นห้องเช่ารูปทรงจัตุรัส ความยาวด้านละ 3.5 เมตร ผังผนังทึบอลเปเปอร์รูปอัฐลอฟท์ เพดานเป็นสีดำ หน้าต่างทิศตะวันออกเปิดออกไปเห็นทุ่งโล่งกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา พ้นจากเขตทุ่งนั้นไปคือเมืองใหญ่ ตึกระฟ้าเรียงรายอยู่ที่เส้นขอบฟ้าดูกระจิดริดจ้อยร่อยเสียจนผมรู้สึกตัวเองอยู่ห่างจากเมืองหลวงอันวุ่นวายนั้นเหลือเกิน ถึงแม้ทิศตะวันตกของห้องจะติดกับตึกแถวที่แออัดกันอยู่แน่นขนัด

นอกจากเตียงและโต๊ะเขียนหนังสือแล้ว เฟอร์นิเจอร์อีกชิ้นที่ตั้งอยู่ในห้องคือกระจกบานใหญ่ที่แขวนอยู่เหนือหัวเตียง กรอบกระจกเป็นสีเขียวเก่าซีด ตกแต่งด้วยไม้สลักเป็นรูปดอกไม้บานาพันธุ์อย่างวิจิตรบรรจง ความงามอย่างละเอียดของกระจกบานนั้นดูผิดจากห้องเช่าเก่าๆ นี้เหลือเกิน แต่กระจกก็คือกระจก ภาพสะท้อนที่มันสะท้อนออกมาคือห้องแคบๆ ห้องนี้ ห้องที่ผมจะเริ่มชีวิตนักเขียนของตนเองต่อไป

วันนั้นนอกจากจัดห้องแล้ว ผมไม่มีอะไรอย่างอื่นทำ จึงเริ่มทำบัญชีรายรับรายจ่าย หากเรื่องสั้นทุกเรื่องของผมได้รับการตอบรับลงในนิตยสารแล้วล่ะก็ ผมน่าจะคืนเงินพ่อแม่ได้หมดในสามเดือน

รวมเรื่องสั้น

วันที่ 9 มกราคม 25XX

ผมเริ่มคุ้นชินกับห้องนี้แล้ว วิธีชีวิตของผมวนเวียนซ้ำๆ เหมือนสปริงเกอร์ตั้งเวลาในสวน แปรโมงเช้าตื่น ลงไปหาอะไรใส่ท้อง กลับขึ้นมาตอนแปดโมงยี่สิบ เขียนจนถึงเที่ยง ลงไปหาอะไร ใส่ท้องอีก แล้วขึ้นมาเขียนต่อจนถึงห้าโมง ลงไปหาอะไรใส่ท้องเป็นครั้งสุดท้าย แล้วจึงขึ้นมาเขียนต่อจนถึงเที่ยงคืน ก่อนจะเข้านอน เป็นชีวิตที่ดูจิตซัดเฉื่อยชา และเด่าง่ายกว่าที่ผมคาดหวังไว้ แต่จะชอบหรือไม่ ผมก็เริ่มชีวิตนักเขียนของผมเรียบร้อยแล้ว

น่าขัน ชีวิตของนักเขียนคนหนึ่งเคยเริ่มขึ้นและจบลงที่ห้องนี้เช่นกัน

ผมไม่รู้ถึงความจริงข้อนั้น จนกระทั่งนักเขียนคนนั้นปรากฏกายอยู่ในห้องผมค่าคืนหนึ่ง

ค่าคืนนั้น ผมสนทนากับเขา เขาเป็นนักเขียนชั้นครู ชื่อเสียงและเกียรติยศผลงานของเขายิ่งใหญ่เสียจนคงได้เป็นศิลปินแห่งชาติไปแล้ว หากเขาไม่ถูกระสุนจากปืนของตนเองเจาะทะลุสมองในห้องนี้เสียก่อน

“ทำไมคุณถึงยิงตัวตาย” ผมถามเขา

“นั่นเป็นความเข้าใจผิดที่ร้ายแรงยิ่ง” วิญญาณของเขาตอบ “ผมไม่ได้ยิงตัวตาย ตำรวจพบศพผมอยู่ในห้อง ในมือถือปืนของผมเอง และกระสุนจากปืนนั้นฝังอยู่ในกะโหลกผม พวกเขาก็ควั่นสรุปเสียแล้วว่าผมฆ่าตัวตาย ทำไมผมถึงต้องฆ่าตัวตาย? งานของผมโด่งดัง ผมมีชื่อเสียงและเงินทอง สมอวยงปลอดภัยไปหมด ไม่มีเรื่องให้กังวลอะไร และผมมั่นใจว่าผมไม่มีภาวะซึมเศร้าใดๆ ทั้งสิ้น ผมไม่ใช่เฮมิงเวย์นะคุณ แล้วเรื่องอะไรผมจะทิ้งชีวิตแสนสุขไปเสียเปล่าๆ?”

“แล้วคุณตายเพราะอะไร”

“ไม่มีอะไรมาก ผมกำลังเขียนนิยายเกี่ยวกับความบอย ผมเลยไปหาซื้อปืนโคลด์ .45 รีโวลเวอร์มาศึกษา ตอนกำลังเซ็ดปืนอยู่ ผมลืมนำ

ว่ามีกระสุนอยู่ แดมลึ่มตัวขึ้นไกวไวกต่างหาก มือไปโดนไก เสร็จเลย
โป่ง! กระสุนทะลุเข้ามาฝังกรามผม ตอนแรกปากขาไปทั้งแถบเลย เคย
ถูกหมอฟันฉีดยาชาที่เหงือกไหมล่ะ อย่างเดียวกันเลยคุณ รู้ตัวอีกที
โลกก็มีด ผมก็ตายแล้ว”

เขาพูดถึงความตายอย่างเฉยเมยราวกับเป็นเรื่องสามัญที่เกิดขึ้น
กับใครก็ได้ ผมนึกเสียดายแทนเขาที่ตายในวันที่รุ่งโรจน์เช่นนี้ แต่เมื่อ
คิดย้อนทวนดู การตายในขณะที่ยังเจิดจ้าอยู่ก็มีข้อดีมากมายนัก เขาไม่
ต้องเฝ้าดูผลงานของตัวเองพังสลายและกลายเป็นวรรณกรรม*คลาสสิก*
ที่ไม่มีใครอ่าน เมื่อเขาตาย หนังสือพิมพ์ไม่ได้แค่บันทึกว่านักเขียนดัง
ในอดีตคนหนึ่งยังตัวตาย แต่จะตีข่าวอยู่หลายวัน สัมภาษณ์คนรอบ
ตัวเขา แผลงหนังสือทุกฉบับคงเอาหนังสือของเขาขึ้นชูโรง ความตาย
ของเขาคงขจรขจายในวันที่ชื่อเสียงของเขายังคงอยู่ ที่สำคัญที่สุดเขา
ตายขณะที่เขียนหนังสือได้ ไม่ใช่ตายขณะเป็นตาแก่หง่าเหงือกที่ยก
ปากกายังไม่ไหว

“ทำไมคุณถึงมาเช่าห้องเล็กๆ เก่าๆ นี้ คุณรวยไม่ใช่หรือ?” ผม
ถามเขาต่อ

“จะเขียนงานดีๆ คุณต้องหาถ้าส่วนตัว คุณรู้ไหม? ห้องนี้ไม่มี
อินเทอร์เน็ต ไม่มีเฟอร์นิเจอร์หรือพวกของยั้วกิเลสอย่างสุรานารีมาดึง
เอาความสนใจของคุณไปจากตัวหนังสือและเรื่องราว ตาคิงที่เขียนนิยาย
ฉินะ แกว่าห้องที่ทำงานเขียนไม่ควรมีหน้าต่าง เว้นแต่หน้าต่างบานนั้น
จะเปิดออกไปหาทุ่งร้างที่คุณจะจินตนาการเรื่องผีขึ้นมา ห้องนี้สมบูรณ์
แบบที่สุด ผมเช่าห้องนี้ไว้ ตื่นเช้ามาก็ออกจากบ้านมานั่งเขียนที่นั่นถึง
เย็น แล้วค่อยกลับไปนอนบ้าน”

ผมหัวเราะออกมาเบาๆ นักเขียนชั้นครูผู้นี้ถึงกับเช่าห้องๆ
หนึ่งเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับงานเขียนของตัวเอง ส่วนผม
นะหรือ? ห้องนี้เป็นทั้งห้องทำงาน ห้องนอน และบ้านทั้งหลังของผม ถึง

ห้องนี้จะมีหน้าต่างอีกสักสิบบาน เปิดออกไปสู่ร้านเหล้า ร้านหนังสือ หรือสถานเริงรมย์ทั้งหลาย ผมก็ไม่สามารถไปเข้าที่อื่นเพื่อเป็นสถานที่ทำงานได้

“คุณเป็นนักเขียนด้วยหรือ” เขาถามเมื่อเห็นหน้าจ้อแล้บที่อ็อปของผม มีต้นฉบับนิยายที่เขียนไม่เสร็จปรากฏอยู่

คุณเป็นนักเขียนหรือ ผมอยากจะตอบว่าใช่ แต่ในใจผมกลับเตือนตัวเองว่าอย่าผยองจนเกินการณ์ คำว่า *นัก* มักจะใช้ประกอบกับบุคคลที่ประกอบกิจการที่ตนเองถนัดและได้รับค่าตอบแทนจากกิจการเหล่านั้น มาประกอบชีวิต นักการเมืองหากินกับงานการเมือง นักข่าวหากินกับข่าวสาร นักเขียนหากินกับการเขียน

แต่จนถึงบัดนี้ ตัวอักษรที่ผมเขียนยังไม่ได้แตกวางเป็นข่าวสักเม็ดเดียว

วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 25XX

เพิ่งได้รับจดหมายตอบกลับจากสำนักพิมพ์วันนี้ จดหมายขึ้นต้นอย่างสุภาพว่า *ผลงานของคุณนับว่าน่าสนใจยิ่ง เพียงแต่...* แค่นั้นผมก็ขยี้จดหมายทิ้ง

“เอาน่าคุณ เจ.เค. โรว์ลิ่ง เร่ชายแฮร์รี่ พอตเตอร์อยู่ตั้งนานกว่าจะมีสำนักพิมพ์ตาถึงรับไป โดนปฏิเสธสักครั้งสองครั้งไม่เป็นไรหรอก” นักเขียนใหญ่พูด ขณะที่เขาลอยอยู่อย่างเอื่อยเฉื่อยบนเตียงนอน

วันนี้ ผมสนทนากับเขไปอีกหลายเรื่อง เขาถามผมว่าทำไมผมถึงมาเป็นนักเขียน ผมขอให้เขาเล่าก่อน

“ไม่จำเป็น ผมเขียนอัตชีวประวัติตัวเองไว้แล้ว เป็นเบสต์เซลเลอร์ด้วย คุณคงเคยอ่าน ผมฟังของคุณก่อนดีกว่า” แต่เมื่อผมอ้าปากจะพูด เขากลับส่ายหน้าแล้วว่า “เป็นนักเขียน เขียนให้ผมอ่านสิคุณ”

ผมเคยเล่าเรื่องที่ผมจินตนาการขึ้นไปในหน้ากระดาษหลายครั้งหลายหน แต่เมื่อมาเล่าเรื่องตัวเอง กลับรู้สึกกระดากอย่างบอกไม่ถูก อย่างไรก็ตามผมต้องพยายามฟื้นความทรงจำตัวเอง ผมควรเริ่มจากตรงไหน? อาจจะเป็นตอนที่เขียนประโยคแรกของ เรื่องสั้นเรื่องแรก ตอนที่ผมในวัยสิบสี่ปีพยายามประกอบถ้อยคำขึ้นมาขึ้นนั้น ผมคงไม่คาดคิดว่าแปดปีให้หลัง ผมจะมาลงเอยเป็นคนเขียนนิยายอยู่ในห้องเช่าเล็กๆ กับผีตัวหนึ่ง

เรื่องสั้นเรื่องแรกของผมเขียนเป็นการบ้านวิชาภาษาไทยตอนอยู่มัธยมต้นเท่านั้น ครั้งนั้นเป็นการเขียนเรื่องครั้งแรกของผมแท้ๆ ผมไม่เคยฝึกแต่งเรื่องหรือกระทั่งวางโครงเรื่องมาก่อน แต่ผมมีต้นทุนตรงที่เติบโตมากับหนังสือ พ่อแม่ของผมสนับสนุนให้ผมอ่านงานของนักเขียนชั้นครูหลายท่าน ผมเรียนภาษาไทยกับหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ อ่านเรื่องชวนหัวของ ป. อินทรปาลิต แกลิมข้าว ผีกพูดภาษาสวิงวายจาก'รงค์ วงษ์สวรรค์ มีเฮมิงเวย์เป็นไกด้นำเที่ยวแคริบเบียนและเติบโตเป็นหนุ่มเพราะอุษณา เพลิงธรรม

ของเหล่านี้เป็นต้นทุนภาษาชั้นดี เรื่องสั้นเรื่องแรกของผม จึงเขียนโดยอาศัยความคุ้นชินกับลักษณะของงานเขียนเหล่านั้น มันโดดเด่นกว่างานของเพื่อนๆ คนอื่น คุณครูประทับใจเรื่องสั้นของผมมาก และชวนผมเข้าชุมนุมนักเขียนของโรงเรียน

คล้ายกับรักแรกพบ ทันทีที่ผมก้าวสู่โลกประพันธ์ครั้งแรก ผมก็ไม่อาจถอนตัวจากมันได้อีก รู้ตัวอีกทีชีวิตมัธยมของผมก็ทุ่มเทให้กับการฝึกเขียนวรรณกรรมร่วมกับพวกเพื่อนๆ ในชุมนุมเสียแล้ว ชุมนุมนักเขียนไม่เพียงแต่แนะนำโลกที่เป็นของผม ยังแนะนำเพื่อนรักที่จะร่วมฝ่าฟันโลกวรรณกรรมไปด้วยกันแก่ผม ด้วย...

“หยุด! หยุดเลยคุณ!” เมื่อเห็นผมพิมพ์มาถึงตรงนี้ คุณนักเขียนใหญ่กลับร้องห้ามผมไว้ “เวลาคุณเล่าเรื่อง คุณต้องจับประเด็นให้ได้

ว่าจะเล่าเรื่องอะไร เรื่องถึงจะกระชับ ผมอยากรู้ว่าคุณมาอยู่บนเส้นทางนี้ได้อย่างไร ไม่ใช่คุณมีใครได้รู้จักใครบนเส้นทางนี้บ้าง”

บางครั้ง ผมก็หงุดหงิดคุณนักเขียนชั้นครูผู้นี้เหลือเกิน

วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 25XX

ประกาศผลการประกวดเรื่องสั้น ผมไม่ได้รับรางวัล

วันที่ 5 มีนาคม 25XX

ผมฝันอยากเป็นศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์ คุณนักเขียนชั้นครูพยักหน้าเมื่อผมเล่าให้ฟัง

“ไม่ซ้ำเหรอ?”

“ซ้ำทำไม? ผมก็อยากเป็น”

ที่ผมนึกถึงความฝันนี้ขึ้นมาได้ เพราะวันนี้ผมได้ไปงานเปิดตัวหนังสือเล่มแรกของนิกร เขายิ้มอย่างดีใจเมื่อเห็นผม และสอบถามสารทุกข์สุกดิบ เขาชวนไปงั้นให้ผมเมื่อรู้ว่าผมตรงไปเรียนมาทำตามความฝันเต็มตัว

“ฉันทำแบบไม่แกล้งไม่ไหวหรอกวะ” เขาหัวเราะ

“ฉันก็ทำแบบแกล้งไม่ได้เหมือนกัน” ผมมาถึงจุดนี้ เพราะผมมีต้นทุนทางวรรณกรรมอยู่บ้าง ไม่เหมือนนิกร

นิกรอายุน้อยกว่าผมหนึ่งปี แต่เราสนิทกันจนไม่ได้นับพี่น้องกันอีก เขาเข้าชุมนุมหลังผมสองปี จำได้ว่าตอนที่มา เขายังเขียนอะไรไม่เป็นเลย เพียงแต่เขามีเรื่องในหัว และอยากจะระบายเรื่องเหล่านั้นออกมาเป็นตัวหนังสือ ผมช่วยเหลือเขา สอนเขา และกวาดขันเขา ฝีมือนิกรพัฒนาอย่างช้าๆ เขามักจะทอดถอนใจทุกครั้งที่เห็นอ่านงานของผม

“เมื่อไหร่ ฉันจะเก่งเท่าแควะ?” เป็นคำพูดติดปากของเขา
 “ฉันชอบงานแควะ ดีทั้งรสชาติรสความ แกว่ไม่ลองส่งประกวดดูสัก
 หน่อยล่ะ”

“จะดีเหวอะ ฉันว่างานฉันยังมีจุดบอดเยอะแยะเลยนา” ผม
 บอกอย่างกังวล

“น่า ลองดูเถอะน่า ถ้าไม่ได้ อย่างน้อยก็ได้บทเรียนกลับมา
 ปรับปรุงตัวเอง”

เพราะนิกรรบร้าผมเช่นนั้น ผมจึงตัดสินใจเขียนเรื่องสั้นส่ง
 ประกวดในรายการหนึ่ง

จะด้วยผมเขียนดี หรือปีนั้นมีคนเขียนแยกว่าผมหลายคนก็ไม่
 ทราบ เรื่องสั้นของผมซึ่งที่สองมาได้ ผมทำเงินจากการเขียนได้เป็น
 ครั้งแรก ถึงแม้สองหมื่นบาทนั้น จะถูกโอนเข้าบัญชีฝากประจำของผม
 ทันทีก็ตาม

“ทำได้แล้วโว้ย!” นิกรร้องอย่างดีใจเมื่อเห็นผลการประกวด
 เขาตื่นเต็นกว่าผมเสียอีก ทั้งครูทั้งเพื่อนต่างพากันยกย่องผม กระทั่ง
 เพื่อนร่วมชั้นยังได้ยินเรื่องนี้และพูดคุยกันแซ่แซ่ ในชั่วนั้นผมรู้สึก
 เหมือนชนะรางวัลซีไรต์ก็ไม่ปาน ผมกลายเป็นนักเขียนที่มีรางวัลปะ
 เป็นยี่ห้อเอาไว้ ผมเห็นภาพรางวัลนี้เป็นชื่อแรกในบรรดารางวัล
 ทั้งหลายที่ผมเคยได้รับมาตลอดชีวิต ซึ่งกระทรวงวัฒนธรรมจะใส่ไว้
 ท้ายประวัติของผม เมื่อพวกนั้นประกาศให้ผมเป็นศิลปินแห่งชาติสาขา
 วรรณกรรม

ภาพฝันที่ดูเพ้อเจ้อคล้ายจะเป็นจริงได้ง่ายๆ เพียงแค่ผม
 ลงมือทำ

วันที่ 8 มีนาคม 25XX

ภาพฝันนั้นเพื่อเจ้าไม่มีวันเป็นจริง ต่อให้ผมลงมือทำแทบตาย
จดหมายจากอีกสำนักพิมพ์ตอบกลับมา เขาส่งต้นฉบับผมคืน
มาด้วย ผมเลยไม่ต้องเปิดดูเนื้อหาในซอง ผมพึงจบเรื่องสั้นใหม่ไปจึงมี
โอกาสอ่านหนังสือของนิกร

“สี่ห้าปีก่อนมันยังเขียนพรรณนาตัวมันเองไม่ได้เลยแต่มันทำ
งานหนักจริงๆ เขียนวันละสิบกว่าหน้า แล้วก็ลบทิ้งวันละสิบกว่าหน้า
ฝีมือมันตอบแทนมันเองแล้วละ” ผมเอ่ยขณะเริ่มอ่านบทนำเช่นเดียวกับ
ที่ผมไม่คาดคิดว่าตัวเองจะมาลงเอยตรงนี้ ผมก็ไม่คิดว่าจะต้องจ่ายเงิน
เพื่ออ่านงานของนิกรเหมือนกัน เขามักจะเอาต้นฉบับร่างแรกมาให้ผม
อ่านเสมอ ผมจำได้ว่าครั้งแรกขีดแก้ไขจนหน้ากระดาษดำสนิท รอย
ดินสอบนต้นฉบับค่อยๆ ลดลงเมื่อ เวลาผ่านไป บัดนี้ผมไล่สายตาผ่าน
บรรทัดตัวอักษรหลายร้อยหน้า ไม่มีแม้แต่อักษรเดียวที่ต้องแก้ไข

หากรางวัลชีวิตของนักเขียน คือหนังสือพิมพ์เป็นเล่มวางอยู่
บนแผง คนที่สมควรได้รับรางวัลนี้ที่สุดต้องเป็นนิกรอย่างไม่ต้องสงสัย

ขณะที่พวกผมกับรุ่นพี่อีกสองสามคนที่เป็น*ท็อปคลาส*ของ
ชุมนุมเขียนเรื่องสั้นมาประชันกันอย่างบ้าคลั่งแข่งกันว่าใครเขียนได้ดีกว่า
ใครชนะรางวัลมากกว่า นิกรฝึกฝีมือของเขาอยู่เงียบๆ เงียบเสียจนพวก
ผมที่มัวแต่เพื่อพบกับชัยชนะไม่ทันได้สังเกต

ครั้งหนึ่ง ผมกับคู่แข่งในชุมนุมส่งเรื่องสั้นไปประกวด ขณะนั้น
ถ้วยรางวัลของผมมีมากที่สุดในชุมนุม ผมผยองในชัยชนะของตนมาก
มั่นใจว่าครั้งนี้ผมจะชนะเช่นเคย

ยิ่งผยองมาก เมื่อพลาดยิ่งอับอายมาก

ผมตกรอบแรก ขณะที่คู่แข่งคนนั้นได้ที่สาม

ผมซ่อนหน้าจากผู้คน ไม่กล้าโผล่ไปที่ชุมนุม ผมเคยเสียดความ
ยศเปรอะไปทั่วห้องชุมนุมแสดงความเป็นที่หนึ่งให้ทุกคนรู้ บัดนี้เมื่อ

ผมไม่ใช่ที่หนึ่ง รอยเประะเหล่านั่นเป็นเพียงผลที่ประจานความอวดดีอย่างโง่งมของผม

นิกรมหาผมวันนั้น เขาเอ่ยกับผมว่า “เอาหน้า ครึ่งหน้า เอาใหม่”

“แค่นี้ ฉันยังตรอบ ฝีมือฉันคงขึ้นสนิมไปแล้วละมัง” ผมพูดอย่างขมขื่น “หรือบางทีฉันอาจไม่มีฝีมือแต่แรกแล้วก็ได้”

นิกรถอนหายใจแล้วคุกเข่าลง “เรื่องสั้นเรื่องหนึ่งมีห้าหกพันคำ ถ้าสะกดผิดไปคำนี้ จะทำให้มันเป็นเรื่องสั้นที่ช่วยกเพราราไกไหม?”

“ไม่”

“แล้วแกเขียนเรื่องสั้นมาก็เรื่องแล้ว? แคเขียนเรื่องสั้นตรอบเรื่องเดียว ไม่ได้ทำให้กลายเป็นนักเขียนสนิมเชรอะนี่หว่า ถนของแกยังอีกไกล มีหลุมชนิดเดียวก็หมดแรงแล้วหรือไง?”

วันนั้น นิกรช่วยผมไว้ เขาเอาเรื่องสั้นของผมมานั่งคุยกัน แล้วช่วยกันหาจุดดี เราขีดฆ่าบางย่อหน้า เพิ่มคำ เขียนใหม่บางวลี ในที่สุด ผมก็ตระหนักได้ว่าข้อผิดพลาดในเรื่องสั้นนั้นคืออะไร และทำยังไงผมถึงจะแก้มันได้ในเรื่องต่อไป เขาช่วยผมกับเรื่องสั้นของผมอยู่ตลอดทั้งวัน

ผมเพิ่งรู้วันต่อมาว่า นิกรก็ส่งเรื่องสั้นไปประกวดครั้งนี้ เช่นกัน เขาตรอบไม่ต่างจากผม

แต่เขาไม่คร่ำครวญถึงความพ่ายแพ้ของตัวเอง และคอยช่วยเหลือผมราวกับไม่มีอะไรมาทำร้ายจิตใจเขาเลย

เมื่อผมอ่านหนังสือของนิกรจนถึงหน้าสุดท้าย ผมก็ปิดหนังสือลง “เก่งชิบหาย” ผมพิมพ์ออกมา ผมกล้าพูดได้เต็มปากว่างานเขียนชิ้นนี้เป็นงานที่ดีที่สุดของนิกร เขาทุ่มชีวิตและจิตวิญญาณแก่งานชิ้นนี้ ราวกับใช้เลือดเนื้อเป็นหมึกพิมพ์ ทั้งด้านภาษาและด้านโครงเรื่อง ไม่มีที่ติ เด็กน้อยที่เคยต้องให้ผมแก้ตามไปทุกบรรทัด ตอนนี้ได้ตีพิมพ์

หนังสือเป็นเล่ม ในประวัติผู้เขียนที่ท้ายเล่ม ระบุว่า เขาชนะรางวัลที่ 1 มาสี่การประกวดแล้ว

ส่วนผม เพิ่งได้รับจดหมายปฏิเสธจากสำนักพิมพ์แห่งล่าสุด

ผมถูกนิกรวิ่งแข่งไปแล้ว ความสามารถของเขาพัฒนาอย่างรวดเร็วจนเหมือนผมหยุดนิ่งอยู่กับที่

“ซีมอะไรนะคุณ” คุณนักเขียนใหญ่เอ่ยเมื่อสังเกตเห็นท่าทีของผม

“ไม่มีอะไร” ผมส่ายหน้า “ผมแค่รู้แล้วว่า ใ้งานเขียนดีๆ ที่ได้ตีพิมพ์นะ มันเขียนดียังนี้เอง ฮะๆ อ่านแล้วก็ก็อยากเขียนขึ้นมาบ้างละนะ”

ผมเดินตรงไปที่แล็ปท็อปของผม เปิดโปรแกรมประมวลคำ แล้วเริ่มเขียนลงไป ผมเขียนไปได้บทหนึ่ง แล้วก็ลบอีก เขียนไปได้อีกย่อหน้า แล้วก็ลบอีก ผมพิมพ์ประโยคแรกลงไปในหน้ากระดาษว่างเปล่า ก่อนจะลบอีกครั้ง

คุณนักเขียนใหญ่มองผมโดยไม่พูดอะไร

“นี่ผม...เขียนห่วยขนาดนั้นเลยหรือวะ?” ผมพูดเหมือนเอ่ยกับตัวเอง ทุกครั้งที่ผมพยายามเขียนอะไรขึ้นมาสักประโยค ความมหัศจรรย์ของวรรณกรรมที่นิกรเขียนในหนังสือเล่มนั้นสว่างวาบขึ้นมาบนจอกลบแสงอันริบหรี่ในสำนวนผมจนมืดสนิท ชีวิตชีวาของตัวละครที่นิกรสร้าง ดูสดใสเสียจนตัวละครของผมกลายเป็นศพเดินได้ โครงเรื่องที่ผมคิดว่าสุดยอดแล้ว เมื่อมาเจอโครงเรื่องของนิกร กลับดูอัปฉามากลายเป็นเรื่องย่อละครเวทีได้กปรกไป ผมหันไปมองเพื่อนร่วมห้องของผม

“ผมเพิ่งรู้ว่าเขียนห่วยเป็นบ้าเลยคุณ ฮะๆ ไ้ผมก็คิดว่าตัวเองเก่งนักเก่งหนา คิดว่ามีอนาคตสดใสรออยู่ตรงหน้า ที่แท้ก็เป็นแค่ไอ้ห่วย รุ่นน้องผมที่เขียนไม่เก่งตอนแรก ตอนนี้มีรางวัลเป็นดับ มีหนังสือตีพิมพ์ ไอ้คนเก่งอย่างผมเป็นยังงี้ละ ยืมเงินพ่อแม่มาจ่ายค่าห้อง

คนอ่านสักคนยังไม่มีเลยคุณ” ผมพูดไปโดยที่รอยยิ้มไม่จางหายไปจากใบหน้า

คุณนักเขียนใหญ่ทอดถอนหายใจ

“โง่จริง”

ผมปลิ้นอุ้งก็ “คุณว่าใครโง่!”

“ก็คุณนั่นแหละ!” นักเขียนใหญ่สวนกลับ “ประธานโทษ นักเขียนสมัยนี้นับเลขไม่เป็นแล้วหรือ ผมนี่โง่ละโว้ย อ่านของคุณทุกบรรทัด ไม่อยากอ่านยังโดนบังคับให้อ่าน ทืออย่างนี้ทำลึม”

ผมชะงักไป จริงด้วย ทุกครั้งที่ผมเขียนเรื่องสั้นเสร็จ ผมมักจะใช้ประโยชน์จากวิญญาณนักเขียนชั้นครูผู้นี้ให้มาตรวจเรื่องสั้นผมอยู่เสมอ

“ก็...คุณไม่นับ...มั้งครับ” ผมเอ่ยอย่างไม่แน่ใจ

“อ้าว จะบอกว่าคุณไม่นับผมเป็นคนรีใจ” นักเขียนใหญ่ยังฉิว “ผมเคยเป็นคนก็ถือว่ามีความเป็นคนเต็มเปี่ยมล่ะว่า จะบอกให้หะคุณ ถึงจะเป็นหมาขี้เรื้อน ถ้ามันอ่านหนังสือออกแล้วหะสิ่งมาอ่านงานของคุณ มันก็เป็นคนอ่านของคุณเหมือนกัน”

นักเขียนใหญ่เดินเข้าใกล้ผม พลังขี้นี้ไปที่แล็บที่ท็อป “และในฐานะที่ผมเป็นคนอ่าน คุณจงผลิตอะไรก็ได้มาให้ผมอ่าน ณ บัดนี้”

“คุณไปอ่านของไอ้กรไม่ดีกว่าหรือ?” ผมเหลือบไปมองหนังสือของนิกรบนเตียง “ของผมเขียนดีไม่เท่าเขาหรอก ไม่สิ ของผมไม่ดีแม้แต่หน่อย มีแต่เลวล้วนๆ เลยละ”

“ก็เขียนจนกว่าจะดีสิ” นักเขียนใหญ่เอ่ยราวกับเป็นเรื่องง่ายตาย

วันที่ 5 พฤษภาคม 25XX

“สำนักพิมพ์นี้เขาไม่รับงานผมเหมือนกัน”

“ได้ถามเขาหรือเปล่าว่าทำไมถึงไม่รับ”

รวมเรื่องสั้น

“ผมไม่เข้ารอบอีกแล้ววะ”

“น่า ผมเองก็ไม่เข้ารอบตั้งหลายหนเหมือนกัน”

“ผม... ช่างมันเถอะ”

“เครียดก็ปั่นเถอะคุณ จะเก็บไว้ในสมองให้รกทำไม น้ำลายมันเต็มปากก็หัดคายออกมาซะบ้าง”

บทสนทนาเหล่านั้นเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า คุณนักเขียนปลอบใจผมซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ผมจดบันทึกคำสนทนาเหล่านี้ไว้ในสมุด เวลาออกไปเที่ยวข้างนอกแล้วเกิดท้อขึ้นมา ผมก็เปิดบทสนทนาพวกนี้ขึ้นมาอ่าน หัวใจจะเรียกกำลังใจขึ้นมา แต่เมื่อเห็นจำนวนบทสนทนาจำนวนมาก ผมก็ตระหนักว่ามันคือจำนวนครั้งที่ผมล้มจนต้องให้คุณนักเขียนใหญ่ปลอบใจได้ตั้งนั้นผมก็โยนมันลงไปในคลอง

“ทิ้งขยะลงคลองใช้ไม่ได้ๆ” เขาเตือน “แล้วก็คุณน่าจะเอาคำพูดผมไปเขียนเป็นหนังสือให้กำลังใจนะ คนเดียวนี้ต้องการกำลังใจ ตลาดต้องการอะไร เราก็สนองให้ รับรองรวยละ!”

เมื่อคุณนักเขียนพูดเช่นนั้น ผมก็นึกเสียดายสมุดเล่มนั้นขึ้นมาดูเหมือนผมจะทำอะไรไม่ถูกที่ถูกเวลาเสียที่ไม่เหมือนนิกร เขาจับกระแสลมของโชคชะตาได้เสมอ และปีกของเขาก็แข็งแกร่งพอจะถูกลมได้ทุกครั้ง ในงานหนังสือครั้งที่แล้ว เขาเปิดตัวหนังสือเล่มที่สอง ผมไปขอลายเซ็น เขาบอกกับผมว่า

“เชื่อฉันเถอะน่า วันหนึ่งแกจะจับกระแสสายลมได้ถูก ขอแค่กางปีกรอไว้เป็นพอ ลมดี ไม่คิดจะบิน ก็ไปไหนไม่ได้นะ”

ผมอยากจะเชื่อเช่นนั้น แต่ปีกผมมันเป็นปีกกระรูงะริง ถึงจับทิศทางลมได้ถูก ไม่น่าว่าจะบินไปได้ไกลสักเท่าไรก็ร่วงลงมา

สิ่งเดียวที่พัฒมายังนกปีกหักตัวนี้ มีแต่ความล้มเหลวเท่านั้น

วันที่ 14 พฤษภาคม 25XX

วันนี้มีจดหมายจากสำนักพิมพ์มาถึง พร้อมกับประกาศผลการประกวดวรรณกรรมเยาวชนขนาดสั้น

คำปลอบใจของนักเขียนใหญ่หวนมาอีกครั้ง ผมตรวจสอบหนังสือของผมเป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือน หนีก่อนนั้นไม่ลดลงแม้แต่บาทเดียว

ผมอยากจะพบนิกรอีกครั้ง ผมอยากจะให้เขาช่วยปลอบโยนผมอย่างที่ผ่านมา ผมโทรศัพท์หาเขา เขาบอกว่าอยู่ที่งานเลี้ยงบ้านเพื่อน นิกรบอกว่าผมไปได้ มันเป็นงานเลี้ยงของบรรดาเพื่อนนักเขียน

“ถ้าคุณไป คุณนี้จะโคตรเห็นแก่ตัวเลยนะ” คุณนักเขียนใหญ่วิจารณ์ ผมยกไหล่แล้วแต่งตั้งให้ดูดีที่สุด

“ผมเห็นแก่ตัววะ” ผมบอกเขา แล้วนั่งรถแท็กซี่ไปยังบ้านที่จัดงานเลี้ยงอยู่

นิกรยิ้มให้ผมและพาผมไปทักทายประธานนักเขียนแต่ละคนที่อยู่ในงานนั้น ตั้งแต่ *ป.ประมวลภพ* ที่เพิ่งฉลองการตีพิมพ์นิยายรอบใหม่ *อุณาโลม* ที่ประกาศกลางงานอย่างชื่นบานว่านิยายของตนกำลังถูกดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ หรือเจ้าภาพผู้จัดงานเลี้ยงนี้ขึ้นเพื่อฉลองถ้วยชนะเลิศการประกวดนิยายครั้งที่ 13 อย่างปีแยร์

“คุณชาญสมรไม่คิดจะฉลองบ้างเลยรี” เจ้าภาพเรียกนามปากกาของนิกร “มีชื่อเข้าชิงซีไรต์ตั้งแต่อายุเท่านี้ไม่ธรรมดาของคุณ”

นิกรหัวเราะว่า “แหม ก็แค่เข้าชิงและครบปี ปีนี้คุณจตุจักรก็มาด้วย ดูท่าผมจะชวดแล้วล่ะ”

นิกรพาผมไปเจอคนนั้นคนนี้ เมื่อเจอใคร เขาก็ถกเรื่องนิยายเล่มใหม่หรือการประกวดใหม่ๆ จนไม่มีช่องให้ผมพูดอะไรโดยเฉพาะเมื่อเพื่อนของนิกรหันมาถามผม

“ว่าแต่เล่มใหม่นี้ คุณตีพิมพ์กี่เล่มหรือครับ”

รวมเรื่องสั้น

ผมเพียงแต่อยากให้นิกรให้กำลังใจผม ปลอบผมบอกว่า ผมมีความสามารถ ขอเพียงแค่ขีดเคลาเท่านั้น ผมก็สามารถเข้าสู่วงสังคมนี้ได้ ป.ประมวลภพ อุณาโลม ปีแยร์ จตุจักร หรือชาญสมร ก็ล้วนเป็นพวกเดียวกันกับผม แต่นิกรไม่พูดอะไรทั้งนั้น เขาเพียงแต่หัวเราะรับทุกคำพูดของเหล่าเกษตรกรอักษรผู้ประสบความสำเร็จ

“นี่ ผมว่าเรามาเล่นอะไรกันหน่อยดีกว่า” เจ้าภาพเอ่ย “ผมจะกำหนดประโยคมาประโยคหนึ่ง เอาแบบที่อูๆ เลย แล้วทุกคนลองเอาไปเขียนเป็นภาษาตัวเองดูซิ” เสียงสรวลเสอย่างเห็นด้วยดังขึ้น เขาจึงกำหนดโจทย์

“เขาเป็นคนล้มเหลวในวัยห้าสิบห้าปี”

ป.ประมวลภพว่า “เมื่อล่วงเข้าวัยทอง เขาก็เป็นโรคหลายอย่าง โรคหัวใจ โรคกระเพาะ แต่อะไรก็ไม่ร้ายเท่าโรคมุมิแพ้--โรคมุมิแพ้ความสำเร็จของเขา”

อุณาโลมว่า “หากเฟ่งพินิจใบหน้าที่เต็มไปด้วยแผลเป็น แห่งกาลเวลาของเขา แผลเป็นที่ร้ายที่สุดและโดดเด่นที่สุดคือรอยแผลที่ความล้มเหลวฝากไว้ให้”

ชาญสมรว่า “เมื่อเขาอายุสิบแปด เขาไม่รู้จักความสำเร็จ เขาจึงมักถามตัวเองว่าความสำเร็จคืออะไร ผ่านไปสามสิบเจ็ดปี เขายังคงถามคำถามเดิม”

ทุกคนหันมามองผม ผมจึงเอ่ยว่า “เขาไม่เคยพบพานความสำเร็จมาก่อนในชีวิต...”

หลังสิ้นงานเลี้ยง พวกนักเขียนยังคงไปเล่นสนุกเกอร์ในห้องข้างๆ นิกรดึงผมออกมาคุยข้างนอก

“นี่ฝีมือแกไม่พัฒนาจากตอนนั้นเลยหรอวะ?” คำถามของนิกรเป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือการคาดเดาของผม “ขอละวะไอ้พวกบ้าในห้องนั้นมันเห็นฉันเป็นเด็กที่ฟลุคโชคดีเขียนหนังสือฮิตเท่านั้น ยิ่งมาชุลกกับ

แก คนยังมองว่าฉันฝีมืออยู่ในระดับเทือกๆ เดียวกัน แกไปฝึกเขียนมาใหม่ ก่อนเถอะนะ ไว้แกกลับมาชีวรางวัลได้เมื่อไหร่ ค่อยมาเจอกันใหม่”

สิ้นคำพูดของนิกร ผมกะพริบตาครั้งหนึ่ง รู้ตัวอีกทีก็อยู่บนรถแท็กซี่ รู้ตัวอีกทีก็กลับมานั่งจ้องกำแพงอิฐลอฟต์เทียมแสนคุ้นตาแล้ว คุณนักเขียนใหญ่ลอยอย่างไม่รู้ไม่ชื้ออยู่ข้างๆ

สามทุ่มครึ่ง เสียงโทรศัพท์ผมดัง

ปลายสายคือเจ้าหน้าที่ของผม อีกหนึ่งเดือน จะถึงเวลาที่ผมต้องชำระหนี้ นำเสียดาย ตัวอักษรที่ผมหว่านยังไม่งอกเงยสักครั้ง

“ถ้าไม่ไหวก็รีบกลับบ้านนะ” แม่ผมบอก น้ำเสียงของเธอแตกต่างจากตอนที่ผมแจ้งข่าวว่าได้รับรางวัลโดยสิ้นเชิง ตอนนั้นแม่ดีใจมาก แม่บอกว่าผมจะกลายเป็นนักเขียนที่เก่งกาจในอนาคต ตอนที่แม่ให้ผมยืมเงินออกมาใช้ชีวิตนักเขียนด้วยตัวเอง แม่อาจจะเชื่อในคำทำนายของตนเองตอนนั้นก็ได้อีก แต่บางครั้งแม่ก็ทำนายอนาคตผิด และเพราะมันผิด น้ำเสียงแม่ในยามนี้จึงมีแต่ความผิดหวัง เธอไม่ได้บอกผมว่าถ้าไม่ไหวก็รีบกลับบ้าน แต่กำลังบอกผมว่า “ไม่ไหวแล้วละ กลับบ้านเดี๋ยวนี้”

“ผมก็โดนตามกลับบ้านบ่อยๆ นะ” นักเขียนใหญ่พูดขึ้นลอยๆ “บางทีเมียผมก็สงสัยว่าผมพาอีหนูมากไวในห้วงนี้ โทรตามกลับบ้านเสียงดูเลยแหละ ผมบอกว่ายังเขียนไม่จบ คุณท่านว่าแต่เดียวชีวิตผมจะจบ ถ้าไม่รีบกลับบ้านเดี๋ยวนี้”

ผมหัวเราะ

วันที่ 13 มิถุนายน 25XX

“คุณจะไปจริงหรือ?” นักเขียนใหญ่ถาม

ผมนอนราบ จ้องมองเพดานสีดำสนิทประหนึ่งท้องฟ้าคืนเมฆชุม “ผมต้องไป” ผมเอ่ยเบาๆ “ผมสัญญากับแม่ว่า ภายในหกเดือน ผมจะต้องเอาเงินไปคืนแม่ ไม่งั้นผมก็ต้องกลับไปอยู่บ้าน ไปเรียนต่อ”

นักเขียนใหญ่พลิกร่าง “ก็ดีเหมือนกัน ป้าเจ้าของหोजจะได้ขายกระจกนี้ได้สักที ฐูใหม่ มันเป็นกระจกเก่าตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 เขียวนะ ป้าเขาอยากขายจะตาย แต่เพราะคุณมาเช่าอยู่ ป้าเอาออกไปขายไม่ได้”

ผมไม่สนใจเรื่องกระจกของห้องที่ผมไม่ได้อยู่หรอก “บางทีผมอาจเลิกเขียน”

“ทำไมล่ะ?”

“ผมไม่อยากเขียนแล้ว ผมอาจไม่เหมาะกับการทำนาหนังสือก็ได้” คุณนักเขียนใหญ่ไม่เอ่ยอะไรกับผมอยู่พักใหญ่ เมื่อเขาพูดออกมาเสียงของเขากลับนิ่งสงบกว่าที่ผมคิด

“ถ้าคุณอยากเลิกเขียน ผมก็ไม่ห้าม”

“แน่ใจนะ?”

“ถ้าคุณอยากเลิกเขียนล่ะก็นะ แต่ผมขอถามคุณค่านึง คุณไม่อยากจะเขียนหรือหมดแรงเขียนแล้วกันแน่”

“ต่างกันตรงไหน?”

“ก็ถ้าคุณไม่อยากเขียนแล้ว คุณก็เลิกเสีย นี่ไม่ใช่เส้นทางของคุณ ผีนไปก็เจ็บเปล่าๆ แต่ถ้าคุณแค่หมดแรงเขียน แสดงว่าคุณยังอยากเขียนอยู่ คุณก็แค่พักจนหายเหนื่อยเท่านั้น แล้วค่อยมาเขียนต่อ ถ้าคุณอยากเขียนอยู่ ยังไงคุณก็ต้องเขียนต่อ นักเขียนอย่างเรามัน อมนุษย์พรรคประหลาดนะคุณ” นักเขียนใหญ่พูดเชิงติดตลก “เรามีเรื่องอยู่รกรksomงมากเกินไป ถึงห้ามตัวเองอย่างไร ในหัวเรามันก็แอดยึดยึดอยู่อย่างนั้น สุดท้ายก็ต้องเขียนระบายมันออกมาให้หมดไม่งั้นก็หัวแตกตาย และเมื่อเราเขียนแล้ว ไม่มีใครอยากเขียนห่วยๆ หลอกก็ต้อง

ทำเต็มที่ให้มันดีที่สุดในที่สุด ถึงจะทรมานเท่าไรก็ตาม พวกเรานั้นมาโซคิสม์
นี่นะ” ผมหัวเราะอยู่ท่ามกลางความมืด

“คุณนี่ก็ทั้งซัพพอร์ตทั้งเชียร์ผมมาตลอดเลยนะ” ผมเอ่ย
คล้ายจะเป็นการขอบคุณอยู่ระหว่างอักษร

นักเขียนใหญ่ระเบิดหัวเราะอย่างขบขัน “ไม่เชียร์คุณจะไป
เชียร์หมาที่ไหนล่ะวะ?”

วันที่ 16 มิถุนายน 25XX

ผมเก็บของเสร็จ และกำลังจะย้ายออก ผมมองออกไปเห็น
ทุ่งกว้างใหญ่ เมืองอยู่ไกลลิบ

ผมเห็นคุณนักเขียนใหญ่อยู่ในห้อง ผมโบกมืออำลา เขาโบก
มือตอบ

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมเห็นเขา

วันที่ 4 กรกฎาคม 25XX

ได้ยินเสียงแจ๊สเตือนในโทรศัพท์ เมื่อผมเปิดดูก็พบว่าเงินค่า
ลิขสิทธิ์นิตยสารเล่มแรกของผมโอนเข้าบัญชีแล้ว ผมยิ้มออกมาอย่างมี
ความสุขขณะที่ก้าวเข้าไปในห้องทรงจตุรัสขนาด 3.5 x 3.5 ผนั่งติด
วอลเปเปอร์ลายอิฐลอฟต์ เพดานสีดำสนิท หน้าต่างเปิดออกไปเห็นทุ่ง
กว้างใหญ่ ตึกระฟ้าวางตัวอยู่อีกฟากทุ่ง เฟอ์นเจอร์มีเพียงโต๊ะและเก้าอี้

ผมไม่เห็นคุณนักเขียนใหญ่

เพราะป่าเจ้าของหอพักขายกระดาษที่เคยอยู่เหนือหัวเตียงไปแล้ว

เรื่องสั้น
ระดับประชาชนทั่วไป

ไม่มีน้ำตาจากก้อนเมฆ

ชาคริต แก้วหันคำ

[สิ้นสเทือนเหมือนแผ่นดินไหว 9.8 ริกเตอร์]

เขมตื่นก็เป็นทุกข์ หลับก็เป็นทุกข์ โลกของเธอในตอนนี้อันตรายปริแยก แผลกสลาย ประคองกายเหมือนคนไร้วิญญาณ สูญเสียบางสิ่งซ้ำๆ และ มาสูญเสียคำว่าครอบครัวในวันหนึ่ง เมื่อโรคระบาดคร่าชีวิตพ่อกับแม่ เธอต้องมาสูญเสียลูกในครรภ์ เด็กหัวใจหยุดเต้นเป็นความพยายามครั้งที่สามหลังชีวิตแต่งงานผ่านมาห้าปี เขมไม่รู้จะเอาเด็กออกด้วยวิธีไหน ผ่านไปสองอาทิตย์ เขาก็หลุดออกมาเอง ไม่มีเลือดไหล ไม่มีเจ็บปวด รวดร้าวทางกาย แต่ในใจเศร้า สสเทือนเหมือนแผ่นดินไหว 9.8 ริกเตอร์ เขมวางแผนว่าจะไปชดุมดลูก เดือนมิถุนายน แต่แม่ก็มาเสียชีวิตด้วย โควิด-19 คาบ้าน พ่อเก็บเสื้อผ้าของใช้ส่วนตัวนั่งรถตู้ผู้ป่วย เข้ารับการ รักษาที่โรงพยาบาลนานนับเดือน หลังจากนั้นไม่มีรถตู้คันไหนพาพ่อ กลับมาส่งที่บ้าน พ่อตามไปอยู่กับแม่บนสวรรค์ ทางโรงพยาบาลโทรแจ้ง เขมขณะดวงอาทิตย์วันนั้นใกล้มอดดับลับแสง

บางคนอาจมองว่ามันเป็นเรื่องเหนือจริง หลังจากเขมนำเก้าอี้ กระจกพ่อกับแม่ไปลอยอังคาร เธอก็ติดต่อหน่วยงานให้เข้าไปฉีดพ่น ฆ่าเชื้อที่ทาวนเฮ้าส์สี่ชั้น แต่เจ้าหน้าที่แนะนำให้ทำความสะอาดด้วย แอลกอฮอล์กับน้ำยาฆ่าเชื้อ เพราะการฉีดพ่นจะยิ่งทำให้เชื้อฟุ้งกระจาย เขมโทรบอกสามี เขาควรห่างกับเธอสักพักจะเรียกแยกกันอยู่ชั่วคราว ก็ได้ ความสัมพันธ์ระหว่างคนสองคนเริ่มถ่างกว้าง ด้วยเหตุผลที่เธอ ไม่อาจเป็นแม่ของลูกเขาได้สำเร็จ

รวมเรื่องสั้น

เหมเหน้ายาม่าเชื้อใส่ถังน้ำ จุ่มผ้าถูพื้น บิดให้หมาด แล้วถู
 ถูทุกซอกส่วนในทาวนเฮ้าส์ เหนือโคลไหลเค็มเต็มแผ่นหลัง พอๆ กับ
 น้ำตาที่ซึมซาบอาบแก้ม ความทรงจำเก่าๆ ผุดขึ้นซ้ำๆ เธอสลัดทิ้ง แต่
 มันก็ผุดขึ้นมาอีก ยิ่งตอนที่เธอใช้ผ้าเช็ดเช็ดช้อนน้ำยาม่าเชื้อเช็ดราวบันได
 มันทำให้เธอนึกถึงคนที่อยู่บนชั้นสอง ไม่ต้องทำก็ได้ เสียงในทรงจำ
 สะท้อนก้อง เตียวพอกับแม่ทำเอง หิวมัยลูก มากินขนมในครัวกัน
 เหมยิ้ม ยิ้มให้กับความอ้างว้างเปล่า ราวกับรอยยิ้มนี้จะนำเธอกลับไป
 สูโลภไบเคิมที่เคยมีอยู่ เหมยังจำรสชาติบัวลอยของเย็นวันนั้นได้ดี
 กะทิหวานมันตัดเกลือเค็มปะแล่ม หอมไบเคยกรุ่นจุมูก บัวลอยถ้วยนี้
 มีทั้งโรคไต ความดัน เบาหวาน หัวใจเลยนะแม่ เหมขยับปากเคี้ยวดูย
 นานๆ กินที ไม่เป็นไรน้า แม่หันมายิ้ม แบ่งบางลูกทำไมเคิมอะ เหม
 กระเซ้า เค็มซี้มือพ่อแกมั้ง แม่หัวเราะ ดวงตาเปล่งแสง แสงแห่งความ
 อบอุ่นคุ้นเคย

ส่วนชั้นสามเป็นห้องหนังสือ ห้องแต่งตัว และห้องของเธอ
 ชั้นสี่ปล่อยโล่ง แต่ริมระเปียงเต็มไปด้วยแคคตัส ขนชม บัวดิน บอนสี
 และไม้ใบหลากหลายที่เหมไม่รู้จักชื่อ พ่อปลูกริมหน้าต่างในกระถางดินเผา

[จดหมายขนาดยาวกึ่งบันทึกหน้าแรก]

แม่เล่าว่า เหมเกิดช่วงพ่อไปทำงานที่กัมพูชา พ่อเป็นนักธรณีวิทยาเข้าไป
 สอนและสำรวจแหล่งน้ำบาดาลให้กับชาวเขมร องค์การต่างประเทศ
 เป็นผู้ว่าจ้าง พ่อสังเกตที่จะไปอยู่ต่างถิ่นนานครึ่งปี เป็นห่วงแม่ที่อุ้มท้อง
 และกังวลกับอันตรายในพื้นที่ แต่คำตอบแทนในฐานะผู้เชี่ยวชาญก็ล่อ
 ใจเหลือเกิน เขาให้พ่อวันละร้อยกว่าเหรียญสหรัฐ เดือนหนึ่งตกแสน
 กว่าบาท

เหมเข้าไปทำความสะอาดห้องหนังสืออิมครีม กลิ่นอับคั่งใน
 อากาศ พอเธอเลิกมันส์เทา แสงสว่างกระทบฝุ่น จุดจิวสีขาวกระจาย

ลอยอ้อยอิง เปิดหน้าต่างรับลมเย็นโชยผ่าน เหมือนหนังสือแต่ละเล่ม บนชั้นขยับกายหายใจ ก่อนเธอจะตะแคงคอเอียงสายตาไปบนชั้นไม้สักอาบแดดเกอร์ พ่อเขียนบันทึกตั้งแต่ยังหนุ่ม เขมโล่มองสันปกสันปกหันสบตา ปีที่เธอเกิดหายไป เขมขมวดคิ้ว จากนั้นไปนั่งถอนหายใจบนเก้าอี้ และพบสมุดบันทึกวางข้างต้นฉบับปีกหนึ่งบนโต๊ะ พ่อเคยเปรยว่าจะพิมพ์หนังสือสักเล่มหลังเกษียณ เขมเลยเปิดอ่านหน้าแรก และรู้ว่ามันเป็นคือจดหมายขนาดยาวกึ่งบันทึก ที่พ่อเขียนถึงแม่ตอนไปทำงานที่เขมร เขมจึงอยากจะได้ติดตามรอยถ้อยคำ เมื่อเจอพ่อยืนยิ้มละไมอยู่หลังประโยคใดประโยคหนึ่ง

[พลับพลึงทะเล]

ตุ๊บ เขมได้ยินเสียงอะไรหล่นกระแทกพื้น แต่ยังไม่เคลิบเคลิ้มในภวังค์ฝันฝันว่าพ่อกับแม่พาเธอไปเที่ยวกัมพูชา อยากจะตื่น แต่เปลือกตายังปิดหรือเธอไม่อยากเปิดเปลือกตามากกว่า พ่อกับแม่แลมีความสุข ทั้งคู่เดินจูงมือกันไปโนป่าฟอสซิลที่เขาพนมจินเจียง แล้วพ่อก็หยิบก้อนหินปูนสีเทาขาวขึ้นมา แม้จะมีลักษณะผุมากแล้ว แต่ที่ตัวหินมีพลับพลึงทะเลขยับไหว พ่อบอกว่ามันเป็นคือไครนอยด์ ว้าว เขมขอเก็บไปเป็นที่ระลึกได้มัย แม่หยิบหินปูนที่มีลวดลายคล้ายต้นไม้จากมือพ่อ วางมันลงที่เก้าเขมยิ้มเจื่อน นานเท่าไรแล้ว ที่ครอบครัวเราไม่ได้เที่ยวด้วยกันแบบนี้

ตุ๊บ เสียงนั้นดังอีกแล้ว อาจเป็นกระถางต้นไม้ของพ่อ แต่มันจะหล่นได้ยังไงกัน พ่อกับแม่เดินไปข้างหน้า รอเขมด้วย แต่เหมือนคนทั้งสองจะไม่ได้ยิน จากนั้นเขมก็สะดุ้งเสียงปังๆ เธอจำได้ ในจดหมายกึ่งบันทึกบทหนึ่ง พ่อเล่าว่าเวลาฝนที่เขมรไม่ตก ชาวบ้านจะหยิบปืนยิงรัวขึ้นฟ้า ปังๆๆ ต้องใช้แน่ๆ ในเมื่อตอนนี้ เธอ พ่อกับแม่ยังเที่ยวอยู่ที่กัมพูชา แล้วเขมก็ตื่น ลูกนั่งกลางฟูกนอน เธอผลอหลับช่วงหัวค่ำ พ่อกับแม่ไปไหนแล้ว จังเจียสะลึมสะลือ ปังๆๆ ยังรัวต่อเนื่อง ที่นี้ฝน

ลงเม็ดเปาะแปะ ฟ้าเริ่มมีต เวลากลางคืนค่อยๆ เดินมาถึง ปังๆ น่าจะเป็นเสียงปืนจากการสลายการชุมนุมกลุ่มคาร์ม็อบที่สามเหลี่ยมดินแดง ปังๆๆ ดังมา ถึงนี้เลยหรือ มันน่าจะหยุดได้แล้วนะ เพราะฉันได้ยินมันในหัวมาหลายวันแล้ว จากนั้นเขมก็ก้มศีรษะลงบนแขนที่ไขว่กันเหนือเข้า พุพหน้าปลดปล่อยความเหว่ว่าสิ้นหวังเพียงลำพัง เธอย้ำคิดถึงแต่เรื่องในอดีต

พ่อเคยสอนว่า ทุกสิ่งในชีวิต ให้เวลามันเดินไปเอง แล้วจะพบทางออกในที่สุด แต่ตอนนี้เขมอยู่ในทาร์วันแฮร์สหลังมีดๆ ที่ไร่พอกับแม่ เป็นที่พึงและแสงนำทาง

[ปรากฏการณ์ปากประตู]

หลายครั้งที่เขมยืนอยู่ที่ประตูห้อง มินงนิกไม่ออกกว่าตัวเองจะไปไหนหรือมาทำอะไรตรงนี้ วันนั้นเธอลงมาจากชั้นสาม เคาะประตูห้องพอกับแม่ที่ชั้นสอง แต่ไม่มีเสียงหรือใครเดินมาเปิดประตู เขมเดินลงชั้นล่างจะเข้าครัวทำอะไรง่าย กินมือเที่ยง นี่เพิ่งสิบเอ็ดโมง พอเปิดตู้เย็น จูๆ ก็ลืมน่าจะทำอะไร เขมเลยเดินออกไปที่ประตูบ้าน ซะโงกมอง เมื่อคืนได้ยินเสียงตุบนี้มา เธอจำได้ แล้วยกมือเกาศีรษะไขกุญแจเปิดประตู ก็เห็นกระถางแคคตัสขนาดสิบสองนิ้วแตกสลาย ต้นเล็บเหยี่ยวเอียงเค้กั๊กหนามหัก หัวด้านหนึ่งบอบช้ำ ดินสีดำ และกรวดสีเทากระจัดกระจาย เขมถอนหายใจ ปล่อยมันไว้อย่างนั้น เธอไม่กล้าก้าวออกจากประตู เหล็กตัด ไปเก็บกวาด หรือปลุกแคคตัสในกระถางใบใหม่

แม่ เมฆูนี่ทำไง? : ต้มผักกาดดองซีโครงหมู

เขมโทรหาแม่ แต่สายมันหลุดไปเฉยๆ เธอกดไปใหม่ แม่หัวเราะ เขมถามแม่ว่าคุณลิบครั้งที่แล้วรึยัง ดูแล้ว เป็นไงแม่ ดูดี ดูดี จันวันนี้แม่สอนหนูทำเมนูอะไรนะ เขมแก้งถามย้ำ ต้มผักกาดดองซีโครง

หมู อ้อ ไม่ใช่ต้มผักกาดดองซีโครงหมูเธอแม่ เอออๆ แม่ หัวเราะ จะเรียกอะไรก็เหมือนกันนั่นแหละ ทำไงบ้าง แม่เล่าให้ฟัง หน่อย

ตอนแรกเตรียมหมู วันนี้ใช้หมูอะไรนะ แม่ถามกลับ ซีโครง หรือหมูสามชั้น อะไรแม่ แค่นี้ลืมาแล้ว ผักกาดดองต้มซีโครงหมู แม่ หัวเราะ เอาซีโครงออกมาก่อน ถ้ายังไม่ได้หั่นก็จัดการมันเป็นชิ้นๆ หรือท่อนๆ แล้วก็เอาไปล้างน้ำสะอาดจนสะอาดดีน้ำ ตั้งน้ำให้เดือดแล้ว เอาซีโครงหมูใส่ อย่าเปิดไฟแรงนะ พอมีฟองเทาๆ ดำๆ ลอยขึ้นมา ก็ ช้อนตักมันทิ้ง เสียงแม่ดังชัดแจ้ว อย่าเปิดไฟแรงมากนะ แม่ย้ำ เตียน้ำ มันจะขุ่น อ้อ พอน้ำไม่ใส มันจะไม่น่ากิน เสียงเดือดตุตุๆ บนเตา เขม ช้อนฟองใส่ถ้วยใบเล็ก โอขาวลอยกรุ่น ได้ยัง แล้วก็เอาผักกาดดองมา หั่นเป็นชิ้นๆ จะกินแค่ไหนก็ใส่นั่น เขมชอบกินผัก เธอหั่นพอดีคำได้ หนึ่งถ้วยแล้วเทลงในหม้อ ยังไงต่อแม่ เขมเร่ง รอให้น้ำเดือดก่อน ใจร้อน กว่าไฟไปได้ แม่เอ็ด ใส่ลงไป หมดยัง จากนั้นก็เอาไฟ ปิดฝา ไหมฝา หาก่อนๆ แม่หัวเราะ เขมลูกลีลุกลนแล้วก็หัวเราะ ตุ่นมันไว้นั่นแหละ ไม่ต้องเปิดไฟแรงนะ เตียนปิดฝาแล้วน้ำมันจะขุ่น ค่าแม่ ทีนี้ก็รอไปครึ่ง ชั่วโมง รอผักดองมันเปื่อย ไม่งั้นผักมันจะแข็ง กินไม่อร่อย ถ้ามันแข็ง หนูเคี้ยวกับฟันสิแม่ เออ แม่กระแทกเสียง ตุ่นให้มันนานๆ ทั้งผักดอง ทั้งซีโครงหมู มันจะได้เปื่อย รอครึ่งชั่วโมงนะ ให้แม่วางสายก่อนมัย ออย่าเพิ่ง คุยกับหนูก่อน

ครึ่งชั่วโมงผ่านไป แม่บอกให้ตักผักดองขึ้นมาสักชิ้น เคี้ยวดูว่า มันเปื่อยรึยัง แล้วก็ปรุงรส เติมรสดี ซีอิ้วขาว ใส่เท่าไรอะแม่ ก็เติมๆ ไป นั่นแหละ แต่อย่าใส่มากนะ เติมไปแล้วชิมจนกว่าจะได้ รสที่เราชอบ อ้อ แค่นี้เองเธอ เออ เท่านั้นแหละ ถ้าเลือกวัตถุดิบดี ซีโครงหมูสด เนื้อกับน้ำจะหวาน ไม่ต้องใส่น้ำตาล อ้อ มันจะหวาน ธรรมชาติจาก ซีโครงหมูเอง แม่บอกเคล็ดลับ

เขมตักตัมผักกาดดองซีโครงหมูใส่ถ้วย คดข้าวสวยใส่จาน เดินไปหยิบช้อนกับส้อม ครั้งแรกช้อนกับส้อมไม่ใช่คู่ของมัน หยิบส้อมครั้งที่สองก็ยังไม่ตรงคู่อีก เขมเริ่มหงุดหงิด แบบนี้จะกินข้าวอร่อยได้ยังไง เธอนึกถึงสถานะชีวิตคู่ของตัวเอง แล้วน้ำตาใสๆ ก็ไหลพราก

[แป๊ะติวีกอลจารีก]

เขมกินยานอนหลับ แล้วได้ยินเสียงอะไรหนักที่บหล่น ตูบ แต่จังหวะคล้ายเคลิ้มในห้างฝัน เธอยังไม่อยากจะตื่น เขมเห็นตัวเองเดินลงไป เคาะประตูห้องพ่อกับแม่ที่ชั้นสอง หนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง ครั้งที่สามทุบแรงๆ แต่ไม่มีใครเปิด เธอจึงเดินขึ้นชั้นสาม มานอนหอบบนฟูกนอน เหนือผุดเต็มหน้าผาก มือขึ้นเย็น ใจเต้นเหมือนทุบกลอง รู้สึกปวดท้อง ไข้ ปวดท้องเหมือนจะคลอตลุก เขมนอนหงาย ยกขาขึ้นเข้า นิ้วทั้งสิบขยุ้มผ้าปู สุดหายใจเข้าลึก แล้วออกแรงเบ่ง

มีแค่ก้อนเลือด ยังไม่เป็นตัวเป็นตน เขมกอบก้อนเลือดขึ้นมา แล้วยัดมันกลับเข้าไปในอวัยวะเพศ อย่าเพิ่งออกมา อย่าเพิ่งเกิดมา จากนั้นเธอก็สะดุ้งตื่น ทบทวนความฝัน เอามือคลำไปที่ท้อง แล้วความไปบนผ้าปูยับย่น ไม่มีของเหลวใดๆ ไหลซึมเปียกชุ่ม เขมลุกขึ้นยืนนั่งอยู่หน้าประตูห้อง ยกมือขวาสาธตผมพู เธอกำลังจะไปไหน หันกลับไปแหวกม่านหน้าต่าง แสงสว่างมองเข้ามา เธอกะพริบตาลำแสงของวันแปรเปลี่ยน เขมยืนนิ่งนาน ดูก้อนเมฆ ค่อยๆ ล่องลอยหายไป

ตูป ไข่ เขมรีบเดินลงไปชั้นล่าง เธอใช้มืออุดรูดราบันได พอถึงประตูก็ชะโงกมอง ต้นชวนชมในกระถางดินเผาแตกร้าว ชวนชมดอกสีมะเขือเทศฉ่ำบางดอกนอนสงบนิ่ง บางดอกเหี่ยวหุบ ใบเข้า กิ่งหัก มียางขาวเหมือนน้ำนมย่อยเยิ้ม มันหล่นลงมาได้ยังไงนะ เขมยืนมองหลังประตูเหล็กตัด เธอไม่กล้าก้าวออกจากบ้านไปเก็บกวาดมัน

เขมเดินขึ้นชั้นสาม เปิดอ่านสมุดบันทึกต่อ จดหมายของพ่อ พุดถึงภาษาพุด ภาษาเขียน แล้วเขมก็สะดุดตากับคำเขมร “แป๊ด วิกอลจารึก” ทำไมพ่อถึงยกตัวอย่างคำนี้

[ประเทศเหนือจริง]

ตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือนที่เขมกลับมาอยู่ทาวนเฮ้าส์สี่ชั้น ห่างกัน สักพักกับสามี เมื่อต่างคนจะได้ทบทวนอะไรใหม่ๆ หนึ่งร้อยเก้าสิบห้า สายที่ไม่ได้รับจากเขา สีสลิปเจ็ดข้อความที่ไม่ถูกเปิดอ่าน ปล่อยให้ความ เจริญกระดิกเดินเหมือนเข้มนาฬิกา

เขมขึ้นไปชั้นสี่ ยืนตรงระเบียง มองหลากหลายหลังคาอาคาร ลดหล่น จานดาวเทียมตากแดดอาบฝนกระดากต่าง เธอขึ้นไปรดน้ำ ต้นไม้แทนพ่อ ดอกบัวดินสีชมพูเบ่งบาน เขมยิ้ม นกกระจอกแตกรัง บินผ่าน ลมเย็นพัดมาวูบหนึ่ง เธออยากจะยอมรับความจริง ที่ต้อง สูญเสียพ่อกับแม่ด้วยโควิด-19 แม้ความรักไม่มีวันตาย ถึงคนที่เรารัก จะพลัดพรากจากไกล แต่คนที่ยังอยู่ต้องแบกรับกับความเจ็บปวด แล้ว น้ำตาอู๋ๆ ก็ไหลนองเหมือนร่องธาร เขมยกมือปาดทิ้ง แล้วมองท้องฟ้า เบื้องหน้า เหมือนเมฆหม่นมัวในม่านน้ำตาจะไม่มันเหือดหาย ชีวิตเขม เหนือจริงหรือประเทศนี้เหนือจริงกันแน่

สุดท้ายน้ำตาจะมีความหมายอะไรอีก เขมนึก ในเมื่อทุกสิ่ง ที่ เธอมีมันสูญเสียไปหมดแล้ว แต่เธอก็หยุดน้ำตาที่ไหลออกมาทุกครั้ง หลังตื่นนอนไม่ได้

[กฎการตกตะกอน]

ครั้งหนึ่งยังจำได้ พ่อชี้ให้เธอดูกองทรายที่ไซต์ก่อสร้างตรงข้ามทาวนเฮ้าส์ หลังฝนซุกถูกชะไหลเป็นทาง เหมือนแม่น้ำสายเล็ก พ่อชวนเขมลงไป

กอบทรายบนผิวดิน แล้วเอามากรอกใส่ในขวดสปอนเซอร์ เติมน้ำลงไป ปิดปากขวดแล้วเขย่าแรงๆ จากนั้นเอาไปวางไว้บนโต๊ะกินข้าว รอดูว่า จะเกิดอะไรขึ้น ผ่านไปครู่เดียว ดินทรายในขวดสปอนเซอร์ที่แกะฉลาก ออกก็เริ่มตกตะกอน จากกรวด มาทรายหยาบ ไปทรายละเอียด ตามด้วย ทรายแป้ง ส่วนบนเป็นน้ำขุ่นๆ สีน้ำตาล มีเศษดินคว้างลอยอ้อยอิ่ง

นี่ก็ถึงตรงนี้ เชมไม่รู้ว่าคุณชีวิตของตัวเองจะเป็นเหมือนเม็ด กรวด ทรายหยาบ ทรายละเอียด ทรายแป้ง หรือสารแขวนลอย อย่าง หลังไม่ต่างจากฟองเตาๆ คำๆ ที่แม่เคยสอนทำเมนูต้มผักกาดดองซีโครง หมู ต้องซ้อนมันทั้ง ตักมันทั้ง แต่น้ำในขวดใสปากแคบ ไม่มีทางให้ เธอใช้อะไรตักซ้อนสารแขวนลอยทิ้งไปได้ ถ้าไม่เทน้ำออก กฎการตก ตะกอนที่เห็นเมื่อครู่ก็จะล้มเหลว อย่างเดียวที่ทำได้คือรอหรือลืมหิน้ำ ในขวดใสระเหยแห้งสนิทไปเอง

หลังแม่ตาย ทุกครั้งที่คิดถึง เชมทำได้แค่เปิดฟังคลิปเสียงแม่ สอนทำอาหาร เข้าครัวลองทำปลาทุ้มเค็มสูตรคุณยาย ใกล้เคียงแม่ แล้ว เชมจะทำปาต่องโก้เป็นรูปพวงมาลัย วางใส่พานหน้ารูปถ่ายแม่ ส่วนพ่อ เธออ่านจดหมายกึ่งบันเทิงใกล้จะจบแล้ว ช่วงนี้ชีวิตเขม วนเวียนอยู่แค่นี้

แต่มันก็เป็นเวลาไม่กี่ชั่วโมง เชมรู้ว่าตัวเองนอนมากไป ใช้นา นอนหลับมากไป และฝันมากไป บางครั้งฝันหลังเธอจมติดฟูกนอน จนไม่อยากตื่น เหมือนหลงไปอยู่อีกโลกหนึ่ง เชมต้องปฏิบัติตัวเอง เธอ เริ่มรื้อเสื้อผ้าในตู้ออกมารีด เข้าห้องหนังสือของพ่อแล้วจัดเรียง ทำ ความสะอาดแต่ละชั้นใหม่ สั่งดิน สั่งกระดาษทางออนไลน์ เธอต้อง เปลี่ยนให้พวกไม้ใบ บอนสีที่ขึ้นแน่นชนิด แล้วเขมก็ถ่ายภาพตั้งสเตตัส ความสุขจากต้นไม้ของพ่อ

วาด ตะวัน: สกหลงสวยมาก

Joe Wannapat: ชายมั๋ยครับ

Sakrapee Rapinr: ผมจอง พร้อมไอออน555

ผมซื้อเตี้ย ครับ: ให้ใบละ 25,000- หยกๆ

Chadapa P.: เขมใช้ปุ๋ยอะไร ทำไมชมพูนั่งตามันถึงสวย
อย่างงี้

พีระ ยุทธนาศิริลักษณ์: ชายชลมาอยู่กรุงเทพก็ปีแล้วครับ

ครูเมย์ ประรณนา: คนมือเย็น

แม่เสื่อ ลูกสอง: เขม เดี่ยวพี่เอาเจ้ากรุงโกเซอร์ไปแลก

Ben Benyaporn: หลงไหลไม้ใบเหมือนกันเลยคะ

หลังจากนั้น เขมก็ลงคลิปที่พ่อตั้งกล้องถ่ายต้นดาวล้อมเดือน
บานดอกสีขาวกลีบดอกแค 16 ดอก เธออยากให้เพื่อนๆ ในเฟซบุ๊กยิ้ม
ยิ้มเหมือนที่เธอเคยยิ้ม แม้ว่าวันนั้นจะไม่ได้แวะมาที่ทาวน์เฮาส์สี่ชั้น
เขมกับสามีต้องไปไหว้พระขอพร 9 วัดตามคำชวนของป้ากับม้า เธอยัง
นึกเสียใจที่ไม่ได้มาเห็นมันด้วยตาตนเองเพราะไม่รู้ว่าคะตัสต้นนี้บาน
ดอกแค่เพียงหนึ่งวัน

[ไม่มีน้ำตาจากก้อนเมฆ]

เมื่อวานฝนกระหน่ำทั้งวัน คำนีเขมอยากนอนเร็ว เธอเพิ่งยานอนหลับ
อีกแล้ว อากาศเย็นหลับสบาย จิวเจียหรือตามองฟ้าปิดผ่านรอยแยก
ผ้าม่าน ฟ้าหลังฝนคงไม่มีน้ำตาจากก้อนเมฆอีกแล้ว เขมเล่นนอนต่อ
พลิกตะแคงมาทางขวา เห็นพอนั่งหันหลังอยู่บนฟูก แล้วหันหน้ามาถาม
ทำไมยังอยู่ตรงนี้ล่ะลูก เขมยังไม่เข้าใจ ไม่ออกจากห้อง ไม่ออกจาก
บ้านไปเจอผู้คนบ้าง พ่อพูดต่อ รัฐถือกวาดานพ่อ จะให้หนูออกไปไหน
เขมตอบ ถามตัวเองดีกว่า พ่อกับแม่หลุดพ้นไปแล้ว ทำไมเขมยังอยู่
ตรงนี้ พ่อพูดในสิ่งที่เขม ฟังไม่เข้าใจ โอ้ย เขมปวดท้องอะพ่อช่วยหน่อย
เขมเปลี่ยนท่า นอนหงาย โอ้ย ท้องบีบเกร็ง เธอใช้กำปั้นทุบ ทุบ ทุบ

รวมเรื่องสั้น

ไปบนหน้าห้องตัวเอง จากนั้นเหมือนมีอะไรไหลเลื่อนออกมาจาก
อวัยวะเพศ พอพุงกายลุกขึ้น แอ่งน้ำสีแดงและเประอะผ้าปู ข้างขามือ
ของเหลวไหลเป็นทางยาวราวงูเลื้อย พ่อช่วยหนูด้วย เขมขอร้อง ปล่อยให้
วางความผิดหวังและให้อภัยได้แล้วลูก ไม่ต้องกอบก้อนเนื้อก้อนนั้นยัด
กลับเข้าไปอีก ใบหน้าพ่อหมองหม่นเหมือนตึกสีเทา เขมสะอื้นจะยื่นมือ
ไปไขว่คว้าร่างพ่อมากอด ตับ เขมสะดุ้ง นึกจะถามความหมายแปดวิกอล
จารึก พ่อหายไปแล้ว พ่อจากหนูไปอีกแล้ว

เขมเห็นตัวเองลุกขึ้น ยืนงออยู่หน้าประตูห้อง ในหัวหนังก้องประหนึ่ง
ถูกค้อนทุบ ตับ ไซ้ เธอรีบลงไปชั้นล่าง เกาะประตูเหล็กดัดชะงะโงมอง
เห็นพ่อกำลังกอบเก็บกระถางดินเผาที่หล่นลงมาแตก เขมเรียกพ่อ เธอ
ไขกุญแจก้าวออกจากประตูบ้านโดยไม่รู้ตัว ความกลัวที่เคยกักขังเธอไว้
เสื่อมสลาย พ่อ เคียวหนูทำเอง

ต้องให้พ่อหล่นลงมาตายอีกกี่ครั้ง เขมถึงจะตื่น พ่อพูด
น้ำเสียงสั้นพรวดเหมือนเจ็บปวด อะไรนะพ่อ เขมทำท่าจะร้องให้ หนู
ขอโทษ น้ำตาลั่งมาเป็นสายฝน ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ถ้าครั้งนี้ คือ การ
ตกลงมาตายครั้งสุดท้าย พ่อก็ยินดีทำเพื่อหนู พ่อหันมาสบตาก่อนจะ
หยิบกาวยีพ็อกซีขึ้นมา เขมสะอื้น อย่าเก็บกวาดมันทิ้งเลย พ่อบอก
พ่อจะช่วยเขมซ่อมกระถางดินเผาเอง

เขมกอบเก็บเศษกระถางดินเผาแตกกระจัดกระจายชิ้นเล็ก
ชิ้นน้อย ไม่รู้ชิ้นไหนเป็นชิ้นไหน มือเธอเปื้อนดินดำสกปรก พ่อหยิบ
ชิ้นส่วนแต่ละชิ้นติดกาวยี ประกอบกระถางดินเผาใหม่ ขึ้นแล้วขึ้นเล่า
เศษเล็กเศษน้อยถูกปะติดปะต่อ เขมยื่น พ่อหากาวติด เขมลองทำเองบ้าง
มั้ลูก พ่อยื่นหลอดกาวยีให้ เขมหยิบชิ้นที่เหลือติดกาวยีจนถึงชิ้นสุดท้าย

พ่อทำไม้ข้างกระถางยังมีรูโหว่อีกละ ขาดอีกชิ้นใช้มัย เขมวาง
หลอดกาวยี แล้วใช้สองมือค้ำหาเศษกระถางแตกร้าวในกองขี้ดิน นิ้วเธอ

ถูกหนามแคคตัสทิ่มตำ ปวดตุบๆ ไม่มี ไม่มีแล้วพ่อ เขมละล่ำละลัก
ไม่เป็นไร ทุกชีวิตแตกสลายเป็นธรรมดา พ่อปลอบ ขึ้นส่วนที่หายไปก็
คือตัวเขมโง่งงลูก ไม่ทันสิ้นเสียงพ่อ แสงสว่างวาบเข้ามาแยงตา เขมสะดุ้ง
ตื่น พ่อ มือเธอยังไขว่คว้าอากาศเว้งว้าง ว่างเปล่า

สายวันนั้น เขมเข้าครัว เป็นครั้งแรกในรอบสองเดือนที่เธอโทรหาสามี
ต่างฝ่ายต่างอึ้งอึ้งอีก เหมือนมีอากาศมวลป่วนปั่นในอก ก่อนจะเอ่ย
ให้เขาแวะมารับ เธอแต่งตัวรอหิ้วปืนโตต้มผักกาดดองซีโครงหมูไปฝาก
ป้ากับม่า

ลาก่อน (นกขมิ้นเหลืองอ่อนคำนี้นอนที่ไหน)

ธนายุทธ ลิห์ขจร

ดีอยู่แล้ว คุณยายไม่ยอมหลับยอมนอนออกมายืนอยู่กลางบ้าน แยกเหลียวมองไปรอบตัวเหมือนนางเอกมิวสิควิดีโอ ถึงแม้คนในบ้านเข้านอนกันหมดแต่คุณยายเชื่อว่าสิ่งที่แกทำอยู่จะว่าเรียกร้องความสนใจก็ได้ มันยังได้ผล แกเพิ่มความดังพรวดถึงสิ่งระกำซ้ำใจขึ้นทีละน้อยๆ เหมือนกดปุ่มเพิ่มเสียงทีวีแม้เป็นเวลาพักผ่อนของใครเขา เสียงคร่ำครวญสลับกับก่นด่าลูกของคุณยายกลางดึกส่งดังอย่างนี้ไม่ใช่แต่คนในบ้าน เพื่อนบ้านติดกันก็ได้ยิน พวกเขาอาจเอือมระอาคุณยายกันอยู่บ้างหรือกช่างเถอะ แกหมดความอดทนแล้ว ถ้าไม่ลุกขึ้นมาทำอะไรสักอย่างแกออกแตกแน่

ก่อนหน้านี้อารมณ์คุณยายยังบรรเจิดอยู่มาก เหมือนฟ้าโปร่งทั้งวันแล้วฉับพลันพายุวงซ่างก็เข้า หลังจากกินข้าวมื้อเย็น แกงส้มปลาทับหนูนุ่ใส่สับปะรด มะละกอ และถั่วฝักยาว กับกุนเชียงทอดอิมหน้า ที่จริงกับข้าวทั้งสองอย่างเป็นของโปรด แกควรน้ออารมณ์บรรเจิดถึงพรงนี้ ถ้าแกไม่คิดอะไรไปเรื่อยเพราะลูกสาวปล่อยให้แกเฝ้าบ้านคนเดียวเสียก่อน

บ้านชั้นเดียวริมทะเลซึ่งเป็นหมู่บ้านประมงของลูกสาวที่คุณยายมาอาศัยอยู่ด้วย และคงจะถาวรเพราะคุณยายอายุมากเกินกว่าจะย้ายไปไหนได้อีกนั้นค่อนข้างเปิดโล่ง ห้องหับด้านในที่ปลูกกิ่งคริวและกิ่งเป็นที่พักคุณยายยังดูใหม่กว่าตัวบ้านด้านหน้าที่เป็นห้องพัก

ของลูกสาวและสามีเพราะสร้างขึ้นมาทีหลังหลังจากเรือคว่ำเก่าที่
 บางส่วนลูกสาวแก้งันอิฐมอญไว้เพียงแค่มิตหัวคน ทำให้ลมทะเลพัด
 เข้ามาเย็นดีนัก แต่คืนนี้ลมที่พัดจนผมขาวของแกปลิวขึ้นดับความร้อน
 รุ่มจิตใจแกล้มไม่ได้ สมหวัง ขนุน ข้าวปุ้น แมว 3 ตัวยังรู้ ยายแก่ที่เรียก
 พวกมันลูกทุกคำเมื่อแกอารมณ์ดีและแบ่งข้าวให้พวกมันกินคำหนึ่ง
 ตัวแกล้มคำหนึ่งตกอยู่ในห้วงเหวของความโกรธ จึงได้แต่ส่งเสียงร้อง
 อีกแบบไม่กล้าอ่อนได้เต็มเสียงแม้ว่ายังบ้วนเปื้อนอยู่ไม่ไกล พวกมันรู้
 ดีต่อให้โกรธใครมาแค่ไหน คุณยายก็ไม่เอามาลงที่พวกมันด้วยทุบตีทำ
 ร้าย “เสียบเลยนะพวกมึง” ได้ยินเสียงคุณยาย ขนุน แมวตัวที่เข้ามา
 นัวเนียกับแกน้อยกว่าตัวอื่น ขาหลังของมันถอยไปก้าวหนึ่ง

นึกถึงลูกชายคนโตซึ่งแกร้งมากที่เสียไปเมื่อ 3 ปีก่อน
 คุณยายน้ำตาไหลเหมือนกตปุม ทั้งที่ในวันลูกเสียชีวิตคุณยายไม่ร้องไห้
 เลย จับมือลูกที่แข็งเป็นท่อนไม้ลูบไปลูบมาก่อนคนยกเอาใส่โลง บอก
 ลูกว่าไปอยู่บนสวรรค์นะลูกนะ แต่คุณยายก็ไม่ร้อง “มันเสียใจสุดแสน
 แต่ฉันไม่ร้อง” คุณยายบอกใครต่อใคร แต่ทุกวันนี้คุณยายกลับร้องไห้
 ด้วยเรื่องง่ายๆ หลายครั้ง ถ้าเขา (สมบัติ, ลูกคนโต) ยังอยู่ฉันไม่ลำบาก
 อย่างนี้หรือ “คนดีมักอายุสั้น คนเลวตายยาก” คุณยายทำปากยี่ตาว
 ไปทางห้องนอนลูกสาว

ในห้องนอนใหญ่ที่อยู่ส่วนหน้า ลูกสาวกับลูกเขยทะเลาะกัน
 ตั้งแต่เช้า กระทั่งเย็นลูกสาวก็ยังบ่นบึ้งไม่เลิก คุณยายรู้อีกถึงลูกสาว
 ไม่เอ่ยบอก คุณยายเลี้ยงมา แคเห็นหน้าเมื่อเธอกลับเข้ามาบ้านเท่านั้น
 หากว่าพอดตกค่ำลูกเขยที่วันนี้ไม่ออกไปตั้งวงกินเหล้าที่ไหน ทั้งคู่ก็พา
 กันเข้าห้องนอนเงียบ... คำนี้ลูกเขยของแกยังอาบน้ำก่อนนอนทั้งที่
 ทุกทีไม่เคยอาบ เมากลับมาบ้านก็เข้านอนเลย

“สกปรกสิ้นดี จะอาบน้ำก็ตี 5 โมง ก่อนออกไปขายของ”
 คุณยายพยักหน้าใส่แมวที่เริ่มเข้ามาพันแข้งพันขาเข้าใจว่าแกสงบลงแล้ว

ราวกับพวกมันคุยรู้เรื่องว่าแกรู้สึกสะใจยิ่งเพราะลูกสาวเป็นคนรักสะอาด “ทะเลาะกันจะเป็นจะตายแล้วเป็นไง เก่งให้มันตลอดรอดฝั่งสักหน่อย ก็ไม่ได้นะพวกมึง เข้าห้องปิดไฟนอนกันเงียบแล้วเห็นไหม” คุณยายพูดพร้อมกับชี้ให้แมดู แกรู้ทันลูกสาวเพราะแกก็เคยมีสามีมาก่อนและแกก็คิดว่าแมทั้ง 3 ตัวต้องเข้าใจ เรื่องพรรคนี่ด้วย ไอ้สมหวัง วันก่อนแกเห็นมันขึ้นคร่อมแมตัวเมียของเพื่อนบ้าน ไอ้ขนุนคุณยายก็เคยเห็นนางข้าวปุ้นเป็นหอมหรือเปล่า แกเห็นมันนิ้วเนียบกับแมแปลกหน้าตัวผู้ตัวเมียไม่รู้แต่ก็ไม่เห็นมันตกลูกสักที “แมมึงเขาไม่มาเล่นมาหัวกับพวกมึงแล้วคืนนี้มันไม่ต้องรอ เขาเข้าห้องไปนอนกับผัวแล้ว” ตอนอารมณ์คุ คุณยายไม่เคยเก็บปากเก็บคำเลย แกเปิดเผยสิ่งที่แกคิดจนล่อนจ้อน

“มัน (ลูกสาว) นะ เคยเห็นหัวฉันทิไหน” คุณยายนั่งลงกลางพื้นปูแผ่นลามิเนตยื่นมือลูบหัวสมหวังแมตัวโปรด สมหวัง ถือเป็นแมลูกคนโตของแกกลายเป็นตัวมันสีขาว แกยังพบว่ามันมีไฟที่ปากเหมือนสามีแกที่ตายไปนานแล้วอีกด้วย มันตกลูกมาจากหลังคาบ้านตั้งแต่ตัวยังแดงเมื่อแกย้ายมาอยู่บ้านลูกสาวครั้งลูกชายตายใหม่ ๆ หลังจากงานศพอยู่กับลูกสะใภ้ได้ไม่กี่วันแกก็ย้ายมาที่นี้ถึงแม้ว่าบ้านอยู่ไม่ไกลกันและที่จริงตัวแกชอบห้องน้ำที่นั่น ห้องน้ำใหญ่เท่าห้องนอน แกอวดบ้านลูกชายให้ใครต่อใครฟัง

“นี่แม่เซียวนะ สารเลวจริง” คุณยายเอากำปั้นทุบหน้าอกตัวเองปังปัง 2-3 ครั้ง “แม่นะมันต้องสำคัญที่สุดใช้ไหม” หากใครไม่ได้แกคาดคั้นแมว จู่ๆ อารมณ์แกก็ขึ้นมาอีก “แม่คนนี่ยังดีสุดๆ เลย หากที่ไหนได้อีกแม่คนตัวอย่างนี้ คนเรานะ ไม่ว่าจะอะไร (ของกิน, เงิน) ก็ต้องนึกถึงแม่ไว้ก่อน แม่ พ่อ นี่มีอะไรหน้อยก็เอาไปประเคนให้ผัวหมดแล้ว ผัวมันนะไก่ทอดตัวหนึ่งก็กินคนเดียวได้ อิ่มแล้ว มันก็ยังฝืนกินเข้าไป

คนอะไร” คุณยายเริ่มพูดซ้ำถึงเรื่องเก่า สัปดาห์ที่แล้วเองแกเพิ่งพูดเรื่องนี้กับแม่ว ทั้งนี้เมื่อ 2-3 สัปดาห์ ก่อนแกก็เคยพูดเรื่องนี้กับพวกมันไปแล้วครั้งหนึ่ง คุณยายเหลียวมองไปทางมุมเสาข้างเตียงนอนที่แกเคยเอางาะกระป๋องซึ่งลูกชายอีกคนซื้อมาฝากไปแอบกลัวลูกสาวกับลูกเขยแย่งกิน ฉับพลันแกโยนความผิดของตัวเองทิ้งด้วยการเหวี่ยงเก้าอี้พลาสติกสีแดงอร่ามกลิ้งไปทางหนึ่ง สองสัปดาห์ก่อนคุณยายใช้มันพุงตัวเองเดินในบ้าน คุณยายลั่นลัมหลังยกเพราะเอื้อมคว้าไข้ไก่ที่หลุดมือ แม้ในความมืด น้ำเสียงเบียดแทงใจของลูกสาวยังดังชัด “ทำไมไม่ใช้ไม้เท้า มีไม้ใช้ไม่มี บ้านเรานาถาที่ไหนกัน ลากไปลากมา เก้าอี้ชุดพื้นลามิเนตเป็นรอยหมด”

“นี่แน่ะ รักพื้นมากกว่ากู” คุณยายเดินไปเตะซ้ำเก้าอี้ตัวนั้นเสียงดังโครม ได้เตะเก้าอี้คุณยายอารมณ์เย็นลง เดินไปเปิดเพลงนกขมิ้นเสียงร้องเศรษฐี ศิระฉายาที่แกชอบ กำลังแหวกมุ้งเข้าไปนอน แกกลับนึกขึ้นมาได้ว่าทุกทีอารมณ์เสียขนาดนี้แกต้องขนหมอน กระโถนฉี่ออกไปนอนบนแคร่นอกบ้าน จะโทรหาลูกชายอีกคนเล่าให้เขาฟังว่าแม่จะออกไปนอนนอกบ้านแล้วนะ เพื่อให้เขาห้ามก็เกรงใจเพราะตึกมากแล้ว คุณยายคิดไม่ตกจะนอนที่ไหนดีคืนนี้ ใจจริงแกอยากนอนในบ้านมากกว่า แม่วทั้งหลายหายไปแล้วตั้งแต่แกเขวี้ยงเก้าอี้แล้ว เพลงนกขมิ้นที่เปิดทิ้งไว้ก็เชิญชวนนัก หวังเอาความเศร้าเป็นเพื่อนอย่างน้อยก็ยังมีเสียงคนร้องที่ทุกซัชนเหลือแสนเหมือนกับแกแต่เพลงตันมายุส่ง เจ้านกขมิ้นเหลือใจอ่อนค้ำแล้วจะนอนไหนเอ่ย เอ๊ยเล่า นกเอ๊ย... คืนนั้นคุณยายเอามือสาวมุ้งที่ตัวแกเองไม่มีปัญญาป็นขึ้นไปผูกลากเอามาทิ้งไว้กลางบ้าน แกขนหมอน กระตักน้ำ กระโถนฉี่ แวะควานหายากันยุง พบแต่กล่องเปล่า คุณยายกัดฟันขนของออกไปนอนข้างนอกบ้าน

วันรุ่งขึ้นคุณยายพบกับเพื่อนโดยบังเอิญที่ตลาด คุณเจริญผู้เป็นพ่อมายเมื่อยตายกลับถิ่นเก่ามากับลูก ลูกเอาแกมาปล่อยทิ้งไว้ที่

รีสอร์ท ตัวเองกับครอบครัวไปสังสรรค์กับเพื่อนที่รีสอร์ทอีกแห่งใกล้ตัวเมือง คุณเจริญเดินตลาดเข้าด้วยความหวาดระแวงพะวังพะวนกลัวใครมาทักมาถามแกว่ามาตัวคนเดียวหรือ ลูกเต้าไปไหนทั้งที่แกมีแผนจะทำอะไรเยอะเยอะ แกเพิ่งขายบ้านย้ายไปอยู่กับลูกพี่ที่แล้วนี่เอง หลังจากภรรยาเสีย

“เป็นไงมาไง ลูกเต้าหายไปไหนทั้งพ่อให้เดินคนเดียว” คุณยายทักคุณเจริญก่อนประสานหูตาไวก แกเข้าจุดมือคุณเจริญพาเดินอ้อมมาตรงที่แผงขายปลาเค็มของลูกสาวมอมมาไม่เห็น “คุณขม้มันคิดอยู่เหมือนกันว่าผมน่าจะได้อใจ” คุณเจริญทักคุณยายกลับโดยเสียงจะพูดถึงลูก เสียงของแกยังไม่ใสกระจ่างอารมณ์ดีใจได้อใจคนรู้จักซึ่งนานที่ได้พบจนคุณยายนึกแปลก

เมื่อทั้งสองได้คุยกัน ความระทมเจ็บช้ำที่ต่างซ่อนหามาสะสมไว้นอกเมื่อวันหนึ่งพบว่าตนกลับไปเป็นลูกน้อย และลูกที่เลี้ยงมาตั้งแต่น้อยผลัดเปลี่ยนเวียนขึ้นเป็นผู้ปกครอง พวกเขาแสดงอำนาจบาตรใหญ่เหิมเกริมพองชนโดยทั้งคู่ไม่ทันตั้งตัวต่างขอดต่างชนเอาออกมาเล่าสู่กัน

คุณยายนั้นความโกรธเมื่อคืนที่คลายลง ออกไปนอนเป็นอาหารขม และลูกสาวไม่ตามกลับเข้าบ้านทำให้เกิดคิดได้ กังวลใจอยู่บ้างเรื่องมุ้งที่แกเอาลงมากองไว้ จำได้ว่าเมื่อคุณยายยังสาวลูกคนไหนทำพิเรนทร์อย่างนี้แกไม่ปล่อยไว้พันคืนนั้นหรือ ตีจนไม้แฉะนั้นหักงอกไม่ทันทีเดียว เธอจะขอแรงสามีช่วยป็นขึ้นไปผูกให้แม่สักหน่อยหรือทำเป็นมองไม่เห็นปล่อยทิ้งไว้เช่นนั้น คืนนี้ต้องนอนตากยุงอีกคืนหรือเปล่าก็ยังไม่รู้

แต่ตอนนี้ความโกรธของคุณยายกลับเหมือนฝุ่นถนนลูกรังได้ลมทะเลที่คุนเจริญชอบพามาตีจนฟุ้งขึ้นมาใหม่ คุณยายเลิกกังวลสิ้น แกจะถูกลูกสาวดูใหม่ เป็นไงเป็นกันสิวะ ระหว่างคุยกับคุณเจริญนั้น

ความโกรธของคุณยายก็พวยพุ่ง คุณยายเชื่อว่าที่ผ่านมาตัวแกเป็นฝ่าย ถูกทั้งหมดฝ่ายเดียว เข้าวินันั้นคุณยายกับคุณเจริญได้ตั้งกลุ่มขึ้นมาชื่อว่า ลาก่อน และจะเชิญชวนผู้คนเข้าร่วมฆ่าตัวตาย เลียนแบบคนญี่ปุ่น คุณยายเล่าว่า “ดูชาวโนโทรทศน์วันก่อนที่ญี่ปุ่นฮิตมากยันคนแก่ยันเด็ก เล็กๆ เลย ไม่น่าเชื่อว่าเด็กเล็กๆ ยังฆ่าตัวตายกัน ฉันกำลังหาพรรคพวก อยู่พอดี”

เพียงแค่วันกลุ่มลาก่อนของคุณยายและคุณเจริญมีคนอยาก ตายเพิ่มเข้ามามาก และในจำนวนนี้ส่วนใหญ่ยังเป็นคนหนุ่มคนสาว จนคุณยายเองก็ตกใจ หลายคนได้ข่าวจากกลุ่มออนไลน์ลับๆ หลายคน รู้จากกลุ่มไลน์สวีสวีตวันจันทร์ถึงวันอาทิตย์ของคุณเจริญ หลายคนเข้ามาคุณยายคั่นหน้าแต่ก็ชื่อไม่ออก

คุณเจริญให้ใช้ห้องพักของแกเป็นที่นัดพบ ตัวแกเองก็เหงๆ ลูกยังพาแกมาปล่อยทิ้งไว้อีก จนต่อมาห้องพักที่เช่าไว้ของคุณเจริญไม่ เพียงพอแล้ว พนักงานในรีสอร์ทต่างพากันสงสัยด้วย พวกเขาไปฟ้อง ผู้จัดการ วันแรกคุณเจริญเข้าพักคนเดียวมีลูกพามาส่ง ต่อมาคุณยาย แวะเข้ามาหาตอนกลางวัน วันต่อมายังมีคนแวะเวียนเข้ามาจนพวกเขา อุดคึดไม่ได้คุณเจริญใช้ห้องพักตั้งวงเล่นไพ่หรือ ในที่สุดกลุ่มลาก่อนต้อง ใช้ห้องสามนาในรีสอร์ทเป็นที่นัดพบอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราว คุณเจริญ บอกว่าเขาจะออกเงินให้ทั้งหมด เขามีเงินเหลือเพื่อ ที่สำคัญอีกไม่นาน เราก็จะตายกันอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ได้ยินดังนั้นวันต่อมาคุณยายจึงแคะ กระจุกมาร่วมด้วย ทุกคนที่เหลือไม่มีใครดูตายเพราะไหนๆ ก็ตาย กันแล้ว เงินไม่ใช่ปัญหาของกลุ่มลาก่อนอีกต่อไป เจ้าของรีสอร์ทยังให้ ความร่วมมืออย่างดีเพราะเงินถึง ถึงแม้เขาจะต้องรับผู้เข้าพักรายอื่น ชั่วคราวเพื่อสำรองห้องไว้ให้ สมาชิกในกลุ่มยังต้องปิดทุกอย่างเป็น ความลับอย่างยิ่งยวด ซึ่งเป็นกฎที่คุณยายตั้งขึ้นมา ทุกคนใช้ชื่อสมมติ และมีรหัสประจำตัว คุณยายคล่องในการทำงานกับคนหนุ่มมาก สมัย

ยังสาวแถมเป็นแม่งานประจำงานบุญงานกุศลเสมอ เมื่อผู้คนมากหน้าหลายคนเป็นผู้มีหน้ามีตาในสังคม หลายคนเป็นผู้มีอันจะกิน หลายคนต้องการความเป็นส่วนตัว คุณเจริญจึงตั้งกฎเหล็กเพิ่มในตอนหลังว่าทุกคนต้องใส่หน้ากาก จะเป็นหน้ากากอะไรก็แล้วแต่

นอกจากนี้ทุกคนต้องเผยความในใจ นี่คือกฎเช่นกัน หนุ่มคนหนึ่งวัย 28 ปี จำเรียนจบปริญญาโทจากต่างประเทศด้วยทุนรัฐบาล เข้าบรรจุเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยได้ไม่นานลูกขึ้น พุดเป็นแรกว่า “ทำไมคนอื่นต้องบอกเราว่าอย่าคิดสั้น คุณคิดมากไป หรือเปล่า ชี้แพ้ง่าย หรือเปล่า สู้ๆ เข้านะ ผมไม่สู้หรอก ผมยอมแพ้”

หนุ่มอีกคนลูกขึ้นพุดบ้าง หนุ่มคนนี้การแต่งกายมีศิลปะทุกกระเปียด เขาว่า “ความอยากตายเป็นปัญหาของผมเท่านั้น ไม่ใช่ของใครและผมอยากลงเอยวิธีนี้” สาวน้อยวัย 15 ปี สวมกระโปรงสั้น สีขาวดูหวานปลิวกินจะฆ่าตัวตายได้ เรอน่าจะอายุน้อยกว่าใครลูกขึ้น พุดด้วยกระแสเสียงกังวานเศร้าว่า “จุดจบของความตายคือจุดเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่ และหนูอยากเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่ตอนนี้เลยทีเดียวนะ” ระหว่างพุดเธอหุบมิดขึ้นมาด้วย ทุกคนลูกขึ้นยืนโดยไม่ได้นัด ดีที่ว่าสาวน้อยเก็บมิดเข้าฝักเสียก่อน แม้ว่าใบหน้าของเธอจะมีหน้ากากปิดทับ แต่เสียงนั้นราวกับหน้ากากมีน้ำตาหลั่งออกมาได้

บางคนลูกขึ้นพุดสั้นมากเหมือนไม่ยอมให้มีอะไรติดค้างไว้บนโลกที่จะจากไปแม้แค่ปลายเล็บ บางคนความสุขสบายทำลายสิ่งที่คาดหวังในวันพรุ่งนี้จนหมดก็ในเมื่อแต่ละวันเหลือกินเหลือใช้จนน่าเบื่อ เขาจึงทันธงแล้วว่าความสุขชั้นกว่าไม่เคยมีอยู่จริง การพุดสิ่งที่อยู่ในใจของแต่ละคนดูเด็ดเลือดปลาน หลายคนเอาจริงเอาจังจนลืมว่านี่คือการพุดถึงความทุกข์ถ้าเคี้ยวทั้งท้ายและต่อไปเราจะไร้ลมหายใจกันแล้วคนที่ลูกขึ้นพุดคนสุดท้ายในวันนั้นยกคำพุดของหมอชื่อดังที่คอยให้

กำลังใจคนคิดสั้นบนสื่อออนไลน์ขึ้นมาเหย้าหยัน “ความอยากตายไม่ใช่แค่ความคิดชั่วแค้นหรือคุณหมอ ร่างกายของผมกับความคิดจะรวมตัวกันเป็นหนึ่งเดียวคอยดูนะ ความตายหรืออาหารมีที่ไหนก็ตามตัวผมจะเป็นผู้กำหนดเองเท่านั้น”

วันที่สองของการเผยแพร่ความในใจเริ่มต้นอีกครั้ง หลายคนต้องนอนค้างที่รีสอร์ทยอมจ่ายค่าเช่าห้องพักเพื่อมีโอกาสพูดอะไรบ้างในวันรุ่งขึ้น

“ฉันอยากตาย 3 เวลาหลังอาหารทั้งที่ฉันควรภูมิใจใช้ใหม่ ใครก็เรียกฉันว่าลูกกตัญญู พี่น้องโยนพ่อเจ้าอารมณ์ให้ฉันดูคนเดียว ทุกคนคิดเองเออเองว่าฉันพร้อมแต่ฉันไม่พร้อมเลย ดูจากในเฟซบุ๊กที่พวกเขาลง พวกเขามีความสุขทุกวี่วัน ฉันยุ่งจนไม่มีเวลามาถ่ายรูปรูปร่างใครได้ การบนแต่พ่อลงเฟซบุ๊กมันทำให้ดูแย่ใช้ใหม่ ฉันเลยอดทนที่จะไม่ทำ เงินที่พวกเขาโอนให้แต่ละเดือน หรือแวะมาเยี่ยมพ่อสักครั้ง ถือเป็นบุญคุณยิ่งใหญ่ พ่อปลอบปล้ำทำเหมือนพระมาโปรดและด่าว่าฉันที่ไม่สำนึกบุญคุณพี่น้อง ฉันคือลูกเลวในสายตาพ่อ ใครที่บอกว่าเลี้ยงดูพ่อแม่ได้บุญหนัก ช่วยมาพาพ่อฉันไปเลี้ยงหน่อยฉันยกบุญหนักๆ ทั้งหมดให้คุณ ทุกวันนี้บุญและบาปมาออยู่ที่ฉันคนเดียวจนลูกกตัญญูดีเด่นอย่างฉันอยากตายไปให้พ้นๆ”

คุณเจริญนั่งฟังหญิงสาวผู้นี้เงิบๆ ส่วนคุณยายเมื่อได้ฟังก็แก้อึ้งร้อนยิ่งตัวแถมเองเป็นหัวหน้ากลุ่มจึงขอลุกขึ้นพูดบ้าง “ที่ฉันอยากตายเพราะฉันนั้น 2-3 ปีมานี้ก็หาความสุขไม่ได้เลย” คุณยายมองไปที่หญิงคนนั้นตลอดที่ลุกขึ้นพูด “ลูกสาวที่เคยอยู่ในโอวาทมันเหมือนไม่ใช่ลูกคนเก่า ผีเข้ามันหรือใจไม่รู้ อีนางขมุกขมัว (สมภัสสร) มันหลงไอ้เซลอะ (พงศ์พันธ์) ผู้ไม่ค่อยอาบน้ำ สามีมของมันจนฉันแทบกลายเป็นคนอาศัย นานทีเมื่อลูกชายอีกคนมาเยี่ยมมันแหละอีนางขมุกขมัว

มันถึงลุกขึ้นมาทำดีด้วย มิเช่นนั้นหรือ วันๆ หนึ่งมันไม่เคยพูดกับฉันเลย เชื่อไหมบางวันฉันหิวจนต้องขอข้าวมันกิน กลับจากตลาดมันก็อยู่แต่กับโทรศัพท์ ฉันที่เป็นแม่นี้แสนดีสุดๆ คนเป็นลูกนะจะอย่างไรต้องเอาแม่ไว้ก่อน บุษามแม่ รักแม่ แม่ต้องเป็นที่หนึ่ง ฉันคลอดแกออกมาะตัวอย่างไรเสีย ก็ต้องเป็นรอง ฉันบอกมันก็ไม่เชื่อว่าจะอย่าไปจดทะเบียนให้ยุ่งกันเฉยๆ จดเมื่อไหร่มีเสร็จมันแน่ หมดตัวแน่สมบัติมันเอาหมดแล้ว พี่น้องจะได้อะไร แล้วแม่แสนดีอย่างนี้หาที่ไหนได้ ฉันใจเย็น อะไรก็ได้ ฉันไม่เคยเรื่องมากเลยเรื่องกินเรื่องอยู่ วันๆ แทบไม่เคยมีปากมีเสียง” คุณเจริญซึ่งได้ฟังเรื่องนี้แล้วครั้งหนึ่งถึงจะเห็นใจคุณยาย แต่ก็แอบอึดใจไม่ได้ เขากำลังจะขึ้นพูดคนต่อไปให้ไม่มีที่ติเพราะคุณเจริญเป็นรองหัวหน้ากลุ่มด้วย จนรู้สึกได้ว่าเส้นอะไรที่ขีดอยู่ข้างในทั้งสองขมับของเขาเต้นตึบ

ระหว่างนั่งฟังคุณยายพูดมีชายคนหนึ่งหลุดหัวเราะคำพูดคุณยายผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มกับหญิงวัย 40 ปี ที่ดูแลพอเหมือนอยู่กันคนละมุม ยิ่งแกพูดไปมองหน้าหญิงคนนั้นไป “มวยมมแดง กับมมมน้ำเงินหรือนี” เขาพูดขึ้น หลายคนหัวเราะตาม ดูเหมือนทั้งห้องคลาญความตึงเครียดขึ้นมา หลายคนออกจากบ้านมาแต่เช้าจากจังหวัดอื่นด้วย เหนื่อยล้า การเดินทางและเริ่มหิว หลายคนบ่นว่าชุดคอฟที่เบอร์กของรีสอร์ทไม่อร่อยถูกปากจึงแหกกฎห้ามใช้โทรศัพท์หยิบมือถือขึ้นมาส่งไรเดอร์ให้มาส่งอาหาร เมื่อมีคนเริ่มก็มีคนทำตาม ในที่สุดทุกคนยอมรับว่าหิวรวมทั้งคุณยายด้วย ใจจริงนั้นคุณยายอยากกลับไปกินข้าวที่บ้านซึ่งอยู่ไม่กี่ไกล มันอร่อยถูกปาก แต่ก็ต้องตั้งใจสั่งข้าวจากรีสอร์ทมากิน แกกแล้วหน้ากากหายหากกลับไปบ้านก็ต้องถอดทิ้งไว้หรือช่วงรอยต่อการถอดออกคนอาจจับได้ ถึงแม้ว่าก่อนบังคับใส่หน้ากากมีคนเห็นหน้าแกบ้างก็ช่าง การเอาหน้ากากติดไปด้วยก็ยิ่งลำบากเข้าไปใหญ่

ห้องสัมมนาฆ่าตัวตายที่กลายเป็นงานเลี้ยงย่อมนั้นเกิดความวุ่นวายขึ้น เมื่อใครคนหนึ่งพูดขึ้นมาหลังจากอ่านข้อความบนมือถือว่า อาจารย์หนุ่มนักเรียนนอกที่ขึ้นพูดคนแรกเมื่อวานนี้และได้กลับไปบ้านซึ่งตัวเขารู้จักเป็นการส่วนตัว รถเกิดอุบัติเหตุระหว่างทางจนเสียชีวิตหลายคนเสียส้นหลัง ความตายใกล้แค่เอื้อมไม่ต้องฆ่าตัวเองเลยด้วยซ้ำ หลายคนเริ่มไม่อยากตายขึ้นมา แต่ไม่กล้ายอมรับในที่ประชุม ใกล้ค่ำหลายคนที่ไม่อยากจมอยู่กับข่าวเศร้าจึงเปิดเพลงฟังจากมือถือ หนุ่มคนที่แต่งตัวมีรสนิยมเชื่อบลูทูทเพลงที่ตัวเองชอบเมื่อใครอยากจะฟังบ้าง หลายคนเริ่มขอเพลงจากเขา คุณยายขมื่นครื้นไปทุกเพลง แต่เพลงนกขมิ้น เสียงร้องเศรษฐา ศิระฉายา คุณยายไม่นึกขอให้เขาเปิด คุณเจริญได้ทีขอให้พ่อหนุ่มคนนั้นเปิดเพลง ฮีลเดอะเวิลด์ ของไมเคิล แจ็กสันกับเพลง ฉันทมาไกล ของไมเคิล หว่อง บ้าง

วันถัดมาคนหายไปกว่าครึ่ง ที่พอจำได้หนุ่มผู้เปิดเพลงกล่อมทุกคนเมื่อคืนหายไปแล้ว คนที่หัวเราะคุณยายเรื่องน้กขมิ้นแดงกับมูมน้ำเงินก็หายไป คุณยายดีใจที่เขาหายไปเสียได้แม้จะทำให้คนที่อยู่น้อยลง แก่ไม่ถูกชะตาเขาก็ก “ไอ้จ๊กเปรต” แก่เคยแอบด่าเขาด้วยแต่หญิงกตัญญูยังอยู่ คุณยายอดต่อนขอใจไม่ได้ไหนว่ากตัญญูนี้กระเหมาหลายวันแล้วใครจะดูแลพ่อเธอ กลุ่มฆ่าตัวตายที่คุณยายกับคุณเจริญก่อตั้งและมีคนตอบรับล้นหลามแต่เมื่อมีอันต้องปะทะกรรมคุณยายก็ต้องกัดฟันทน

สาวน้อยวัย 15 ปีที่พกมีตมาด้วย วันนี้เธอสวมชุดกระโปรงสีด้าแลดูสวยเศร้า คุณเจริญซึ่งขึ้นพูดปิดรายการเมื่อคืนได้มีตนักพลังเขาลดลงไปมากจนคุณยายสงสัยว่าเขาเปลี่ยนใจไม่อยากตายแล้วหรือ แต่คุณยายก็หายแคลงใจ เมื่อคุณเจริญว่าจ้างคนมาตัดต่อคลิปสัมภาษณ์ผู้ที่บันทึกไว้ก่อนลงมือฆ่าตัวตายจนสำเร็จในหลากหลายที่ทั่ว

โลก ยังมีอีเมลเชิญชวนลัษๆ ของคนญี่ปุ่นที่เป็นต้นแบบในเรื่องนี้ซึ่งคุณยายได้ดูจากข่าวทางโทรทัศน์ อีเมลเชิญ คุณยายไม่รู้จักรોક คุณเจริญยังกว้าซื้อเครื่องมือฆ่าตัวตายทางเว็บขายสินค้าออนไลน์มาตั้งโชว์ไว้ด้วย งานในวันนั้นถึงคนหายไปกว่าครึ่งแต่ก็ดูเราใจ แม้ว่าคนที่เหลือไม่มีใครขึ้นเวทีพูดอะไรอีก พวกเขาเอาแต่กินคอฟฟี่เบรกของรีสอร์ทจนคุณเจริญต้องสั่งเพิ่มหลายครั้ง “ไหนว่าอาหารของรีสอร์ทไม่อร่อยถูกปาก” คุณยายสงสัย ในจำนวนนี้มีคนที่สั่งอาหารจากข้างนอกมากินเพียงไม่กี่คน คุณยายยังสงสัยอีกว่าจะตายกันอยู่แล้วไม่ใช่หรือ จะประหยัดกันไปถึงไหน

จนวันสุดท้าย คุณยายกับคุณเจริญใช้ชื่องานว่า เมื่อมีพบก็ต้องมีจาก เป็นการพบหน้ากัน ก่อนทำพิธีสลายกลุ่มแล้วแยกย้ายกันฆ่าตัวตายตามแต่วิธีใครจะเลือก “ต้องจริงจังกันนะ ต้องจริงจัง” คุณยายย้ากับคุณเจริญตั้งแต่ต้นและกับทุกคน

กลางดึกคืนนั้นคุณยายนึกขึ้นได้ว่าคุณยายหายมาจากบ้าน 3-4 วันแล้ว ลูกสาวของแก นางขมุขขมิ้วไม่เคยคิดออกตามหาแม่เลย แม้แต่จะโทรมาตาม “ฉันด่ามันเข้า-เย็น สมควรแล้วที่ลูกจะโกรธไม่ออกตามหาแม่ก็ไม่แปลกหรอก” จู่ๆ คุณยายก็มีความอ่อนโยนขึ้นมา คุณยายยังยอมรับอีกด้วยว่าแกเริ่มไม่อยากตายขึ้นมาบ้างแล้วเหมือนกัน รู้สึกกลัวบอกไม่ถูกก่อนตายคงเจ็บน่าดู แม้แต่รมคว้นตัวเองคนที่รอดต่างก็บอกว่าช่วงจะตายมีตายแหล่นั้นทรมาณมาก อีกอย่างหนึ่งเมื่อได้ขึ้นเวทีจับไม้ค้ำลูกสาวแกก็เหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก จนบัดนี้ตัวแกเองยังงไม่หายอยากตายทำไมต้องอยากดั่งตั้งกลุ่มตั้งก๊วนขึ้นมา แกอยากให้ทุกอย่างที่เกิดขึ้น 4-5 วันมานี้เป็นแค่ความฝันด้วยซ้ำไป คุณเจริญเข้าพักรีสอร์ทเดียวกับลูกตั้งแต่ต้น ตัวแกซึ่งไม่ได้เจอกับ

คุณเจริญเมื่อลูกจากที่นอนระหว่างรอลูกสาวทำกับข้าวให้กินก็เล่นกับแมวไป

ความอยากตายของคุณยายตอนนี้เหมือนการกินข้าว คุณยายชอบบอกใครต่อใครว่าข้าวนี้ทุกวันนี้แกกินก็ได้ไม่กินก็ได้ กินมือนี่แล้วให้กินอีกที 3 วันไปแล้วก็ได้ ความอยากตายก็เหมือนกันแหละ จะตายทันทีก็ได้ไม่ตายก็ได้ ให้หย่อนตายไปอีก 4-5 วัน หรืออีกสัก 1 ปี 2 ปี 5 ปี 10 ปีก็ได้ คิดแล้วคุณยายก็ละอายที่เป็นถึงหัวหน้ากลุ่ม แต่แอบบอกว่าใครต่างก็เคยผิดเคยพลาดกันทั้งนั้น ชั่ววูบหนึ่งแกยอมรับด้วยว่าอยากหนีทุกคนกลับไปบ้านในคืนนั้นเลยทีเดียว

คุณยายถึงนั่งเพลงนกขมิ้นขึ้นมา ตัวแกชื่อขมิ้นและแกก็ชอบเพลงนี้ คืนนั้นแกเปิดเพลงนกขมิ้นกล่อมให้ตัวเองหลับไป ทันทีลืมตาตื่นในตอนเช้า อากาศคนไม่อยากตายก็เล่นเข้ามาหาแกอย่างซื่อสัตย์พับผ้าห่มวางไว้เรียบร้อยทั้งที่มาพักริสอร์ทแล้วคุณยายลุกขึ้นนั่งห้อยเท้าที่ปลายเตียง อดโมโหไม่ได้ คิดว่าได้นอนสักคืนจะทำให้แกใจกล้าขึ้นมาแต่ไม่เลย

เช้านั้นคุณยายเดินจากห้องพักไปห้องสัมมนาเหมือนคนกำลังก้าวสู่หลักประหาร เหมื่อมาจากไหนไม่รู้ทั้งที่เพิ่งอาบน้ำและอากาศก็ไม่ร้อน พนักงานริสอร์ทยื่นจดหมายให้แกบอกว่าคุณเจริญฝากไว้ให้และฝากบอกด้วยว่าค่าห้องพัก ห้องสัมมนา ค่าใช้จ่ายต่างๆ ตัวเขาชำระให้เรียบร้อยแล้ว คุณยายเปิดซองออกอ่านสิ่งที่แกคาดไว้ไม่ผิดหรอก ใครเล่าจะอยากตายง่ายๆ แม้แต่ตัวแกเองแค่มอ่านจดหมาย มองเห็นผีนทรายขาวพลอมแพลมแกยังเสียดายชีวิตเมื่อคิดได้ว่าจะไม่ได้เห็นไม่ได้เหยียบมันอีก แกกัดฟันเข้าไปนั่งเป็นประธานทั้งที่ยังเหลือคนอยากฆ่าตัวตายแค่ 6 คนเท่านั้น สาวน้อยวัย 15 ปียังคงอยากตายจนคุณยายนึกสงสาร อีก 2 คนเป็นสามีภรรยากันวันนี้ไปหอบลูกน้อยมา

ด้วย 3 คน คงอยากตายยกครัว “พวกคุณอยากตายกันจริงๆ ใช่มั้ย” คุณยายถามเหมือนประชด แก่ไม่ฟังคำตอบหันมองเครื่องมือไว้ฆ่าตัวตายประดามี เต้าอั้งโล่ยอดคิตคุณเจริญสั่งมาแทบเปิดเป็นร้านหมูกระทะได้ เชือกขนาดต่างๆ มีดดาบมีทั้งมีดสั้น มีดยาว “จะสั่งมาให้ใครทำ ฮาราคุริหนักหนาในเมื่อตัวคุณเองก็ไม่กล้า” คุณยายนึกเครื่องมือทำลายชีวิตนั้นมีแม้กระทั่งปืนหรือระเบิด ทว่านั่งลงบนเก้าอี้แล้วคุณยายกลับลืมสิ่งที่ต้องพูดทั้งทำัยการสัมมนาไปจนหมด ตาพร่ามัว แก่ผืนลูกคล้ำ เดินไปยื่นมือไปที่ไมโครโฟน คุณยายนึกไม่ออกกระทั่งวัตถุคล้ายหม้อดินเผาไม่มีฝาปิดและปากบานเอาไว้ติดไฟหงั่วขาวเรียกว่าอะไร “แก้วหรือไม่น่าใช่ ไอนั่นทุเรียน (หมายถึงระเบิด) ไอนั่นนะอะไรนะที่เอาไว้ทำท่าตัด, หมายถึงมีด)” แก่โคลงสี่รชชะโกรธตัวเองเนื้อตัวสั่น คนที่ยังเหลือต้องคิดว่าแกตลบแต่ลงลิ้นสองแฉกแน่ๆ สองสามีภรรยา นั่งรอรออยู่นาน ดึงหน้ากากตัวเองออก คุณยายถึงรู้ว่าทั้งคู่คือนางขมุกขมัวกับไอ้เชลอะ ลูกสาวกับลูกเขย ทารกน้อย 3 คนเป็นแมวมดตั้งแต่ต้น เมื่อลูกสาวแกเอาหน้ากากพวกมันออกด้วยแกก็ถามแมวมดทันทีว่า “พวกมันมาทำไมอยากตายนักรึ”

“แม่กลับบ้านเถอะฉันทงมุ้งให้เรียบร้อย” สมภัสสร บอกแม่อคุณยายพยักหน้า ทั้งอายุลูก ทั้งโล่งใจด้วย แก่ไม่ต้องฆ่าตัวตายแล้ว แก่พูดว่า “สาส์นกับสมบัติมารับแม่กลับบ้านหรือ” คุณยายรู้ทั้งหมดว่ากำลังพูดอยู่กับลูกสาวและลูกเขย แต่คุณยายกลับเรียกทั้งสองว่า สาส์น (น้องสาวคุณยาย) สมบัติ (ลูกชายคนโต)

กำลังก้าวขาขึ้นรถหลังจากที่เดินออกมาโดยไม่เหลียวหลัง มีแมวมดตามพันแข้งพันขาไม่ห่าง แต่สมภัสสรพบว่าแม่มดยังไม่หาย แก่เดินกลับเข้าไปใหม่ เมื่อตามเข้าไปดู สมภัสสรเห็นผู้เป็นแม่กับภรรยาเรียกสาวน้อยที่นั่งกำลังมีดเลือกดาบมือว่า “ขมึ้นมานอนบ้านฉันทงสักคืน”

จดหมาย

อาธร เพ็ชรศรีเงิน

1

ผมนึกภาพปู่กำลังเขียนจดหมายเหล่านั้น โดยมียานั่งอยู่ใกล้ๆ ด่าทอพ่อ ในวัยหนุ่ม ปู่คงจะต้องขัดเกลาคำพูดคำจาของย่าให้สุภาพลง เลือกเขียน คำที่ปลอดภัยมากพอสำหรับคนอ่าน ซึ่งคือ พ่อ แม่และผมนั่นเอง

2

ตอนลูกสาวคนเดียวของผมคลอด ผมนึกถึงพ่อขึ้นมาเป็นคนแรก ยืนอยู่ตรงนั้นเหมือนทุกอย่างวางลงมาบนป่าทั้งสองข้าง ลำพังแค่ผมคนเดียว มันหนักหนาเกินไป

ผมนึกถึงพ่อจริงๆ นึกถึงเหมือนที่นานมาแล้วเคยนึกถึง อย่างตอนที่รอว่าเมื่อไหร่พ่อจะมารับหลังเลิกเรียน ผมกลัว กลัว การอยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง แม้ว่าความเป็นจริงเราจะเจอกันบ่อยลงและห่างเหินออกไปมากขึ้นทุกที เริ่มจากเคยเจอกันปีละครั้งกลายเป็นสองปีหนึ่งครั้ง สามปีหนึ่งครั้ง และไม่กำหนดมันอีกต่อไป

แต่ทุกครั้งที่เจอกัน พ่อดูมีความสุข ยังคงพูดถึงเพื่อนฝูง คนเดิมๆ คนที่ผมในวัยเด็กอาจเคยรู้จัก พ่อไม่หม่นเศร้ากับชีวิตที่ล่วงเลย พ่อไม่เคยพูดเรื่องแบบนั้นกับผม

3

เมื่อใครสักคนบอกว่าผมดูคล้ายพ่อหรือแม่ของผมเหลือเกิน เทียบกับรูปถ่ายรูปหนึ่งที่พวกเขาเคยเห็น หรือทำทางที่ถูกจดจำ ผมมักจะเงิบ

รวมเรื่องสั้น

และฝันยิ้ม ฝันยิ้มเพราะไม่รู้ว่าจะต้องใช้สีหน้าแบบไหนดี เมื่อ ใครสักคน พูดต่อไปถึงพวกเขา ผมมักจะรับฟังราวกับเรื่องของบุคคลหลายสาบสูญ และผมเองมีโอกาสดูรู้จักอยู่บ้าง ผมไม่แน่ใจนักว่าทำไมถ้าอยู่โดยลำพังมานานพอ ทุกอย่างจะมีเหตุผลของมัน

ผมคงไม่ได้เหมือนพวกเขา พ่อและแม่ ไม่ว่าพวกเขาจะเคยมีส่วนที่ดีและไม่ดีอย่างไร ผมก็พบว่าไม่มีส่วนใดเลยที่ผมยืนยันได้ว่าตัวเองใกล้เคียง หน้าตาหรือเค้าโครงใบหน้าแค่เรื่องทางโครโมโซม ผมเติบโตจากความผันผวนของโลกใบนี้เสียมากกว่าการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงของมัน โตขึ้นมาจากความคิดที่ยังไม่พบคำตอบ และแน่ใจได้โดยว่าคำตอบไม่ได้มีให้ค้นหาแค่คำตอบเดียว

ชีวิตของผมเป็นแบบนั้น ซับซ้อนมากกว่าการลอกคราบของใครคนใดคนหนึ่ง

4

ทุกครั้งที่แม่เดินทางกลับมาเยี่ยม แม่มักจะพูดกับใครต่อใคร เรื่องตัวผม พูดเหมือนแม่ยังรู้ดีและแน่ใจทุกอย่างเกี่ยวกับผม ตั้งแต่ยังเด็ก แม่จะพูดกับเพื่อนบ้าน ญาติฝั่งแม่เอง จนตอนนี้ที่แม่ย้ายไปอยู่อย่างถาวรอีก ทวีปและกลายเป็นคนอีกสัญชาติหนึ่งแล้วก็ตาม แม่ก็ยังให้ความเห็นเกี่ยวกับผมเหมือนเดิม แต่ทุกเรื่องผิดหมดนั่นแหละ ถ้ามากหน่อยผมก็จะค้าน แต่ส่วนใหญ่แล้วผมปล่อยให้ผ่านไป ปล่อยให้แม่พูดตามจินตนาการของแม่ ยิ่งนานวัน เรื่องเกี่ยวกับผม ตามความคิดของแม่แทบจะแยกไม่ออกจากภาพในอุดมคติ มันกลายเป็นสิ่งที่ทำให้แม่ดูเหมือนมีความสุข ผมเคยเป็นเด็กแบบนั้น อ่อนโยน ไม่ดีร้าย หรือเคยเป็นแบบนี้ อ่อนแอ ขี้เกียจ และ แนนอน แม่จะพูดขึ้นมาเหมือนมันสำคัญว่า แต่ในตอนนี้ผมโตขึ้น และผมคือความภาคภูมิใจของแม่

บางครั้งผมเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าผมเป็นยังไงกันแน่ในสายตาของแม่ เพราะบางครั้งแม่พูดแบบหนึ่ง แล้วต่อมาแม่ก็จะพูดอีกแบบหนึ่ง เรื่องเดียวกันนี้แหละ ผมเพิ่งเข้าใจว่าที่จริงแล้ว มันขึ้นอยู่กับว่าคนที่กำลังรับฟังเรื่องของผมเป็นใคร และแม่ต้องการอะไรจากการพูดตอนนั้น

5

ผมจำวันที่แม่บอกให้อ่านจดหมายที่ปู่เขียนมา ไม่ได้บอกว่าทำไมต้องอ่าน แม่แค่วางและเดินออกไปจากห้อง ผมเข้าใจได้เอง เข้าใจง่ายกว่าการบ้านที่ตัวเองกำลังทำอยู่ด้วยซ้ำ ทุกฉบับเกี่ยวกับพ่อ ความไม่เอาไหนสิ่งที่แม่แบกรับ ครอบครัวที่กำลังล่มสลาย การที่แม่ยอมให้ผมอ่านจดหมายเหล่านั้นอาจหมายความว่าแม่ทำใจยอมรับได้แล้ว ผมนึกภาพพ่อจะไม่อยู่กับเราอีก เดินจากไปเหมือนกับไปที่ไหนสักที่หนึ่งที่พ่ออยากจะไป ผมไม่เข้าใจว่าผมทำอะไรได้ ให้ผมอ่อนวอนพ่อให้อยู่กับเราหรือ นั่นคือสิ่งที่แม่ต้องการในตอนนั้นใช่ไหม ถ้าหากใช่ ผมก็ทำแบบนั้นไม่ได้อยู่ดี ผมจะรั้งพ่อได้อย่างไร ผมจะพูดว่าอะไร นี่คือเรื่องราวของคนสองคน เรื่องของพ่อกับแม่

คำพูดสำคัญของปู่อยู่ตรงท้ายฉบับ ไม่ยึดยาวอะไร เป็นเพียงประโยคอ่อนวอนง่ายๆ และเหมือนกันแทบทุกฉบับ ขอให้พ่อกับแม่นึกถึงผม นึกถึงตอนที่ยังรักกันดี โดยเฉพาะพ่อ ลูกผู้ชายด้วยกัน หรืออะไรใจความประมาณนั้น แต่ขอให้นึกถึงผมให้มากๆ ผมรู้สึกเหมือนตัวเองถูกพาเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ไม่ใช่แค่เหตุผลที่ผมเป็นลูกของพวกเขา แต่เพราะผมเป็นคนอีกคนที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้และผมอยู่ในเงื่อนไขที่จะทำให้พ่อหรือแม่คนใดคนหนึ่งต้องรู้สึกกระอักกระอ่วนใจ จากไม่ได้คิดอะไรเลย กลายเป็นต้องคิด ทั้งๆ ที่คิดไปแล้ว ผมก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี

6

เราเคยพูดถึงอัลบั้มต่างๆ ของ Pink Floyd พูดถึง Roger Water พูดถึง David Gilmour พูดถึงไอเดียในการเล่นกีตาร์ของเขา สำเนียงเฉพาะ คอร์ดเห็นชั้นและเสียงสังเคราะห์ พูดกันตามความเข้าใจ และเถียงกัน พอหอมปากหอมคอเกี่ยวกับเรื่องชั้นเชิงหรือส่วนที่ดีกว่านั้นจากการฟัง เพราะยังงั้นแล้วพ่อก็นำพาหัวข้อต่างๆ ไปตามทางของพ่อเสมอ ผมแค่พยักหน้าและแทรกความเห็นสั้นๆ ในฐานะผู้ฟัง พ่อเก่งกว่าผมเรื่อง เล่นดนตรี ผมไม่เคยเรียกตัวเองว่านักดนตรี ผมยังห่างไกลจากคำนั้น แต่ผมอยากรู้ว่าพ่อคิดเห็นยังไงบ้างเกี่ยวกับ Syd Berrett เพราะไม่เห็นพ่อเคยพูดถึงเขาเลย โลกอีกใบที่วงดนตรีอย่าง Pink Floyd เปิดเผยให้เห็น มาจากไหน หากไม่ใช่เขา บทกวีอันมืดมน อัจฉริยะ ในเกมมืด ความตึงเครียด เสียงร้องที่ล่องลอยและเพ้อฝัน ผมรู้ว่า LSD คืออะไร ในยุคสมัยของพ่อ แต่จุดจบของเขาไม่สำคัญเท่ากับเพลงที่เขาเขียน ไม่สำคัญเลยหากเทียบกับอัลบั้มเดี่ยวที่เขาทำทิ้งไว้ มันก็แค่เรื่องน่าเศร้า เรื่องหนึ่งในจำนวนเรื่องราวทั้งหมดของความสำเร็จในอะไรสักอย่าง เรื่องน่าเศร้านักจะเป็นส่วนประกอบหลักอยู่แล้วนี่ พ่อเงียบและไม่พูดอะไรตอบ ผมจึงเปลี่ยนเรื่องคุย และเบี่ยงจบไปง่ายๆ ถึงการเล่นดนตรี ซึ่งเคยเป็นสิ่งที่ย่าเกลียด พ่อรู้ดี เราหัวเราะ เมื่อเล่ากันว่าย่าเคยบนหัวพัดหัวเหวี่ยงขนาดไหน

ย่าเคยบอกว่าการเล่นดนตรีคือสิ่งที่ทำให้พ่อกลายเป็นคนไม่ได้เรื่อง เข้าใกล้เหล่ายา ผู้หญิง ริสับก็ัญชา แล้วก็ทำตัวโง่ๆ จนครอบครัวฟัง

ถ้าพ่ออยากรู้ ผมไม่เคยเชื่อที่ย่าพูดเลย และไม่เกี่ยวกันเลยกับสิ่งที่พ่อทำ ผมรักย่า รักมากพอที่จะเข้าใจความหวังดีนั้น แต่ผมเชื่อว่าพ่อไม่ได้ทำตัวโง่ๆ การทำสิ่งที่ตัวเองปรารถนาไม่ใช่เรื่องโง่

ผมซื้อเครื่องเล่นแผ่นเสียงตอนอายุครบยี่สิบสอง คงเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่เคยซื้อให้ตัวเอง เพราะหลังจากนั้นก็ใช้มันมาตลอดจนแทบจะเลิกฟังเพลงจากช่องทางอื่นๆ ไปโดยปริยาย มันเป็นเรื่องของคุณภาพเสียงแค่นั้นเอง แผ่นเสียงคือการบันทึกเสียงที่ดีที่สุด มันทำให้คนฟังแยกเครื่องดนตรีแต่ละชิ้นได้ชัดและลึก ยิ่งเรามีความทรงจำร่วมกับเพลงนั้น การได้ฟังมันในความรู้สึกที่ชัดและลึก ยิ่งฟังความทรงจำนั้น ตอนเธอโตขึ้น เธออาจชอบฟังเพลงเหมือนกับผม หรืออาจไม่ชอบฟังเหมือนกับยากี้ก็ได้ แต่บ้านหลังหนึ่ง ก็ควรจะมียุโรปกรณ์ดีๆ สำหรับการฟังเพลงอยู่ดี

ระหว่างนั่งอยู่หน้าบ้านของพ่อ ซึ่งเป็นการไปเยือนครั้งแรกของเธอ ผมมองดูพ่ออุ้มเธอเดินไปเดินมา ผมสงสัยว่าจริงๆ แล้ว พ่อณะเป็นคนแบบไหนกันแน่ เพราะผมแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพ่อเลย ตอนยังเด็ก ผมคิดว่าพ่อประหลาด พ่อต่างจากพ่อของคนอื่นๆ พ่อไว้ผมยาว ใส่รองเท้าน้ำ ทำงานกลางคืน หัวเครื่องดนตรีเหมือนนักมายากล แต่ตอนเช้าพ่อจะตื่นไปช่วยแม่ดูแลกิจการรับซื้อผลปาล์มของครอบครัว และกลับมานอนอีกครั้งตอนกลางวัน ช่วงบ่ายพ่อจะตื่นเพื่อแกะเพลงจากเครื่องเล่นเทปลงในแผ่นไนต์ นั่งกรอเทปม้วนหนึ่งกลับไปกลับมา ผิวปาก เขียนเป็นตัวโน้ตลงบนเส้นบรรทัด

เมื่อมองย้อนกลับไป พ่อเหมือนอยู่ผิดที่ผิดทาง เหมือนรูปที่ถูกตัดมาแปะไว้ในอัลบั้มรูป อัลบั้มที่ภายในมีแต่รูปแม่ มีแต่รูปครอบครัวใหญ่ของแม่ รูปไร่สวน รูปเทือกเขาขวางกั้นยาวเหยียด ไม่มีอะไรที่นั่นเป็นส่วนหนึ่งของพ่อเลย บางครั้งผมแทบนึกไม่ออกว่าพ่อเคยอยู่ที่นั่นกับเราด้วย

เพราะแบบนี้เอง วันหนึ่งพอก็เลยต้องไป

8

จดหมายของปู่ไม่ได้ทำให้พ่อกับแม่เปลี่ยนใจ การหย่าร้างเกิดขึ้นในปลายปีนั้น กลายเป็นผมเองที่รู้สึกเห็นใจลายมือของปู่ ถ้อยคำเหล่านั้นชวนเศร้า จนผมรู้สึกว่าการเขียนจดหมายหาใครสักคนกลายเป็นการอ้อนวอนผู้รับไปตลอดกาล เหมือนเขียนขึ้นมาเพื่อขอร้องเขียนมาเพื่อขอให้ทำแบบนั้น หรืออย่าทำอย่างนั้นไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง

ผมยังเก็บจดหมายทุกฉบับที่ปู่เคยเขียนมาใส่ซองพลาสติกอย่างดี พ่อกับแม่ไม่มีใครสนใจจดหมายของปู่เท่าที่ผม เมื่อพวกเขาเลิกรักกัน ผมก็อาสาดูแลจดหมายพวกนั้นเอง ในนั้นมีจดหมายสองฉบับที่ผมเคยพยายามตอบ แต่ก็ไม่ได้ส่ง ผมจำไม่ได้แล้วว่า ทำไมจดหมายที่ตัวเองตั้งใจเขียนขนาดนั้นถึงไม่ได้ส่ง ผมเขียนว่า ตัวเองเรียนอยู่ชั้นอะไร สอบได้ที่เท่าไร ปู่กับย่าเป็นยังไงบ้าง ผมสบายดี ปีนี้ขายมะม่วงได้ก็บาท และเมื่อไหร่จะมาเที่ยวที่บ้าน

9

ตอนพาเธอกลับมาจากโรงพยาบาล ผมไม่ต่างจากคนที่ตายไปแล้ว เหมือนพบเจอฝันร้ายที่ต้องตื่นขึ้นมาเพื่อยอมรับ เธอเหมือนส่วนที่เหลือของความรักนั้น แต่กลายเป็นพลังงานในชีวิตของผมทั้งหมดเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้ผมยังมีความหวัง

ทุกเช้าก่อนออกไปทำงาน ผมอาบน้ำและใส่เสื้อผ้าให้เธอด้วยตัวเอง ผมฝึกทำจนกลายเป็นกิจวัตรประจำวัน ก่อนที่เสียงที่ผมไว้วางใจจะมาถึง เสียงของเธอฝังอยู่ทุกที่ในโสตประสาท นั่นคงเป็นสัญชาตญาณหนึ่งของความเป็นพ่อคน ผมอยากให้เธอโตพอที่เราจะนั่งดื่มกาแฟตอนเช้าด้วยกัน ฟังแผ่นเสียงด้วยกัน อาจจะเริ่ม ด้วย Hibari ของ Ryuichi Sakamoto บนเก้าอี้เอนหลังสองตัว แล้วผมจะให้เธอเป็นฝ่ายเลือกบ้าง ผมอยากฟังรสนิยมของเธอ อยากรู้ว่าเธอคิดเห็นยังไง ต่อให้เรื่อง

อะไรก็ตาม ผมจะฟังทุกคำที่เธอเอ่ย หรือตอนที่เธอเงียบ เราจะนั่งมอง
สนามหญ้าตรงหน้าบ้านของเรา ดูหยาดน้ำค้าง ดูแมลงตัวเล็กๆ ที่บิน
ผ่านไปผ่านมา เห็นแสงที่ตกลงกระทบ หักเห และหลากสีเหมือนชีวิต
บางที เมื่อถึงวันนั้นเธออาจพูดอะไรสักอย่าง เพื่อให้รู้ว่าผม
ทำดีที่สุดแล้ว ปลอดภัยผม เยียวยาผม และเข้าใจในตัวผม

10

ปู่เคยพูดว่า *อย่าเกลียดพ่อ* ประโยคนั้นไม่ใช่คำสั่งสอน แต่คือคำอ่อนน้อม
ของพ่ออีกคนหนึ่ง เหมือนเนื้อในของจดหมาย ปู่กำลังอ่อนน้อมผม
นั่งลงคุกเข่าและจับมือของผมแน่น ในปิดเทอมหน้าร้อนคราวนั้น วันที่
เราคุยกันและกำลังจะลากัน พ่อไม่เคยรู้เรื่องนี้ แม้แต่ย่าก็เถอะ ปู่พูด
กับผมเพียงลำพัง ขอให้ผมรักษาสัญญา ปู่ย่า *อย่าเกลียดพ่อเลยนะ*
แล้วปู่ก็ร้องไห้ กอดผมเหมือนคนอ่อนแอคนหนึ่งที่ผมไม่รู้จัก

ผมไม่รู้เลยว่าปู่ก็ร้องไห้ได้เหมือนกัน

11

บ้านของพ่ออยู่ไกลเกินไป ระยะเวลาเป็นปัญหาและข้อกั้วในการ
พาเธอไปหาเสมอ ถึงภายในใจของเราจะเคยห่างกันมากกว่านั้นอีก
จนยากที่จะรู้ค่าสัมพันธ์ที่แท้จริงของมัน ผมเคยลืมนพ่อเสียสนิท ลืมไป
เลยจริงๆ มีครั้งหนึ่งผมเขียนชื่อจริงของพ่อไม่ได้ ผมจำไม่ได้ว่าสะกด
ด้วยตัวอะไร-การันต์กันแน่

น่าเศร้าที่บ้านของพ่อไม่มีใคร และยากที่จะทำให้ใครอยู่ได้
จริง พ่อคงมีแผนสร้างบ้านหลังนั้นตั้งแต่แรกสำหรับคนที่พ่อรัก ซึ่ง
แน่นอนว่าตอนนั้นไม่ใช่ผม และคงไม่ใช่กับความโดดเดี่ยวเดียวดาย
อย่างที่พ่อเผชิญหน้าอยู่ พ่อในวัยกลางคนซึ่งผมแทบไม่รู้จัก แทบไม่
ได้พูดคุยกัน ห่างเหินและถูกตัดทอนออกไป ผมรู้จักพ่อเพียงผิวเผินแค่
วัยหนุ่มเท่านั้นเอง พ่อคนที่ไว้ผมยาว ใส่รองเท้าหนัง และผมก็ได้รู้จัก

พ่ออีกครั้งในช่วงบั้นปลายของชีวิต ทุกสิ่งไม่ได้เป็นไปแบบที่คิดเลย ไซ้ใหม่ ผมเข้าใจความกังวลว่าบ้านหลังนั้นจะเป็นยังไงต่อไป บ้านหลังนั้นคงร้างถ้าพ่อไม่อยู่ ฝุ่นผง เนื้อไม้ คงโดนกัดกิน ผ่นคงแตกร้าว เวลาที่ใช้สร้างมันจะเหือดหายไป เหมือนกับบ้านหลังนั้นไม่เคยมีอยู่ แต่มันเป็นบ้านที่ดี เจียบสงบ ผมชอบระเบียบที่พ่อทำ เวลานั่งคุยกันแล้วเจียบเรายังได้ยินเสียงของลมพัดผ่าน พ่อบอกว่าไม่มีอะไรจะให้ผม นอกจากบ้านหลังนี้ อีกไม่นานพ่อก็ตายแล้ว ผมคิดว่าพ่อแก่แล้วจริงๆ เมื่อได้ยินประโยคตัดพ่อแบบนั้น พ่อมองที่เธอแววตาเลื่อนลอย แต่ผมยืนยันได้ว่าไม่ต้องการ ผมไม่สามารถย้ายมาอยู่ที่นั่นได้ แม้ว่าผมจะชอบบ้านหลังนั้น

บางทีผมอาจอยู่ที่นั่นเมื่ออายุเท่ากับพ่อในตอนนี้อยู่อย่างสงบ นั่งนึกถึงช่วงเวลาที่ผ่านมาทั้งหมด

12

เวลาอยู่ตัวคนเดียว บางครั้งผมชอบนึกถึงการเก็บดอกแคตอนเข้า นึกถึงตอนอยู่บ้านย่า ย่าจะให้ถุงพลาสติกใช้แล้ว ดอกแคมีรอยน้ำค้างของเมื่อคืน ผมชอบดมทุกๆ ที่ดอกแคไม่ได้มีกลิ่นใดๆ

บ้านย่ามีอะไรหลายอย่างให้ต้องเก็บ มะม่วงอย่างหนึ่ง น้อยหน่าอย่างหนึ่ง มะขามเทศอย่างหนึ่ง ดินที่นั่นก็เป็นดินสีดำเหนียว เหนอะติดเท้า แต่ปลูกทุกอย่างขึ้นมาเหมือนกับเนรมิต ผมเดินสำรวจรอบๆ บางครั้งไกลไกลออกไปถึงริมคลอง ย่าจะบ่นเสียงดังเสมอ เมื่อเรียกแล้ว ผมไม่อยู่ให้เห็น

ย่าไม่ชอบให้ผมไกลหูไกลตา ความรักที่ย่ามีต่อผมเป็นเรื่องง่าย ไม่ได้ซับซ้อนอะไรเลย ผมรู้สึกได้เสมอ แม้แต่ในคำดูดำ ในการสัมผัสหรือจูงมือผมเดินตอนยังเด็ก กลิ่นแบ่งที่ประให้ผมและเรื่องสารพัดเกี่ยวกับพ่อเมื่อผมเริ่มคือ

ส่วนปู่ ปู่เคยเป็นทหารเรืออยู่ที่ไหนสักแห่ง มีรูปถ่ายใบหนึ่ง ในชุดเครื่องแบบกะลาสีคอยยืนยัน ปู่เอาให้ผมดู แม้ว่าสิ่งเดียวที่ผมเห็นปู่เป็นจริงๆ ตอนยังเด็กคือคนขายไอศกรีม ซึ่งมีขาข้างหนึ่งโค้งงอ ใจดี และชอบนอนในเปลอ่านการ์ตูนผีเล่มละบาท

เราสองคนชอบขี่รถมอเตอร์ไซด์ฟ่วงข้างไปนั่งกินน้ำอัดลมหน้าร้านชำ ปู่จะขอให้โกเจ้าของร้านใส่เกลือตรงปลายหลอดมันจะทำให้รสชาติดีขึ้น ปู่บอกตลอด แต่ผมไม่เคยเห็นด้วย ปู่ดึงความสนใจจากผมได้มากกว่าയാ ครึ่งหนึ่งปู่ทำลูกฟุตบอล ครึ่งหนึ่งซ่อมจักรยานให้ขี่แล้วก็เรื่องไปตกปลา เราข้ามคลองไปอีกฟากด้วยเรือแจว ดูละครในที่วิชาวาดูหนังกลางแปลงในงานวัด

13

ปู่จากไปตอนผมอายุสี่สิบ ระหว่างฝึกซ้ายหัน-ขวาหันอยู่ในค่ายทหาร พ่อบอกว่าเสียใจที่ไม่สามารถส่งข่าวผมได้เลยในตอนนั้น ผมเสียใจมากกว่านั้น เสียใจที่กำลังทำเรื่องโง่ๆ ในสถานที่โง่ๆ แบบนั้น ผมควรได้คุยกับปู่สักเรื่องก่อนเราจะไม่ได้คุยกันอีก บอกว่าผมรักชาติสัญญาเสมอและคำอ้อนวอนของปู่ ผมไม่เคยลืม

ตอนนั้นพ่อกับย่าเศร้ามากแค่ไหน ผมรู้สึกว่าย่าอีกครึ่ง ย่ากลายเป็นคนเสียบๆ ไม่พูดจาเสียงดังเหมือนเดิมอีกเลย ถ้าปู่ยังอยู่ เราจะทะเลาะกัน ถ้าปู่ไม่ทะเลาะกับย่า ก็ต้องเป็นผมทะเลาะกับย่า เรามักจะโต้เถียงและปกป้องกันไปมา

ในขณะที่ปู่ตายจากไปหลายปี ก่อนที่จะเห็นเธอมีชีวิต ย่าที่ยังอยู่แต่กลับมองไม่เห็นเธอ ดวงตาของย่าพรม้ำและชุ่มขาวเมื่ออย่างเข้าแปดสิบ ย่าดูทุกซ์ทรมาณยิ่งกว่าเก่า เต็มไปด้วยความเศร้าที่ยังทับถม ผมให้ย่าสัมผัสเธอ และบอกว่าเป็นลูกสาวของผม เป็นเหลนสาวของย่าอีกคน ย่าร้องไห้จนดูน่าสงสาร พร่ำบ่นว่าเวรกรรมอะไรหนักหนา

ก็ไม่รู้ คงไม่มีใครรู้ ทำไมตอนนี้ถึงมองไม่เห็นเธอ ย่าอยากเห็นหน้าเธอ และอยากเห็นหน้าผมอีกสักครั้ง ผมอยู่ตรงนั้นจนเห็นว่าย่าเริ่มพูดจาซ้ำเติม และวทวนไปมาเรื่องเดิม พ่อบอกว่าย่าเป็นแบบนี้มาระยะหนึ่งแล้ว เพราะยังทำใจเรื่องดวงตาของตัวเองไม่ได้ ผมรู้สึกจุก พุดอะไรไม่ออก

วันที่ย่าจากไป ผมกำลังเปิดนิทานภาพให้เธอดู เรากำลังจะนอน ก่อนที่พ่อจะโทรมาบอกข่าวร้าย เป็นข่าวที่ผมเตรียมใจเอาไว้บ้างแล้ว ตั้งแต่คราวที่กลับมาครั้งนั้น แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังแยงจนกินจะบอกว่าไม่เป็นไร ผมกอดเธอ วางสายจากพ่อ รู้สึกเศร้าแต่ร้องไห้ไม่ออก เหมือนในท้องมันว่างเปล่าแต่เต็มไปด้วยลมและฝน ผมยังไม่อยากโทรบอกแม่ อย่างน้อยขอบอกด้วยจิตใจที่ตึกว่าตอนนั้น

14

คืนนั้นผมฝันถึงปู่กับย่า เหมือนเรารู้ว่าต้องลาจากกัน ต่อมาผมไม่เคยฝันถึงพวกเขาอีกเลย

15

ทุกวันแม่จะ Skype มาดูหน้าเธอ พยายามจะกลับมาดูแลหลานคนแรกด้วยตัวเอง แต่ผมไม่ยอมให้แม่ตัดสินใจทำแบบนั้น ตอนนี้ชีวิตของแม่มีเส้นวงโคจรอีกแบบ ไม่เหมือนผม ไม่เหมือนพ่อ และไม่จำเป็นต้องพยายามทำให้สอดคล้องกัน ทุกอย่างควรจะเป็นในแบบที่มันเป็นอยู่ตอนนี้ ผมคิดว่าแม่เข้าใจ เพราะผมคิดว่าตัวเองสามารถดูแลเธอได้

ทุกๆ วันหลังเลิกงาน ผมใช้เวลาที่มีไปกับเธอ เราชอบมองดูปลาในอ่างเหมือนกัน นั่งดูกันครั้งละนานๆ เธอเริ่มซี เอียงคอ ส่งเสียงชอบใจ *ลองเอามือให้ปลาหน่อยกินหน่อยไหม จุ่มลงไปดีไหมน้อ* ผมถามและจูบมือเล็กๆ นั้น ไม่รู้เธอจะจำได้ไหมว่าวันนี้มันอยู่บนตักของผมเมื่อเวลาผ่านไป เธอเห็นอ่างปลาเธอนี้ก็ถึงผมบ้างไหม เพราะผม

คิดถึงเธอทุกนาทึ บางครั้งตอนทำงานผมก็นั่งดูรูปเธอในโทรศัพท์
ดูวิดีโอที่บันทึกไว้ เพราะผมยังรู้อะไรเกี่ยวกับเธอน้อยมาก แต่ผม
พยายาม พยายามอย่างมากที่สุด และถ้ามีสิ่งใดที่ผมทำผิดไป ผมอยาก
ขอให้เธอให้อภัย

แม่บอกว่าอีกไม่นานเธอจะเริ่มหัดยืนทรงตัวและเดินด้วยขา
ของตัวเอง ผมคิดว่าเมื่อถึงตอนนั้น เราจะกลับไปเยี่ยมปู่ของเธออีก
สักครั้ง

แต่ชีวิตนับแสนที่ถูกคร่ำและความฝัน ในวันหน้าของสองเรา

กฤษณรัตน์ รัตนพงศ์ภิญโญ

มาร์เซย์ ปี 1720

เมื่อครั้งที่กำลังสิ้นหวัง เบื้องหลังฉันมีความตายสีดำคอยอยู่...

ฟาเบียนน์ ดูมงต์หันกลับในตอนนั้น เผชิญหน้ากับทุตมรณะอย่างไม่หวาดหวั่น เธอไม่มีอะไรให้สูญเสียอีกต่อไป ผู้คนที่รักใคร่ต่างล้มหายตายจากแล้วทั้งสิ้น สิ่งเดียวที่ยังหลงเหลือคือ ลมหายใจจากเรือนกายผ่ายผอม และเธอพร้อมคุกเข่าอ่อนวอน หากผู้ใดจะยอมคร่าชีวิตไปจากตน

ดวงตาสีโกลสีนมองผู้มาใหม่ เธอเชื่อหมดใจว่าเขาคือทุตสวรรค์แห่งความตาย เด็กหญิงไม่เคยพบผู้ใดที่แต่งกายเช่นนี้ ร่างสูงถูกห่อหุ้มด้วยผ้าคลุมออบน้ำมัน ฤกษ์มือดำปกปิดมืออย่างมิดชิด เธอมองไม่เห็นใบหน้าเขา ผิวเนื้อขาวถูกบดบังจากหน้ากาก จมูกและปากของมันเป็นยาวเหมือนจะงอยปากนก ท่าทีของเขาดูสงบอย่างน่าประหลาด แม้จะถูกรายรอบด้วยซากศพเกลื่อนกลาดก็ตาม

“คุณจะมาเอาตัวหนูไปใช้ไหมคะ” ฟาเบียนน์เอ่ยถามแผ่วเบา เธอไม่เหลือสัมเสียดใจอีกต่อไปหลังไม่มีอะไรตกถึงท้องมานานวัน “เหมือนกับทุกคนที่นี่... แม่เคยบอกว่าไม่มีใครหนีความตายพ้น”

ถ้อยคำนั้นทำให้เธอเจ็บปวดใจ มารดาตายจากไปหลายเดือนที่แล้ว เช่นเดียวกับผู้เป็นพ่อและคนอื่นๆ เด็กหญิงหวอนนึกถึงความหลัง

ภูมิกุ้มใจในวันทุกซ์

เมื่อครั้งที่เธอยังมีชีวิตอันแสนสุข ในวันที่สดใสของฤดูใบไม้ผลิ เฟลิกซ์ดมมั่งคั่งจูบลูกเมียก่อนออกไปทำงาน พาเบียนนั้ภูมิใจในตัวพ่อตลอดมา ผู้เป็นบิดาเป็นทหารรักษาการณ์ประจำท่าเรือใหญ่ เพราะมาร์เซยติดต่อกับชายกับโลกภายนอกผ่านทะเล พ่อของเธอจึงมีหน้าที่ตรวจสอบผู้คนและสินค้าก่อนปล่อยให้เรือเทียบท่า หากพบสิ่งไม่ชอบมาพากลเป็นต้นว่าคนเจ็บป่วยปริศนา เฟลิกซ์ก็มีหน้าที่รายงานหัวหน้าส่งลูกเรือไปกักตัวเพื่อรักษาต่อไป มาตรการดังกล่าวเกิดขึ้นหลังหายนะครั้งใหญ่ในศตวรรษก่อน เรือสินค้าจากตะวันออกไกลนำพาโรคร้ายที่ไม่มีทางรักษา โรคระบาดครั้งนั้นคร่าชีวิตชาวเมืองนับพัน ด้วยเหตุที่ว่ามาเรือทุกลำที่ประสงค์เข้าเทียบท่าจึงต้องถูกตรวจสอบถี่ถ้วนเพื่อไม่ให้อันตรายกล้ำกรายสู่ผู้คน

ทว่าต่อให้กฎหมายที่ตราไว้เข้มงวดเพียงใด ก็ยังมีช่องว่างให้คนโลภใช้หาประโยชน์ บ่ายวันนั้นเฟลิกซ์หยุดเรือสินค้าเพื่อตรวจตราตามหน้าที่ เขาพบลูกเรือเจ็บป่วยเจียนตายอยู่ภายใน นายทหารจึงรายงานกลับไปยังหัวหน้า ขอคำสั่งให้พาลูกเรือทั้งหมดไปยังที่กักตัว ทว่าแทนที่จะทำตามหน้าที่ ผู้บังคับบัญชากลับเห็นแก่กำไรตน กับดันเรืออาหรับอ้างว่าหากไม่ส่งมอบของตามเวลา ราคาของสินค้าบนเรืออาจตกต่ำ เขาเสนอข้าวของมากมายเพื่อตอบแทน ทั้งแก้วแหวนเงินทองและผ้าไหม นายกองใจสกปรกจึงยอมรับ สั่งเฟลิกซ์ให้เปิดทางเรือสินค้า พร้อมประทับตราเทียบท่าถูกกฎหมาย

บิดายอมตามอย่างเสียไม่ได้ เขาไม่เห็นด้วยที่หัวหน้าเห็นแก่ผลกำไร ทว่าก็ไม่อาจขวางคลื่นลูกใหญ่ที่โถมใส่ สุดท้ายเฟลิกซ์จึงกลายเป็นผู้ชดใช้เพียงลำพังไม่กี่วันหลังจากนั้นโรคระบาดก็แพร่จากคนสู่คน มันคือคลานอย่างเงียบงันราวฝันร้าย ประชาชนพากันล้มตายเหมือนใบไม้ที่ปลิดปลิว ทั้งคนแก่และหนุ่มสาวตื่นขึ้นมาพร้อมไข้สูงทั่วทั้งตัวเต็มไปด้วยตุ่มน้ำพอง หมอทั้งเมืองต่างทดลองวิธีรักษา ทว่า

ไม่มีใครหยุดยั้งสิ่งนี้ได้ ภายในเวลาไม่ถึงวัน ทัวทั้งร่างคนไข้ก็กลายเป็นสีดำคล้ำ และเมื่อตะวันตกดินยามพลบค่ำ เหลือที่นาสงสารเหล่านั้น ก็สิ้นใจ โรคร้ายจึงถูกเรียกขานว่ากาฬมรณะ...

ประชาชนที่เหลือรอดเดินขบวนร้องทุกข์ยังจวนผู้ว่า ฝ่ายเจ้าเมืองที่หวั่นเกรงแรงโกรธาจึงออกคำสั่งให้สืบหาต้นตอโรคระบาด คนชั้นสูงพากันขี่เข้าไปยังทหารรักษาการณ์ที่ปล่อยเรือสินค้าเข้าเทียบท่า เฟลิกซ์ ดุมงต์จึงกลายเป็นแพะรับบาป เขาถูกตัดศีรษะเสียประจาน ไม่มีแม้โอกาสสั่งเสียลาลูกเมีย

ทว่าการหาต้นเหตุเรื่องร้ายไม่ได้ทำให้กาฬมรณะหายไป ผู้คนยังคงล้มตายอย่างต่อเนื่อง รัฐบาลกลางสั่งปิดเมืองท่าเด็ดขาด อนุญาตให้ใครเข้าออกนอกจากแพทย์พยาบาล คนที่เหลือหวาดกลัวจนตัวสั่น คิดไปว่านี่คือวันสิ้นโลกที่คนเขาวางกัน ไม่ว่าจะหันไปทางใด ก็มีศพคนตาย กระทั่งบาทหลวงยังไม่อยากทำพิธี บอกให้สัปเหร่อเอาศพเหล่านี้ฝังรวมกัน ทว่าไม่กี่วันหลังจากนั้นทั้งนักบวชและสัปเหร่อกลับล้มตายลงเสียเอง

ในวันเกิดอายุ 11 ปีของฟาเบียนน์ ของขวัญอย่างเดียวที่ได้รับคือน้ำมันหอมไว้ใช้ดมกลบกลิ่นศพ ครอบครัวดุมงต์บัดนี้เหลือเพียงแม่และลูกสาว เมื่อปราศจากเสาหลักไปสักคน พวกตนย่อมต้องทนทรมาณยิ่งกว่าเก่า มารดาเอาแต่สวดภาวนาถึงพระเจ้าขอให้คุ้มครองบุตรสาวและผองชน ทว่าพระองค์ไม่อาจทนเสียงร่ำไห้ คืนหนึ่งหลังเด็กหญิงได้หลับไหล ลมหายใจสุดท้ายของผู้เป็นแม่ก็ถูกพรากไปตลอดกาล

เด็กหญิงร่อนเร่ตามทางเท้านับแต่นั้น เผ่ารอให้ถึงวันที่วิญญาณถูกพรากไป เธอเลิกหวาดกลัวความตาย เหตุเพราะการมีชีวิตต่อไปยากยิ่งกว่า และบัดนี้ยามเห็นความตายตรงหน้า ฟาเบียนน์ก็คุกเข่าลงประนมมือ วอนเทวทูตบันดาลให้คำชอกกลายเป็นจริง

“เธอไม่กลัวความตายหรือ สาวน้อย” เสียงจากร่างนั้นเอ่ยขึ้นอย่างสงสัย พาเบียนน์ทำได้เพียงส่ายหน้า เธอไม่ยอมสนทนาให้มาก ความทั้งหมดที่ต้องการคือติดตามพ่อแม่ไปสวรรค์ ครั้นตระหนักกว่าองค์เทพจะไม่พาตนไปจนกว่าจะมอบคำตอบให้ เธอจึงตอบกลับอย่างท้าทาย

“หนูจะกลัวความตายไปทำไม ในเมื่อไม่มีอะไรจะเลวร้ายไปกว่าโลกในตอนนี้อย่างมีวีรกรรมอยู่เลย เมอซิเยอร์ รีบๆ เอาชีวิตหนูไปเสียที” คำประกาศคงดูขิงขังกว่านี้ หากกระเพาะสัตว์ไม่เลือกเวลาที่ว่าเพื่อครวญคราง เสียงท้อร้องทำให้ทูตสวรรค์หัวเราะ พาเบียนน์ก้มหน้างุดอย่างอับอาย เธอจำไม่ได้ว่าครั้งสุดท้ายที่ได้กินคือเมื่อไหร่ แต่หากต้องการตายไปจริงๆ เธอก็ไม่ควรประวิงเวลาคราทองหิวมิใช่หรือ

“ฉันเห็นแล้วว่าใครร้ายคร่าชีวิตเธอไม่ได้ แต่ท้องไส้ต่างหากที่จะทำเธอเป็นลมตายไปจริงๆ” เทวทูตเอ่ยเสียงกลั้วหัวเราะ “แล้วก็ไม่ต้องกังวลไป ฉันไม่ใช่เทพแห่งความตายอย่างที่คิด ฉันมาที่นี่เพราะภารกิจบางอย่าง และหากเธอต้องการให้กระเพาะหยุดครวญครางก็ตามมา ฉันต้องการคนที่กล้าเผชิญหน้ากับความตาย”

บุรุษผู้นั้น... คนที่อ้างว่าไม่ใช่ยมทูตยื่นมือออกมา พาเบียนน์กุ่มนิ้วเรียวยาวใต้ถุงมือโดยพลัน เมื่อครั้งยังมีชีวิต แม่เคยเตือนเสมอว่าอย่าไว้ใจคนแปลกหน้า ทว่าเมื่อดูจากหยวนะที่บังเกิด ชายแปลกหน้าน่าจะเป็นสิ่งสุดท้ายให้เธอต้องกังวล เมื่อคิดได้ตั้งนั้นเด็กหญิงจึงก้าวตามอย่างว่าง่าย อดสงสัยไม่ได้ว่าเพราะเหตุใดมือใหญ่ใต้แผ่นหนังจึงอบอุ่นอย่างน่าประหลาด

.....

พวกผู้ใหญ่ในมาร์เซียมักเล่านิทานเกี่ยวกับปีศาจร้าย พวกมันจะกลักรายเข้ามาในห้องนอนเด็กคือ อยากรู้ก็ดี บ้านหลังนี้คงเป็นช้อยกเว้น หนึ่งในสี่ปดาร์ก่อนหน้านี้ บุรุษชุดดำนำเธอออกจากสถานที่

แห่งความตาย เขาซ่อนเธอไว้ใต้เสื่อคลุมผ่านด่านกัน รัฐบาลปารีสสั่งห้ามไม่ให้ใครเข้าออกเมืองท่า หากฝ่าฝืนจะถูกยิงทิ้งทันที ทว่าทนายกลับเชื่อฟังชายผู้นี้จนพาเบียนน์หลงคิดอีกครั้งว่าเขาอาจเป็นเทพแห่งความตายจริงๆ

ชายร่างสูงทำตามสัญญาที่ให้ไว้ หลังพาเธอมายังบ้านใหญ่ เขาก็กึ่งแม่บ้านยกอาหารอุ่นๆ มาให้ เด็กหญิงเชื่อว่าไม่เคยกินอะไรอร่อยขนาดนั้นในชีวิต ทว่าแม่จะมาถึงเคหาสน์ แต่เขายังคงสวมเสื้อคลุมและหน้ากากตามเดิม หลังรับประทานอาหารจนอิ่มหน้า เขาก็นำเธอไปยังห้องส่วนตัว มันเป็นห้องธรรมดาที่มีเพียง ตู้ เตียงและโต๊ะเขียนหนังสือ แต่ฟาเบียนน์ก็ซาบซึ้งในความใส่ใจ ครั้นถามว่าห้องเขาอยู่ที่ไหน ชายผู้นั้นชี้ไปยังประตูติดผนังก่อนกำชับว่าห้ามเปิดเป็นอันขาด หากฝ่าฝืนคำสั่งเมื่อใด เขาจะส่งเธอกลับมาร์เซยทันที เด็กหญิงได้แต่รับคำสั่งเสียงอ่อย เธอค่อยๆ ปีนขึ้นเตียงหลังเขาออกไป ก่อนขบหน้าร้องให้กับหมอนตลอดคืน

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ฟาเบียนน์พบจดหมายสอดผ่านช่องใต้ประตู มีข้อความสั้นๆ ว่าให้เตรียมตัวออกจากบ้าน เช้าวันนั้นแม่บ้านนำชุดคลุมผ้าดำอาบน้ำมันมาสวมให้ หลังตรวจดูว่าสวมชุดเรียบร้อย ชายลึกลับก็พาเธอออกไปในทุ่งกว้าง สอนให้เธอรู้จักพืชพิษและสมุนไพร เด็กหญิงงุนงงในตอนแรก ทว่าไม่นานเธอก็จดจำสิ่งที่เขาสอนสั่ง ก่อนจากไปในวันนั้น เขาบอกว่าหน้าที่ประจำวันของเธอคือรวบรวมสมุนไพรใส่ตะกร้า หลังจากนั้นเขาจะไม่มาพบหน้าเธออีกต่อไป ทั้งคู่สื่อสารกันได้ผ่านจดหมายทางช่องประตูเท่านั้น เขากำชับห้ามเธอออกนอกเส้นทาง หากต้องการให้เรื่องร้ายจบลง เธอจะต้องทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด

เด็กหญิงรับคำอย่างเสียไม่ได้ นึกสงสัยว่าชายปริศนาเป็นใคร เหตุใดจึงเลือกเธอมาทำหน้าที่นี้ ชีวิตแปลกประหลาดกับชายสวม

หน้าากาได้เริ่มขึ้น บางครั้งฟาเบียนนั้นก็นึกขำในใจ ใครจะรู้ว่าเรื่องเล่าในมาร์เซยจะกลายเป็นความจริง ทว่าเหตุผลที่ไม่มีสิ่งลึกลับมากล้ากรายอาจเป็นเพราะเธออาศัยร่วมกับญาติเสียเองก็เป็นได้!

.....

โปรวองซ์ ปี 1722

และนี่ก็เป็นอีกวันที่เขาไม่โผล่หน้าจากห้องนั้น... มือเรียววางปากกาลงบนโต๊ะ เธอไม่เห็นประโยชน์ที่จะบันทึกเรื่องที่รู้ใจอยู่แคใจ เป็นเวลาเกือบปีที่ฟาเบียนนี้ได้แต่สงสัยว่าเพื่อนร่วมบ้านเป็นใครกันแน่ ในที่สุดเธอก็รู้ได้เองจากหนังสือมากมายภายในบ้าน ทั้งหมดเป็นตำรายากๆ ที่เด็กหญิงอ่านไม่ออก เคราะห์ดีที่มีสองสามเล่มเป็นไวยากรณ์สอนภาษา ฟาเบียนจึงใช้เวลาไปกับการฝึกอ่านเขียน คิดเพียงว่าหากไม่เรียนคงไม่มีวันเขียนจดหมายตอบโต้ได้ หลังเวลาผ่านไปหลายเดือนเธอก็เริ่มเข้าใจเนื้อความในหนังสือ แทบทุกเล่มคือตำราแพทย์และยา เธอจึงเชื่อว่าชายปริศนาเป็นหมอรักษาโรคแน่นอน

แม้จะออกจากมาร์เซยมาสองปี โรคระบาดก็ยังคงคร่าชีวิตผู้คนต่อไป ฟาเบียนนจินตนาการไม่ออกว่าบ้านเกิดมีสภาพเป็นอย่างไรในตอนนี ปัจจุบันเด็กหญิงอายุสิบสามปี เธอยังคงมีหน้าที่เก็บสมุนไพรเหมือนวันแรก ทุกเช้าเธอจะออกไปในท้องทุ่งรวบรวมพืชที่มีคุณสมบัติในการรักษา ตำรายาช่วยให้ฟาเบียนรู้จักพันธุ์ไม้ใหม่ๆ บ่อยครั้งที่เธอเขียนจดหมายถามถึงสรรพคุณสมุนไพร เพื่อนร่วมบ้านตอบกลับพร้อมความรู้ที่ไม่มีในหนังสือ ทุกๆ คำในจดหมายทำให้เด็กหญิงดีใจ เธอจึงมีกำลังใจศึกษาหาความรู้ต่อไป

ฟาเบียนพบชายลึกลับในบางคราว เขาแต่งกายมิดชิด ทุกครั้งที่ก้าวเท้าออกจากห้อง เธอไม่เคยเห็นหน้าเขาสักครั้งตลอดสองปี ไม่รู้กระทั่งว่าเขามีชื่อหรือไม่ ครั้นถามไถ่แม่บ้านชรา หล่อนก็

บอกเพียงว่าถูกจ้างมาโดยไม่ให้ตั้งคำถาม ตรุณีเข้าใจในสิ่งนี้ตราบใดที่โรคร้ายไม่หายขาด คงเป็นเรื่องยากที่จะหางานใหม่ แม่บ้านเล่าว่ากาฬมรณะแพร่มาถึงเมืองใกล้ๆ โชคดีที่พวกตนอาศัยในชนบท เธอรู้ว่าบุรุษนิรนามเข้าออกเมืองเป็นบางครั้ง นั่นคงเป็นเหตุให้เขาละวางตัวเช่นนี้ บางทีเขาอาจกำลังหาวิธีรักษาโรค และหากเป็นเช่นนั้นจริง เธอก็อยากติดตามเขาไปในเมือง เด็กหญิงสูญเสียครอบครัวเพราะโรคร้าย ถ้าเขาตั้งใจกำจัดกาฬมรณะ ฟาเบียนน์ก็ยินดีจะช่วยเหลือเขาทุกทางที่ทำได้

เด็กหญิงได้ยินเสียงประตูบ้านกลางดึก เธอรีบสวมเสื้อคลุมและหน้ากากก่อนออกจากห้อง กลิ่นฉุนจากสมุนไพรที่ยัดไว้ทำให้โพรงจมูกแสบร้อน ทว่าเธอมีเรื่องสำคัญกว่าให้สนใจ ฟาเบียนน์วิ่งไล่หลังชายผู้นั้น ร้องเรียกเสียงอู้อี้ท่ามกลางความเจียบงันยามราตรี

“คุณจะไปในเมืองคืนนี้หรือ” ร่างบางเอ่ยปนหอบ “ขอให้ฉันติดตามไปด้วยเถอะนะ ท่านหมอยา...”

“ฉันไม่ใช่หมอ แล้วก็ไม่ได้ออกไปเดินเล่น” ชายนิรนามตอบเสียงเย็น “ฉันคิดว่าบอกชัดตั้งแต่ต้นว่าไม่ให้เธอเข้าไปในเมือง หากคิดแค่อยากเล่นสนุกละก็ เอาเวลาไปหาความรู้ยังจะดีเสียกว่า”

“ฉันอายุสิบสาม ไม่ใช่เด็กอีกต่อไปแล้ว!” ฟาเบียนน์เถียงกลับ “ฉันรู้ว่าคุณกำลังหาวิธีรักษาโรค ไม่ว่าคุณจะเป็นหมอหรือไม่ แต่ใครก็ตามที่ช่วยเหลือผู้คนที่สมควรแก่การยกย่อง ฉันสูญเสียพ่อแม่จากกาฬมรณะเลยอยากจะเป็นกำลังเพื่อต่อสู้กับโรคภัย ฉันศึกษาตำรายาเป็นอย่างดี เชื่อว่าจะช่วยให้คุณได้แน่นอน”

“แต่ฉันไม่ต้องการความช่วยเหลือ” เขาเอ่ยทันควัน “ทั้งจากเธอหรือจากใคร สมรภูมินี้เป็นการต่อสู้ของฉันคนเดียวเท่านั้น และหากเธอยังยืนกราน ฉันก็ขอให้เธอจงไปตามทางของตัวเอง ไม่ต้องฝืนอยู่ที่นี้อีกต่อไป”

หัวใจฟาเบียนน์เจ็บแปลบ คำพูดเย็นชาทำร้ายเธออย่างสาหัส ก่อนหน้านี้แม้จะคุยนับครั้งได้ แต่เขาก็ไม่เคยทำร้ายน้ำใจ ไม่เคยไล่เธอไปไหนมาก่อน เด็กหญิงนี่ก็อยากกอดหอมร้องไห้ ทว่าเธอไม่ใช่เด็กอีกต่อไป ต่อให้ร้องไห้จนตายก็ไม่มีใครกอดบอบโยน เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ เธอก็กระซอกหน้ากากออก เผอิญหน้าเขาตรงๆ เช่นเดียวกับเมื่อสองปีก่อน

“คุณจำได้ไหมว่าเก็บฉันมาเพราะอะไร” เด็กหญิงเซิดศีรษะขึ้นสูง “คุณต้องการคนที่กล้าเผชิญหน้าความตาย และฉันก็พร้อมติดตามไปทุกแห่งหน คุณคือคนจุดฉันขึ้นจากความทุกข์ทนทำให้ฉันค้นพบตัวตนของตัวเอง เป็นเพราะคุณฉันจึงอยากต่อลมหายใจ อยากศึกษาความรู้ใหม่ๆ เพื่อต่อสู้โรคร้ายไปด้วยกัน ทว่าคุณกลับปฏิเสธเสียดื้อๆ แล้วจะให้ฉันยอมรับไม่ให้อือได้อย่างไร ทั้งที่รู้ดีแก่ใจว่าผู้คนยังล้มตายข้างนอกนั้น”

“ฉันไม่มีเวลามาต่อปากต่อคำ” ชายผู้นั้นหันหลังให้ ไม่สนใจฟาเบียนน์อีกต่อไป “สวมหน้ากากและกลับบ้านไปเสีย อย่าให้ฉันต้องเสียใจที่เก็บเธอไว้ที่นี่”

เด็กหญิงไม่อาจเอ่ยคำใด เธอเฝ้ามองเขาจากไปอย่างเงิบงัน น้ำใสๆ ไหลอาบข้างแก้มตอนนั้น ฟาเบียนน์จ้องมองดวงดาวดาดกลางฟากฟ้า ถามตาราว่าสิ่งใดหนักหนายิ่งกว่ากัน ระหว่างความทุกข์ทางกายจากโรคร้าย หรือความทุกข์ทางใจที่เกิดจากคนที่ตนรักและห่วงใย

.....

หลังจากบทสนทนาเผ็ดร้อนในวันนั้น ฟาเบียนน์ก็ไม่ใคร่พบเขาอีกต่อไป ไม่อยากถูกทำร้ายจิตใจไปกว่านี้ โชคดีที่อีกฝ่ายคิดตรงกัน ชายปริศนาไม่ออกจากห้องเลยนับแต่นั้น แม้แต่แม่บ้านก็ไม่ได้รับอนุญาต

ให้เข้าไป เด็กหญิงได้แต่นึกสงสัยว่าเขากำลังทำอะไรในตอนนี ทว่าก็ หักห้ามใจไม่ให้เสียเวลาเปล่าๆ ปลื้ๆ ครั้นเวลาหมุนผ่านหลายราตรี ครุณีก็ตัดสินใจได้ หากเขาไม่ต้องการให้เธออยู่ต่อไป เธอก็จะยอมจาก แต่โดยดี ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ฟาเบียนน์เรียนรู้วิธีการรักษาและป้องกัน ตัวจากโรคร้าย เธอพร้อมจะเผชิญอันตรายจากภายนอก อาจเป็นการ ตีกว่าสำหรับทั้งคู่ หากว่าตัวอยู่ใกล้แต่กลับห่างไกลก็รังแต่ทำให้ ปวดใจยิ่งขึ้นเท่านั้น

ฟาเบียนน์เก็บข้าวของน้อยชิ้นลงถุงย่าม คิดว่าจะเดินทางเลาะ ตามแม่น้ำไปทางเหนือ เธอไม่เหลือความผูกพันกับที่นี่ บางทีดินแดน ใหม่อาจไม่มีคนใจดำหรือโรคร้าย อย่างไรก็ตาม เด็กหญิงยังเป็นหนี้ บุญคุณที่ถูกช่วยชีวิต เธอจึงไม่อาจจากโดยไม่บอกลา มีोन้อยหยิบปาก กาเขียนจดหมาย แม้ต้องการเคาะประตูเพื่อพูดคุยเพียงใด แต่เชื่อว่า หากทำเช่นนั้นไป เขาก็อาจโกรธเคืองเธอยิ่งกว่าเดิม

เด็กหญิงจ้องกระดาษเกือบค่อนคืน เธอตั้งใจเขียนทั้งซัดฆ่านับ ไม่ถ้วน พยายามหาถ้อยคำที่ไม่ทำให้ตัวเองนำสมเพชจนเกินไป แต่ สุดท้ายก็ไม่อาจจบจดหมายได้ ร่างบางจึงล้มกายลงอย่างอ่อนล้า พลัง คิดว่าต่อไปสักวันก็คงไม่เป็นไร ฟาเบียนน์เหลือบเห็นแสงไฟลอด ผ่านช่องใต้ประตู บางทีเขาคงกำลังง่วนกับการอ่านตำรา เธอเฝ้ามอง ประตูข้างฝาจนผล็อยหลับ ในความฝันเธอหวนคืนกลับบ้าน ภาพจำใน วัยเยาว์แจ่มชัดเหมือนเมื่อวาน ณ บ้านที่อบอุ่นด้วยแสงไฟ ฟาเบียนน์ เห็นพ่อแม่อยู่พร้อมหน้า ทั้งสองยิ้มแย้มพลางยื่นมือออกมา เด็กหญิง ต้องการไขว่คว้ามือคู่นั้น ทว่าครั้นหันกลับไปด้านหลัง เธอก็เห็นเขา คนนั้นกำลังเร็นกายในเงา มือของเขาซ่อนอยู่ใต้ถุงมือดำ เธอนึกอยาก กุมมือ เหมือนวันนั้น... วันที่เขาพาเธอหนีจากมาร์เซย เพราะไม่อาจ ปฏิเสธมือคู่นี้ เธอจึงเอ่ยลาบุพการี บอกว่าไม่อาจไปจากชายผู้นี้ได้ เธอ

หวังว่าพวกท่านคงเข้าใจ และเมื่อรุ่งอรุณฉายแสงรับวันใหม่ ฟาเบียนน์ ดุมงต์ก็ซบหน้าร่ำให้กับหมอนอิงเหมือนเด็ก ๆ

เด็กหญิงก้มลงเก็บตะกร้า เตรียมทำหน้าที่ที่ถูกมอบหมายมา แต่ดัน เธอหยุดยืนหน้าประตูเชื่อมห้องนอน บานไม้ไม่เคยถูกเปิดสักครั้งตลอดหลายปี มีน้อยเอ๋อมไปจับลูกบิด ในใจหวนคิดถึงมืออุ่นใต้แผ่นหนัง หากได้สัมผัสสิ่งนั้นอีกสักครั้ง เธอคงไม่มีวันหนีจากไป ทว่าสุดท้ายกลับทำได้เพียงเคาะประตู กระซิบบอกไม่ต้องกังวล แม้จะเสียใจเกินทนในวันนั้น แต่เธอจะไม่ปล่อยให้เขาต่อสู้อับโรคร้ายเพียงลำพัง ฟาเบียนน์ออกจากห้องประตีย์วนั้น ไม่รู้แม้แต่น้อยว่าอีกฝ่ายตอบกลับมา... ด้วยถ้อยคำที่เธอโหยหามาแสนนาน

.....

เด็กหญิงกลับถึงบ้านค่ำวันนั้น ครั้นยกสมุนไพรรักษาโรคร้ายใหญ่ไปวางไว้หน้าห้อง เธอก็หยุดมองจานอาหารที่ยังเต็ม ภาพที่เห็นไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจ บางทีเขาอาจยุ่งกับงานจนไม่มีเวลารับประทานก็เป็นได้ หลังเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องนอน ฟาเบียนน์ก็มองเห็นกองกระดาษข้างประตู เมื่อยกดูก็พบว่าไม่ใช่จดหมายอย่างที่เคย แต่เป็นปีกกระดาษนี้บรื้อยแผ่น ตรงสันถูกร้อยหากันอย่างง่าย ๆ มีน้อยพลิกแต่ละหน้าด้วยความสงสัย ทันใดนั้น ดวงตาเธอก็เบิกกว้าง ทั้งหมดนี้คือรายงานการรักษา! มีทั้งส่วน อธิบายถึงพาหะ อาการเริ่มต้นของโรค การระบาดจากคนสู่คน รวมถึงวิธีการรักษาภาวะหลังทดลองผิดถูกอยู่หลายปี ในส่วนหลังอธิบายสรรพคุณสมุนไพรรักษาทุกยี่ห้อหมดถูกสกัดจากพืชที่เธอเคยเก็บมาทั้งสิ้น หน้าสุดท้ายเขียนกำกับชื่อเจ้าของงานชิ้นนี้ นายแพทย์ เอตวล อัลแบร์ต ดูวาล และผู้ช่วย ฟาเบียนน์ ดุมงต์...

เอตวล... นั่นคือชื่อของเขาอย่างนั้นหรือ ฟาเบียนน์ไล่มือไปตามตัวอักษร ลายมือเขาไม่ได้เล่นทางตามสมัยนิยม ทว่าตัวหนังสือ

แข็งที่อ้อมกลับสื่อถึงตัวตนเป็นอย่างดี เด็กหญิงหมูนูกบิตประตุ เธอยอมถูกเอ็ดใส่หากจะได้แสดงความยินดีกับผลงาน ทว่าอีกฝั่งกลับล็อกประตุไว้ เธอน่าจะรู้ได้ก่อนหน้า พาเปียนนึกค้อย่างอ่อนใจก่อนทรุดกายลงบนเตียง คนระวังตัวอย่างเขาคงล็อกประตุตั้งแต่วันแรกที่เธอมา ชายปริศนา... ไม่สิ เมอซีเยอร์ดูวาลคงไม่ไว้ใจว่าตนจะทำตามกฎได้ แต่เด็กหญิงก็รู้ดีแกลใจ เธอไม่เคยทำอะไรตั้งใจให้เขาขุ่นข้อง ทั้งหมดที่ต้อการก็แค่ทำตัวเป็นประโยชน์เท่านั้น เธอปลอมตัวเองว่าไม่ต้อการสิ่งใด... ไม่แม้แต่ความรักและห่วงใยจากชายคนนี้ ทว่าทันทีที่ล้มตัวลงนอน จดหมายที่ซุกซ่อนในปีกกระดาษก็ร่วงหล่น มือเล็กหีบมิดขึ้น กรีดอย่างรุนแรง ของกระดาษประทับครั่งราวจดหมายทางการไม่เหมือนข้อความที่เคยส่งหากัน เธอผุดลุกขึ้นอ่านอย่างสนใจ ทว่าเนื้อความในจดหมายกลับทำให้ใจเต้นรัวไม่เป็นลำดับ

‘ถึงพาเปียนนัที่รัก

หากเธอกำลังอ่านจดหมาย เธอคงรู้ว่าฉันหาวิธีรักษาโรคได้แล้ว ฉันคิดว่าเธอคงจะดีใจ เธอถูกกาฬมรณะทำร้ายสาหัสเหลือเกิน ฉันยังจำเรื่องของพ่อที่เธอเขียนในจดหมาย ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ฉันเห็นโรคที่คร่าชีวิตคนมากมาย ทว่าสิ่งที่ทำให้ฉันเศร้าทุกครั้งไม่ใช่คนไข้ที่จากไป แต่เป็นคนข้างหลังที่ใช้ชีวิตต่อไปเหมือนตายทั้งเป็น ฉันเสียใจกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น เด็กคนหนึ่งควรเติบโตใหญ่พร้อมรอยยิ้ม ไม่ใช่กับสิ่งพิมพ์และตำรา

พูดถึงเรื่องนั้น ฉันภูมิใจที่เธอตั้งใจอ่านหนังสือน่าเบื่อหน่ายบ้านของฉันไม่มีหนังสือภาพสำหรับเด็กผู้หญิง แต่ก็อย่างที่เธอเคยว่าไว้ เธอไม่ใช่เด็กอีกต่อไป และฉันควรปฏิบัติกับเธอเหมือนผู้ใหญ่คนหนึ่ง ฉันจึงเขียนจดหมายฉบับนี้ขึ้น หวังเพียงให้เธอจะได้รับรู้ถึงความจริง...

ฉันไม่ใช่หมอ ฟาเบียนน์ ต่อให้มีคำแนะนำชื่ออย่างไร แต่ฉันก็ไม่ใช่ผู้ช่วยชีวิต ฉันเรียนจบวิทยาลัยแพทย์ที่เบอร์ลินในปี 1712 ตอนนั้นแพทย์ฝึกหัดทุกคนถูกส่งไปฝึกงานที่ชายแดน ผู้คนนับแสนกำลังล้มตายจากโรคระบาด นั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันได้เห็นกองซากศพเท่าภูเขา ครั้นตระหนักว่าโรคร้ายทำสิ่งใดกับมนุษย์ แทนที่จะลุกขึ้นมาเผชิญหน้า ฉันกลับหาทางเพื่อหนีกลับฝรั่งเศส ฉันใช้ชีวิตอย่างไร้ค่าอยู่หลายปี ทุกราตรีถูกหลอกหลอนด้วยภาพความทรงจำมันเป็นตราบาปครั้งสำคัญในชีวิต หากไม่คิดช่วยผู้คนตั้งแต่แรก ฉันจะรำเรียนมาเพื่ออะไร ฉันเฝ้าคิดวนเวียนซ้ำไปมาจนกระทั่งได้ยินว่าโรคระบาดครั้งใหม่กำลังคร่าชีวิตคนในมาร์เซย ฉันจึงมุ่งหน้าไปยังเมืองท่าเฝ้าหวังว่าจะได้เฝ้าบาปจากความฉลาดในอดีต

ทว่าเมื่อมาถึงมาร์เซย ศพคนตายก็ทำให้ฉันหวั่นใจอีกครั้ง ฉันเชื่อว่าเมืองนี้ไม่มีหวัง ทว่าครั้นตั้งท่าจะจากไป ฉันก็เห็นเด็กน้อยหน้าเคร้ามอง ฉันมองดูเด็กคนนั้นอยู่นาน ทว่าพอเดินเข้าไปถาม เธอกลับคุกเข่าลงภาวนา เผชิญหน้ากับความตายอย่างไม่หวั่น ฉันประทับใจในความกล้านั้น เธอมีสิ่งที่ฉันไม่เคยมี ฉันจึงพาเธอมาที่นี้มอบหมายหน้าที่ให้ตามสมควร ทว่าเธอกลับมุ่งมั่นตั้งใจ แสดงให้เห็นว่าไม่ย่อท้อต่อชะตาที่โหดร้าย ความกล้าหาญนั่นเองที่ผลักดันฉันขึ้นมาจากอดีต ทำให้ฉันมีกำลังใจทำสิ่งที่ถูกต้องต่อไป

ฉันมีงานสุดท้ายจะมอบให้ ฟาเบียนน์ที่รัก ได้โปรดนำงานวิจัยชิ้นนี้ไปส่งต่ออาจารย์หมอในปารีส ฉันทิ้งที่อยู่และค่าเดินทางกับแม่บ้าน หล่อนจะบอกเธอเองว่าต้องทำอะไร ก่อนหน้านั้นฉันฝากคนที่นั่นไว้ พวกเขาจะดูแลเธอต่อไปเป็นอย่างดี ความรู้ที่เธอมีตอนนี้มากพอจะเป็นหมอที่เก่งกาจ และฉันไม่อยากพลาดโอกาสเห็นแพทย์หญิงคนแรกในประวัติศาสตร์ฝรั่งเศสเสียด้วย!

สุดท้ายนี้ฉันอยากให้เธอรู้ไว้ ฉันไม่ใช่วีรบุรุษแต่อย่างใด ไม่ใช่ผู้ช่วยชีวิตที่เธอฝัน แต่ฉันไม่เคยเสียใจที่ช่วยเธอในวันนั้น เธอเป็นสิ่งที่เดียวที่มีค่าในชีวิตฉัน เป็นความหวังให้ผ่านพ้นคืนวันอันเหนียวล้า ฉันไม่ใช่หมอเทวดาแต่อย่างใด ไม่มีแม่เกาะค้อมภัยจากโรคร้าย แต่ฉันมีเธอผู้เป็นดั่งภูมิคุ้มใจ เป็นเสมือนกองไฟในฤดูหนาว วันหนึ่งวันใดเธอเติบโตใหญ่เป็นหญิงสาวที่งดงาม ฉันขอเพียงเธอไม่ลืมความทรงจำของสองเรา และหากเธอบอกเล่าเรื่องราวเหล่านั้น ฉันก็หวังว่าเธอจะมีรอยยิ้มบนใบหน้า ไม่ใช่คราบน้ำตาบนหมอนเหมือนอย่างเคย

ด้วยรักและหวังใย

จาก เอตวล ดูวาล เพื่อนที่ไม่เอาไหนของเธอ

ป.ล. ฉันไม่ได้นอนหลายวันเพื่อเขียนงานวิจัย เลยจะขอจับหลับสักหน่อย เธอรีบเอาสิ่งนี้ไปที่ปารีส เมื่อเธอกลับมาคราวใด เราจะฉลองครั้งใหญ่ไปด้วยกัน มีแค่เธอกับฉันเท่านั้น แค่ว่าเขียนน้ และเอตวล...'

ฟาเบียนน์รับแต่งตัวในตอนนั้น ตื่นเต้นกับข่าวดีที่ได้รู้ ในที่สุดเขาก็ค้นพบวิธีการ และที่เหนือกว่าสิ่งอื่นใด นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเปิดใจให้เธอ เด็กหญิงลึกลับว่าจะควรเคาะประตูหรือไม่ แต่เพราะไม่ยอมทำให้เขาขุ่นเคืองใจ เธอจึงลงบันไดไปหาแม่บ้าน ครั้นก้าวขึ้นรถม้าที่เตรียมไว้ เธอก็หันหลังกลับไปครั้งสุดท้าย ริมฝีปากเด็กหญิงยิ้มละไม คิดในใจถึงวันที่จะได้พบกัน

ฟาเบียนน์ไม่รู้เลยว่าในตอนนั้น เอตวล ดูวาล กำลังสุดหัวใจเอื้อมสุดท้าย เขาต่อสู้กับโรคร้ายอยู่นานวัน พยายามทำทุกทางเพื่อมีชีวิตต่อไป เพราะรู้ว่าเหลือเวลาอีกไม่นาน เขาจึงเร่งเขียนงานจนจบ

ทว่าบัดนี้เขาอ่อนแอเกินไป แม้จะมีวิธีรักษาหายได้ แต่ร่างกายก็ไม่เหลือแรงสู้ต่อ เอตวलयกมือสั่นเทาขึ้นมองดู นึกถึงความอบอุ่นจากมือน้อย เขาอยากรอกอยเธอกลับมา อยากพบหน้าโดยไม่มีสิ่งขวางกั้น อยากยิ้มและหัวเราะไปด้วยกัน... แต่สุดท้ายเขาทำได้เพียงแค่นิ่ง และเมื่อครั้งสุริยันไพล่พันฟ้า ร่างของชายปริศนาก็แน่นิ่งทิ้งไว้เพียงความหวังครั้งสุดท้าย... อนาคตที่ทรมานวัยจะได้สุขใจใต้ฟ้าคราม

เรื่องเคราะห์ร้ายที่แหลมตาชี

สันติพล ยวงใย

เรื่องราวเหล่านี้เริ่มต้นขึ้นตอนที่ยอดผู้ป่วยโควิด 19 สะสมทะลุหลักล้าน และผมกับภรรยาค้างจ่ายค่าเช่าบ้านมานานหลายเดือนจนเจ้าของบ้านโทรมาทวงค่าทั้งชุด

ช่วงเวลาภรรยาของผมสั่งสะสมภาวะเครียดถึงขีดสุดเป็นช่วงที่เราว่างกันหนักๆ กระเป๋าเงินเหลือพื้นที่ว่างมากพอให้ชุกตัวลงไปนอนได้สบาย ชูลวาเริ่มรับงานถักสินค้าโครเชต์ตั้งแต่เริ่มล็อกดาวน์รอบแรก แต่ของตลอดหลายอาทิตย์มานี้ลูกค้าหาย เราร้านจะจำเสียแล้วว่าอยู่ในช่วงล็อกดาวน์ครั้งที่เท่าไร รายได้หลักของเราก่อนหน้านี้มาจากการ์ดงานแต่งและของชำร่วยซึ่งยอดสั่งซื้อหายวับไปทันทีหลังรัฐบาลไม่อนุญาตให้จัดงานเลี้ยงที่รวมคนเยอะไว้ด้วยกัน เมื่อรายได้หลักหายไป รายได้เสริมก็เจียบกริบ ค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนที่ไม่หดหายตามไปด้วย จึงถ่วงน้ำหนักบนหลังไหล่จนเราแทบหมดแรง

เราจ่ายค่าเช่าบ้านแบบไม่เต็มจำนวนมานานห้าเดือนแล้ว ยอดค้างสะสมมากขึ้นเรื่อยๆ จนเข้าใกล้หลักหมื่นเข้าไปทุกวัน สมุดบันทึกแฮนด์เมดของผมก็ไม่มียอดสั่งซื้อมานานเป็นเดือนๆ แล้วเช่นกัน งานเขียนก็ไม่เป็นขึ้นเป็นอัน ตลอดครึ่งปีมานี้ผมแทบไม่ได้ส่งประกวดรางวัลไหนเลย ผมไม่คุ้นชินกับภาวะเครียดกดดันขนาดนี้จะบอกว่ารำไม่ตีโทษปีโทษกลองก็แล้วแต่ใคร ทว่าเป็นเรื่องจริงที่ภาวะเช่นนี้คอยบีบอัดความคิดสร้างสรรค์ของผมให้ตีบตันไปหมด คิดเขียนอะไรไม่ค่อยออก สติไม่จดจ่อ หัวดะแวงอยู่แต่ที่ว่าเจ้าของบ้านเช่าจะโทรมาทวงเมื่อไหร่และจะผิดผ่อนกันได้อีกเท่าไหน

ภูมิกุ้มใจในวันทุกซ์

ความว่างทำให้เราต้องหากิจกรรมทำ ยามปกติชุลวาชอบชวนผมออกไปนั่งคาเฟ่ที่มีกาแฟราคาย่อมเยาให้เราดื่ม ขับมอเตอร์ไซค์กินลมชมวิวลัดเลาะไปตามถนนริมหาด หรือไม่ก็ไปเดินเล่นที่สวนสมเด็จพระเจ้าสวนสาธารณะประจำเมือง หรืออย่างน้อยก็หาที่นั่งทำงานหรือเล่นอินเทอร์เน็ตในมหาวิทยาลัย รหัสนักศึกษาของเธอยังคงล็อกอินเข้าใช้งานอินเทอร์เน็ตฟรีได้อยู่ แต่เมื่อร้านอาหารทุกประเภทถูกสั่งห้ามนั่งกินที่ร้านและที่นั่งตามตึกอาคารในมหาวิทยาลัยถูกจัดเก็บป้องกันคนมานั่ง เราก็มไม่มีที่ไหนให้ไปอีก

เราต้องออกไปไหนสักแห่ง อุดรชนอดูอยู่ไม่ไหวอีกต่อไป ชุลวานึกถึงชายหาดแสนสงบที่ปานาเรออย่างหาดแซมแซ่ ตอนนั้นใกล้สี่โมงเย็นแล้ว มันไกลเกินไป ทะเลอีกแห่งที่เรา निकอกคือหาดตะโละกาโปร์ แต่เราก็ไปที่นั่นกันบ่อยจนเริ่มเบื่อ ทะเลอีกแห่งที่ผุดขึ้นมาในใจคือแหลมตาชี เรายังไม่เคยไปกันทั้งคู่ บวกกับเวลาที่ยุ่งเหยิง เราเห็นตรงกันว่าเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดขณะนี้

ชุลวาทหิบบ้างคลุมฮิญาบมาสวม กัดเข็มกลัดยึดผ้าคลุมติดกับเสื้อบริเวณไหล่ สวมแมสผ้าลายปักซึ่งเธอทำเอง และหิบบเจลล้างมือในขวดสเปรย์ขนาดพกพาในถุงถักโครเชต์แบบมีสายคล้องคอ มาสวม ส่วนผมอยู่ในชุดพร้อมออกจากบ้านอยู่แล้ว แต่ล้างหน้าล้างตา และวิกน้ำลูบผมจัดให้เป็นทรง เราก็พร้อมออกจากบ้าน

เรามาดังแหลมตาชีก่อนห้าโมงเล็กน้อย คล้ายว่าทุกคนตกอยู่ในสภาวะเดียวกัน อดูอยู่และอยากสูดอากาศปลอดโปร่งริมทะเล ตลอดทางบนแหลมตาชีจึงเรียงรายไปด้วยรถรา โดยเฉพาะตามจุดเช็คอินขึ้นชื่อเรื่องทิวทัศน์สวยๆ สำหรับถ่ายรูป พื้นที่หลายจุดบรรด้ายี่รุ่นหนุ่มสาวชวนกันมาก่อไฟปิ้งย่างหรือตั้งแคมป์กันเป็นกลุ่มละห้าหกคน

ออกจากแหลมตอนหกโมงสิบนาที ตลอดทางขากลับ ชุลวาพูดเรื่องตั้งแคมป์ไม่หยุดปาก และเมื่อกลับถึงบ้าน เธอก็สนุกอยู่กับ

การกตัญญูสินค้าประเภทเต็นท์และเปลผ้าใบในแอปขายของออนไลน์ แม้จะรู้ว่าแม้ใจว่าไม่มีทางซื้อของเหล่านั้นได้ในเร็ววันก็ตาม นั่นคือเหตุการณ์เมื่อห้าวันก่อน

ซุลวาเป็นผู้หญิงร่างเล็ก ส่วนสูงไม่ถึงร้อยหกสิบด้วยซ้ำ น้ำหนักล่าสุด ที่ซิงเมื่อช่วงเดือนธันวาคมคือ 39 กิโลกรัม ในปากแทบไม่เคยว่างจาก ของขบเคี้ยว แต่รอบเอวไม่เคยเกินแตะเลขสามสิบ อย่างไรก็ตาม เวลา ไปเดินขึ้นเขาด้วยกันผมไม่เคยต้องหยุดรอ

ช่วงก่อนเกิดโรคระบาด เราชอบชวนกันขับมอเตอร์ไซด์ ตระเวนไปตามจังหวัดต่างๆ ในภาคใต้ เท่าที่มอเตอร์ไซด์ฮอนด้าเวฟ 100 ของเราจะพาไปถึง พักค้างคืนในโรงแรมหรือม่านรูดราคาถูกเก่าโทรม แค่นั้นไม่เคยเกี่ยง แล้วหาสถานที่ท่องเที่ยวประเภทภูเขาหรือน้ำตก ด้วยภูเกิลแม่ป ซุลวาชำนาญเรื่องการเดินขึ้นเขาอย่างไม่น่าเชื่อ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เรายังไม่เคยได้ทำคือการตั้งแคมป์ค้างคืน แม้ว่าเราจะ พุดคุยถึงความปรารถนาในเรื่องนี้กันมาตั้งแต่ก่อนแต่งงานกันก็ตาม

เราพบกันครั้งแรกในงานรำลึกครบรอบสิบปีเหตุสลายการ ชุมนุมตากใบ กิจกรรมรำลึกนี้จัดขึ้นมาอย่างต่อเนื่องทุกปี เวียนไปตาม จังหวัดต่างๆ ในเขตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผมเคยเข้าร่วมครั้งเดียว สมัยเป็นนักศึกษาเมื่อปี 51 ปีนั้นจัดขึ้นที่ มอ.ปัตตานี ผมกับพรรคพวก นักศึกษามุสลิมคนอื่นๆ เกือบยี่สิบคนนั่งรถกระบะจากจังหวัดริม ทะเลสาบเดินทางข้ามจังหวัดเกือบหนึ่งร้อยกิโลเมตรมาร่วมงาน หกปี ต่อมากิจกรรมรำลึกนี้วนรอบกลับมาจัดขึ้นที่เดิมอีกครั้ง ผมซึ่งในตอนนั้น ออกจากมหาวิทยาลัยมาเป็นนักเขียนเต็มตัวได้หลายปีแล้ว เข้าร่วมงาน นั้นอีกครั้งในฐานะกวีรับเชิญขึ้นอ่านบทกวีบนเวทีเสวนา เด็กสาวคนหนึ่ง เดินเข้ามาหาและมอบเข็มกลัดที่ระลึกให้หลังผมลงจากเวที

ผมไม่เคยจำได้ว่าหน้าตาของเด็กสาวเจ้าของเข็มกลัดเป็นอย่างไร เธอสวมเครื่องแบบชุดฮิญาบสำหรับนักศึกษามุสลิมและสวมผ้าปกปิดตั้งบริเวณจมูกลงมาด้วย ผมจึงรู้แต่เพียงว่าดวงตาเรียวยาวเล็กของเธอช่างสดใสเป็นประกาย และคงไม่มีวันจำได้ไปตลอดกาล หากไม่พบเธออีกครั้งที่เขาตั้งกวานในอีกสองปีต่อมา

ซูลวาจดจำผมได้ตั้งแต่งานรำลึกครบรอบสิบปีตากใบ และรู้ว่าผมเป็นกวี เธอเริ่มติดตามอ่านผลงานของผมมานับแต่นั้น วันนั้นเธอมาคนเดียว เธอขึ้นเขามาทางลิฟต์แก้วและกำลังเดินลงบันไดมาจากพระบรมสารีริกธาตุ ส่วนผมเดินขึ้นมาทางบันไดหัวพญานาคซึ่งอยู่อีกฝั่งและกำลังใช้กล้องคอมแพคต์เก็บภาพรอบๆ ศาลาแดง ผมประหลาดใจไม่น้อยกับการแต่งกายของเธอ สาวมุสลิมที่คลุมฮิญาบผืนใหญ่มืดซิดและสวมผ้าปกปิดหน้าเรียวยาวเท่าที่เคยพบเจอจะสวมกระโปรงพลีทกับเสื้อแขนยาวหรือไม่ก็เป็นเดรสยาวกรอมเท้าเหมือนกันหมด แต่หญิงสาวตรงหน้ากลับสวมกางเกงผ้าสีดำกับเสื้อยืดแขนยาวสีซีแก่ๆ ผูกเสื้อคลุมแขนยาวไว้รอบเอว สะพายเป้หลังสีเขียวยักษ์มา สวมถุงมือสตรีสีดำและรองเท้าผ้าใบสีเทา ผมไม่เคยเจอใครที่สวมผ้าปกปิดกับชุดกางเกงมาก่อนแต่ชุดแบบนี้ก็ดูทะมัดทะแมงเหมาะแก่การเดินทางขึ้นเขาดี

จำได้ว่าผมผลอย้องเธออยู่หลายวินาทีแล้วรีบละสายตาเธอก็เช่นกัน เราต่างคนต่างสำรวจรอบๆ ศาลาแดงจนวนกลับมาพบกันอีกครั้ง คราวนี้เธอเป็นฝ่ายเอ่ยทัก เราจึงได้คุยกัน ผมจึงได้รู้จักชื่อของเธอและรู้ว่าเธอเป็นเจ้าของเข็มกลัด ส่วนใบหน้าเป็นเรื่องที่ผมต้องอาศัยจินตนาการ ก่อนลากันวันนั้นเราไม่ได้แลกเบอร์หรือแอดเฟรนด์กันในโซเชียลมีเดียใดๆ นอกจากคำกล่าวลากันตามธรรมเนียมอิสลามเท่านั้น

ผมเริ่มสืบค้นประวัติของเธอผ่านรุ่นน้องใน มอ.ปัตตานี ว่าเป็นลูกเต้าเหล่าใคร ซึ่งไม่ใช่เรื่องยาก ผมมีโอกาสแวะเวียนไปที่มหาวิทยาลัยของเธออีกหลายครั้ง ทั้งที่ได้รับเชิญไปในฐานะวิทยากรค่ายอบรมการเขียนของชมรมวงข่าวหรือในคาบเรียนพิเศษของอาจารย์บางท่านที่สนิทคุ้นเคยกันดี รวมถึงโอกาสแวะเวียนไปเยี่ยมเยียนเพื่อนฝูงในละแวกถนนสายมอ ผมมักใช้เป็นโอกาสสืบถามข้อมูลของเธอจากคนรู้จัก ทั้งเรื่องนิสัยใจคอ ทัศนคติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องความเคร่งครัดในศาสนาของเธอ ระหว่างผมพบเธอแค่สองสามครั้งตอนแวะละหมาดซึ่งเปิดให้คนทั่วไปเข้าใช้ได้ที่ตั้งกิจกรรมของมหาวิทยาลัย กับอีกครั้งเดียวตอนมหาวิทยาลัยของเธอจัดค่ายอบรมการเขียนที่สวนสัตว์ในเขตจังหวัดบ้านเกิดของผม ซึ่งผมได้รับเชิญเป็นวิทยากรและเธอสมัครเข้าร่วมโครงการ ตลอดช่วงเวลานี้เราแทบไม่ได้พูดคุยกันเลย ผมแค่อาศัยสืบประวัติจากคนรอบข้างและการสืบถามของผู้หลักผู้ใหญ่ ผมมารู้ทีหลังว่า เธอเองก็ทำเช่นเดียวกัน

ปีต่อมา เมื่อเธอเรียนมหาวิทยาลัยปีสุดท้าย เราก็ตกลงเข้าพิธีแต่งงานกันตามหลักศาสนาอิสลาม

นั่นคือเมื่อสี่ปีที่แล้ว

ห้าวันต่อมา

เราตัดสินใจเดินทางมายังแหลมตาชีอีกครั้ง ซุลวาได้ริสกี¹ มาเล็กน้อย เป็นงานทำกระเป่ามือถือสมาร์ตโฟนถักโครเชต์จากการโพสต์ขายในกลุ่มเฟซบุ๊กมาสิบกกว่าใบ เราเอ่ยขอบคุณพระเจ้าของเรากันยกใหญ่ เธออยากหางานไปนั่งทำริมทะเล แต่ความจริงคือคราวที่แล้ว

¹ ริสกี : สิ่งที่พระเจ้า (อัลลอฮ์) ประทานให้กับมนุษย์ ทั้งปัจจัยยังชีพ อาหาร รวมถึงการงานและอื่นๆ ด้วย

เราออกจากบ้านกันเข้าไป เธอยังดื่มกินทะเลไม่หน้าใจ ส่วนผมยังอยากกลับไปเก็บรายละเอียดของลักษณะพื้นที่อีกเล็กน้อยมาใช้ในงานเขียนส่งประกวดซึ่งใกล้หมดเขตเต็มที

ผมเองก็ได้รับริสกีด้วยเช่นกัน หลังจากตีบตันด้านพล็อตเรื่องมานานเป็นเดือนๆ แต่เมื่อห้าวันก่อน การได้ไปแหลมตาชีทำให้ผมได้เรื่องที่ยากเขียน แม้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้วอาจไม่ตรงกับหัวข้อการประกวดมากนัก แต่ก็มีส่วนที่พอจะเข้าข่ายให้พิจารณาอยู่บ้าง ได้เสี่ยงสักเล็กน้อยดีกว่าไม่มีอะไรให้ลุ้นเลย แม้หากว่าถูกรอบจากเวทีนี้ไปแล้ว ยังอาจปรับแก้แล้วส่งสนามอื่นได้อีก

จากซอยบ้านที่เราอยู่ถึงหาดตะโละกาโปร์ ใช้เวลาราวยี่สิบถึงสามสิบนาที เราออกจากซอยบ้านเข้าใช้ถนนเส้นเจริญประดิษฐ์ ถึงแยกหอนาฬิกาก็ตรงไปแล้วเลี้ยวซ้ายเข้าถนนมะกรูดตัดเลาะจนเข้าถนนหมายเลข 42 เราเลี้ยวซ้ายเข้าซอยตรงแยกก่อนถึงมัสยิดหลังใหญ่ที่มียอดโดมสีฟ้าแปลกตาแถวบางปูรูปทรงแบบมัสยิดแถบอาหรับ ถึงยะหริ่งเลี้ยวขึ้นสะพานข้ามคลองยามู

ตลอดทางที่เราผ่านบ้านเรือนเรียงราย บางแห่งเราพบเต็นท์ขายของเรียงเต็มฟุตบาท แต่เมื่อลงจากสะพานแล้วสองข้างทางเป็นป่ารกครึ้ม มีจุดแหวะพักเป็นระยะกับหน่วยงานราชการแห่งสองแห่ง เราหวังว่าจะเข้าแหลมตาชีได้โดยง่ายเหมือนคราวที่แล้ว ทว่าแผนการที่เราวางไว้ไม่เป็นดังหวัง

เมื่อวานรัฐบาลเพิ่งโอนเงินเยียวยาสำหรับผู้ประกันตนตามมาตรา 40 เป็นจำนวนห้าพันบาท หน่วยงานท้องถิ่นจึงมีคำสั่ง ตั้งด่านคอยสกัดกลุ่มคนที่กรูกันออกมาเที่ยว ตอนที่เราขับถึงสามแยกทางไปแหลมตาชีจึงมีชะตากรรมเดียวกับคนอื่นๆ

“กะห์ บูละห้าพันน้อกะห์”

เจ้าหน้าที่ทหารคนหนึ่งกล่าวขึ้นเป็นภาษามลายูตอนที่เรา ขับเข้าด่าน ผมฟังไม่เข้าใจ แต่ชุลวาทำหน้ามุ่มไม่สบอารมณ์

เราถูกโบกให้เลี้ยวไปยังถนนอีกเส้นเมื่อบอกเจ้าหน้าที่ว่าจะไป แหลมตาซี คนที่มีฐานะหรือมีบ้านอยู่ในพื้นที่เท่านั้นสามารถผ่านได้ ผม ไม่ยอมแพ้ สอดสายสายตาหาถนนสีกเส้นที่คาดว่าน่าจะเล็ดลอดไปยัง หาดได้ ทว่าเปล่าประโยชน์ ไม่มีถนนเส้นอื่นที่เชื่อมต่อไปยังแหลมตาซี อีกเลย ผมเลี้ยวซ้ายตรงแยกแห่งหนึ่ง แล้วขับตรงไปเรื่อยๆ ทาง สิ้นสุดตรงจุดที่ถนนพัง บริเวณนั้นสวยงามเหมาะเป็นฉากถ่ายรูปอย่าง ไม่คาดฝัน เราเห็นหาดที่ไม่มีผู้คนอยู่เลยอยู่ถัดออกไป แต่เราต้องขับ มอเตอร์ไซค์ลุยดงหญ้าเจ้าชู้เข้าไปหลายสิบบเมตร ผมชวนชุลวาทให้ปักหลัก กันตรงนั้น เธอพยักหน้า สีหน้ายังดูไม่สบอารมณ์

“ตรงสามแยก ทหารพวกนั้นพูดว่าอะไรเธอ”

“เขากล่าวว่า ได้เงินเยียวยาห้าพันมาเธอ”

ผมผลอสบถหยาบคาย

ผมกับชุลวาทที่นั่งพักกันใต้ต้นเสม็ดขาว เธอเริ่มปู้ฝารองนั่ง แล้ว หยิบก้อนไหมพรมออกมาอีก ส่วนผมหงุดหงิดกับสิ่งที่เจ้าหน้าที่ตรงด่าน พูดจนไม่อยากทำอะไร

จุดที่เราอยู่ไม่มีคนแวะมาเที่ยวเลย รถหลายคันขับมาจนถึง ปลายสุดของถนนแล้วเลี้ยวกลับ ผมเดาว่าพวกเขาคงเข้ามาหาทางไป หาดตะโละกาโปร์หรือแหลมตาซีเหมือนเรา แต่คนอื่นๆ คง ไม่มีใครมอง ว่าส่วนที่ผู้ฟังของถนนลาดยางนั้นสวยงามเหมาะแก่การถ่ายรูปและ ชายหาดตรงที่เรานั่งอาจจะไม่สวยเท่าปลายสุดของแหลมตาซี หาด ทั้งหาดจึงตกเป็นของเรา

ช่วงเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา รัฐบาลเปิดให้คนในเขตพื้นที่สี แดงเข้มตามสถิติโรคระบาดลงทะเบียนรับเงินเยียวยา แต่ต้องเป็นผู้มี

สิทธิในประกันตนมาตรา 40 ซึ่งเราไม่ได้สมัครไว้จึงไม่ได้รับเงินเยียวยา
ที่ว่า อันที่จริงซุลาอยากจะสมัคร แต่ผมเป็นคนยื่นกรานไม่ควร หลาย
วันก่อนผมเพิ่งฟังบรรยายจากนักวิชาการศาสนาอิสลามว่าการสมัคร
มาตรา 40 มีเงื่อนไขบางอย่างที่เข้าข่ายลักษณะต้องห้ามตามหลักศาสนา
ผมจึงไม่อยากจะเกี่ยวข้อง

ผมเข้าใจดีว่าการออกมาท่องเที่ยวนอกบ้านในสถานการณ์
โรคระบาดโดยที่ยังไม่ได้ฉีดวัคซีนสักเข็มเป็นการไม่รับผิดชอบต่อ
สังคมมากไปหน่อย แต่รัฐบาลเองก็แทบไม่รับผิดชอบอะไรหรือ
หยิบยื่นความช่วยเหลือที่สามารถเข้าถึงแบบง่ายไม่ยุ่งยากซับซ้อนให้
แก่เราเลย ผมกับภรรยาเคยอยู่ภายใต้กฎรอบที่รัฐบาลสั่งมาตลอด
เราพกเจลล้างมือแอลกอฮอล์และการสวมแมสก่อนออกจากบ้านทุกครั้ง
นี่เป็นครั้งแรกที่เราแหกกฎ

เราแค่อยากจะทำชาร์ตพลังงานเพิ่ม อยากออกนอกบ้านมาสูด
อากาศบ้าง

หลังซูลาจบการศึกษา เราตัดสินใจเข้าบ้านพักหลักทำงานเก็บ
เงินกันที่ปัตตานี ส่วนผมระหว่างรอบรรณาธิการสำนักพิมพ์พิจารณา
ต้นฉบับกวีนิพนธ์ ถือโอกาสนี้เริ่มลงมือเขียนนวนิยายเรื่องแรก ซุลา
ยังตั้งใจสอบบรรจุให้ได้ภายในปีหรือสองปีนี้ด้วย ระหว่างนี้จึงเร่งอ่าน
หนังสือเตรียมสอบไปพลาง ผมพอจะออกแบบในโฟโต้ช้อปได้บ้าง จึง
เริ่มรับทำสมุดบันทึกทำมือกับรับงานออกแบบการ์ดแต่งงานและรับทำ
ของชำร่วย แต่ทุกอย่างก็หยุดชะงักลงหลังเกิดโรคระบาดในปีถัดมา
ตอนนั้นทุกอย่างดูเหมือนกำลังจะเข้าที่

ซุลาเก็บหอมรอมริบ วางแผนขยับขยายสู่การทำขนมอบ
เธอหมายตาเตาอบขนมขนาดหกสิบลิตรในแอปพลิเคชันช้อปปี้ กดเลือก
ไว้ในตะกร้ารถเข็นสินค้าไว้หลายเครื่อง รอแค่ตัดสินใจเลือกตัวที่ชอบ
แต่แผนการทุกอย่างถูกเก็บพับ เมื่อใช้หัววัดที่รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง

สาธารณสุขยืนยันว่าเป็นเพียงใช้หัวธรรมดากลับกลายเป็นโรคระบาดร้ายแรงลูกกลมแพร่ขยายไม่อาจยับยั้ง รัฐบาลประกาศล็อกดาวน์นับแต่นั้น เรียกได้ว่าชีวิตของเราแขวนอยู่บนเส้นด้ายบางๆ

สองปีที่ผ่านมา เรารอดมาได้ด้วยเงินรางวัลจากงานเขียนส่งประกวดของผม ปีละสองสามรางวัล ชนะเลิศบ้าง รองชนะเลิศบ้าง กับชมเชยอีกหลายเรื่อง ช่วงแรกๆ ผมยังเขียนงานได้โดยปราศจากแรงกดดัน เราได้รับเงินเยียวยาจากรัฐบาลในรอบแรกและเงินกู้ฉุกเฉินจากธนาคารบางแห่ง จึงพอประคับประคองชีวิตมาได้ค่อนข้างราบรื่นจ่ายค่าเช่าบ้านตรงเวลา เรามีความหวังขึ้นบ้างเล็กน้อยเมื่อรัฐบาลคลายล็อกดาวน์หลังยอดผู้ป่วยลดลง บางจังหวัดตัวเลขผู้ป่วยลดลงจนเหลือศูนย์ การ์ดงานแต่งและของขวัญเริ่มมีคำสั่งซื้อเข้ามา

แล้วโรคระบาดก็กลับมารุนแรงขึ้นอีก ครั้งแล้วครั้งเล่า เราเริ่มต้องผัดผ่อนค่าเช่าบ้านจากที่จ่ายเดือนละครึ่งกลายเป็นสองเดือนครึ่งและสามเดือนครึ่ง จนในที่สุดก็ไม่สามารถหามาจ่ายได้อีกเลย ตู้หนังสือความสูงสามชั้นยาวครึ่งเมตรจำนวนสามตู้ หนังสือเคยอัดแน่นอยู่ในนั้นเป็นพันเล่ม ถูกเปลี่ยนเป็นค่าใช้จ่ายตลอดระยะเวลาครึ่งปีที่ผ่านมา หากหนังสือส่วนนี้หมดไป ผมยังมองไม่เห็นทางว่าจะหารายได้จากช่องทางไหนได้อีก

ผมเอนหลังลงบนพื้นทราย ใช้แขนรองแทนหมอน ชูลวานั่งถักกระเป๋าโครเซตไปเสียบๆ เสียงคลื่นซัดหาดคลอล้อเสียงลม เราอยู่ที่นั่นกันจนถึงหกโมงเย็นก็เก็บของกลับ

จังหวะที่ซบมาถึงด้านตรงที่เคยมีด่านตรวจ ตอนนี้เจ้าหน้าที่เปิดที่กั้นให้รถผ่านได้แล้ว ผมอาศัยจังหวะนั้นเลี้ยวเข้าไปทางหาดตะโลเกกาปรี แล้วขับตรงไปยังแหลมตาชี

“วันนี้กลับค่าได้ไหม” ผมเหลียวไปถามชูลวา

เธอนิ่งคิดแล้วพยักหน้ารับ “ได้ค่ะ ค่อยกลับสักหนึ่งทุ่ม คงถึงบ้านก่อนเคอร์ฟิวสามทุ่มค่ะ”

ตอนนั้นเราไม่ได้คาดคิดว่าจะไม่ได้กลับบ้าน

รถมอเตอร์ไซค์ของเรายางแบนโดยไม่ทราบสาเหตุ ผมแทบจะสติแตก ตอนเดินกลับมาที่รถซึ่งจอดอยู่บนถนนซึ่งปูด้วยตัวหนอนแบบที่ใช้ปูทางเท้า แล้วพบว่ายางล้อหลังแฟบลงจนติดล้อเหล็ก

ตอนนั้นเป็นเวลาหนึ่งทุ่มสามนาทีก่อนเที่ยงคืน ผมจำได้ว่าตลอดเส้นทางราวสิบกิโลเมตรไม่มีร้านซ่อมมอเตอร์ไซค์อยู่สักร้านเดียว จุดที่เราอยู่เป็นบริเวณปลายสุดของแหลมตาชี สิ่งที่ได้ทำก็คือขอความช่วยเหลือจากชาวบ้าน แต่แถวนี้นอกจากชาวบ้านที่มานอนเฝ้าเรือกอกและก็ไม่มีใครอื่นเลย ถึงอย่างไรก็ตาม บริเวณที่มีเพิงพักรูปสามเหลี่ยมหลังคามุงด้วยตับจากและคลุมทับด้วยผ้าพลาสติกอีกชั้น ก็อยู่ไกลจากจุดที่เราอยู่ไปหลายกิโลเมตร เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์อย่างนี้ สมอผมคอยแต่ย้ำเตือนให้ระมัดระวังตัวตลอดเวลาว่านี่คือสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ดินแดนที่มีรายงานข่าวคนตายรายวันมาตลอดสิบกว่าปี

“รออีกสักหน่อยดีไหมบ๊อง เพื่อมีใครมาตั้งแคมป์ จะได้ขอความช่วยเหลือจากเขา” ซูลวาพูด

ผมตวาดถล่น “ทางมันปิดแบบนี้ใครจะเข้ามาได้ ดีไม่ตี อาจมีเจ้าหน้าที่มาคอยสอดส่องว่ามีใครแอบมาจับกลุ่มตั้งแคมป์กันหรือเปล่า”

ซูลวาหน้าสลดวูบ เหมือนอยากจจะร้องไห้เต็มที่ ผมควรจะปลอบเธอสักหน่อย แต่ตอนนี้ผมไม่อยู่ในอารมณ์จะสามารถปลอบใคร สมอตั้งเครียด เริ่มปวดตูดๆ แถวกระบอกตา บริเวณขมับ ลามไปจนถึงท้ายทอย อาการเหล่านี้ทำให้ผมยิ่งหงุดหงิด

“โธ่เว้ย! ไม่น่าแอบเข้ามาเลยจริงๆ” ผมระเบิดอารมณ์

ซูลวาตั้งต้นร้องไห้ เธออาจกำลังโทษตัวเอง เรื่องทั้งหมด เริ่มต้นที่เธออยากออกมาสูดอากาศนอกบ้าน แต่คนที่ดื้อรั้นจะมาให้ถึง ปลายแหลมแห่งนี่คือผม น้ำตาของเธอตึงสติของผมกลับมาได้พอสมควร

“รออีกหน่อยก็ได้ เพื่อมีใครแอบมาตั้งแคมป์กันบ้าง หรือ อาจเป็นเจ้าหน้าที่เข้ามาสอดส่อง”

ผมดึงภรรยาเข้ามาแนบอก ลูบหัวซึ่งคลุมด้วยผ้าอัญญาบของเธอแผ่วเบา ร่างนั้นสั่นสะท้าน สะอื้นอึกๆ เหมือนเด็กๆ ผมยิ่งตระหนก ได้มากขึ้นว่าร่างในอ้อมอกเปราะบางแค่ไหน ผมกระซิบคำขอโทษแล้ว เลื่อนมือลงมาลูบหลังลูบไหล่และกอดกระชับแน่นขึ้นจนเธอสะอื้นน้อยลง ความหงุดหงิดในใจยังล้นเหลือ แต่ตอนนี้สิ่งสำคัญที่สุดคือต้อง ทำให้ภรรยารู้สึกมั่นคงและปลอดภัย ซูลวาเปราะบางเหมือนแก้ว ผมต้องคอยระวังไม่ให้เธอแตกสลายรอยร้าวเพียงเล็กน้อยจะคงอยู่ไปตลอดกาลจนกว่าจะปริแตก

ผมดึงมือเธอมาয়ริมทะเล ปลดปล่อยเตออร์ไซค์ทิ้งไว้บนทางเดิน ปูด้วยตัวหนอน บอกเธอให้นั่งลงบนหาด ทะเลสีน้ำตาลกว่าทุกวัน ผมชี้ชวนให้เธอแหงนมองดาว จนเธอเริ่มตีขึ้น

“น่าจะลองโพสต์ลงเฟซบุ๊กดูนะ เพื่อมีใครช่วยได้บ้าง” ผมพูด หลังผ่านไปหลายนาที

ซูลวาเพียงพยักหน้า ไม่ได้กล่าวตอบอะไร

ไม่กี่นาทีที่หลังโพสต์สเตตัสลงบนเฟซบุ๊ก ว่าเราติดแหง็กอยู่ที่ แหลมตาชี มีคนเข้ามาคอมเมนต์เป็นสิบ กับข้อความในกล่องสนทนา จากเพื่อนเฟซที่สนิทกันดีสองสามคน ส่วนใหญ่เข้ามาให้กำลังใจและ อวยพรเอาใจช่วยให้สามารถผ่านปัญหาไปได้

ในจำนวนนี้มีสองข้อความเข้ามาสอบถามและพยายามหาทาง ช่วยเหลือ หนึ่งในคือดาเลียารุ่นน้องสมัยเรียนมหาวิทยาลัย อีกคนผมไม่

รู้จักเป็นการส่วนตัว แต่เคยพูดคุยแลกเปลี่ยนความเห็นกันผ่านช่องคอมเมนต์ในเสตตัสและกล่องข้อความสองสามครั้ง

“คืนนี้เราคงต้องนอนกันทีนี้นะ ชูลวา”

“จะนอนกันยังไง เราไม่มีอะไรเลย กลางดึกต้องหนาวแน่ๆ”

ผมไม่ได้พูดอะไรต่อ เพียงแต่ยิ้ม โอบเธอเข้ามาในอ้อมกอดทอดตามองไปยังทะเลสีดำสนิท

ดาเลียยามาถึงปลายแหลมกับพี่ชายของเธอด้วยรถมอเตอร์ไซค์ ตอนหนึ่งทุ่มสี่สิบสอง พร้อมสิ่งที่ผมวานให้ช่วยจัดหาสำหรับคืนนี้ ผ่านกล่องข้อความเฟซบุ๊ก เธอเป็นหนึ่งในรุ่นน้องซึ่งผมสนิทในจำนวนไม่กี่คนที่เป็นผู้หญิง เหตุผลข้อเดียวคือเธอเป็นนักอ่านตัวยง ผมสนิทกับพี่ชายของเธอด้วย เราต่างชื่นชอบการขึ้นเขาหรือเดินป่าเหมือนกันจึงมีเรื่องให้พูดคุยถุกคอ แต่ผมเพิ่งรู้วันนี้ว่าบ้านของทั้งคู่อยู่ในเขตอำเภอแหลมโพธิ์ ซึ่งห่างจากปลายสุดของแหลมตาชีไม่ถึงสิบกิโลเมตร

ชูลวากับดาเลียเพิ่งเคยเจอกันครั้งเดียวตอนงานแต่งของเรา เธอเข้าไปจับมือพร้อมกล่าวคำให้สละมและมองข้าวของที่ดาเลียกับพี่ชายถือมาอย่างแปลกใจระคนตื่นเต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อกองไฟถูกก่อขึ้น และผมกับพี่ชายของดาเลียเริ่มลงมือกางเต็นท์ขนาดความจุ 2-3 คนตรงลานกว้างใกล้ป่าสนทะเล ตอนนั้นเป็นเวลาสองทุ่มสิบห้า นาที ผมไม่แน่ใจว่าชูลวารู้สึกอย่างไรที่ได้ตั้งแคมป์ริมทะเลอย่างไม่คาดฝัน

ตอนแรกดาเลียเสนอให้เราพักกันที่บ้านของเธอ ผมตอบปฏิเสธด้วยเหตุผลสองสามประการโดยไม่ได้ปรึกษาชูลวา

“ใกล้เวลาเคอร์ฟิวแล้ว หนูกับพี่ชายคงอยู่ด้วยไม่ได้นะคะ ช่วงนี้เขาไม่ให้จับกลุ่ม” ดาเลียพูด

“แน่ใจนะว่าจะไม่ไปพักที่บ้านผม” พี่ชายของดาเลียถามย้ำ
 เต็นท์และกองไฟเตรียมไว้พร้อมแล้ว แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็
 เกิดนึกถึงเลขนีมา เลยหันไปปรึกษากับซูลวา ผมควรจะนึกถึงเธอบ้าง
 ในสถานการณ์ระดับขั้นอย่างนี้ เธออาจไม่อยากตั้งแคมป์และผิงไฟชมดาว

หากเป็นในยามการปฏิบัติเสธไปพักบ้านเพื่อนสักคนถือเป็นเรื่องเสียมารยาทพอสมควร แต่ขณะนี้เราอยู่ในสถานการณ์โรคระบาด
 ผมกับซูลวายังไม่ได้ฉีดวัคซีนทั้งคู่ การรักษาระยะห่างน่าจะดีกว่า
 อีกอย่างคือยังคิดไม่ตกว่าจะจัดการอย่างไรกับมอเตอร์ไซค์และข้อ
 สุดท้าย นี่อาจเป็นโอกาสเหมาะของผมกับซูลวาที่จะได้ลองตั้งแคมป์
 ริมหทะเล ผมบอกเหตุผลของผมกับซูลวาไปอย่างนี้โรคระบาดเป็นสิ่งที่
 เธอกลัวเหนือเรื่องอื่นๆ มาตลอดอยู่แล้ว บวกกับบริเวณนี้เป็นลานตั้ง
 แคมป์อยู่แล้ว และไกลออกไปอีกหน่อยก็เป็นเพิงของคนนอนเฝ้าเรือ
 กอและ เธอจึงเห็นด้วยที่เราจะนอนกันในเต็นท์

ดาเลียกับพี่ชายไม่ได้รับเราอะไร ทั้งคู่เองก็คงตระหนักเรื่อง
 สถานการณ์โรคติดต่อดีอยู่แล้ว ทั้งคู่จึงเดินทางกลับ แต่รับปากว่าจะ
 กลับมาอีกครั้งหลังละหมาดย่ำรุ่งพร้อมกับอาหารเช้า

คล้ายหลังจากดาเลียและพี่ชาย ซูลวาเอ่ยถามเรื่องมอเตอร์ไซค์
 ซึ่งตอนนั้นเราเซ็นมาจอดไว้ใกล้เต็นท์

“แล้วเรื่องมอเตอร์ไซค์ล่ะบัง พรุ่งนี้จะเซ็นไปร้านซ่อมยังงัย”

“ไม่ต้องห่วงหรอก มีเพื่อนในเฟซบุ๊กรับปากว่าจะหารถกระบะ
 มายกไปร้านซ่อมแต่เช้าล่ะ”

ผมเอ่ยขณะภายในใจกลับไหวหวั่น

วันรุ่งขึ้น กว่าเรากลับถึงบ้านก็ใกล้เที่ยง

เพื่อนในเฟซบุ๊กที่ผมยังไม่เคยเจอหน้าซบกระบะมากรถของ
 เราไปตั้งที่ร้านซ่อมตั้งแต่แปดโมง แต่กว่าช่างจะมาเปิดร้านก็ตอนสิบโมง

ซึ่งเขียนป้ายบอกกล่าวไว้เสร็จสรรพหน้าร้าน ระหว่างรอผมกับเพื่อน
ในเฟซบุ๊กจึงมีโอกาสได้ทักถามชื่อเสียงเรียงนามกันอย่างเป็นทางการ

บ้านของเขายู่ในเขตอำเภอสายบุรี ไกลจากแหลมตาชีไป
หลายสิบกิโลเมตร ผมตกใจพอสมควรตุนรู้เรื่องนั้น คิดเอง เออเอง
ไปแล้วว่าบ้านของเขาคงอยู่ไม่ไกลจากแหลมตาชีมากนัก ผมขอโทษ
ขอโทษที่ต้องทำให้ลำบากขับรถมาไกล เขาหัวเราะและบอกว่ายินดี
ที่ได้ช่วย และบ่นเสียดย่าว่าหากร้านน้ำชายังเปิดให้หนึ่งได้ตามปกติเขา
อยากชวนผมและภรรยาไปนั่งจิบชาสักแก้วด้วยซ้ำ เขาอยู่รอเป็นเพื่อน
เราจนช่างมา ผมเอ่ยอย่างเกรงใจให้เขากลับก่อนได้ไม่ต้องอยู่รอ แต่
เขาก็อยู่จนรถของเราซ่อมเสร็จ

ตะปุดอกหนึ่งปักทะลุยางล้อหลังเข้าไปถึงยางใน ช่างบอก
ว่าต้องเปลี่ยนยางสถานเดียว ผมสอบถามราคาก่อนพยักหน้าให้ช่าง
ลงมือเปลี่ยนยาง ทว่าความเครียดเริ่มเกาะกุมจนปวดขมับตบๆ ราคา
ยางในไม่ได้แพงจนน่าตกใจ แต่นั่นเป็นจำนวนเงินกว่าครึ่งหนึ่งของ
ทั้งหมดที่เราสองคนเหลืออยู่

สิบห้าวันที่ต่อมา ยางล้อหลังก็ถูกเปลี่ยนพร้อมใช้งาน ช่างเริ่ม
เช็คสภาพรถของเราอีกเล็กน้อยหลังจากนั้น เขาหยอดน้ำมันหล่อลื่นใส่
สเตอร์รถและเตือนเราเรื่องผ้ายางเบรกหลังที่เริ่มหมดเสร็จสรรพเขา
บอกราคาค่าบริการอีกครั้ง ผมควักกระเป๋าเตรียมจ่าย ทว่าเพื่อนเฟซบุ๊ก
ของผมรีบอาสาเป็นคนออกค่าซ่อมเอง ผมได้แต่ยิ้มนิ่งอึ้ง ใจหนึ่งอยาก
ปฏิเสธ แต่ก็อดลึงโลดไม่ได้ที่เงินในกระเป๋าอยู่ยงอยู่ครบ นั่นหมายถึงผม
กับซุลาจะยังมีกินอยู่ได้อีกหลายมื้อทีเดียว

ผมทำได้แค่ยิ้มขอบคุณจากใจ

ขณะขับมอเตอร์ไซค์กลับบ้านเช้า ผมนึกสรรเสริญพระเจ้าที่
ส่งคนเหล่านั้นมาช่วยเหลือพวกเราในยามวิกฤติ และก่นด่าสาปแช่ง
รัฐบาลไปตลอดทาง.

เสียงผีเสื้อ

ไพรัตน์ ยิ้มวิสัย

ฉันรั้งเชือกฟางเส้นเหลืองแน่นจนมั่นใจว่าปมขมวดไม่หลุดออก ตั้งกระดาดอยู่ตรงแนวรั้ว ยับรายแผ่น แนวเส้นห้าแถว เรียงรายเป็นลำดับ รอยปากกาตวัดสร้างถ่วงอกบ้างยังคงเป็นเม็ด บ้างอกทางขึ้น บ้างทิ้งทางลง บ้างแตกใบ เชื่อมกันในบางเม็ด เม็ดขาวตรงเส้นที่สาม มีเส้นโค้งโยงไปยังถ่วงอกในท้องถัดไป ฉันชะงักก็ก็ตรงแท่งสีเหลี่ยมที่บ่งบอกการหยุดเล่น ผ่อนลมหายใจ ซ้ายสุดของบรรทัดห้าเส้นเป็นตัวอักษรประดิษฐ์ คล้ายอักษรโอแบตตัวเขียน ด้านบนเป็นชื่อเพลง ถัดลงมาเขียนบรรจกราวพิมพ์จากคอมพิวเตอร์ไว้ว่า เนื้อร้องและทำนองโดย ฐนิชา พรหมรักษา

มือสาบผมเหน็บไว้หลังใบหู ป้องเป็นกระพุ่มจนได้ยินสายน้ำสีแดงวิ่งในเส้นเลือดหล่อเลี้ยงคล้ายคลื่นทะเลจางตรายาตราเข้าหาดฝั่ง ฉันกลั้นหายใจเพื่อรับรู้เสียงฮัมบางเบา นั้นยังคงชัดเจนอย่างน้อยก็คงอีกปีหนึ่ง อาจนานกว่านั้นเพราะต้นกำเนิดเสียงอยู่ในตัวฉันติดกับความไหวสะเทือนของตัวกลางจากจุดอื่น

กองโน้ตเพลงจากมันสมองและจิตใจเลื่อนย้ายไปฝากหนึ่งตรงปลายเตียง เสียงกับกล่องซีดีหลายแผ่นปะหน้าด้วยกระดาษขาวว่า “ทิ้ง”

ฉันทิ้งตัวบนฟูกนอนห่มปุด้วยผ้าผืนสีชมพูซีดเหมือนนมเย็นยามน้ำแข็งละลายหมดแก้ว แขนหนึ่งก่ายหน้าผาก เปลือกตาเลื่อนปิดตัดการมองเห็นชั่วคราว रिมีผีปากเขย่าเตือนเหมือนการไหวน้าก่อน

ภูมิกุ้มใจในวันทุกซ์

ตามติดด้วยแผ่นเปลือกโลกเคลื่อนตัวเกยกัน สะท้อนก้องในจิตใจจน
ระเบิดเอาธารน้ำหลังล้นในบ่อตา สะอื้นแล้วยกระดับเป็นปล่อยโฮ
เสียงร้องให้ที่ไม่เคยยินดีเมื่อเกิดขึ้นกลับเป็นเสียงดังที่ฉันปรารถนาให้
ได้ยิน แม้เพียงอีกปีเดียวก็ตาม

“คืออะไร”

กระดาษถ่ายเอกสารสีฟ้าแผ่นเย็บแม็กตรงมุมอย่างดี เดาไม่
ยากว่าปรินต์จากคอมพิวเตอร์ มา ฉันขำเลียงผ่านหัวข้อพอได้ความว่าเกี่ยวกับ
แหล่งพักพิงช่วงฤดูหนาวของผีเสื้อจักรพรรดิหรือที่หลายคนรู้จักในนาม
ผีเสื้อโมนาร์ช ฉันจ้องหน้าพี่ชายตรงข้ามโต๊ะกินข้าวจาน อาหารหลัง
กินเสร็จยังอยู่ต่อหน้า ส่วนของคนอื่นล้างเก็บเรียบร้อยแล้ว

“รู้จักผีเสื้อโมนาร์ชหรือเปล่า ไอ้ตัวปีกสีส้มน้ำตาลมีลายดำนะ”

ฉันผงกหัว เลิกคิ้วข้างหนึ่ง เมื่อก่อนเสียใจเหมือนมีเสลด
ค้างคอตลอดเวลาของพี่ภุชงค์ค่อนข้างกวนประสาทโดยเฉพาะยามนั่ง
ฟังสตรีระบายท่วงทำนองเลื่อนไหลในหัวออกมาเป็นตัวโน้ตบนบรรทัด
ห้าเส้น ฉันมั่นใจว่าเขาตั้งใจปั่นประสาทน้องสาวคนเดียวคนนี่ถึงอ้างว่า
มีสูตรเค้กใหม่มาให้ช่วยชิมก็เถอะ ตอนนั้นอยากถีบเปรี๊ยะสักที่สองที่
ยามนี้รู้สึกยินดีเมื่อได้ฟัง

“อ่าดีเลย แล้วรู้เปล่าว่าเจ้านายบินได้ตัวนี้มันบินลงใต้ตอน
หน้าหนาว ย้ายถิ่นจากแคนาดาไปอเมริกาไปสถิตในเม็กซิโก ถ้าจำไม่
ผิดพวกมันบินกันสองเดือนเต็ม กินระยะทางสี่พันห้าร้อยกิโลเมตรเลย
แหละ”

ปากอ้ากว้างจนเส้นเอ็นปูดตรงคอของพี่ภุชงค์เป็นเจตนาเกิน
ใจไซ้ชัดเจน เสียงคงได้ยินไปสามบ้านแปดบ้าน เขาบอกว่าเกรงฉัน
ไม่ได้ยิน พี่สะใภ้เคยวัดมือตีแขนป้ายใหญ่ไม่ให้สามีเพลอสะกิดผล
บนเนื้อใจน้องสาวคนนี้ มันขูดผิวอ่อนบางนั้นจริงด้วย พี่นภาพรเป็น

คนนุ่มนวล ใจเย็น วาดรูปเก่งมาก แพนเค้กลายการ์ตูนของเธอได้รับความนิยมน่าดู ถ้าไม่มีใครไปออกรายการอวดฝีมือมาก่อนเธอก็คงได้ไปแน่นอน

“เอาเรื่องผีเสื้อจักรพรรดิมาบอกน้องทำไม”

“พวกมันเป็นล้านตัวหนีหนาวไปรวมกันที่เม็กซิโกตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนจนถึงมีนาคมโน่นแน่ะ เป็นล้านเลยนะ ก็คือช่วงนี้่งไปกันเยอะ ไปดูผีเสื้อพวกนี้กัน ไปเม็กซิโกกัน เธอ พี่ แล้วกันด้วย”

“ไม่เอาอะ”

“เฮ้ย มันสวยมากเลยนะ ดูจากยูทูบแล้วสวยมาก แล้วไม่รู้ไหม เวลาผีเสื้อรวมตัวกันเป็นล้านตัวเนี่ย มันมีเสียงด้วยนะ เสียงขยับปีกของผีเสื้อโมนาร์ชนี่คืออัจฉริยะของธรรมชาติเชียวแหละ น้องต้องไปฟัง เชื่อกัน พี่ น้องต้องไปได้ยินให้ได้สักครั้งหนึ่ง”

ฉันมองพี่กฤษณ์ เขายกคิ้ว อวดยิ้ม ตาประกายวิบวับ รู้ว่าเขาพยายามทำอะไร ตั้งแต่เด็กมาแล้วที่เขาดูแลน้องสาวคนนี้ทุกอย่างกระโดดตบย่นหน้าเด็กโตกว่าวิ่งมาเปิดกระโปรงฉันทัดมดออกจากรั้วแกะวางไว้ก่อนยื่นให้ ไปรับกลับบ้านจากโรงเรียนดนตรีรวมถึงดัดกรอขยุ่มเสื้อไอ้หนุ่มผมยาวผู้หูกอนน้องสาวสุดสวย เขาปลอบฉันอยู่เช่นเดียวกับที่ทำมาตลอดเวลาตามคำบัญชาฝากฝังของแม่ แต่มันพิลึกเกินไปไหมกับการชวนคนเจียนพิการแบบฉันไปฟังเสียงสักหนึ่งเสียง ใจร้ายไปหรือเปล่ามาตอกย้ำเรื่องแบบนี้

“บ้า มีที่ไหนผีเสื้อส่งเสียง”

“มีสิ กำลั้งอินทเรนตีเนนี่ตเลยนะ ผีเสื้อหนึ่งตัวขยับปีก ไม่ได้ยินอะไรหรอก แต่ล้านตัวตีปีก มันเสริมกันจนดังเหมือนน้ำตกเลยแหละ”

“ได้ยินแล้วหรือไง”

“เออสิ... เปล่า ไซ้ คือหมายถึงพี่ฟังจากยูทูบนั่นแหละ น้องต้องไป ก่อนจะ...”

พี่ฤกษ์จะงักปากหยุดคากกลางประโยค ฉันสะดุ้งต่อประโยค ขาดค้างในใจ ก่อนจะได้ยินอะไรอีกเลยถาวร ฉันขลุกตัวในห้องนอน ฟังยูทูบวนทั้งคืน อ่านบทเพลงตัวเองสรรค์สร้างซ้ำแล้วซ้ำอีก แก้ม เปียกปอนแล้วเหือดหายเพื่อเติมท่อมด้วยหยาดน้ำสายน้อย ฉันหุดับ ฉับพลันโดยไม่ทราบสาเหตุ ก็ไม่ถึงกับไร้สาเหตุเสียทีเดียว ความผิดพลาดครั้งนี้อาจเกินได้ทั้งพันธุกรรม การทำงานอยู่ในที่เสียงดังเนิ่นนาน รวมถึงวายุร้ายสารพันเรื่องอย่างไวรัส เพียงแค่หลายคนไม่รู้ตัว นั่นคือ ความหมายของการไม่ทราบสาเหตุ ในกรณีฉันหมอประมาณเวลาว่า อาจฟังเสียงรอบตัวได้อีกสักหนึ่งปี

“พี่จ่องที่พักเลยแล้วกันนะ”

ฉันขยับมือหมายค้ำแต่พี่ชายพรวดพราดออกจากโต๊ะอาหาร ฉันค้ำเขี่ยเม็ดข้าวอาบน้ำซุ้ปหมาดบนจานกระเบื้องลายดอกไม้ให้คนหู ใกล้ดับไปรับฟังเสียงผีเสื้ออันเธอ ฉันปฏิเสธพี่ฤกษ์ได้ แต่ก็ไม่

นั่นเท่ากับฉันวางโปรแกรมตัวเองเดินทางสู่เม็กซิโกโดยปริยาย

พี่ฤกษ์จ่องที่พักกับเจเอ็ม บัตเตอร์ฟลายส์ ปีแอนดปี บริษัท ทัวร์แห่งเดียวในมาเซอรอส ห่างจากทางเข้าแหล่งพักพิงของผีเสื้อ จักรพรรดิแค่เดินไม่กี่นาทีตามคำโฆษณา กำแพงสีขาวสะอาดตา รูป ผีเสื้อจักรพรรดิตัวใหญ่หลายตัวอวดปีกสดใส แม้แต่ชื่อบริษัทยังใช้ตัว ผีเสื้อแทนคำ อาคารสามชั้นบวักกับตาดฟ้าภายในก็เป็นสีขาวเดียวกับ กำแพง ฐานตึกทาสีฟ้าเข้มตลอดแนว เลยตึกขาวหลังนี้ไปเห็นภูเขา ซ้อนตัวเรียงลดหลั่นกัน ซุ้มประตูทรงสามเหลี่ยมทาสีฟ้าประดับด้วย ผีเสื้อจักรพรรดิอีกเช่นกัน พอเข้ามาแล้วฉันค่อยรู้ว่ายังมีอาคารสองชั้น อีกหลังหนึ่ง จัดเป็นห้องพักลิขสิทธิ์ห้อง หน้าห้องวางเก้าอี้ที่มาแดง เหลืองเขียวให้สูมหัวคุดครบทุกห้อง

“พรงนี้ค่อยไปดูผีเสื้อกัน”

ฉันพยักหน้าโยนสัมภาระลงบนเตียง แยกห้องพักกับพี่ชาย และพี่สะใภ้ ในนี้สี่สี่นอนเหมือนเมืองแฟนตาซีตามสไตล์เม็กซิกัน ไม่รู้ผ้าปูที่นอนสั่งทำพิเศษไหม เพราะยังคงมีผีเสื้อสีแดงบินอยู่บนนั้น ช่วงธันวาคมยังไม่ใช่จุดพักของนักท่องเที่ยวทำให้เราเป็นลูกทัวร์กลุ่มเดียว มาเซอร์อสเป็นหมู่บ้านที่หากินกับต้นไม้โดยไม่รู้ว่ารบกวนแหล่งจำศีลหน้าหนาวของผีเสื้อจักรพรรดิ พຽງนี้ฉันกับพี่จะเข้าเซโร เฟลอน เขตพักพิงของผีเสื้อ

เสียงสวดไอของนกขานขับอยู่เบื้องนอก ฉันพาตัวเองไปบน ดาดฟ้า กวาดสายตาดูต้นไม้แต่ไม่เห็นตัว ต่อให้เห็นก็คงบอกไม่ได้ว่าเขาเป็นผู้ร้องเพลงจริง สายลมอ้อยอิ่งเลื่อนผ่าน กลิ่นอากาศแห้งกักจมูก ฉันกอดอกพับเสื้อคลุมสีน้ำเงินแขนสั้นย่น ปิดเปลือกตา ปลอ่ยให้ประสาทตีมันเสียงเต็มอิม โปไม้ต่างถิ่น ภูไทแกรกราก แว่วแมลงป่าเป็นหย่อม ฉันวาดบรรทัดห้าเส้นในสมอง วางเครื่องหมายชาร์ปสามตัวกำหนดคีย์ดนตรี โปรยโน้ต ตามสำเนียงธรรมชาติแผ่วผ่าน กระดุกสามชั้นในโพรงหู ประสานด้วยหยดน้ำในดวงตา รู้สึกได้ว่ามัน ออบเส้นขนตรงนั้น นิ้วชี้ขวาปาดหยาดของเหลว

พอลืมตาก็พบพระอาทิตย์ดิ่งลงหลังยอดภู หุบเขาเปลี่ยนเป็นสีด้าปกด้วยรอยหยักของต้นไม้ ภูไกลออกไปโซโลมด้วยโหนดมวงของฟ้าพาดแสงส้มทองฉาบริ้วเมฆ ภาพแบบนี้ฉันยังคงเห็นได้ แต่คงหาเพลงประกอบไม่ได้อีกแล้ว ทั้งที่แต่งเพลงมายาวนานกลับนึกบทดนตรีเหมาะกับสถานการณ์ไม่ได้แม้สักห้อง ฉันโอ้บรัดตัวเองแน่นขึ้นแต่ยังการไหวสะเทือนไม่อยู่ แก้มหนักตึง ฉันไม่น่ามาที่นี่เลย

“เหนื่อยเหรอ ตอนกินข้าวดูซีมีฯ”

“นิดหนึ่งค่ะ”

พี่นิกภาพรชวนคุย ส่งโกโก้ร้อนให้ ช่วยดันไอน์เย็นทีเลย เรานั่งเล่นหน้าห้องมองความมืด เบื้องบนเป็นเม็ดดาววิบวิบเมื่อเมฆเคลื่อน

ผ่าน เจียบเหมือนเหล่าก็ภูเขาลับพลอยไปแล้ว พี่กฤษณ์ทำธุระส่วนตัว อยู่ด้านใน ทั้งคู่ไม่อาจมีทายาทด้วยกันจากความไม่สมบูรณ์ของพี่ชาย ฉะนั้น เขายังคงยืมได้ แต่ฉันรู้ว่าข้างในนั้นบอบช้ำ พี่กฤษณ์ภูมิใจกับการดูแลน้องมาตลอด ฐานะหัวหน้าครอบครัวของเขาไม่มั่นคงเพราะ ไม่อาจมีลูกของตัวเอง ฉะนั้นว่าเขาคิดแบบนั้น พี่นิภาพรก็รู้ สองคนนี้ ประคองกันผ่านเรื่องนั้นมาได้

“มันอาจลำบาก แต่ฉันน่าจะแต่งอีกสักเพลงนะ”

“จะมีประโยชน์ตรงไหนคะ”

“พี่อยากฟัง”

ฉันบิดมุมปาก เออเฮะ นึกว่าพี่สะใภ้จะร้ายร้ายสารพันคำ ปล่อยให้ปลุกความสำคัญการแต่งเพลงเป็นมรดกสุดท้ายก่อนฉันสูญเสีย การได้ยินถาวรเพื่อตัวฉันเอง แต่กลับเป็นเพื่อตัวพี่นิภาพรหรืออาจมี นัยมากกว่านั้น

“ได้ยินเรื่องผีเสื้อจักรพรรดิแล้วอดฟังไม่ได้นะ อุตส่าห์บิน หลายพันกิโลตั้งสองเดือนมารวมตัวกันในป่าโอヤマเมล็ทริบอนุเขานั่น”

ตอนกินข้าวเราได้คุยกับโจเอลและเอลเลนเจ้าของที่พัก ทั้งคู่ เล่าถึงสถานการณ์ผีเสื้อจักรพรรดิที่ลดจำนวนลงมาตลอด ผู้คนเคยตัดไม้ไปทำซุงรบกวนถิ่นอาศัยของป่าโอยามเมล็ทริบอนุเขานั่น เป็นแหล่ง ปักหลักของผีเสื้ออพยพจากตอนเหนือ การอยู่ร่วมกับผีเสื้อจักรพรรดิ เปลี่ยนวิถีชีวิตชาวบ้านไป พวกเขาหันมาปกป้องผีเสื้อด้วยการดูแลป่า อาศัยรายได้จากนักท่องเที่ยวจำนวนหนึ่งมาเยือนช่วงชีวิตจำกัดของ ผีเสื้อจักรพรรดิ การดูแลป่าโอยามเมล็ทริบอนุเขานี้เป็นสิ่งเดียวต่ออายุผีเสื้อนี้ เพียง คนทั่วไปปลูกมิลก์วูดเป็นอาหารให้หนอนผีเสื้อก็ช่วยได้มากแล้ว พี่ นิภาพรก็เลยได้ความว่ามิลก์วูดก็คือต้นไฟเดือนห้าดอกสีส้มแดงในบ้าน เรานั้นแหละ

“ระหว่างเส้นทางบินตายไปไม่รู้เท่าไร”

“มันยากเย็นแสนเข็ญแต่พวกเขาที่มันคงทำสิ่งที่สืบทอดกันมา”

ฉันเอนตัวติดเก้าอี้ตัวเขียว พี่สะใภ้จิบโกโก้ร้อนของตัวเอง แก้วในมือฉันซีด พี่กฤษณ์กับพี่นิภาพรมีวิธีพูดเรื่องเดียวกันในแบบของตัวเอง ฉันจินตนาการได้ถึงความสั่นไหวเมื่อทั้งคู่รู้ว่าไม่อาจมีลูก แต่เข้าใจไม่ถ่องแท้ เช่นเดียวกันสองคนนั้นนี่ก็ออกถึงความสูญเสีย แต่ไม่ชัดเจนกับการหมดโอกาสยินเสียงรอบตัว โดยเฉพาะบทเพลงที่ฉันเรียบเรียง

“เมื่อครั้งกฤษณ์รู้ว่าไม่มีลูกไม่ได้ รู้ไหมเขาทำอะไร เขาฟังเพลงของนิชายทั้งหมด ไม่สนใจเพลงของใครอื่นเลย อ้างว่าเพลงของน้องสาวมีเสน่ห์เหนือบทเพลงจากค่ายเพลงดังทั้งหมดที่มีบนโลก มันเข้าถึงกฤษณ์เขาจริง ๆ”

ฉันนั่งงัน ไม่รู้ความจริงนี้มาก่อน ไม่นึกว่าสิ่งที่ฉันทำมีผลกับพี่ชายในวันเขาเศร้าหมอง เพิ่งรู้ว่าน้องคนนี้ได้ช่วยเหลือพี่ชายผู้ปกป้องมาตลอดด้วยเหมือนกัน

“พี่อยากฟังจริง ๆ นะ เพลงของนิชานะ”

ฝูงผีเสื้อจักรพรรดิบินสีพันห้าร้อยกิโลเมตรเพื่อมีชีวิตรอดในฤดูหนาวแม้ต้องตายนับไม่ถ้วนระหว่างทาง

ทางเข้าแหล่งสงวนเซโร เพลอนอยู่ห่างจากที่พักไม่กี่นาที ก็จริงแหละ แต่เราต้องขึ้นเขาไปอีกไกล มันชันมากด้วย การขี่มาเป็นวิธีที่ดีที่สุด ฉันไม่เคยนั่งหลังม้าแบบนี้มาก่อน กลัวนิดหนึ่งแต่สักพักก็คุ้น เจเอ็ม บัตเตอร์ฟลายส์มีทีมงานคอยจูงม้าให้ลูกทัวร์ทั้งหมด การเดินทางบนหลังม้ากินเวลาดังชั่วโมงครึ่ง

“ยัยน้อง โนมัตัวไปข้างหน้าตอนเขาชันขึ้น เอนไปข้างหลัง ตอนลาดลง เข้าใจไหม ช่วยม้าหน่อย”

ไม่รู้พี่ก็ถุขณัฐวิธีนั้นมาจากไหน อาจคุยกับโจเอลมาหรือไม่ ก็ไคด้ผู้มาด้วยกันกับเรานี้แหละบอก ระหว่างนั้นฉันซึมซับภาพรอบตัว เบื้องหน้าเป็นหุบเขาหม่นด้วยต้นไม้ว่าจะตระกูลสนเรียงซ้ายขวาเป็นรูป ตัววิมิตัวเขาจางในม่านหมอกตรงกลางเหมือนที่เห็นในภาพถ่ายทิวทัศน์ทั้งหลาย เอลเลนอธิบายให้ฉันฟังก่อนมาว่าต้นสนโอยามेलเป็นไม้เฉพาะถิ่นของที่นี่ เจริญในที่สูงสองพันถึงสี่พันกิโลเมตร เซโรเพลอนสูงสักสามพันเมตรได้มั้ง ป่านี้่งอกงามได้เมฆเย็นของหุบเขา ยิ่งขึ้นสูงก็ยิ่งสัมผัสความเย็นได้มากขึ้น ดินะ ที่มีเสื่อกันหนาวติดตัวมาด้วย

“จากตรงนี้ต้องเดินต่อแล้วละ”

ฉันพยักหน้าให้พี่ก็ถุขณัฐ คนจูงม้าจัดการผูกม้าให้เรียบร้อยเมื่อเราขึ้นมาถึงที่โล่งบนยอดเขา เดินอีกสักเกือบครึ่งชั่วโมงก็คงถึงจุดรวมตัวของผีเสื้อจักรพรรดิอพยพแล้ว ทางเดินสีน้ำตาลเทาบุร่งด้วยหินกรวดสลับดินพลิกหน้าอาจด้วยผีมือสัตว์ป่า แคบแต่ก็สวนกันสบาย คดเคี้ยวยังกับงู มีหญ้าเขียวไม่รู้จักชนิดปกคลุมสูงถึงเข่า ไม้สูงแทงต้นชะลูดสูฟ้าแต่มีตัดด้วยเมฆเทา แดดสายเอียงตัวฉาบทางเดินไต่ระดับ ไคด้ชวนคุยว่าพอผีเสื้ออพยพมารวมกันมากขึ้นพวกมันก็ยิ่งบินไกลเข้าไปในป่าลึก

กรุ๊ปทัวร์สามคนไทยบวกับไคด้ห้องถิ่นห้าคนย่อเท้าไปตามทางที่นิภาพรเริ่มหอบหายใจบ้างแล้ว ฉันเองก็ไม่ต่างกันเท่าไรนัก แม้กระทั่งพี่ก็ถุขณัฐก็อวดเก่งได้ไม่นานนักหรอก ฉันดื่ม่น้ำจากขวดพอดีตอนเห็นปีกบินสีส้มเหนือหัว แล้วมันก็เพิ่มจำนวนขึ้นเมื่อเราเดินลึกเข้าไป เห็นผีเสื้อในป่าคอนกรีตกลางกรุงเทพฯ นับว่าดีต่อใจมากแล้ว แต่เทียบไม่ได้เลยเมื่อเห็นผีเสื้อเป็นฝูงผีเสื้อจักรพรรดิเกาะกิ่งไม้ ดูดน้ำหวานจากชัลเวีย เมกซิกานา

“ระวังเท้าด้วย”

ฉันซักเท้ากลับ ก็มดูพื้น ซากผีเสื้อจักรพรรดิเกลื่อนบนพื้นหญ้า

สี่ปีติดกับพื้นเขียว นอนกายซ้อนทับกัน พวกมันบินมาตายกันตรงนี้ ตัวหนึ่งโผล่จากพื้นโอบรูปไปข้างหลัง ฉันหันมองตามผีเสื้ออีกมากฝั่งปีก อยู่บนทางเดินทำให้เราต้องระวังทุกอย่างก้าวไม่ไปเหยียบชีวิตทรหดของแมลงบอบบางแต่ละตัว

ฉันก็แบบบางไม่แพ้ปีกบินเหล่านี้

“น้องรู้เปล่า ผีเสื้อต้องอาศัยความร้อนจากภายนอก ไม่เหมือนพวกเรา ความเย็นทำให้บินไม่ได้ ผีเสื้อพวกนี้เลยต้องเกาะกิ่ง ผิ่งแดดจนอุณหภูมิอย่างต่ำสักสิบสามองศา ตอนนั้นนกกล้ำเนื้อของมันอุ่นพอจะขยับเขยื้อนโอบปีกได้ ตอนนั้นแหละพวกมันค่อยโฉบบินไปกินน้ำหวาน แล้วตอนนั้นแหละเราจะได้ยินเสียงปีกของฝูงผีเสื้อล้านตัว”

“เมื่อไหร่ที่พุดามีคำว่าตอนนี้ตั้งสามหน”

ที่กฤษณ์เบ้าปากใส่พื้นนิภาพร นางยักษ์ไหลเดินแซง ฉันอมยิ้ม พี่ชายมักพูดคำซ้ำยามตื่นตื่น เป็นการตื่นตื่นในทางดี เขาแค่อยากแชร์ข้อมูลผีเสื้อให้รู้ทั่วถึงกัน ผีเสื้อจักรพรรดิตัวหนึ่งบินเกาะจุมูกที่กฤษณ์ เราทุกคนตรึงร่างเกรงจะทำให้แมลงน้อยยกลัว สักพักมันบินออกไป ผีเสื้อบางตัวคงไตโอดแอดอุนมากกว่าตัวอื่นจึงโฉบ ร่อนลวงหน้า มีพวกมันหลายตัวเป็นแบบนี้ ฉันสังเกตจำนวนผีเสื้อจักรพรรดิร้อนข้ามหัวเพิ่มขึ้นเมื่อเราเดินลึกสูงไปเรื่อยๆ

“พี่ฟังมาจากใจเอลเธอ”

“ฮือ ผีเสื้อทุกตัวเจอเรื่องนี้เหมือนกัน คิดดูแล้วก็เท่ากับบททดสอบในวงจรชีวิตไม่ยาวนานของมัน แต่ผีเสื้อโมนาร์ชไม่ได้เจอฤดูหนาวเพียงตัวเดียว ผีเสื้อโมนาร์ชบินเกาะกลุ่มมาสู่แหล่งพักพิงนี้ร่วมกัน ความอัจฉริยะของผีเสื้อโมนาร์ชอีกอย่างคือไร รู้ไหม พอหมดหนาวพวกมันบินขึ้นเหนือ ต่างกับนกตรงที่มันจะตายระหว่างทางเพราะวงชีวิตของมันประมาณสีถึงหกอาทิตย์ มันออกลูกรุ่นใหม่ผีเสื้อรุ่นนั้นก็บินต่อ ผสมพันธุ์ ออกลูก ตาย แล้วรุ่นใหม่ก็มุ่งขึ้นเหนือแทน”

ที่กฤษณ์หยุดสุดหายใจลึก สูงสามกิโลเมตรบนภูเขาที่ต้องเป็นแบบนี้กันทุกคนแหละ ฉันทึกถึงผีเสื้อจักรพรรดิที่ส่งต่อภารกิจเดินทางกลับบ้านรุ่นสู่รุ่น

“พิสดารว่านั่นคือตอนพวกนั้นย้ายหนีหนาวบินมาเม็กซิโกนี่พวกมันออกลูกรุ่นพิเศษ โตขึ้น บินต่อวันได้ไกลขึ้นสักแปดสิบถึงร้อยหกสิบโล อายุยืนถึงแปดเดือนทำให้บินรุ่นเดียวมาถึงบ้านนี้ได้”

“จริงดิ”

เขายกคิ้ว ตืมน้ำ ผินหน้าไปทางอื่น

ฉันมองตามที่กฤษณ์ไปยังลำต้นโอヤマเมลุประจำถิ่น มันแปลกตาไปกว่าเปลือกไม้ต้นมะขาม ต้นมะม่วง โพธิ์ หรือต้นอะไรก็ตามแต่ที่เคยผ่านตา มันเกาะกลุ่มด้วยแผ่นรูปเกือบสามเหลี่ยมสีน้ำตาลส้มมากมายเกินคณานับ วัตถุประสงค์เปลือกลำต้นทั้งมวลนั่นคือผีเสื้อจักรพรรดิ ทุกต้นมีผีเสื้อด้วยกันทั้งสิ้น แบบนี้คงไม่ใช่แค่ลำตัวหรืออก เป็นร้อยล้านหรือพันล้าน

เพียงภาพเบื้องหน้าก็อัศจรรย์เกินบันทึกแล้ว

“พี่ว่าพวกนั้นกำลังอุ่นได้ที่แล้วนะ”

ฉันผงกหัวเห็นด้วย ทั้งที่ไม่มีเทอร์โมมิเตอร์ ทั้งที่ไม่เคยเห็นปรากฏการณ์นี้มาก่อน บางอย่างบอกว่าจังหวะเวลากำลังมาถึง เงามแต่ละคนสั้นลง อากาศเย็นก็จริงแต่พระอาทิตย์ใจดีอบทางดินชุ่มป่อกับใบหญ้าแห้งเป็นรูจนสลายน้ำค้างไปหมด ฉันแหงนมองหมุนรอบตัว นกน้อยร้องแข่งกันซ้ายขวา ละอองหนาวยังพอมิแรงวิ่งเข้าไปในโพรงหายใจที่กฤษณ์กับพินภาพรจูงมือย่องไปใกล้อีกนิดน้อย ไกด์ประจำรูปแนะนำว่าอย่าชิดผีเสื้อมากนัก ฉันหย่อนก้นลงหย่อมหญ้าเมื่อแน่ใจว่าไม่มีผีเสื้อจักรพรรดิอยู่บนนั้น

จากหนึ่งตัว เป็นสิบ เป็นร้อย ผุ่งเนยบินได้สี่สัปดาห์ด้วยลายสีดำขยับปีกกางหุบเป็นจังหวะสี่สี่ในบรรทัดทำเส้นแล้วฉันก็อ้าปากค้าง

แรกเริ่มนี้กว่าความผิดปกติในโพรงหู ทว่าที่ทั้งสองออกอาการเดียวกันฉันจึงมั่นใจ สัญญานั้นคล้ายกับเสียงซ่าจากทีวีประหนึ่งไฟฟ้ากวนกัน แดกประจุ ดุจฟองก๊าซในน้ำอัดลมเพ็งเท ต่างจากสัญญาณเครื่องใช้ไฟฟ้าคือความละมุน อ่อนไหว พลิวโบก มันเลื่อนไหลจากหลังมาหน้าต่อเนื่องไม่หยุดยั้ง ฉันปิดตา ปากเผยอ เยกคาง ธารน้ำร่วงจากยอดสนโอโยยามेलเช่นเดียวกับน้ำตกในป่า ผิดแค่เป็นผีเสื้อมิใช่มวลน้ำ เน้นดังสลบผ่อนปรน กระแทก เลื่อนจาง โอบไล้ยประสาทในหูต่อเนื่อง สู่หัวใจจนกรุ่นเช่นเดียวกับกลิ่นเนื้อปีกผีเสื้อจักรพรรดิอ่อนโยนยังสมองให้คลื่นราบเรียบคล้ายหลับฝันดี

ในบรรดาตัวโน้ตมากหลายบนเส้นทำนองทั้งห้าสาย ผีเสื้อจักรพรรดิร้อยล้านตัวโบกปีกขยายเสียงเป็นบทเพลงไพเราะสุดเท่าที่ฉันเคยประสบ ร้อนร้อนขึ้นสองดวงตา ประสมอารมณ์ปลื้มปิติและหวาดหวั่น ฉันคงไม่ได้ยินเสียงธรรมชาติอันใดอีกแล้ว นี่คือเสียงสิ่งมีชีวิต รังสรรค์อัศจรรย์ครั้งแรกและครั้งสุดท้ายของฉัน

“น้องคงไม่รู้ เวลาที่ไม่สบายใจ พี่ได้เพลงของน้องช่วย ชี้ทางพี่ควรบอกน้องเสียนานแล้วว่าน้องคือไฟประกาศการนิยามมิตมนของพี่ เอาละ พี่จะเป็นแบบเดียวกันให้น้อง”

ที่ภุชฉณโอบไหล่ฉันไปประทับบ่าเขา พี่นิภาพรเยื้องมาเคียงข้าง ท่ามกลางเสียงน้ำตกจากปีกแมลงทวิร่อนโฉบไปมาเหนือหัวคล้ายมีคอนโพรยคอร์นเพลกส์อยู่บนนั้น ไต้ยอดคบโอโยยามेल พีร์ เหนือขึ้นไป เบื้องบนเห็นฟ้ากระจ่าง หมู่มะเข็ญไธยีนหาได้เอือกแข็ง หม่นดำ

“ผีเสื้อจักรพรรดิพวกนี้ตายเคลื่อนระหว่างทางเป็นพันเป็นหมื่น ตัวเลยนะคะพี่”

“พี่รู้ ถ้าบินลำพังคงโดนจับกินสูญพันธุ์ไปหมดแล้ว แต่พวกเขาไม่เคยบินตัวเดียว”

เราสามคนนั่งนิ่ง กล้ามเนื้อหัวใจฉันหมดสิ้นความหนาว

เช่นเดียวกับผีเสื้อจักรพรรดิด้วยสายใยของพี่ชายและพี่สะใภ้ ภูบหนึ่ง
สงสัยว่าผีเสื้อจะหยุดลงฉับพลันหรือไม่ หวังว่าคงไม่ ฉันทันทีก็
โน้ตดนตรีของพวกเขาเอาไว้ในหน่วยความจำชีวภาพตัวเองเรียบร้อย
อาการหุดับไม่อาจหลบเลี่ยง มันจะติดตัวไปจนตาย ถึงกระนั้นความ
พิเศษของนักดนตรีต่างจากคนทั่วไปคือเราทุกคนได้ยินบทเพลงในหัว
แม้มันไม่ดังผ่านตัวกลาง ฉันทันทีกลายเป็นคนหูหนวกแต่ยังคงได้ยิน

“กระทั่งตัวหยุดบนบรรทัดห้าเส้น ก็นับเป็นหนึ่งในเสียงดนตรี”

พี่ภุชกับพี่นิภาพรอาจเข้าใจความหมายประโยคนั้นไม่เต็ม
ร้อย แต่อย่างน้อยทั้งคู่สนองตอบด้วยเรียวกปากโค้งงอน ละมุน

“ตราบดีที่มีโน้ตดนตรีอื่นอยู่บนบรรทัดห้าเส้น”

พี่นิภาพรต่อประโยคนั้น พี่ภุชฉหัวเราะในลำคอ

“นี่องจะแต่งเพลงให้พี่ทั้งสองฟัง”

เราสามคนมองผีเสื้อจักรพรรดิโฉบบินไปพร้อมพวกฟองเคียง
ข้างกลางเสียงน้ำตกจากปีกไหวสับบางหลายล้านคู่

หลังมือ...ที่อังบนหน้าผาก

พริมา เซยารมณ

วันที่ยี่สิบหกของการระบาดระลอกที่สาม

กว่าจะกลับถึงหอพักก็ดึกโข เวลาล่วงเข้าตีหนึ่งครึ่ง แม้ว่าปกติพิณมักจะลงเวรกะบ่ายสายเป็นประจำ แต่คืนนี้สายกว่าทุกคืน

แพลตพยาบาลเจียบเจียบ ทอดตัวสงบนิ่งอยู่ในเงาสลัวของแสงจันทร์ค่อนข้างเย็นและดวงไฟรายทางบางดวงที่ยังใช้การได้ อากาศยามดึกค่อนข้างเย็น หมาจรจัด 3-4 ตัวซุกตัวนอนเจียบอยู่ในชอกมุมใกล้ถึงขยะ ตัวหนึ่งกระดิกหางทักทายเมื่อเดินผ่าน พิณขยิบตาส่งยิ้มตอบ คิดขำๆ ว่าเป็นมิตรไมตรีที่เพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงควรจะหยิบยื่นให้แก่กัน ห้องหับเจียบเจียบเมื่อเปิดประตูเข้าไป คืนนี้มียूरีและปริศนา เพื่อนร่วมห้องเข้าเวรกะดึกทั้งสองคนคงออกจากห้องไปตั้งแต่ก่อนเที่ยงคืน แต่ก็ตั้งใจเปิดไฟห้องหน้าสุดทิ้งไว้ให้... เพราะรู้ว่าพิณไม่ชอบความมืด และกลัวผี แก่ไม่หาย

สาวเท้าผ่านความคับแคบของห้องส่วนหน้าซึ่งใช้เป็นที่วางตู้เครื่องแป้งและตู้เสื้อผ้าของสมาชิก 3 คน เปิดประตูห้องนอน เอื้อมมือไปกดสวิทช์เปิดไฟ เดินเข้าไปทั้งกระเป๋าลือลงบนเตียง ทิ้งตัวลงนั่งบนพื้นห้อง เอนตัวพิงเตียงนอน อ้าปากหาวอย่างอ่อนล้า คืนนี้เป็นคืนที่หนักหนาจริงๆ ทั้งเหนื่อย ล้า และหดหู่

มีอารมณหดหู่หนาแน่นแะตัวนึ่งๆ ตกค้างอยู่ในใจจนรู้สึกอึดอัดกับการมีอยู่ของมัน ก็ไม่ใช่ไม่รู้ว่ามันแะแ่งก่อกวนอยู่ได้ไม่นานหรอกโดยประสภารณ พิณรู้ว่าสักพักหนึ่งมันจะถูกกำจัดออกไปด้วย

ภูมิกุมใจในวันทุกซ์

กลไกอันแสนวิเศษของร่างกายและจิตใจ แต่ต้องใช้เวลาสักนิดหน่อย บางทีอาจจะนานเท่ากับเวลาที่ใช้ในการอาบน้ำชำระล้างคราบโคลที่มัลตลอดัยซึ่งอาจจะติดมากับเสื้อผ้า หน้า ผม ให้สะอาดเอี่ยม พอถึงเวลาที่พาร่างกายสะอาดสะอาดอันมาซุกตัวลงนอน อารมณ์ที่ค้างคานั่นก็ทั้งหมดจืดพอดี แต่รอเวลาหัวถึงหมอน ทุกอย่างก็จะดับวูบเหมือนปิดสวิตซ์ไฟ

แต่ผิดคาด พิณกลับนอนไม่หลับ ตาและใจตื่นโพลง เขาไม่ควรจะตาย เด็กหนุ่มคนนั้น ชีวิตในวัยที่เปี่ยมไปด้วยพลังชีวิตของเขาไม่ควรถูกปลิดทิ้งอย่างไร้ความชอบธรรม จะพูดว่าเขาถูกปล้นชีวิตหน้าด้านๆ ก็ไม่ผิด ฆาตกรที่ว่าชื่อ โควิด-19 เป็นคนลงมือ ที่น่าเจ็บปวดก็คือพิณซึ่งมีหน้าที่ยื้อแย่งชีวิตของเขาขึ้นมา ทำอะไรไม่ได้เลย ... นอกจากยืนมองตาปริบๆ อย่างกับคนไร้เขี้ยวเล็บ

รู้กันอยู่ว่าคนเสียเลือดมากไม่ควรจะตายเลยในทันที ต่อให้ขาข้างขวาของเขาจะถูกเหล็กคมกริบจากชิ้นส่วนตัวรถเก๋งของคู่กรณีตัดขาดจากกันเป็นสองท่อน ทำให้ร่างกายเสียเลือดจำนวนมาก

ในทันที แต่คนซ็อกจากการเสียเลือดมากก็มีโอกาสรอดชีวิตอยู่มาก ถ้า ‘ระบบการแพทย์ฉุกเฉิน’ หยิบยื่นโอกาสนั้นให้เขาได้ทันเวลา

แต่เราทำไม่ได้ เราไปถึงที่นั่นช้ามาก เดียวนี้เราไม่สามารถวิ่งตัวปลิวกระโดดขึ้นรถพยาบาลและออกจากที่จอดรถภายใน 2 นาทีทันทีที่รู้ว่ามีคนต้องการความช่วยเหลือเร่งด่วนได้อีกต่อไป โควิด-19 ทำให้ทุกอย่างล่าช้า ยุ่งยาก และเสียหาย เวลานานกว่า 10 นาทีที่เรา วุ่นวายอยู่กับการสวมชุดพีพีอี¹ ได้ฉกฉวยโอกาสรอดชีวิตของเด็กคนนั้นไปอย่างน่าเสียดาย

¹ พีพีอี : PPE (Personal Protective Equipment) หมายถึง เครื่องแต่งกายพิเศษและวัสดุอุปกรณ์ที่บุคคลใช้สวมใส่ปกปิดร่างกาย เพื่อป้องกันการสัมผัสกับเชื้อโรค ช่วยป้องกันและลดโอกาสติดเชื้อ

หัวใจของเขาหยุดเต้นสนิทแล้วเมื่อทีมกู้ชีพไปถึง และต่อให้เราพาเขามาถึงโรงพยาบาลได้ในที่สุด แต่ก็กู้หัวใจคืนมาไม่ได้ เส้นกราฟแสดงการเต้นของหัวใจบนหน้าจอมอนิเตอร์ซึ่งเป็นเส้นตรงยาวนานติดต่อกันถึง 30 นาที ทำให้เราไม่สามารถทำงานชิ้นสำคัญที่ควรทำให้เขา คือพาไปห้องผ่าตัดเพื่อห้ามเลือดได้สำเร็จ ทุกอย่างล่าช้าและสายเกินแก้ไข

แม่ของเด็กหนุ่มหัวใจสลาย เธอทำให้ป้าว่าจะขาดใจตายตามลูกชายไปด้วย ก็ไม่เชิงว่าจะไม่เคยเห็นอาการที่บ่งบอกว่าคนหนึ่งไม่อาจจะมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่มีอีกคนหนึ่งที่ห้องฉุกเฉิน แต่ครั้งนี้ที่รู้สึกรู้สึมากมายเพราะพินรู้ว่าถ้าทำอะไรได้เร็วกว่านี้ แม่คนหนึ่งอาจจะไม่สูญเสียลูกชาย และหากเด็กหนุ่มคนนั้นจะต้องตาย เขาก็ควรจะได้ตายอย่างสมศักดิ์ศรีที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ไม่ใช่ถูกทิ้งขว้างให้ตายอย่างไร้ค่าโดยไม่ได้รับการช่วยเหลือใดๆ อย่างนี้

ก่อนลงเวรคนทำงานทั้งทีมนั่งคุยกันว่าเพราะเราใช้เวลาปลุกปล้ำกับชุดพีพีอีนานเกินไป ถ้าไม่อยากให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย เราต้องคิดหาวิธีลดการใช้เวลาให้สั้นลง แต่ไม่มีใครนึกออกว่าจะต้องทำอะไร ในชีวิตการทำงาน พินไม่เคยตันทางความคิดอย่างนี้มาก่อน

วันที่สามสิบห้าของการระบาดระลอกสาม

พร้อมๆ กับข่าวน่ายินดีที่ว่ากำลังจะมีวัคซีนป้องกันโควิด-19 มาฉีดให้ประชาชนและบุคลากรด่านหน้าจะได้รับการจัดสรรวัคซีนให้ก่อน แม่โทรฯ มากำชับพินว่า “ไม่ต้องเข้าบ้านนะ หมู่บ้านถูกสั่งปิด” พินอยู่ในครัวที่ห้องฉุกเฉิน กินข้าวเที่ยงเสร็จ กำลังดื่มน้ำ และล่ำกน้ำที่กำลังดื่ม ถามแม่ว่า “ใครสั่งปิด ปิด ทำไม” พลังนึกสงสัยว่าตัวเองตกข่าวสำคัญนี้ไปได้ยังไง

“ผู้ว่าฯ จี” แม่ทำเสียงสำคัญ “เอาท่อปูนมากันทุกทางเข้าออก มีเวรยามเฝ้าระวังทั้งวันทั้งคืน ยังกะขังนักโทษ กันไม่ให้คนในหมู่บ้านออกไปไหน เขากลับจะเอาเชื้อไปติดคนหมู่บ้านอื่น”

เรื่องมีอยู่ว่าหมู่บ้านเล็กๆ ของพินที่ต่างอำเภอมีคนจำนวนเกือบร้อยติดโควิด-19 พอพินร้อง ‘หา’ อย่างตกใจ แม่ก็ว่า ‘จริง’ หมอจากอำเภอยกทีมมาตั้งเต็นท์ตรวจเมื่อวาน วันนี้ก็เอารถพยาบาลมาขนคนที่ตรวจพบว่าผลเป็นบวกไปโรงพยาบาลตั้งหลายเที่ยว แล้วก็แจกแจงให้ฟังว่าใครติดเชื้อบ้าง คนเหล่านั้นล้วนเป็นคนที่พินรู้จักและใช้ชีวิตคลุกคลีกับแม่ พินทั้งใจหาย ทั้งเป็นห่วงความปลอดภัยของแม่

แม่เล่าว่าต้นตอของโรคมายังคนที่นี่มาจากกรุงเทพฯ ซูเปอร์สเปรดเดอร์² ครั้งนี้ ตามคำบอกเล่าของแม่เริ่มจาก ‘ต้น’ เด็กหนุ่มในหมู่บ้านที่ใช้ชีวิตทำมาหากินที่กรุงเทพฯ ตอนสงกรานต์ (ที่รัฐบาลไม่มีนโยบายห้ามการเดินทาง) เขากลับบ้านเพื่อร่วมงานบวชหลานชาย 2 คน คนที่บวชก่อนอยู่ในอีกตำบลหนึ่ง พินได้ข่าวว่ามีคนติดเชื้อจากงานบวชนั้นหลายคนมาส์กอาทิตย์แล้ว แต่ไม่ได้ใส่ใจรายละเอียดแม้ว่าในเวลาไล่ๆ กันที่หมู่บ้านของเราจะมีเด็กหนุ่มเพื่อนร่วมรุ่นของตนตรวจพบว่าติดเชื้อ แต่ก็ยังไม่มีใครเฉลียวใจว่านั่นจะเป็นจุดเริ่มต้นที่หมู่บ้านของเราจะตกเป็นศูนย์กลางของการระบาดครั้งนี้จนทางการมีคำสั่งปิดหมู่บ้าน

² ซูเปอร์สเปรดเดอร์ : Super spreader เป็นการระบาดรูปแบบหนึ่ง มีการแพร่กระจายเป็นวงกว้างอย่างรวดเร็ว แม้ว่าแหล่งกำเนิดเชื้อหรือจำนวนผู้ป่วยจะมีเพียงคนเดียว เช่น ผู้ป่วยโรคโควิด-19 เข้าไปในพื้นที่ที่มีความแออัดและไม่มีมาตรการป้องกัน ทำให้ผู้คนที่อาศัยอยู่บริเวณนั้นมีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อสูง

แล้วจะทำยังไงกัน พินถามแม่อย่างวิตก แม่ตอบชิลล์ๆ ว่า จะให้ทำยังไงละ ก็ใช้ชีวิตสิ เรื่องมันเกิดขึ้นแล้ว ก็ต้องอยู่กับมันให้ได้ พินรู้ว่าแม่หมายความว่าตามนั้นจริงๆ ไม่มีเจตนาตีรวน รู้ใจแม่ด้วยว่าถ้าถามว่าแล้วจะกินอยู่ยังไง แม่ก็จะตอบว่าก็กินเท่าที่มีสิ ข้าวปลาผักหญ้า ก็มี ไม่มีก็ปลูกก็หาเอา เดี่ยวทุกอย่างมันก็คลี่คลาย ไม่มีอะไรไม่จบ หรอกน่า และต่อท้ายประโยคประจำตัวว่า “คิดอะไรมาก”

‘คิดอะไรมาก’ คือคาถาคุณแล้ใจยามวิกฤติของแม่หมายความว่าอย่าคิดไปให้ไกลเกินกว่าเหตุการณ์ปัจจุบันที่กำลังเผชิญหน้า แม่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่มีตมิด เผชิญหน้าสิ่งที่ควบคุมไม่ได้ ก็ต้องไม่หมดหวัง ต้องกล้าเผชิญหน้า กล้าบอกตัวเองว่าเราควบคุมอนาคตได้ แม่เชื่อว่าในความอับโชคมักมีโชคดีแฝงตัวมาด้วยเสมอ ทุกเรื่องมีทางออก และแก้ไขได้ ที่เราต้องทำก็คือตั้งสติ แล้วมองหามันให้เจอ หยิบฉวยมันมาออกแบบพาชีวิตให้รอด

แม่ไม่ได้ประดิษฐ์คำพูดหรูๆ นั้นสอนพินหรือ คนที่เรียนหนังสือแค่ประถมหนึ่งอย่างแม่มีคำศัพท์หรูๆ สดือกในหัวไม่มาก แต่แม่สาธิตวิธีการผ่านการกระทำซ้ำแล้วซ้ำอีกในทุกครั้งที่วิกฤติมาเยือนครอบครัวเรา และพินก็ถอดรหัสนั้นเป็นสูตรสำเร็จไว้ใช้สอนตัวเองในยามคับขันทางใจ

ก็หรือไม่จริง ต่อให้ ศบค. จะประกาศจำนวนตัวเลขผู้ติดเชื้อ และตายเป็นวันเพิ่มขึ้นทุกวัน ต่อให้ชีวิตตกอยู่ในดงของโรค พินจะทำอะไรรู้ได้ นอกจากอยู่กับมัน จะเลือกอยู่อย่างลนลานไร้สติ หรือมีสติ ตั้งมั่นไม่ประมาท ประคองชีวิตอย่างระมัดระวัง รอให้วิกฤตผ่านพ้นไป... ก็อยู่ที่จะเลือกวางใจตัวเองลงไป ถ้าวางถูกที่ถูกทาง จิตใจก็จะโปร่งเบา พร้อมตั้งรับ... ก่อนวางสาย พินปลดโทรศัพท์ พอสั่งแม่ว่า ‘อยู่บ้านละ อย่านได้เที่ยวชุกชุนเดินแฟนพานให้เชื่อมันกระโดดใส่เอา’ ให้แม่ของขึ้นตอกกลับมาว่า ‘เป็นแม่ฉันทหรือ’

วันที่เจ็ดสิบห้า ระลอกสาม

แม้ว่าล่วงจนถึงวันนี้^๓โควิด-19 จะสร้างผลงานโดดเด่นด้วยการเพิ่มจำนวนผู้ติดเชื้อรายวันเพิ่มขึ้นแบบก้าวกระโดด เพิ่มจำนวนคนป่วยที่เชื้อลงปอดถึงปอดมากขึ้น เพิ่มจำนวนศพและดวงวิญญาณที่ปลิดปลิวจากร่างแข็งแรงหน้าการตายจากสาเหตุอื่นๆ ที่เคยครองอันดับหนึ่งไว้เหนียวแน่นสำเร็จลงได้ ทั้งในระดับประเทศและระดับพื้นที่ (อย่างจังหวัดของพิษซึ่งบัดนี้ถูกระบายสีเป็นสีแดงเข้มเรียบริยชื่อโรงเรียนโควิด-19 ไปแล้ว) ส่งผลให้โรงพยาบาลขาดแคลนเตียงรับผู้ติดเชื้อห้องไอซียู ความดันลบ ไม่มีเตียงรองรับผู้ติดเชื้ออาการหนัก โรงพยาบาลสนามแห่งแรกเริ่มแออัด เกิดปรากฏการณ์ สถานกักกันกลุ่มเสี่ยงและโรงพยาบาลสนามแห่งใหม่ๆ ผุดขึ้นที่นั่นที่นี้ราวกับดอกเห็ด ตามจำนวนคลัสเตอร์ใหม่ที่เกิดขึ้นรายวัน นอกจากข้อเสนอขอเปลี่ยนเครื่องแบบจากชุดขาวผ้าหนาเตอะมาเป็นชุดหลวมๆ ผ้าบางเบา เพราะคนทำงานไม่สามารถทนอดอู่อยู่ในชุดเครื่องแบบหนา ภายใต้พีพีอีเป็นวันๆ ได้อีกต่อไป ทุกอย่างในห้องฉุกเฉินยังคงดำเนินไป ตามปกติ และพิษก็ไม่ได้ตื่นตระหนกกับโควิด-19 มากเกินจำเป็น ใจยังเต็มไปด้วยความหวังว่ามันจะจบลงในเร็ววัน จนกระทั่งเมื่อคืน พอผลการตรวจแรพิด เทสต์³ คนไข้ที่ให้การดูแลในห้องฉุกเฉินเป็นบวกและทีมดูแล 10 คน ตกอยู่ในสถานะเป็นผู้สัมผัสความเสี่ยงสูง ถูกสั่งกักตัวด่วน 14 วันทันที ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป ห้องฉุกเฉินมีกฎระเบียบบहुมหิมในการทำงานมากขึ้น สภาพจิตใจของคนทำงานย่ำแย่ลง รวมทั้งใจของพิษ

³ แรพิด เทสต์ : Rapid Test หรือชุดตรวจเร็ว คือ ชุดทดสอบอย่างง่ายและรวดเร็วสำหรับการตรวจหาเชื้อไวรัสและภูมิคุ้มกันโควิด-19 ซึ่งใช้เวลาในการตรวจประมาณ 10 – 30 นาที เป็นวิธีคัดกรองเบื้องต้น

แค่คิดว่าในที่สุดมันก็เดินเท้าสะเอวเข้ามายื่นค้ำหัวเตรียมพร้อมจะพ่นลมหายใจส่งเชื้อโรคที่มีอนุภาคทำลายล้างสูงใส่ทันทีที่มีโอกาส แค่เปลอเธอ โชคชะตาที่อาจจะพลิกผัน พินก็หนาวจนอกใจสะท้าน จินตนาการเห็นแต่ช่วงเวลาแสนสาหัสที่กำลังพาเรดกันมาทำร้ายชีวิตผู้คนและคนที่ตัวเองรัก

พินตัดสินใจจะไม่บอกแม่เรื่องถูกกักตัว ไม่อยากให้แม่กังวลต่อให้เข้มแข็งยังไง ผ่านชีวิตมามากแค่ไหน ลูกก็ยังคงเป็นจุดอ่อนในชีวิตแม่ แม่ว่าอีกใจหนึ่งจะรู้สึกที่ไม่ถูกต้อง ไม่ยุติธรรม ถ้าจะรอบอกแม่ตอนพินเป็นอะไรไป แต่พินก็ไม่กล้ายกหูโทรศัพท์โทรหาแม่นึกคำพูดที่จะเรียบเรียงบอกแม่ไม่ออก

ในจำนวนคน 10 คนที่ถูกกักตัว พินจัดอยู่ในกลุ่มคนที่เสี่ยงสูงที่สุด ใช้เวลาให้การพยาบาลข้างเตียงคนไข้รายนั้นนานร่วมชั่วโมงนับแต่รับตัวเข้ามาในโซนรักษาพยาบาล จนย้ายไปใส่ท่อช่วยหายใจในโซนกู้ชีพ เป็นพยาบาลคนที่หนึ่งทำหน้าที่ดูแลระบบหายใจในทีมกู้ชีพช่วยหมอใส่ท่อหายใจ ช่วยปีบถุงลมปอด ดูดเสมหะ ถอดเสื้อผ้าที่เปียกโชกเหงื่อ เช็ดเนื้อเช็ดตัว

แน่นอน พินสวมชุดป้องกัน แต่ยังไม่ใช่ชุดคลุมปฏิบัติการ⁴ ยังมีบางส่วนของร่างกายที่เปิดเผยให้สัมผัสกับสารคัดหลั่งจากตัวผู้ติดเชื้อ ไม่มีข้อกั้วสำหรับคำตำหนิจากผู้บริหารที่ว่าเราสะเพร่าและประมาท แม้เราจะเถียงคอเป็นเอ็นว่าก็ใครจะไปรู้ล่ะว่าญาติคนไข้จะปกปิดข้อมูล แต่เราพลาดจริงๆ

⁴ ชุดคลุมปฏิบัติการ :PPE-coverall เป็นชุดสวมคลุมร่างกายขึ้นเดีวตลอดชุดชิปยาวมีฮู้ดส่วนที่คลุมคอและศีรษะใส่แล้วเคลื่อนไหวตัวได้สะดวกก้าวขาได้ดี การสวมและถอดทำได้ง่ายเพื่อป้องกันการติดเชื้อ

โรงพยาบาลใช้ห้องผู้ป่วยพิเศษเป็นที่ซึ่งเตียงพวกเรา แยกคนละห้อง 10 คน 10 ห้อง ในห้องไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกใดๆ ไม่มีแอร์ ไม่มีทีวี มีข้าวเลี้ยงวันละสามมื้อ แรกๆ พินคิดว่า ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร ยังแสร้งกันเล่นๆ ว่า ดีเสียอีกจะได้นั่งๆ นอนๆ โดยไม่ต้องทำงานตั้ง 14 วัน แต่ค้นพบในเวลาต่อมาว่าเวลาที่ชีวิตมีแค่ผนังปูนเทาๆ กับเวลาเหลือเพื่อและเรื่องร้ายๆ ที่รอขย้ำชีวิตคอยอยู่ข้างหน้า ทุกนาที่ช่างผ่านไปอย่างโหดร้ายและเชื่องช้า พินกังวลกับผลสวอป⁵ ใน 7 วันข้างหน้า จนพุ่งช่าน ไม่มีสมาธิจะทำอะไร ยิ่งต้องแก่งเล่นละครว่ายังวิ่งทำงาน อยู่ในห้องฉุกฉินและสบายดีตอนแม่โทรฯ มา พินยิ่งอึดอัดอั้นจนอกแทบระเบิด

กักตัวครบ 7 วัน

10 โมงเช้า พวกเรา 10 คน ถูกรับตัวไปทำสวอปครั้งแรก ที่คลินิกโรคหวัด เป็นวันแรกที่ได้ออกมาเห็นท้องฟ้าและแสงสว่างภายนอก พินมองตัวเองแล้วอดขำไม่ได้ นี่ถ้าใส่ชุดนักโทษและมีโชตรวนล่ามที่ขาสองข้าง สภาพก็ไม่ต่างจากนักโทษที่ถูกเบิกตัวจากห้องขังมาขึ้นศาลสักเท่าไรเลย

ระหว่างรอผลการตรวจ พินเดินเป็นเสื่อติดจั้นอยู่ในห้องกักตัว ช่วงเวลาที่รอผล พีซีอาร์⁶ นั้นเป็นนาที่บีบหัวใจ และนานเป็น

⁵ สวอป : Swab วิธีการเก็บส่งตรวจ (เสมหะในโพรงจมูก) สำหรับวิเคราะห์ Covid -19 โดยใช้ไม้พันสำลีสอดลงในโพรงจมูกลึก 2 เมตร หมุน จำนวน 5 รอบ 5 วินาที

⁶ พีซีอาร์ : RT-PCR (Real Time Polymerase Chain Reaction) เป็นการตรวจในระดับสูงสามารถยืนยันเชื่อได้แม้จะมีเชื้ออยู่ในตัวน้อยมากก็ตาม โดยไม่ต้องพึ่งการตรวจแบบอื่นอีก แต่จะใช้เวลาในการวินิจฉัยนานกว่าแบบ Rapid Antigen Test ใช้เวลาประมาณ 24 – 48 ชั่วโมง

ชาติ การลั่นระฆังว่าจะรอดหรือไม่รอดนั้นหนักหน่วง เดิมพันไม่ใช่แค่ชีวิตพิณ แต่เป็นความรู้สึกของแม่

ห้องแล็บส่งข้อความทางไลน์แจ้งมาว่าผลตรวจของพิณเป็นลบ ในจำนวนคน 10 คน 9 คน ปลอดภัย ยกเว้นภูมิ บุรุษพยาบาลรุ่นน้องคนเดียว ผลตรวจของเขาเป็นบวก พินทั้งตกใจและเห็นใจเขา อยากจะส่งข้อความไปปลอบใจสักข้อความ แต่ไม่รู้จะเขียนไปว่ายังไง ‘สู้ๆ’ ยิ่งงั้นหรือ ไม่ละ จะให้เขาสู้กับ อะไหล่ละ โควิด-19 หรือโชคชะตา ทำยากกับว่าสองสิ่งนี้ง่ายต่อการต่อกรยังงั้นแหละ นึกคำพูดไม่ออก พินก็เลยส่งอีโมจิรูปหัวใจไปให้ ไม่รู้ว่าเขาจะเข้าใจมั้ยว่าพิณส่งหัวใจทั้งดวงไปเชียร์ให้เขาปลอดภัย

หลังจากเดินวนรอบโทรศัพท์เป็นครั้งที่ร้อย พินก็กล้าพอที่จะหยิบมันขึ้นมากดโทรหาแม่ ทำใจตั้งรับว่าแม่อาจจะตกใจ โวยวายหรือดุ แต่ผิดทั้งหมด แม่ทำให้ทุกอย่างราบรื่นด้วยคำพูดง่ายๆ “เออเนา... ไม่ต้องคิดมาก อะไรที่ยังมาไม่ถึงก็ไม่ต้องคิดมัน ตอนนี้อยู่ปลอดภัยก็ดีแล้ว เราทำดี ความดีก็ต้องคุ้มครอง แม่ให้พร ให้แคล้วคลาด” พินปล่อยน้ำตาร่วงพรูอยู่กับโทรศัพท์ ใจที่เคยเห็บหนาวอู่นวบขึ้นราวกับมีใครเอาผ้าห่มผืนหนามาห่มร่างล่อนจ้อนที่ถูกปล่อยตากแดดลมฝนมานาน พินยิ้มให้กับผนังปูนเยือกเย็นเป็นครั้งแรกในรอบวัน ปลอดภัยโปร่งจนนึกอยากจะทำเพลงสักเพลง แต่นึกไม่ออกว่าในช่วงเวลาที่ชีวิตถูกคุกคามและตกอยู่ในอันตรายของการเปลี่ยนแปลงที่ควบคุมไม่ได้นี้ควรจะใช้เพลงไหนดี

กักตัวครบ 14 วัน

วันที่ 14 ผล พีซีอาร์ ของทุกคนเป็นลบ เราคว่ากระเป่าที่เตรียมรอไว้แล้วออกจากห้องกักตัวมารวมกันที่ห้องฉุกเฉิน ภูมิอาการแย่งลง เข้านี้ เขาหายใจเหนื่อย ผลเอกซเรย์ชี้ว่าเชื้อลงปอดแล้ว ค่าความเข้มข้นออกซิเจนต่ำ ต้องนอนท่านอนคว่ำหน้าและหมอบวางแผน

จะใส่ท่อช่วยหายใจ เรานั่งจับเก้าอี้กันที่นั่นนิ่งและนาน จนมีใครบางคน พูดให้สติว่ากลับไปเตรียมตัว ห้องฉุกเฉินยังมีงานต้องทำอีกมาก จึงได้ แยกย้าย

วันที่หนึ่งร้อยสิบแปดของการระบาดระลอกสาม

พอถึงปลายเดือนกรกฎาคมต่อสิงหาคมทุกอย่างก็ผู้กร่อนเกิน เยียวยา ภูมิรอดชีวิต แต่ปอดเขาไม่เหมือนเดิม นื่องพยาบาลจากออร์ต โอซิชู ความดันลบ ถูกโควิด-19 คร่าชีวิตไปคนหนึ่ง บนพื้นที่ที่เราได้เห็นข่าวคนด่านหน้าสังเวชชีวิตในหน้าที่ถึขึ้น เห็นผู้คนตายง่าย ๆ บนห้องถนง เดินอยู่ดี ๆ ก็ล้มตึงลงหมดลมหายใจไปต่อหน้า เห็นภาพคนติดเชื้อตายในบ้าน ศพขึ้นอืดเพราะไม่มีเตียงในโรงพยาบาลรักษา มีสมาชิกในบ้านนั่งมองตาปริบ ๆ อย่างเจ็บปวดเพราะไม่สามารถช่วยอะไรได้... รายวัน และเมื่อรัฐบาลประกาศให้คนในเมืองหลวงเดินทางกลับบ้านเกิดเพื่อรักษาตัวได้ การติดเชื้อก็ลุกลามไปทั้งแผ่นดิน เงาของโควิด-19 ทาบทั้ไปบนทุกหลังคาบ้าน ในความระทมทุกข์และหวาดกลัวที่เงียบังัน เราแทบจะได้ยินเสียงฝีเท้าของมันเดินตรงเข้ามาหา... หยิบยื่นความตายมายัดเยียด ความตายกลายเป็นเรื่องใกล้ตัวแค่เส้นยาแดงผ่าแปด ไม่มีครั้งไหนที่ผู้คนจะรู้สึกใกล้ชิดกับความตายมากเท่านี้มาก่อน เป็นช่วงเวลาชีวิตที่ประาะบางไม่ต่างจากแก้วบาง ๆ ที่ถูกวางทิ้งไว้ในที่หมิ่นเหม่

พิณได้วัคซีนในไควตาศึกษาครด้านหน้าไปครบ 2 เข็ม ในขณะที่คนค่อนประเทศยังไม่ม่วัคซีนฉีด แต่ชินโนแควคที่พิณได้รับก็ไม่มีผลในทางป้องกัน เมื่อเชื้อโรคพัฒนาสายพันธ์และความรุนแรงไปอย่างรวดเร็วและดื้อต่อวัคซีน ประเทศของเราเดินมาถึงจุดที่เลวร้ายที่สุด ผู้คนรู้สึกเค่ว้างคว้างราวกับถูกปล่อยทิ้งขว้างไว้บนเรือขาดหางเสื่อกลางทะเลลึกท่ามกลางพายุโหมกระหน่ำ พวกเขาสะท้อนความรู้สึกว่าเหวนั้น

ผ่านทางโซเซียลมีเดียหลากหลายรูปแบบ หากแต่พิณยังพยายามยึดมั่นจะวางใจไว้กับสติ บอกตัวเองให้เข้มแข็งและอดทนปกครองชีวิตตามมาตรการความปลอดภัย ...รอ... จนถึงวันที่เรื่องร้ายๆ ผ่านพ้นไป

แต่ความอดทนของพิณขาดผิงลงในวันหนึ่ง เมื่อโบเพิร์นพยายามลร่นน้องวูบล้มลงในระหว่างเจาะเลือดคนไข้ในความดูแล หมอตรวจพบภาวะหัวใจเต้นเร็วและผิดปกติหวัหะ สันนิษฐานว่าเกิดจากการพักผ่อนน้อย ทำงานหนักและมากเกินไป เธอถูกย้ายเข้าไอซียูด่วน วันนั้นกลับถึงหอพัก พินชอบหน้าลงกับฝ่ามือ แล้วร้องไห้สะอึกสะอื้นปล่อยให้ความรู้สึกย่าแยะ และไม่ปลอดภัย คุกคามใจโดยไม่คิดจะปิดป้อง ใครจะเสแสร้งแกล้งทำเป็นว่ายังอึด ยังไหว ในขณะที่โรคบ้านั้นยังคงเดินหน้าคุกคามชีวิต ฉกฉวยความฝันและความรักไปจากผู้คนอย่างย่ำแย่ โดยไม่มีอะไรหยุดยั้งได้ ก็เชิญเถอะ แต่พิณไม่ไหวแล้ว

ภูมิคุ้มใจในวันทุกข์

หอมกลิ่นแกงจืดตำลึงหมูสับของโปรดโซยมาแตะจุมกทันทีที่ก้าวลงจากรถ ได้ยินเสียงแม่ทำอะไรกุกกักอยู่ในครัว พินสุดลมหายใจเข้าออกลึก ลังเลว่าจะเดินเข้าบ้านตี้อยู่ และถ้าเข้าไปแล้วควรจะพาตัวเองไปอยู่ตรงส่วนไหน ต่อให้ผล พีชีอาร์ เมื่อเช้า จะออกมาเป็นลบ แต่พิณก็ระแวงเกินกว่าจะวางใจ แม่จะว่ายังไงนะ ถ้าพิณจะตะโกนบอกว่า อย่าเข้าใกล้พิณเกิน 2 เมตรนะ

“อ้าว พินมาแล้วหรือ” แม่ไผ่ล่น้ำมาทักตอนแรกครึ่งหน้าจากนั้นขมวดคิ้ว แล้วก็เดินออกมาทั้งตัว อุทานว่า ‘ไม่ได้นอนเลยหรือ’ ขอบตาพินร้อนวาบเสียวก่อนแม่จะทันพูดจบประโยครู้สึกเหมือนถอยอายุกลับไปเป็นเด็กน้อยขี้แฉคนทีพกใช้จากโรงเรียนกลับบ้านแล้ว พ่อกับแม่สังเกตเห็นโดยไม่ต้องเอ่ยปากบอกเมื่อ 30 ปีก่อน แต่ได้ยินพ่อหรือแม่ทักว่า ‘หน้าแดงซีว ไม่สบายล่ะซี’ กุ๊กก๊อ วางหลังมืออึ้งลงบนหน้าผากตรวจวัดไข้ พินก็น้ำตาร่วงเฝ้า

“ไม่สบายด้วยหรือเปล่า หน้าแดงเขียว” แม่ถามประโยค สำเร็จรูปเดิม ถ้าเพียงแต่แม่จะกู่ลึกลงย่ำหลังมือมาอังบนหน้าผาก... พิน เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าโยยหาฝ่ามืออบอุ่นของแม่เหลือเกิน

“หนู...” ร่ำๆ จะปลั่งปากบอกความรู้สึกแยๆ ที่อัดแน่นอยู่ในใจออกไป แต่พอคิดว่าพินโตเกินกว่าจะร้องทุกข์เป็นเด็กๆ แล้วจึง เลี้ยงพูดไปว่า “ง่วง” แทน

“ง่วงก็นอน” แม่สั่งยังคงพินเป็นเด็กๆ เมื่อเดินตามกันเข้า บ้าน และพินก็ทำตามอย่างว่าง่าย เอนกายซุกตัวลงนอนบนเสื่อผืนเล็ก หน้าทีวีที่แม่ใช้เป็นที่นอนพักกลางวัน เสยหัวหนุนหมอนใบที่แม่ใช้หนุนนอน หลับตาลงบอกแม่ว่า ‘บ้ายสองแม่ปลุกหนูด้วย ต้องไปเข้าเวรกะบ้าย’ ได้ยินแม่ตอบรับว่า “ฮือ” ตามด้วย เสียงคล้ายจะประท้วงว่า ‘อ้าว’ แต่แล้วแม่ก็ไม่พูดอะไรอีก พอรับรู้ถึงผ้าห่มอุ่นๆ ที่ห่มลงบนร่าง พินก็ตั้งลงสูนทราราวกับปิดสวิตซ์ไฟ แล้วก็ตื่นขึ้นมาอย่างสดชื่นอบอุ่น และอึมเมมเมื่อแม่เขย่าตัวเบาๆ ปลุกให้ตื่นตอนบ้ายสองโมง นี่อาจจะ เป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือนที่พินหลับสนิทอย่างวางใจ

ตั้งชื่อมันว่าวัคซีนใจดีมีย พินถามตัวเองขณะขับรถมุ่งหน้า เข้าเมือง ความรู้สึกที่แม่ส่งมาอาบหัวใจในช่วงเวลาสั้นๆ ที่ได้อยู่ด้วยกัน เป็นวัคซีนที่มีส่วนผสมของความรักและความเอาใจใส่ในสัดส่วนที่พอดี ทรงพลังและต่อสู้ได้ทุกสายพันธุ์ ภูมิคุ้มกันที่ที่ได้รับ หาได้ง่าย ไม่ต้องซื้อหา ไม่ต้องแย่งชิง แคกลับบ้านแล้วปล่อยให้อ้อมกอดของบ้านฉีด วัคซีนนั้นเข้าไปในหัวใจ

ถ้าชัดเจนไม่ชินที่จะแสดงความรักด้วยการกอดกันก็ไม่ต้อง กอด อ้อมกอดไม่ได้มีแค่ภายใต้วงแขน แต่ที่บ้านมีอ้อมกอดอยู่ทุกที่ บนหลังมือที่อ้อมบนหน้าผาก ในคำพูด สายตา ความใส่ใจ กับข้าวมีอร่อยๆ ที่นอนอุ่นๆ การไต่หลังไถ่แม่สักตื่น แค่นี้อะไรหนักๆ ที่กดทับใจก็จะ ถูตปิดเป่าให้หายไปง่ายๆ ราวกับโดนเป่ามนต์เสก

วันแห่งความมหัศจรรย์กำลังจะมาถึง

‘ไม่เจ็บ ไม่ปวดแล้วนะคะ’ พิณพูดกับร่างไร้วิญญาณของคนไข้ โควิด-19 คนแรกที่ตายในห้องความดันลบที่ห้องฉุกเฉินในระหว่างทำ พิธีทางศาสนาสั้นๆ ให้เขา แม้จะไม่สามารถหักห้ามความรู้สึกล้มเหลว ที่ทำได้แค่นั้นและความรู้สึกเจ็บปวดที่ต้องเห็นและรับรู้ที่คนติดเชื่อ ตายยังงใจอยู่ทุกวัน แต่เดี๋ยวนี้ความหวั่นไหวและเปราะบางนั้นกินระยะเวลาสั้นลง ในช่วงเวลาที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงวิกฤติเลวร้ายนี้ไปได้ พิณก้าวข้ามทุกความรู้สึกได้ง่ายขึ้น เมื่อนึกถึงหลังมือพอกับแม่ที่อึ้งลงบน หน้าผาก ปล่อยให้สัมผัสในจินตนาการนั้นปลอบประโลมโอบอุ้มให้รู้สึก มั่นคง ปลอดภัย และเชื่อมั่น ...ว่าวันมหัศจรรย์ที่มวลมนุษย์จะได้กลับไปใช้ชีวิตปกติกำลังจะเดินทางมาถึงในอีกไม่ช้า... แค่อร่อยอย่างอดทน และไม่ประมาท

Memory Exchange

ปลายฝน วิชาเวช

-----5-----

ชายหนุ่มจ้องมองหน้าจอแท็บเล็ตว่างเปล่า เหงื่อเม็ดเล็กผุดพรายบนหน้าผากทั้งที่อยู่ในห้องซึ่งเปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ เพียงชั่ววินาทีต่อจากนี้ เขาสามารถเปลี่ยนสถานะจากบุคคลล้มละลายกลายเป็นนักธุรกิจทรงอิทธิพลผู้กุมบังเหียนทิศทางการตลาดผลไม้ส่งออกมีอำนาจชี้เป็นชี้ตายเหล่าเอสเอ็มอีรายย่อย สมดังสำนวนปลาใหญ่กินปลาเล็ก ตัวอย่างความมั่งคั่งที่จะได้รับ มีให้เห็นทั้งบนหน้าจอโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ตลอดจนนิตยสารออนไลน์

ช่วงเป็นการตัดสินใจที่แสนง่ายดาย... ทว่ามือของเขากลับเย็นเฉียบ สั่นเล็กน้อยแสดงอาการต่อสู้ระหว่างความต้องการและความหวาดหวั่นต่อการเปลี่ยนแปลงในอนาคต ดวงตาเฉียบคมตัวตมองบุคคลตรงหน้าอีกครั้ง

“พวกคุณเคยทำแบบนี้กับคนอื่นไหม”

ชายชราพยักหน้าแทนคำตอบ

“แล้วพวกเขาตัดสินใจอย่างไร”

คู่สนทนานิ่งไปอีตื้อใจ ก่อนผายมือไปยังทัศนียภาพนอกหน้าต่าง

“หลากหลาย แต่ส่วนใหญ่กลายเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้โลกเป็นโลกเฉกเช่นทุกวันนี้” เสียงคล้ายเล็บขีดขีดกระดาษ ไม่แสดงความรู้สึกเหมือนเช่นทุกครั้ง ดวงตาเหยี่ยวบนเฉยขามีอาจบอกความคิด มีเพียงร่างกายที่มีการเปลี่ยนอิริยาบถเท่านั้นที่บ่งบอกความเป็นมนุษย์

รวมเรื่องสั้น

ชายหนุ่มลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินไปยังริมหน้าต่างกระจกกวาดตา
ดูความศิวิไลซ์ของเมืองหลวงเบื้องล่าง เมื่อมองจากตำแหน่งนี้ ผู้คน
และอาคารบ้านเรือนต่างมีขนาดเล็กจิ๋วราวของเล่นจำลองส่งผลให้รู้สึก
มีอำนาจดุจพระเจ้า ในระดับสายตาเดียวกันคือเมฆสีทองจากแสงอาทิตย์
ลอยละล่องเอื่อยเอื่อยเหนือการควบคุม เขามองภาพสองภาพสลับไปมา
ขณะที่คร่ำครวญหาคำตอบสำหรับการตัดสินใจครั้งสุดท้าย

-----0-----

กรุงเทพมหานคร ปีพุทธศักราช 2584

ณ พิกัดใจกลางเมืองคือตำแหน่งที่ตั้งของตึกสีเงินแวววาว
สะท้อนแสงอาทิตย์ระยิบระยับดุจแห่งเพชรขนาดมหึมาสูงเทียมฟ้า
มีอจางมองเห็นชั้นสุดท้ายที่มีเมฆปกคลุมแม้วันฟ้าเปิด เมื่อถามชาวเมือง
ว่าตึกหลังนี้เริ่มก่อสร้างเมื่อใด พวกเขาต่างพากันชะงัก สีหน้างุนงงก่อน
ส่ายหน้า คำตอบเป็นเช่นนั้นเสมอราวจู่ๆ ตึกปริศนาก็ปรากฏขึ้นจาก
ความว่างเปล่า ความลึกลับของที่มาากพอๆ กับคำถามที่ว่ามันเป็น
ของใคร เป็นที่ทำการของสำนักงานใด จุดประสงค์การก่อสร้างคืออะไร
ตลอดจนใครอาศัยอยู่ภายในนั้น แม้แต่พ่อค้าแม่ค้าที่ขายอาหารอยู่ริม
ฟุตพาทยังไม่สามารถบอกได้เพราะพวกเขาไม่เคยเห็นสิ่งมีชีวิตเข้าออก
สถานที่แห่งนี้เลย

มีเพียงผู้โชคดีที่ได้รับเชิญเท่านั้นที่มีสิทธิ์ผ่านประตูเข้าไป
คำเชิญลึกลับดุจกล่องของขวัญปริศนาที่อาจเป็นได้ทั้งข้อดอกไม้
หอมกรุ่น หรือระเบิดเวลาลูกจี้ที่มีพลังทำลายล้างเกินใครจะ
คาดการณ

‘ชนะเพชร’ คือหนึ่งในผู้โชคดีนั้น

ชนะเพชรเป็นชายอายุสี่สิบสองที่ได้รับคำเชิญเมื่อสี่ปีที่แล้ว
สมัยยังเป็นนักศึกษาเกียรตินิยมจบใหม่ ตามจริงควรต่อด้วยคำว่าไฟแรง
หากมิใช่ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสร้ายแรงที่

คร่าชีวิตมนุษย์ชาติกว่าห้าล้านคนในขณะนั้นตัวเลขที่ว่ายังไม่มียี่ที่ห้าจะหยุดเมื่อมันดินร่นกลายเป็นรัฐต่อสู้กับวงการแพทย์อย่างไม่ย่อท้อ

ขณะเพชรได้รับคำเชิญผ่านการดสีเงินขนาดสี่คูณหกนิ้ว ประทับชื่อบริษัท Memory exchange ด้านหลังระบุหมายเลขโทรศัพท์ ที่ไม่สามารถติดต่อได้อย่างน่าฉงนหากผู้พูดไม่ใช่ตัวขายหนุ่ม ราวคลืน สัญญาณรู้ล่วงหน้าว่าผู้ถือสายเป็นใคร การ์ดปรศินาปรากฏในตู้ไปรษณีย์ พร้อมใบแจ้งหนี้ค่าน้ำ ค่าไฟและค่าอินเทอร์เน็ตบ้านที่ต่างค่างชำระ

‘บริษัท Memory exchange ขอขอบพระคุณที่คุณขณะเพชร ให้โอกาสติดต่อมา บริษัทของเราให้บริการด้านการแลกเปลี่ยนความทรงจำกับเงินตรา อำนาจและความรู้ หากคุณขณะเพชรสนใจ สามารถเดินทางมายังตึกสำนักงานในวันรุ่งขึ้นเวลาเก้านาฬิกาตรง จะมีเจ้าหน้าที่ชื่อคุณเวन्दรีย่าอำนวยความสะดวกในทุกขั้นตอนตลอดการใช้บริการชั่วชีวิต’

ปลายสายกล่าวโดยที่ขณะเพชรยังไม่ทันเอื้อนเอ่ย ก่อนวางสายไปเสียดื้อๆ และไม่สามารถติดต่อกลับไปได้ ขายหนุ่มถือโทรศัพท์ค้างด้วยความงุนงงพลางสันนิษฐานว่าอาจถูกกลั่นแกล้งจากพวกว่างงาน เขาพลิกการ์ดในมือขึ้นดูตราประทับอีกครั้ง เลิกคิ้วด้วยความฉงนเพราะแน่ใจว่าก่อนหน้านี้ไม่มีร่องรอยลายเส้นรูปตึกสี่เงินที่ทุกคนในเมืองรู้จักปรากฏอยู่ ขณะเพชรคงโยนมันทิ้งไปหากเวลานั้นเขาไม่ได้กำลังอยู่ในสภาวะอารมณ์หดหู่และ เครียดจัดจากสภาพว่างงาน เป็นหนี้และที่ทำงานของมารดาปิดตัวลงเพราะพิษเศรษฐกิจ

ขายหนุ่มตัดสินใจไปตามนัดหมายโดยไม่มีความคิดจะใช้บริการ แค่ว่าอาหารในแต่ละวันยังต้องจับจ่ายอย่างกระเหม็ดกระแหม่ นับประสาอะไรกับการนำเงินไปแลกเปลี่ยนกับ...อะไรนะ เงิน ความทรงจำ อำนาจ ความรู้ ขณะเพชรมั่นใจว่านั่นคงหมายถึงหนังสือ ตำราหนาๆ สักเล่ม เรื่องเล่าประสบการณ์ส่วนตัว บทละคร หรือไม้ก่

เกมอะไรสักอย่าง ขณะนั่งรถโดยสารไปยังจุดหมาย ชายหนุ่มขมขมขมิบฝึกพูดแนะนำตัวด้วยหวังเล็กๆ ว่านี่อาจเป็นโอกาสขอตำแหน่งงานอะไรก็ได้ที่เงินเดือนมากพอเลี้ยงตนกับมารดา เขาไม่คาดคิดว่าสิ่งที่รอคอยอยู่ยิ่งใหญ่กว่านั้นและจะเปลี่ยนชีวิตไปตลอดกาล

-----1-----

“ครั้งนี้อัตราแลกเปลี่ยนเท่าไร” เวนตรัยถามหลังชนะเพชรหย่อนตัวลงบนโซฟารับรองในห้องประจำตัว ชายหนุ่มวัยสามสิบสองหลักตาดนวดขมขม ระยะเวลาหกปีสร้างร่ำรวยบนใบหน้าและเปลี่ยนผมดำบางส่วนเป็นสีขาว แต่เวนตรัยยังคงเหมือนเดิมราวกาลเวลาไม่อาจทำให้เขาชราามากไปกว่านี้แล้ว ชนะเพชรเคยถามเจ้าหน้าที่ประจำตัวถึงอายุของเขา ทว่าเวนตรัยตอบเพียง ‘มากกว่าคุณและทุกคน’ คำตอบเป็นเช่นนั้นเสมอ จนชนะเพชรเลิกสนใจใคร่รู้เรื่องส่วนตัวของเขา

“ยี่สิบสี่ล้าน”

สีหน้าของเวนตรัยยังสงบเยือกเย็นไร้อารมณ์ แม้จำนวนเงินที่ลูกค้าที่เขารับผิดชอบยื่นเสนอจะมากกว่าครั้งก่อนๆ หลายเท่า ชายชราหันไปรื้อแบ้นพิมพ์ซึ่งเชื่อมต่อกับจอภาพขนาดยักษ์จอเดียวภายในห้อง มันกะพริบรัวๆ ประมวลผลอยู่ไม่กี่นาทีก็หยุดนิ่งก่อนปรากฏฉากที่มีตัวละครสองตัวคือหญิงวัยกลางคนและผู้ชายคนเดียวกับที่นั่งอยู่ในห้องนี้

“ไม่เป็นไรนะลูก แม่อยู่นี่ทั้งคน เราจะผ่านมันไปได้” หล่อนเอ่ยกับชนะเพชรวัยหนุ่มที่ตาแดงกำ ฉายแววอ่อนล้าและอมทุกข์

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” เวนตรัยถามเหมือนทุกครั้ง คู่สนทนาเพียงเหลือบมองหน้าจอก็เพียงขำครู่อย่างไม่โยติก่อนเล่าน้ำเสียงหงุดหงิด แม้จะเป็นหนึ่งในข้อตกลงแต่เขาก็อดรำคาญไม่ได้ด้วยเวนตรัยและบริษัทต่างรู้อยู่แล้วว่าความทรงจำนั้นคืออะไร แต่พวกเขากลับให้ลูกค้าเล่าทวนอีกครั้งตุนักเรียนที่ถูกบังคับให้ตอบคำถามครู

“ตอนนั้นผมอายุยี่สิบสาม ยี่มรถกระบะของลุงตั้งใจจะไปขนเตียงนอนที่เพิ่งซื้อ ระหว่างทางฝนตกปรอยๆ น้ำข้างบนพื้นถนนประกบกับผมไม่ชินกับการขับรถกระบะด้วยละจึงแหกโค้งพลิกคว่ำพุ่งลงข้างทาง รถเหล็กแต่โชคดีที่ผมไม่เป็นอะไรเลยเพราะคาดเข็มขัด ลุงผมไม่สบายใจที่จะใช้รถที่ผ่านการซ่อมขนาดนั้น ผมเลยต้องซื้อต่อแล้วขายซากให้อู๋ หมาดไปสองแสน เรียกว่าเงินเก็บที่ผ่านมาสลายไปพริบตาเพราะงานนี้ แต่มันไม่พอหรอก แม่ผมเลยไปกู้มาช่วยอีกหนึ่งแสน แล้วผมก็ต้องผ่อนลุงอีกเดือนละสองพันจนกว่าจะครบยอดสี่แสน”

“แม่คุณว่าอย่างไร” เวนตรัยถาม

“ท่านว่าผมไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว เงินทองของนอกกาย ไม่ตายก็หาใหม่ได้”

“แล้วคุณเห็นด้วยกับท่านไหม”

ชนะเพชรส่ายหน้า ฟันลมหายใจดังพรี๊ด

“ไม่ใช่เพราะไอ้ของนอกกายมันหมดหรือผมถึงต้องมาพึ่งพวกคุณ ไม่อย่างนั้นผมก็ยังพอมีเงินเก็บประทังชีวิตหลังเรียนจบแล้วหางานไม่ได้เพราะไอ้โควิดเฮงซวย”

เวนตรัยเงยไป ดวงตาเหียวย่นลึกกลับสงบนิ่ง

“แลกเปลี่ยนใหม่” เสียงแหบพร่าเอ่ยถามเช่นทุกครั้ง ชนะเพชรพยักหน้าโดยไม่ต้องคิด คุ่นชินกับกระบวนการทำงานของบริษัท ความทรงจำนี้ไม่มีอะไรน่าพิสมัยสำหรับเขา มันเต็มไปด้วยช่วงเวลาที่ยิ้มขึ้น ชายหนุ่มยังนึกแปลกใจที่มันมีมูลค่าถึงยี่สิบล้าน แต่ช่างเถอะ หลายครั้งแล้วที่เขาไม่นึกเสียดายความทรงจำที่ถูกแลกเปลี่ยน ชนะเพชรลงลายมือชื่อบนหน้าจอแท็บเล็ตที่ถูกยื่นมา

เวนตรัยหันไปรั้วบ้านพิมพ์อีกระลอก หน้าจอกลับเป็นสีดำ และขึ้นข้อความ

The exchange is complete.

-----2-----

ขณะเพชรไม่รู้ว่าเป็นบริษัท Memory exchange ก่อตั้งขึ้นเมื่อใด ใครเป็นเจ้าของ อีกทั้งไม่เคยเห็นลูกค้าคนอื่นๆ เพราะทุกครั้งที่มาใช้บริการจะพบกับบุคคลเพียงคนเดียวคือเวนตรัย ชายชราเคยอธิบายสั้นๆ ว่าพนักงานทุกคนมีห้องรับรองลูกค้าประจำตัว พวกเขาไม่ก้าวก่าย ไม่พบปะ และไม่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน

วันแรกของการใช้บริการ เวนตรัยรอรับขณะเพชรอยู่หน้าประตูทางเข้า นำเขาขึ้นลิฟต์ไปยังห้องรับรองขนาดสิบคูณสิบเมตร ปูกระเบื้องหินอ่อนสีทองอร่าม เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นเป็นโทนทองและขาว แสดงถึงความหรูหรา ชายหนุ่มนั่งลงบนโซฟารับฟังคำอธิบายการให้บริการและเงื่อนไข ไม่มีการทำความถึงที่มาหรือเรื่องราวใดๆ ของตัวบริษัท แม้ขณะเพชรจะวกเวียนกลับมาถามด้วยความสงสัย แต่เวนตรัยก็เงียบแทนคำตอบทุกครั้งเมื่อคำถามนั้นอยู่นอกเหนือขั้นตอนการแลกเปลี่ยน

บริษัท Memory exchange ทำงานตรงตามชื่อ ผู้โชคริที่ได้รับการัดเชิญจะพบกับข้อเสนอแลกเปลี่ยนความทรงจำในชีวิตของตนกับสิ่งใดก็ได้ในสามอย่างนี้ เงินตรา อำนาจ และความรู้ พวกเขาจะต้องเลือกตั้งแต่วันแรกและไม่สามารถเปลี่ยนได้ หากเลือกแลกเปลี่ยนกับเงินตรา ก็จะเป็นเงินตราตลอดไป บริษัทจะตีมูลค่าตามความสำคัญของความทรงจำ แต่พวกเขาไม่เคยสอบถามลูกค้าว่าสิ่งใดสำคัญหรือไม่สำคัญ ความทรงจำใดเปี่ยมสุขหรือทุกข์เอ้อลัน ไม่มีเกณฑ์อธิบายว่าคำนวณอย่างไร ลูกค้ามีหน้าที่เพียงบอกสิ่งที่ต้องการ และบริษัทจะเสนอความทรงจำที่ต้องแลกเปลี่ยนมา ซึ่งขณะเพชรไม่เคยปฏิเสธ

“ผมสามารถใช้บริการได้ที่ครั้ง” ชายหนุ่มเคยถาม

“ไม่จำกัด”

ขณะเพชรเลิกคิ้ว ถามกลัวหัวเราะ

“แล้วถ้าคุณตายก่อนใครจะดูแลผมต่อ”

“ผมไม่ตายก่อนคุณหรอก” เวนตรัยตอบเรียบๆ ท่าที่สงบนิ่งราวหมายความตามนั้นจริงๆ

นับไปสี่สิบปีหลังได้รู้จักบริษัท Memory exchange ชีวิตของชนะเพชรพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ เขาใช้เงินที่ได้มาอย่างง่ายตายลงทุนในธุรกิจต่างๆ จากนักศึกษาหนุ่มจบใหม่เดินเตะฝุ่นผันสู่นักธุรกิจอายุน้อยร้อยล้าน รายการโทรทัศน์พากันแย่งตัวขอสัมภาษณ์ ทว่าชนะเพชรจำใจปฏิเสธด้วยความเสียตายเพราะจนปัญญาจะอธิบายถึงที่มาของเงินลงทุน

ความมั่งคั่งที่ได้รับแลกมาด้วยความอบอุ่นและความสัมพันธ์ในครอบครัว ชายหนุ่มย้ายมาอยู่คอนโดใกล้บริษัทฝั่งธนบุรี คราแรกยังคงกลับบ้านหารดาแถวศรีนครินทร์อย่างสม่ำเสมอ นานวันเข้าความต้องการอ้อมกอดจากมารดาเดือนละสองครั้ง ลดเหลือเพียงเดือนละครั้ง ก่อนจะเป็นสามเดือนครั้ง ระยะเวลาในการสนทนาทางโทรศัพท์สั้นลงเรื่อยๆ หลายครั้งชายหนุ่มรู้สึกผิดเมื่อสัมผัสได้ถึงความอ้างว้างจากน้ำเสียงผู้ให้กำเนิด เขาพยายามแก้ไขความรู้สึกนั้นด้วยการบอกซ้ำๆ ว่าทุกสิ่งนี้เพื่อแม่

“เจ้าถ่วงอกตายแล้ว” แม่ต่อสายถึงเขาผ่านเลขหาหน้าห้องในป้ายวันหนึ่ง เสียงสะอื้นโศกสลด ชายหนุ่มที่กำลังยุ่งุ่นวายกับการอ่านเอกสารการประชุมถามกลับ

“ถ่วงอกหรือ ใครกัน”

ปลายสายชะงัก เจียบไปอึดใจก่อนตอบเสียงแผ่ว

“เจ้าถ่วงอก หมาของลูกไง”

“ผมเคยเลี้ยงหมาด้วยหรือ” ชนะเพชรถามต่อ ใจไม่ได้จจจ่อที่บทสนทนา หากทั้งคู่ติดต่อกันผ่านทางวิดีโอคอล เขาจะเห็นมารดาน้ำตาริน หันมองภาพถ่ายลูกชายตัวน้อยที่กำลังกอดรัดพัดเหวี่ยงกับ

สุนัขพันธุ์ไทยสีขาว หล่อนยังจำวันแรกที่พามันกลับมาได้ ชนะเพชรวัย ประถมออดอ้อนด้วยน้ำเสียงและแววตาขออนุญาตเลี้ยงลูกสุนัขพอมโซ ที่เดินตุ่ตุ่เป่ย์อยู่ริมถนน แน่نونว่าแม่ไม่อาจทนพิกเฉยต่อการวิงวอน และความอ่อนโยน ตั้งแต่นั้นมาเจ้าหมาน้อยกลายเป็นหนึ่งในสมาชิก ของครอบครัวเล็กๆ ที่มีกันเพียงสองคนแม่ลูก เจ้าถั่ววงอกเปรียบดั่ง น้องชายคนสนิท เมื่อใครถามถึงเพื่อนที่ดีที่สุดในชีวิต คำตอบของ ชนะเพชรไม่เคยเป็นอื่นนอกจากเจ้าถั่ววงอก

ทว่าบัดนี้ วันเวลาที่เคยถักทอสายสัมพันธ์ระหว่างทั้งสอง ดูจะสิ้นความหมาย

เมื่อเห็นมารดาเจ็บไป ชนะเพชรจึงนึกบางอย่างขึ้นได้

“มันเป็นอะไรตาย” เขาถามพยายามทอดเสียงอ่อนทั้งที่ใจลึกๆ ไม่หลงเหลือความรู้สึกใดต่อสิ่งมีชีวิตที่เพิ่งอำลาจากโลกใบนี้ แน่ละ คนเราจะอาลัยอาวรณ์ถึงสิ่งที่ไม่หลงเหลือความทรงจำและความผูกพัน ได้อย่างไร

-----3-----

“สิบล้าน”

เวนตรัยพยักหน้ารับ หันไปทำหน้าที่ของตนตามขั้นตอนบน ระบบคอมพิวเตอร์

“ครั้งนี้ทำอะไรหรือ” ชายชราถามหลังการพบกันครั้งที่สี่ การชวนคุยนับเป็นสิ่งผิดปกติวิสัยของเขา แต่ชนะเพชรมีบางอย่างพิเศษ จากคนอื่นที่เวนตรัยเคยให้บริการมา ในขณะที่คนก่อนหน้ามักเอาแต่ ฟันคำขอบคุณกลวงๆ ก่อนพร่ำอวดถึงความสำเร็จอย่างภูมิใจภูมิใจ ชวนคุยแต่เรื่องกิเลสของมนุษย์จนน่ารำคาญ สีหน้าเบิกบานขึ้นทุกครั้ง เมื่อมาขอแลกเปลี่ยน ทว่าชนะเพชรกลับแตกต่าง เขาดูหม่นหมองลง เรือๆ ความกังวลสับสนเด่นระริกอยู่หลังม่านตา ชายหนุ่มที่เคยมี ใบหน้าผ่องใสถูกพิชความเครียดเล่นงานจนดูแก่ก่อนวัย

“ต่อลมหายใจร้านอาหารย่านบางนา คุณลองไปกินบ้างสิ ผมจะสั่งให้เขาปิดร้านดูแลเป็นพิเศษเลย” ขณะเพชรตอบขณะขนาดขยับ เอนกายลงบนโซฟา

“ทำไมไม่ปล่อยทิ้ง”

“ผมพลาดเองที่รีจะเปิดร้านทิ้งที่ยังไม่ได้ศึกษาตลาดแถวนั้น ให้ทิ้งตอนนี้ก็ทำไม่ได้ ยายเด็กเสิร์ฟคนขยันดันมาต้องได้สามเดือน แม่ครัวก็ต้องรับผิดชอบชีวิตลูกอีกสามชีวิต ยายป้าที่ล้างจานก็เพิ่งเป็นหม้ายผัวตายเพราะรถชนตอนลงไปช่วยคนรถเสีย คุณเห็นข่าวไหมที่ออกอาทิตย์ก่อน ผมละสงสัยว่าคนเราทำดีเพื่ออะไรกันนะ ไม่เห็นได้อะไรนอกจากโดนยมบาลเก็บแต่้ม ถ้าปิดร้านก็ต้องมีคนตกงานเกือบห้าสิบคน ผมขี้เกียจฟังเสียงร้องโอดครวญ” แม่คำพูดจะฟังใจร้าย หากเวन्द्रัยสัมผัสได้ถึงความอาทรเล็กๆ ที่เจืออยู่ในนั้น

“คุณลงไปดูแลพนักงานด้วยตัวเองหรือ”

“เคยลงไปไม่กี่ครั้ง แต่แม่ผู้จัดการตัวดีคอยรายงานความเป็นความตายของคนพวกนั้นละเอียดยับ ผมเคยประชดเข้าไปให้ไปทำงานสังคมสงเคราะห์”

“คุณดูใจจะดีกับพวกแม่ๆ เป็นพิเศษ” เวन्द्रัยกล่าว

“จั้นหรือ คงเพราะไดอารี่ของแม่กระมัง”

“ไดอารี่หรือ”

“ใช่ แม่เขียนตั้งแต่รู้ตัวว่าท้อง บรรยายละเอียดในแต่ละวันว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ทั้งความรู้สึกตอนเห็นที่ตรวจครรภ์ขึ้นสองขีด ตอนผมเตะพุงถีบพุง ตอนท้องแข็ง ปวดหลังปวดเอว ตอนวันคลอด ตอนเพิ่งเกิด แม่บอกว่าเราไม่มีทางรู้หรือกว่าคนเป็นพ่อแม่ต้องเหนื่อยแค่ไหนตราบไต่ที่ยังไม่มีลูกเป็นของตัวเอง คิดดูสิ คนเราสามารถอดหลับอดนอนติดต่อกันทุกวันเป็นปีได้ยังไง แม่บอกสมัยผมยังเล็ก ผมร้องให้ตรงเวลาทุกวันตั้งแต่หกโมงเย็นถึงสามทุ่ม วางไม่ได้ต้องอุ้ม

ตลอด พอหลับก็หลับได้แป๊ปปๆ ตื่นกินนม ทุกสองชั่วโมงตลอดคืน ทุกสองชั่วโมงจริงๆ นะคุณ แม่เหนื่อยจน ร้องให้ ใครต่อใครพากันปลอบว่าหลังหกเดือนจะดีขึ้น แต่ผมคงจะเป็นเด็กพิเศษ กว่าจะนอนยาวได้ไปไปหนึ่งขวบ” ชายหนุ่มเล่าอย่างออกรส ไม่ทันสังเกตเห็นชายชราที่เกือบจะยิ้ม

“คุณคงรักแม่มาก”

“แม่ละ แม่ครัวที่เก่งที่สุดของผมก็คือแม่ ครูที่รอบรู้ที่สุดของผมก็คือแม่ พยาบาลที่ใจดีที่สุดของผมก็คือแม่... แม่เป็นทุกอย่างในชีวิตผม” ขณะเพชรปิดท้าย ลืมตามองเพดาน ก่อนภาพเคลื่อนไหวของแม่บนหน้าจอด้านหลังจะดึงดูดความสนใจ ชายชรามองตามสายตาของลูกค่านิ่งอึ้ง ขณะเพชรเฝ้ามองเหตุการณ์เมื่อครั้งอดีต ห้องตกอยู่ในความสงบนิ่งนาน

การแลกเปลี่ยนกำลังจะเกิดขึ้นอีกครั้ง

นานแล้วที่ลูกชายไม่ได้กลับบ้าน เมื่อได้รับโทรศัพท์ว่าขณะเพชรจะแวะมารับประทานอาหารเย็น หญิงหม้ายอายุหกสิบกว่าจึงออกจ่ายตลาดแต่เช้าเพื่อคัดสรรวัตถุดิบเพื่อรังสรรค์เมนูที่ลูกชายชอบ หล่อนเผื่อแผ่รอยยิ้มเปี่ยมสุขแก่เพื่อนบ้านและผู้คนที่พบเจอตลอดทั้งวัน

ขณะเพชรเดินทางมาถึงด้วยสีหน้าเหนื่อยอ่อน กอดหล่อนพอเป็นพิธีต่างจากทุกครั้งที่หอมแก้มซ้ายขวา ซบศีรษะลงบนบ่าชั่วคราว รอยยิ้มเจื่อนลงเล็กน้อยเพราะไม่ใช่ครั้งแรกที่รู้สึกถึงความเหินห่าง หล่อนปลอบใจตัวเองด้วยเหตุผลที่ว่าขณะเพชรไม่ใช่เด็กอีกต่อไป เขากลายเป็นผู้ใหญ่ที่แบกภาระความรับผิดชอบอันหนักอึ้ง หล่อนยิ้มำเพื่อปลอบใจตัวเองด้วยประโยคที่ลูกชายเฝ้าบอกซ้ำๆ ว่าทุกอย่างนี้เพื่อแม่

อาหารเย็นคงจะจบลงด้วยดี สร้างความอึดอัดใจให้หล่อนเหมือนทุกครั้ง หากขณะเพชรไม่ถามขึ้น

“อ่อยจิ้ง แม่เพิ่งฝึกทำเหรอ มันเรียกว่าอะไร” เขาว่าหลังตักเมนูที่ดูเหมือนเต้าหู้ผัดกับหมูสับและผักขึ้นฉ่ายเข้าปาก มารดาซังก

“เต้าหู้ทรงเครื่องจ๊ะ” หล่อนตอบเสียงเบา ขณะเพชรพยักหน้ารับอย่างไม่ใส่ใจ มือหนึ่งถือโทรศัพท์ กวาดตาอ่านข่าวคอลัมน์เศรษฐกิจโลกรายวัน ไม่ทันสังเกตอาการผิดปกติของมารดา หล่อนมองลูกชายที่กำลังเอี๊ยดอ่อยกับมืออาหาร ภาพนั้นเคยทำให้หล่อนหัวเราะออกมาอย่างมีความสุข แต่ไม่ใช่ระยะหลังมานี้

หล่อนจำไม่ได้ว่าความผิดปกติเริ่มขึ้นตั้งแต่เมื่อใด มันค่อยๆ คืบคลานเข้ามาช้าๆ กว่าจจะรู้ตัวก็เกิดช่องว่างเล็กๆ ระหว่างคนทั้งสอง ขณะเพชรเฉยชากับหลายสิ่งหลายอย่างที่เคยโปรดปรานและเปี่ยมความหมาย ครั้งหนึ่งขณะรื้ออัลบั้มรูปออกมาทำความสะอาด เขาเปลี่ยนเรื่องอย่างไยดีเมื่อแม่ทวนความทรงจำถึงวันรับปริญญา อีกทั้งยังถามมารดาถึงที่มาของรอยแผลเป็นบนหน้าหล่อน ซึ่งเกิดขณะเข้าไปห้ามบิดาที่กำลังใช้เข็มขัดฟาดหลังขณะเพชรตัวน้อยราวเพิ่งเคยเห็นครั้งแรก สักให้คนมาโค่นต้นมะม่วงโดยไม่บอกกล่าวทั้งที่เคยเป็นสมบัติหวงแหนของสองแม่ลูก เนื่องจากเป็นสัญญาใจว่าทุกครั้งที่มันให้ผล ขณะเพชรและแม่จะทำน้ำปลาหวานด้วยกัน

‘อย่างมันเลอะรถผม’ เขาบอกเหตุผลสีหน้าเฉยเมย

ความรู้สึกอัดอั้นของหล่อนเอ่อทันจนมิอาจควบคุมได้เมื่อลูกชายถามถึงเมนูเต้าหู้ทรงเครื่องที่เคยโปรดปราน ภาคภูมิใจถึงขั้นคุยโวโอ้อวดกับเพื่อนว่าไม่มีใครทำอ่อยเท่าแม่ บัดนี้เขากลับลืมนหมดสิ้น มารดามองขณะเพชรรับประทานอาหารเงิบๆ เมื่อน้ำตาเริ่มกลบจนใกล้จะไหลริน หล่อนรีบลุกขึ้น สาวเท้าเข้าไปในครัว ยกมือปิดปากแอบสะอื้นไ้จนตัวโยน

“แปดสิบล้าน”

เวนตรัยมองชายวัยกลางคนเบื่องหน้าครั้งแรกในรอบสิบปี ทั้งที่อายุเพิ่งย่างหกสิบ ทว่าลูกค้ำของเขากลับดูแก่กว่านั้นมาก ออกและหลังที่เคยผึ่งผายองุ้มราวมีเมฆหมอกแห่งความทุกข์กดทับ หากมองลงไปนอกหน้าต่างเวลานี้จะเห็นถนนหนทางเจียบเรียบแทบไม่มีรถสัญจรไปมาตั้งเมืองร้าง ทุกชีวิตภายใต้ฟ้าอมรต่างได้รับผลกระทบจากสถานการณ์แพร่ระบาดของเชื้อไวรัสสายพันธุ์ใหม่ที่โหมกระหน่ำไม่ทันให้วงการแพทย์ประเทศไหนตั้งตัวรับมือ เศรษฐกิจหยุดชะงัก ระบบสาธารณสุขเข้าขั้นวิกฤติ จำนวนคนตายพุ่งขึ้นต่อเนื่องรุนแรงกว่าครั้งการระบาดเมื่อสี่สิบปีที่แล้ว

ชนะเพชรเป็นหนึ่งในคนที่ได้รับผลกระทบนั้น

ธุรกิจทุกอย่างล้มเป็นโดมิโน ทั้งจากพิษเศรษฐกิจ การบริหารที่ผิดพลาด ความเย่อหยิ่งทะนงไม่ปรับตัว ชนะเพชรกลายเป็นบุคคลล้มละลายที่ไม่เหลือสิ่งใดนอกจากบ้านหลังเล็กและแม่ผู้แก่ชราที่ไม่ได้พบปะกันนานนับปี หน้าที่เขาเพิ่งได้รับข่าวร้ายว่าหล่อนเป็นมะเร็งเต้านมต้องเข้ารับการผ่าตัดด่วน ชนะเพชรนอนก่ายหน้าผากอยู่หลายคืนด้วยความสับสน หญิงผู้นั้นแทบไม่มีความสำคัญต่อชีวิต ชนะเพชรในเวลานี้ เขาระลึกถึงหล่อนแค่ในฐานะผู้ให้กำเนิด ความรู้สึกประหลาดอัดแน่นมวนท้อง อะไรบางอย่างกระตุ้นจิตใต้สำนึกให้กลับไปดูแลหล่อน หากใจว่างเปล่ายากอธิบาย

เวนตรัยไม่ลงมือจรดแป้นพิมพ์ทันทีเหมือนทุกครั้ง กลับนั่งมองชนะเพชรเนิ่นนาน

“คุณแทบไม่เหลืออะไรให้เราแล้ว” เขากล่าว

“ลองดูหน่อยเถอะ ไม่ถึงยี่สิบล้านก็ได้ ผมต้องเอาไปเริ่มต้นใหม่และรักษาแม่”

ชายชราถอนหายใจก่อนทำหน้าที่ตน ครั่งนี้ใช้เวลาเนิ่นนาน คล้ายคอมพิวเตอร์กำลังค้นหาสิ่งมีค่าที่ยังหลงเหลือ ฉากที่ปรากฏขึ้นมามีคนมารดาผู้อดหลับอดนอน เฝ้าไข้เซ็ดเนื้อเซ็ดตัวให้ชนะเพชรช่วง ประถมปลายตลอดทั้งคืน เขาน้ำตาเอ่อคลอจำได้ว่าตอนนั้นตนป่วยหนักที่สุดในชีวิต นอนชมเป็นอาทิพย์ ร้องไห้จนแฉงด้วยความทรมาณโดยมีมารดาดูแลเคียงข้างอยู่ไม่ห่าง เรียกได้ว่าลืมนอนเมื่อไหร่ก็สัมผัสถึงความอบอุ่นจากหล่อนอยู่เสมอ หากจิตวิญญาณมนุษย์ถักทอขึ้นจากความทรงจำ ชนะเพชรคงต้องตกใจที่เห็นเพียงเส้นใยบางๆ เส้นสุดท้ายเชื่อมตนกับภาพเหตุการณ์วันนั้น ในขณะที่เส้นอื่นๆ มีร่องรอยถูกตัดขาดจนร่วงหล่นกองอยู่ปลายเท้า เวนตรียมองลูกค้ำที่เขาดูแลตั้งแต่วัยหนุ่ม กระทั่งบัดนี้ด้วยดวงตาสีกลับคล้ายจักรวาลกว้างใหญ่

“เมื่อการแลกเปลี่ยนครั้งนี้สมบูรณ์ คุณจะทุ่มความสามารถทั้งหมดที่มีทำให้ทุกอย่างกลับมามีอรรถา และคุณจะไม่ล้มอีกเลยนับตั้งแต่วินาทีนี้ไป” เวนตรียว่าชนะเพชรมองเขาด้วยความฉงน ตั้งท่าจะถามทว่าชายชรายกมือห้าม ก่อนชี้ให้ลูกค้ำหันกลับไปมองภาพบนหน้าจอ

ความเคลื่อนไหวบนนั้นเป็นไปอย่างรวดเร็วคล้ายภาพยนตร์ที่ถูกกรอ ชนะเพชรเห็นตนในชุดสูทราคาแพงหัวเราะเสียงดังในงานเลี้ยงหรูหรา ใครต่อใครพากันยกมือไหว้เมื่อเขาเดินผ่าน โลโก้บริษัทปรากฏอยู่ทุกจังหวัดในประเทศไทย รถสปอร์ตคันงามแล่นจอดหน้าคฤหาสน์หลังมโหฬาร เขานั่งไขว่ห้างบนเครื่องบินส่วนตัวเดินทางไปเจรจาธุรกิจยังต่างประเทศ ทว่าภาพเคลื่อนไหวสุดท้ายนั้นประหลาด เขาเห็นตัวเองในชุดเดียวกับที่ใส่ตอนนี้นัยมองมารดาที่นอนหลับสนิทอยู่บนเตียงในโรงพยาบาล ก่อนเดินจากมาด้วยแววตาว่างเปล่าพร้อมสีหน้าเฉยเมย

“นั่นคืออะไร” ขณะเพชรغام เวन्द्रัยไม่ตอบ กตฉายภาพมารดาเฝ้าใช้ลูกชายอีกครั้ง

“ผมทำงานนี้มานานกว่าที่คุณคิด คุณคิดว่านักการเมืองมือสกปรกเกิดมาเป็นเช่นนั้นเลยหรือ เจ้าสาวผู้มั่งคั่งที่อยู่ชั้นบนสุดของห่วงโซ่อาหาร ทำทุกอย่างบนพื้นฐานความคิดที่ว่ามันเป็นเรื่องของธุรกิจ เขาเกิดมาเป็นเช่นนั้นเลยหรือ...ไม่หรือก ไม่มีสิ่งใดได้มาโดยไม่มีการแลกเปลี่ยน การยึดปกป้องผู้ถูกรังแก การซื้อข่มข้างทางจากคนจนๆ ที่พยายามทำมาหากินด้วยใจอยากช่วย การจอตระอุ้มลูกแมวที่กำลังหิวโซ่ตากฝน หรือแม้แต่ความเกลียดชังที่มีต่อความไม่ซื่อสัตย์และปฏิกิริยาว่าตนจะไม่เป็นเช่นนั้น

ผมให้บริการบางคนที่เข้ามาจนวันสุดท้าย เฝ้ามองบางคนกลายเป็นใครอีกคนที่ไม่ใช่ตัวเขา เห็นบางคนตายจากไปโดยที่ยังบอกความหมายของชีวิตไม่ได้ด้วยซ้ำ ความทรงจำทุกอย่างมีส่วนหล่อหลอมให้คนเป็นคน คุณคิดว่าอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อความทรงจำสุดท้ายของสิ่งใดสิ่งหนึ่งมลายลง”

-----6-----

กรุงเทวมหานคร ปีพุทธศักราช 2590

หากคุณมีชีวิตอยู่ถึงวันนั้นคงจะได้พบกับชายวัยกลางคนที่สวมเสื้อโปโลสีขาวย กางเกงสแล็กสีสีดำ ยืนขายแซนด์วิชอยู่หน้าทางขึ้นสถานีรถไฟฟ้านุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ แม่เห็้อไหลโซมกาย ทว่าใบหน้าที่มีริ้วรอยยังคงแยมยิ้ม ร้องเรียกลูกค้าที่เดินผ่านไปมาให้แวะเวียนเข้ามาเลือกชมแซนด์วิชไส้ต่างๆ

ทุกเย็นเขากลับบ้านทำอาหารให้มารดาที่นั่งรออยู่บนม้ายอกข้างสวนหย่อมเล็กๆ หอมแก้มหล่อนชายขวา เล่าเจ๊อแจ้วถึงสิ่งที่พบเจอขณะออกไปทำงานเหมือนครั้งยังเป็นเด็กน้อย ก่อนนอนนั่งเขียน

ได้อารมณ์บันทึกความรู้สึก ความคิดและความทรงจำต่างๆ ที่ผ่านเข้ามา
ในชีวิต แม้เรื่องราวจะก้าวกระโดดจากครั้งได้รับความรัก ความอบอุ่น
ความหวังใยเมื่อครั้งเพิ่งย่างเข้าวัยรุ่นนมายังปัจจุบันที่กลายเป็นชายผู้เต็ม
ไปด้วยริ้วรอยและผมสีดอกเลา ทว่ามันเปี่ยมด้วยพลังที่ทำให้เขายังคง
เป็นเขา พร้อมเผชิญการเปลี่ยนแปลงทั้งดีร้าย

ทุกครั้งยามสัญจรผ่านตึกแห่งเพชรสูงเทียมฟ้าใจกลางเมือง
เขามักแหงนหน้ามองผ่านทะเลเมฆสีทองขึ้นไปยังชั้นบนมิใช่ด้วยความ
โหยหาอาวรณ์ หากด้วยความรู้สึกขอบคุณเพื่อนคนหนึ่งที่อยู่บนนั้น
ผู้ทำให้เขาตระหนักว่าคุณค่าของชีวิตคืออะไร

เขาสงสัยโดยไม่เคยรู้ว่าใครคนนั้นยิ้มบางๆ ตอบกลับมาเช่นกัน
ขณะเพชรไม่เคยกลับไปใช้บริการ Memory exchange อีกเลย

สังเขปประวัติผู้เขียน

กฤษณรัตน์ รัตนพงศ์ภิญโญ (ไก) การศึกษาปริญญาตรีจากคณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร เคยได้รับทุนไปศึกษาต่อที่อินเดีย ทุกวันนี้มีความสุขกับการเขียนเรื่องสั้นและนวนิยายอิงประวัติศาสตร์และมีฝันว่าสักวันจะก้าวขึ้นมาเป็นนักเขียนอาชีพให้ได้

กษิตศ วิบูลย์เกียรติ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ ขณะนี้รอเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย เป็นคนกรุงเทพโดยกำเนิด เขียนหนังสือมาบ้าง แต่เขียนให้ตัวเองอ่าน เรื่องนี้เป็นผลงานชิ้นแรกอยากให้ลองอ่านดูบ้าง

กนต์ชาติ ขวนะวิรัช ปัจจุบันศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เริ่มเขียนส่งประกวดตั้งแต่ ม. 3 เพิ่งได้รางวัลเป็นครั้งแรก เขียนนิยายมาแล้ว 14 เรื่อง จบบริบูรณ์ 1 เรื่อง

กิตติ อัมพรมหา (โป) เป็นคนอำเภอแก่ง จังหวัดระยอง ผลงานที่ผ่านมา อาทิ หนังสือ รวมกวีนิพนธ์ “เรากำลังติดอยู่ในบ่วงแร้วปัจจุบัน” รางวัลดีเด่นในการประกวดหนังสือดีเด่นงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ประจำปี 2564 หนังสือสำหรับเด็กวัยรุ่น อายุ 12-18 ปี ประเภททร้อยกรอง โดยสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

คีตา บาร์ตดา เป็นนามปากกาของ **วิสุทธิ ชาวเนียม** หนึ่งในกลุ่ม “กวีหน้าราม” มีผลงานรวมเล่มบทกวี เช่น เสียงผีเสื้อ คนโง่ปลูกดอกไม้ วิหารใบไม้ มรสุมประเทศนี้ยังยาวนาน กุมาภพันธบางที่ก็มีฝน ฯลฯ ได้รับรางวัลจากการประกวดต่างๆ ทั้งนายอินทร์อะวอร์ด เซเวนบุ๊คอะวอร์ด พานแว่นฟ้า รวมถึงเข้ารอบรางวัลซีไรต์ 2 สมัย ถึงวันนี้ยังเชื่อว่าการอ่านบทกวีคือศิลปะแห่งการขัดเกลาจิตวิญญาณให้ละเอียดอ่อนโยน

จามรี ต้นไพฑูริย์ดี เกิดและเติบโตที่กรุงเทพฯ จบการศึกษาจากคณะทันตแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีหนังสือบทกวี “นิราศนรกานต์ และเรื่องอื่นๆ” มีผลงานในการประกวดบทกวี เช่น รางวัลนายอินทร์อะวอร์ด รางวัลพานแว่นฟ้า วรรณกรรมรามคำแหง รางวัลเปลื้อง วรรณศรี รางวัลวรรณศิลป์อุษะณี ฯลฯ ยังคงมีฝันอยากเป็นนักเขียนนวนิยายลึกลับประเภทสืบสวนสอบสวน

จิรภิญญา มหาสวัสดิ์ (แคท) ขวานครศรีธรรมราช ปัจจุบันศึกษาปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ผลงานที่ผ่านมา อาทิ ได้รับเชิญเกียรติเป็น “เพชรยอดมงกุฎร้อยกรอง” ประจำปี 2559 จาก สโมสรยูวี่ สมาคมเทศศรียวีศิลป์ รางวัลชนะเลิศการแข่งขันกลอนสด รอบชิงชนะเลิศ ระดับประเทศ โล่รางวัลทายาทสุนทรภู่ พ.ศ. 2564 จาก สมาคมนักกลอนแห่งประเทศไทย

ชนากานต์ โกมาสังข์ สำเร็จการศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ มีผลงานเรื่องสั้นผ่านการคัดสรรและเผยแพร่ในโครงการ 52 เรื่องสั้น รางวัลประกวดหัวข้อมารยาทไทยและมารยาทสังคม “เรื่อง ขอโทษครับ ขอขอบคุณค่ะ” จากกรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม

ชาคริต แก้วทันคำ นักเขียนและนักวิจารณ์วรรณกรรม ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ปัจจุบันเป็นชาวสวนและสร้างครอบครัวอยู่ที่จังหวัดตรัง ผลงานที่ผ่านมา อาทิ เรื่องสั้น “ไมยราบ” รางวัลชนะเลิศ โครงการอ่านยาใจ ประเภทประชาชนทั่วไป ปี 2563 เรื่องสั้น “สัญญาชดถวน” รางวัลชนะเลิศเทิดพระคุณแม่ (ระดับประเทศ) หัวข้อ “รักของแม่” เรื่องสั้น “ไม่มีน้ำตาจากก้อนเมฆ” รางวัลชนะเลิศ โครงการอ่านยาใจ ปี 2 ประเภทประชาชนทั่วไป ปี 2564

ดิตรัจรัส เป็นนามปากกาของ **ธีรวัฒน์ ยิ่งถาวร** ศึกษาที่โรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี “ห้องกระจกเงา” เป็นเรื่องสั้นเรื่องที่ 2 จากที่ไม่เคยเข้าใจหรือสนใจวรรณกรรม วันหนึ่งนวนิยาย “คำพิพากษา” ของ ซาติ กอบจิตติ และ เรื่องสั้น “มีตรี” ของ ศรีดาวเรือง ได้เปิดโลกทัศน์วรรณกรรมอย่างมาก รวมถึงผลงานของ Toni Morrison, Margaret Atwood, Ernest Hemingway โดยเฉพาะ “ความเป็นมนุษย์” ในผลงานของ Jean Paul Sartre และ Albert Camus

ทักษิณ ทนเกิด เป็นนัก(ฝึก)เขียนจากฝั่งทะเลอันดามัน เติบโตในจังหวัดเล็กๆ และ(ฝึก)อ่าน (ฝึก)เขียนอยู่เสมอ ปัจจุบันเป็นนิสิตครู(ภาษาไทย) บริเวณกลุ่มทะเลสาบสงขลา มีผลงานพิมพ์ในวารสารและเวทีการประกวดต่างๆ บ้างหวังจะเป็นครูที่ดีและมีหนังสือรวมเรื่องสั้นที่อยากส่งให้ถึงมือนัก(อยาก)อ่านสักเล่ม

ธนกัทร เหล่าสุวรรณ (ปาล์ม) เป็นชาวอำเภอเซกา จังหวัดบึงกาฬ เริ่มเขียนบทกวีมาตั้งแต่เรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผลงานที่ผ่านมา อาทิ รางวัลชนะเลิศการแข่งขันแต่งคำประพันธ์ชิงโล่พระเทพวรมณี ครั้งที่ 3 รางวัลเพชรพระธาตุพนม ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประเภทลอนสุภาพ เรียนรู้โลกจากการอ่าน สังคมประสบการณ์จากความปราถใจในการแข่งขัน มีฝันอยากสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้อื่นด้วยหนังสือของตนเอง และอยากสร้างสรรค์ผลงานให้คนอื่นอ่าน เพียงมีคนชื่นชมก็สุขใจมากพอแล้ว

ธนายุทธ ลิษฐ์จร เป็นนามปากกาของ **ธนายุทธ ปิยะวิทย์วนิช** ชาวจังหวัดชุมพร เรียนจบทางด้านการเงินการธนาคาร ผลงานที่ผ่านมา อาทิ รางวัลชนะเลิศรางวัลประภัสสร เสวิกุล จากนวนิยาย “มานชีวิต” โดยชมรมวรรณศิลป์ประภัสสร เสวิกุล (2559) นวนิยาย “มานชีวิต” ได้รับรางวัลชมเชยในการประกวดหนังสือดีเด่น (2561) “หนามชีวิต ละครมนุษย์” สารคดีเกี่ยวกับผู้ใช้สารเสพติด และ “เยื่อรัก” นวนิยายแนวสัจนิยม

ธีระสันต์ พันธศิลป์ เป็นนามปากกาของ **ธีระ มุลธิยะ** ข้าราชการบำนาญชอบเดินทางท่องเที่ยว ถ่ายภาพและเขียนหนังสือ ผลงานที่ผ่านมา อาทิ รองชนะเลิศ รางวัลนายอินทร์ อวอร์ด รองชนะเลิศ รางวัลเปลื้อง วรรณศรีชนะเลิศรางวัลโครงการมนุษย์สัมพันธ์สมนุษย์ และมีหนังสือรวมบทกวี 2 เล่มคือ "เวลาจารึก" และ "ปัจฉิมวัย" นอกจากนี้ยังมีบทกวีพิมพ์ในนิตยสารบ้าง

นรพัลลภ ประณูทนรพาล เกิดที่จังหวัดยะลา มีบทกวีรวมเล่ม 2 เรื่อง คือ INSIGHT ตามหาดินแดนแห่งสูญตา สำนักพิมพ์บ้านของเรา (2556) และในห้องประเทศ สำนักพิมพ์แอร์โรว์ มัลติมีเดีย (2559) รางวัลที่ได้รับ อาทิ “มนุษย์เหวี่ยง เหวี่ยงมนุษย์” บทกวีชนะเลิศ รางวัลพานแว่นฟ้า (2554) “โลกของหนู” บทกวีชนะเลิศ รางวัลพานแว่นฟ้า (2555) อาสาทานตะวัน บทกวีรองชนะเลิศ รางวัลวรรณศิลป์อุษเชนี ปีที่ 2 (2561)

นฤมล มงคลอิทธิเวช เกิดปี1995 มีเพื่อนครั้งแรกเป็นวรรณกรรมเยาวชนแปลปัจจุบันทำงานเกี่ยวกับเมล็ดพลาสติก เป็นคนที่มีโชคดีในโชคร้ายเสมอ อาศัยอยู่กับเพื่อนสนิท และหวังว่าสักวันบทกวีจะพาเธอไปยังที่ที่ดีกว่านี้

บุหงารำไป เป็นนามปากกาของ **วัชระ พระวิเศษ** นักวิจารณ์ นักเขียนจากจังหวัดขอนแก่น บุหงารำไปเป็นการรวมอดีตของดอกไม้ที่ผ่านเลยความสดใสกลับมาเคล้าคลุกจนมีกลิ่นหอมคล้ายวันเคยเปงบาน สู่รูปแบบการเขียนที่นิยมถ่ายทอดเรื่องราวในอดีต มุมมองเก่าเล่าใหม่ในช่วงวัยที่แตกต่างให้เห็นอีกมุมมองที่ต่างไปตามวัยและเวลา ผลงานที่ผ่านมา อาทิ บทวิจารณ์ปูนเปิดทอง: พันธนาการ เพศ ครอบครัวและบาดแผล และ เรื่องสั้น วันที่ดอกจางร่วง

ปรัชญา พวงเพชร เป็นชาวอำเภอมนโธรมย์ จังหวัดชัยนาท ชื่นชอบการแต่งคำประพันธ์มาตั้งแต่เด็ก ปัจจุบันศึกษาในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี ผลงานที่ผ่านมา อาทิ รางวัลชนะเลิศการประกวดแข่งขันประชันกลอนสดระดับอุดมศึกษา เนื่องในงานแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์มหาราชครั้งที่ 31 ปี 2561 จังหวัดลพบุรี

ปรัชวิชญ์ บุญยะวันตั้ง เกิดที่อำเภอองครักษ์ จังหวัดพัทลุง สำเร็จศึกษาจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง นวนิยาย ‘ปูเลา สองเรา ปีนึง’ กับ ‘คล้ายว่าน่านึ่งพื้นผ่านไม่นานนัก’ ได้รับรางวัลเซเวนบุ๊กอวอร์ด ประเภทนักเขียนรุ่นเยาว์ หมวดนวนิยายขนาดสั้น และมีผลงานรวมบทกวี “การเดินทางอากาศบางประการ” โดยเหล็กหมาดการพิมพ์ ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่

ปลายปากกา1113 เป็นนามปากกาของ **กามาสุดติน ภูทับทิม** สำเร็จปริญญาตรี สาขาคณิตศาสตร์ มรภ.สงขลา ศึกษาต่อปริญญาโท สาขาการสอนคณิตศาสตร์ มรภ.ยะลา เป็นนักกิจกรรมและวิทยากรบรรยาย พิธีกรจัดรายการพอดแคสต์ ขณะนี้ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป รับทำทุกอย่างที่ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และมีความสุข

ปลายฝน วิศวะเวช โปรดปรานวรรณกรรมเยาวชน สืบสวนสอบสวน ระทึกขวัญและแฟนตาซี ใช้เวลาว่างไปกับการเขียนเรื่องสั้นส่งเข้าประกวดตามเวทีต่างๆ เคยได้รับรางวัลยอดเยี่ยม โครงการ YOUNG THAI ARTIST AWARD ปี 2014 ปัจจุบันรับราชการเป็นครูสอนภาษาไทย โรงเรียนนันทราชวิทยาคม จังหวัดตราด

พริมา เขยารมณ จบการศึกษาพยาบาลศาสตรและผดุงครรภ์ชั้นสูง และรัฐประศาสนศาสตร์ การบริการจัดการในระดับปริญญาโท รักการอ่าน และชื่นชอบการเขียน ปัจจุบันรับราชการและเขียนหนังสือควบคู่กันไป

โพระดก ปัจจุบันเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สนใจเขียนกวีนิพนธ์มาตั้งแต่เรียนมัธยมศึกษาตอนต้น นอกจากจะเรียนรู้บทกวีจากตำราเรียงร้อยต่างๆ แล้ว ยังเรียนรู้จากกลอนเพลงชาวบ้านที่หลงรักมาตั้งแต่เยาว์ โดยเฉพาะลูกคู่ลำตัด จนโพระดกกลายเป็นคนในหัวใจและเป็นที่มาบทกวีของข้าพเจ้าที่ท่านได้อ่านในเล่มนี้

ไพรัตน์ ยิ้มวิสัย เป็นคนกรุงเทพฯ ย่านบางบอน เกิดในยุคที่หาความบันเทิงได้จากการอ่านเป็นส่วนใหญ่ ชอบวิทยาศาสตร์และนิยายวิทยาศาสตร์ จบการศึกษาสายวิศวกรรม เคยเป็นผู้ช่วยบรรณาธิการนิตยสาร จัดค่ายเยาวชน ปัจจุบันเกษียณก่อนกำหนด งานเขียนเรื่องสั้นมีทั้งไซไฟ สยองขวัญ และเรื่องสั้นทั่วไป มีจังหวะที่ส่งประกวดตามเวทีต่างๆ เป็นน้ำเลี้ยงจิตใจ

ภูวดล สีสากเกียรติวนิช ปัจจุบันศึกษาที่โรงเรียนทวิภาคีsek ผลงานที่ผ่านมา อาทิ ชนะเลิศถ้วยประทานจากพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี กรมหมื่นสุทธนารีนาถ การประกวดกลอนระดับมัธยมศึกษางานรวมใจภักดิ์ รักสยาม ครั้งที่ 3 ปี 2565 รางวัลเยาวชนดีเด่น กรุงเทพมหานคร (ประกายเพชร) สาขาศิลปวัฒนธรรม ปี 2564 มีความฝันว่าวันหนึ่งจะมีหนังสือของตัวเองสักเล่ม

วิศิษฐ์ ปรียานนท์ เติบโตที่สงขลา เคยได้รับรางวัลชนะเลิศเซเวนบุคเวิลด์หมวด กวีนิพนธ์ ประเภทนักเขียนรุ่นเยาว์ รางวัลดีเด่น Young Thai Artist Award สาขาวรรณกรรม รางวัลเปลื้อง วรรณศรีและรางวัลวรรณศิลป์อุษเชนี ปัจจุบัน ใช้ชีวิตริมฝั่งแม่น้ำช่องกาเรีย เมืองชายแดนตะวันตก อ่าน เขียน ช่วยดูแล ที่พักเล็กๆ และร้านกาแฟที่ทุกแก้วคือขงให้คนรักดื่ม

สราวุฒิ ร้อยกรอง เป็นนามปากกาของ สราวุฒิ โนนทะราช ปัจจุบันศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

สันติพล ยวงใย คนสงขลาโดยกำเนิด เปลี่ยนศาสนาตอนอายุ 23 ปีเดียวกับที่บทกวีเรื่องแรกตีพิมพ์ในมติชนสุดสัปดาห์ ได้รางวัลชนะเลิศ 3 ครั้ง คือ มติชน อวอร์ด ปีที่ 3 (บทกวี) เรื่องสั้นย่อหน้าเดียว ครั้งที่ 1 (รางวัลยอดเยี่ยม ปี 2557) และ เปลื้อง วรรณศรี ครั้งที่ 4 (บทกวี) รวมถึงรางวัลอื่นๆ เช่น Young Thai Artist Award 2012 เรื่องเล่าจากบ้านเรา ฯลฯ ปัจจุบันเขียนทั้งบทกวีและเรื่องสั้นกับพยายามปลูกปั้นนวนิยายและรอคอยวันที่จะได้ออกผจญภัยไปกับรวมบทกวีเล่มแรกอย่างเป็นทางการ

องอาจ สิงห์สุวรรณ เป็นนามปากกาของ **องอาจ สิงห์สุวรรณโชติ** เป็นชาวอำเภอทุ่งฝน จังหวัดอุดรธานี ผลงานที่ผ่านมา อาทิ บทกวี “หนึ่งบักต้ออา” ชนะเลิศการประกวดบทกวีนิพนธ์รางวัลวรรณศิลป์เปลื้อง วรรณศรี ครั้งที่ 1 (2558) บทกวี “นัยมื่อ” รางวัลชนะเลิศการประกวดบทกวีรางวัลพานแว่นฟ้า (2562) บทกวี “อ้อมแขนแห่งชะลามุน” รางวัลชนะเลิศการประกวดบทกวีอ่านยาใจ ปีที่ 2 (2565)

อติรุจ ดือระ (และ ขบาแดง) นักศึกษาชั้นปีสุดท้าย เอกระหว่างประเทศ รั้วแม่โดม เกิดและโตที่สงขลา ใฝ่ฝันจะทำงานด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ รักการอ่านและเขียนวรรณกรรม เคยได้รับรางวัล “ยุวศิลปินไทย” สาขาวรรณกรรม 3 สมัย รางวัลเกียรติคุณ “เยาวชนไทยผู้ใช้ภาษาไทยดีเด่น” เป็นตัวแทนสมาคมนักเขียนฯ ร่วมนำเสนอบทกวีในงาน The Iligan National Writing 2021 ปัจจุบันกำลังเปลี่ยนทิศชีวิตจากการตามหา “ความสมบูรณ์แบบ” ไปสู่ “ความสมดุล”

อาธร เพ็ชรศรีเงิน เป็นนามปากกาของนักเขียนอิสระ มีผลงานรวมเรื่องสั้น 1 เล่ม โดย สำนักพิมพ์ สมมติ ชื่อ “ในปีที่ยี่สิบเจ็ดและเรื่องสั้นอื่นๆ”

ส่วนหนึ่งจากคำนิยม

หนังสือเล่มนี้จึงเปรียบเสมือนเป็น “วัคซีนใจ”
หมอบอเชิญทุกท่านเลือกวัคซีนใจแต่ละโดสได้ด้วยตนเอง
หมอบอรับรองว่าวัคซีนใจแต่ละโดสไม่มีผลข้างเคียง
ที่น่ากังวลใจ หากแต่ยิ่งได้รับวัคซีนใจบ่อยๆ จะยิ่งสร้าง
ความเข้มแข็งทางใจ

ค้นพบวัคซีนใจด้วยตนเอง แล้วทุกครั้งที่มีความทุกข์
เราจะสุขใจไปด้วยกันค่ะ

แพทย์หญิงมรรดา สุวรรณโพธิ์
ผู้อำนวยการโรงพยาบาลศรีธัญญา กรมสุขภาพจิต

